

สวรรค์ นั้น เป็นจริง!

HEAVEN IS SO REAL!

ชู โรมัส

คำนิยามโดย

ศาสตราจารย์ ดร.มควิต ยองกี โซ

International
Best Seller !

ชู โทมัสเล่าเรื่องส่วนตัวอันน่าประทับใจ เธอได้พบกับพระคริสต์ผู้มีชีวิต เธอได้ไปเยือนนรก และได้ไปเดินในสวรรค์

"เมื่อตื่นขึ้นมาตอนตีสามในวันที่ 19 มกราคมในปี 1996 ร่างกายดิฉันกำลังสั่นอยู่...ขณะที่กำลังนอนอยู่ ดิฉันหันศีรษะเพื่อมองไปตามเสียงนั้น และตรงนั้นเอง มีร่างที่อยู่ในชุดขาวที่สว่างไปทั้งตัว เป็นพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง..." ในขณะที่ยำเกรงจนตัวสั่น...และหลังน้ำตาแห่งความรักและความยินดี ดิฉันอดสงสัยไม่ได้ว่า... เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นกับดิฉันได้อย่างไร

"ลูกเอ๊ย...เราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราอยากคุยกับเจ้า เราจะมาหาเจ้าหลายครั้งก่อนงานนี้จะสำเร็จ" อิทธิพลจากเสียงของพระองค์ คำพูดของพระองค์ ข้อความของพระองค์ กระแทบดิฉันด้วยพลังที่เหนือธรรมชาติ...

ไม่ใช่ครั้งเดียวหรือสองครั้ง แต่เป็นสิบครั้งที่พระเยซูเจ้าได้มาปรากฏอยู่ข้างเตียงนอน และพูดกับเธอในเวลานั้น

และแล้วการเดินทางได้เริ่มขึ้น...

ชู โทมัส

พระเยซูเป็นผู้พาดิฉันไปสวรรค์ในร่างกายวิญญาณที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงที่มีอายุราวๆ 15-16 ปี รวม 17 ครั้ง พระองค์พาไปดูสิ่งต่างๆ ในสวรรค์มากมายที่พระองค์ได้เตรียมไว้สำหรับประชากรของพระองค์ และยังพาดิฉันไปดูนรกสองครั้ง นอกจากนั้นพระองค์ยังพาไปดูสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในเวลาแห่งภัยพิบัติครั้งใหญ่ หลังจากที่พระองค์ได้มารับประชากรของพระองค์ไปสวรรค์แล้ว

ภายหลังที่นิมิตทั้งหมดนี้สิ้นสุดลง พระองค์ได้ให้ดิฉันดูการรับผู้เชื่อขึ้นสวรรค์

พระองค์ได้ทำตามทุกคำสัญญาที่พระองค์ให้ไว้สำหรับหนังสือเล่มนี้ 100% ทุกชั้นตอนตั้งแต่ต้นจนถึงการจำหน่าย ดิฉันเพียงจดบันทึกสิ่งที่พระองค์ให้ดูและบอกกับดิฉัน หนังสือเล่มนี้ใช้เป็นสื่อในการนำความรอดมาให้จิตใจได้อย่างดี ความหวังของดิฉันคือ โดยผ่านทางหนังสือเล่มนี้ จิตของคนจำนวนมากจะได้รับความรอด และครอบครัวของคริสเตียนทุกคนจะถูกรับขึ้นสวรรค์

หนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริง เป็นหนังสือในช่วงยุคสุดท้ายของพระเยซูเจ้า พระองค์ต้องการให้ผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อในพระองค์ทุกคนอ่านหนังสือเล่มนี้ และเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของพระองค์

เกียรติ คำสรรเสริญ และพระสิริทั้งหมดจงมีแด่นามบริสุทธิ์ของพระองค์!!!

LIFE FACTOR CORPORATION PUBLICATIONS

ISBN 974937999-3

9 789749 379998

ซู โทมัส เล่าเรื่องประสบการณ์อันน่าระทึกใจที่เธอมีกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งเธอได้ไปเยือนสวรรค์หลายครั้ง และได้เห็นนรกถึงสองครั้ง

หนังสือ “สวรรค์นั้นเป็นจริง!” ไม่ใช่แค่หนังสืออ่านทั่วๆ ไป แต่เป็นสื่อความรักของพระคริสต์ถึงคนในยุคนี้ ที่ได้หลงลืม เข้าใจผิด หรือไม่สนใจเรื่องราวของพระองค์กันเป็นส่วนมาก

หนังสือเล่มนี้จะแตะต้องหัวใจและจิตของคุณ แล้วยังจะทำให้คุณใช้ชีวิตด้วยความเชื่อฟังและบริสุทธิ์ใจ อย่างที่คุณไม่เคยทำมาก่อน

ประวัติของซู โทมัส

ซู โทมัส เป็นชาวเกาหลี-อเมริกัน ที่ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย เธอแต่งงานและมีบุตรสองคน และมีหลานอีกสี่คน

ในปี ค.ศ. 1992 เธอต้อนรับพระเยซูมาเป็นพระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของเธอ และนับตั้งแต่นั้นมา เธอได้เพียรพยายามอย่างสุดหัวใจที่จะทำให้พระองค์พึงพอใจ อีกสองปีต่อมา เธอได้เห็นพระเยซูปรากฏที่คริสตจักรเนเบอร์ฮูด แอสเซมบลี ออฟ ก๊อด (Neighborhood Assembly of God) ในเมืองทาโคมา รัฐวอชิงตัน และในปี 1995 และเริ่มมีการสำแดงของร่างกายโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในปี 1996 พระเยซูเจ้าพาเธอไปที่สวรรค์ และบอกให้เธอบันทึกสิ่งที่เธอได้เห็น และได้ยิน จึงเป็นที่มาของหนังสือ “สวรรค์นั้นเป็นจริง” หนังสือเล่มนี้ได้ถูกตีพิมพ์ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 2003

จดหมายจากซู โทมัส เกี่ยวกับหนังสือ “สวรรค์นั้นเป็นจริง!”

ถึงศิษยาภิบาล และผู้อ่านทุกคน

ขอทักทายทุกคนในนามของพระเยซู พระผู้เป็นเจ้าของเรา

หนังสือ “สวรรค์นั้นเป็นจริง” เป็นหนังสือในช่วงยุคสุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ใช้ร่างกายดิฉันที่จะเขียนหนังสือเล่มนี้ พระองค์ต้องการให้ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อทุกคนได้อ่านหนังสือเล่มนี้ เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของพระองค์ พระองค์พูดผ่านทางหนังสือเล่มนี้ว่า พระองค์จะให้โอกาสมนุษย์เป็นครั้งสุดท้ายที่จะรู้ว่า จะต้องทำอะไรถึงจะเข้าราชอาณาจักรของพระองค์ได้

พระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ดิฉันส่งหนังสือเล่มนี้ไปยังศิษยาภิบาลทุกคนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำ พระองค์ยังบอกว่า ศิษยาภิบาลคนใดก็ตามที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ต้องนำสิ่งที่เขาได้ไปบอกเล่าให้กับสมาชิกของพวกเขาด้วย พระองค์ต้องการให้กายของคริสตจักรทุกคนเห็นหน้าของพระองค์ เมื่อเราไปถึงสวรรค์

พระเยซูเจ้าเป็นผู้พาดิฉันไปสวรรค์ 17 ครั้ง ในร่างกายวิญญาณที่มีอายุราวๆ 15-16 ปี พระองค์พาไปดูสิ่งต่างๆ ในสวรรค์มากมาย ซึ่งพระองค์เตรียมไว้สำหรับประชากรของพระองค์ และยังพาดิฉัน

ไปดูนรกสองครั้ง นอกจากนั้นพระองค์ยังพาไปดูสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในเวลาแห่งภัยพิบัติครั้งใหญ่ หลังจากที่เราได้เห็นภาพของพระองค์ไปสวรรค์แล้ว

หลังจากให้ดิฉันเห็นนิมิตเหล่านี้ พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นวันแห่งการรับขึ้นสู่สวรรค์ ในอารัมภบทของหนังสือเล่มนี้ได้อธิบายไว้อย่างชัดเจนว่า พระองค์พาดิฉันไปที่สวรรค์อย่างไร เมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้ คุณจะเห็นว่าพระองค์ดูแลหนังสือเล่มนี้ตั้งแต่ต้นจนสิ้นสุดการพิมพ์อย่างไร

พระองค์ได้ทำตามคำสัญญาต่างๆ ที่พระองค์ให้ไว้สำหรับหนังสือเล่มนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ทุกขั้นตอน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงการจำหน่าย ดิฉันเป็นเพียงผู้จัดบันทึกสิ่งที่พระองค์ให้เห็นและบอกกับดิฉัน หนังสือเล่มนี้จะเป็นสิ่งที่ดี เพื่อจิตของคนมากมายจะได้รับความรอด

ผู้อ่านจำนวนมากจะสำนึกถึงบาป และได้รับการเจิม และปรารณาที่จะเป็นพยานให้กับหนังสือเล่มนี้ บางคนซื้อเล่มเดียว พออ่านแล้วซื้ออีกหลายเล่มเพื่อนำไปแจก สุภาพสตรีสองคนที่ดิฉันรู้จัก ทั้งคู่ได้ขึ้นเสียงของพระผู้เป็นเจ้า และคนหนึ่งซื้อไป 175 เล่ม และอีกคนหนึ่ง 155 เล่ม

หลานดิฉันอายุประมาณ 9 ขวบ อ่านหนังสือเล่มนี้จบภายในสัปดาห์ หลังจากอ่านจบแล้วก็นำไปให้คุณครูและเพื่อนๆ เธอพูดถึงหนังสือเล่มนี้กับคนอื่นๆ อยู่เสมอ ในหนังสือเล่มนี้ดิฉันพูดถึงการบัพติสมาในน้ำ และบัดนี้เธอเองก็ต้องการที่จะรับบัพติสมาในน้ำ เธอพูดว่า คนทั้งหลายควรที่จะอ่านหนังสือเล่มนี้ เธอได้รับการเจิมจากหนังสือเล่มนี้ ซึ่งทำให้เธอเริ่มอ่านพระคัมภีร์ตั้งแต่หนังสือปฐมกาล และยังคงอ่านอยู่จนทุกวันนี้

ดิฉันได้รับ E-mail หลายฉบับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากคนหนุ่มสาวที่ชีวิตเปลี่ยนแปลงเพราะหนังสือเล่มนี้ ตอนที่อ่านจดหมาย ดิฉันมีความสุขมากจนน้ำตาไหล ดิฉันได้รับ E-mail ที่เป็นพรอย่างมาก สิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้ เพราะเป็นหนังสือของพระเยซูอย่างที่เราได้เห็นแล้ว ขอสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า

ความปรารถนาของดิฉัน คือ ที่จะเห็นจิตของคนจำนวนมากได้รับความรอด และเห็นคริสเตียนทุกคนมีใจที่บริสุทธิ์เพียงพอที่จะได้เห็นหน้าของพระองค์ เมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณจะรู้ว่าการได้เห็นหน้าของพระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ใช่เรื่องง่าย

ดิฉันรู้ว่า การที่จะได้เข้าราชอาณาจักรของพระองค์นั้นยากขนาดไหน จึงขอความกรุณาให้ศิษยาภิบาลอ่านหนังสือเล่มนี้ทุกหน้าอย่างที่ได้เขียนไว้ และจงเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการกลับมาของพระผู้เป็นเจ้าในเวลาอันใกล้นี้ ขอให้ช่วยกันส่งเสริมการขายของหนังสือเล่มนี้ เพื่อให้เกียรติแด่พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งพระองค์ได้ใช้เวลากับดิฉันหลายชั่วโมงเพื่อหนังสือเล่มนี้

โปรดจำว่า ความรอดของเราจะไม่มั่นคงจนถึงวันสุดท้าย เราต้องทำดีที่สุดขณะที่เรามีโอกาส ผู้ใดที่แบ่งปันหนังสือเล่มนี้กับผู้อื่น พระเจ้าจะนำการอวยพรอย่างมากมาสู่เขา ขอขอบคุณทุกท่านที่อ่านจดหมายฉบับนี้

ในความรักของพระองค์

ชู โทมัส

HEAVEN IS SO REAL by Choo Thomas

Originally Published in English by Charisma House

Heaven is so real © 2003 Creation House Press

Available in other languages from:

Strang Communications 600 Rinehart Road Lake Mary, Florida 32746 USA

www.charismahouse.com

Library of Congress Control Number : 203104166

International Standard Book Number : 1-59185-227-7

สวรรค์นั้นเป็นจริง!

Copyright ©2005 ในภาษาไทยโดยบริษัท ไลฟ์ แฟกเตอร์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด

ขอสงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ISBN 974-93799-9-3

ราคา 230 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ หนังสือเล่มนี้ หรือบางส่วนของหนังสือเล่มนี้ ห้ามทำซ้ำ หรือกระทำโดยประการอื่นใดในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์, เครื่องกลไก, ถ่ายสำเนา, บันทึกข้อความ หรือด้วยวิธีอื่นใด โดยไม่ได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร จากสำนักพิมพ์

ชื่อพระคัมภีร์ที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ แปลมาจากพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษ ฉบับที่ใช้ใน HEAVEN IS SO REAL! ชื่อพระคัมภีร์ในภาษาไทย Copyright ©2005 โดยบริษัท ไลฟ์ แฟกเตอร์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด

พิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท ไลฟ์ แฟกเตอร์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด

254 ลาดพร้าว ซอย107 ถนนลาดพร้าว คลองจั่น บางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

โทรศัพท์ / แฟกซ์ 02-915-7471

Email Address: info@lifefactorcorporation.com

Printed in Thailand

1st Printing

5000 Copies

คำอุทิศ

ดิฉันขออุทิศหนังสือเล่มนี้แด่พระเยซูพระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ที่ได้เลือกดิฉันให้ทำงานในช่วงสิ้นยุคของพระองค์ พระองค์เป็นผู้ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นต่อหนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการจัดจำหน่าย พระองค์ใช้เวลานับพันๆ ชั่วโมงกับดิฉันเป็นเวลามากกว่าเจ็ดปี เพื่อเตรียมดิฉันในการวางจำหน่ายหนังสือเล่มนี้ และเพื่อฝึกฝนดิฉันสำหรับงานรับใช้

พระเจ้าที่น่าเคารพและน่ายำเกรง ดิฉันขอสรรเสริญพระองค์ และขอขอบคุณพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นอย่างมาก ที่ช่วยดิฉันเขียนหนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริง! ถ้าไม่ได้ความช่วยเหลือของพระองค์ ดิฉันคงไม่สามารถทำอะไรได้ ดังนั้นคำยกย่องทั้งสี่จึงขอมอบให้ให้กับพระองค์

สิริเกียรติทั้งหมดสำหรับหนังสือเล่มนี้ ดิฉันขอมอบแด่พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดิฉันอธิษฐานว่า ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ จะให้เกิดิทธิเดชแด่พระผู้เป็นเจ้า ดิฉันทั้งรักและสรรเสริญพระองค์

คุณชู โทมัสเป็นสตรีที่ดำเนินชีวิตตามเจตนารมณ์ของพระเจ้า เธอให้เราเห็นว่า การจัดลำดับความสำคัญในชีวิตนั้นมีความหมายเพียงไร พระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าเป็นศิลาามเอกของชีวิตเธออย่างแท้จริง ระดับความใกล้ชิดที่คุณชูได้ประสบกับพระเจ้าอยู่ตรงเส้นระหว่างสวรรค์และแผ่นดินโลก หนังสือเล่มนี้จะดึงดูดผู้อ่านให้เดินทางไปไกลเกินประตูไข่มุก ท้องพระโรงของพระเจ้าจะไม่เป็นสถานที่คลุมเครืออีกต่อไป แต่จะเป็นสถานที่น่าเชื่อเชิญให้เข้าไปมีประสบการณ์กับพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ต้องอ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่เคยมีความสงสัยในความเป็นจริงของสิ่งที่รอคอยเราอยู่

บิล วูล์ฟสัน

ศิษยาภิบาลอาวุโส CHURCH FOR ALL NATIONS

พาร์กแลนด์ วอชิงตัน

ในสายตาของผม คุณชู โทมัส เป็นผู้ดำเนินชีวิตตามเจตนารมณ์ของพระเจ้า เธอได้ให้ฉันฉบับย่อของหนังสือ "สวรรค์นั้นเป็นจริง" กับผม ซึ่งผมได้อ่านหลายครั้ง ผมเชื่อว่าเธอได้มีประสบการณ์อย่างแท้จริงในมิติของวิญญาณกับพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เธอได้ขึ้นสู่สวรรค์และได้เห็นเหตุการณ์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งคริสเตียนผู้ซื่อสัตย์รวมไปถึงผู้เชื่อที่ไม่ซื่อสัตย์และผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องประสบเมื่อพวกเขาจากโลกนี้ไปแล้วผมเชื่อว่าผลที่เธอได้จากสิ่งเหล่านี้คือการเจิมที่สดใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าหากเราอยากให้พระองค์พอใจและอยากให้พระองค์ใช้ หนังสือ "สวรรค์นั้นเป็นจริง" จะทำให้เห็นถึงความสำคัญของการเชื่อฟังอย่างซื่อสัตย์ต่อการชี้นำของพระผู้เป็นเจ้า หนังสือเล่มนี้จะบรรยายอย่างละเอียดชัดเจนในสิ่งต่างๆ ที่เธอได้เห็นในสวรรค์ และได้ถ่ายทอดให้เราเห็นภาพที่ชัดเจนว่าเราทุกคนควรดำเนินชีวิตอย่างไร ในขณะที่ยังอยู่บนโลก

วอร์คเกอร์ วี เฟรเดอริก

CHURCH FOR ALL NATIONS

อาสาสมัครอนุศาสนาจารย์ที่ทำงานกับเรือนจำเพียงส เค้าตี้

วอชิงตัน

นักปราชญ์เคยพูดไว้ว่า "ไม่มีอะไรมีพลังมากกว่าความคิดที่มาได้ตรงเวลา" อย่างไรก็ตาม สิ่งที่มีพลังมากกว่าเวลาที่เหมาะสมของความคิดดีๆ คือ เวลาที่ถูกกำหนดไว้สำหรับการกลับมาของบุตรของพระเจ้า ด้วยพระองค์ได้เตือนว่า ประชากรของพระองค์ต้องพร้อมสำหรับพระองค์เมื่อพระองค์กลับมา พระเยซูได้พูดไว้ในมัทธิว 24:44 ว่า "เจ้าต้องพร้อม ด้วยว่าบุตรมนุษย์กำลังมาในชั่วโมงที่เจ้าไม่ได้คาดคิดถึงพระองค์" เป็นเวลาถึงเจ็ดปีที่พระเยซู

พระผู้เป็นเจ้าได้ให้นิมิตต่างๆ กับคุณซู โทมัส พร้อมกับพาไปเยือนสวรรค์ เพื่อพระองค์จะได้ใช้เธอในการช่วยเตรียมประชากรของพระองค์ สำหรับการกลับมาของพระองค์ในเวลาที่มาถึงในไม่ช้านี้ หนังสือเล่มนี้สามารถช่วยคุณเตรียมตัวเองให้พร้อม เพื่อที่จะไม่กลัวการกลับมาของพระองค์ ให้เราต้อนรับพระองค์อย่างคาดหวังเปี่ยมด้วยความยินดี!

โรสแมรี แลมเบิร์ต

ศิษยาภิบาลของการอธิษฐานและการอธิษฐานวิงวอน

PUGET SOUND CHRISTIAN CENTER

ทาโคมา วอชิงตัน

เราเป็นเพื่อนสนิทของ ซู โทมัส มาหลายปีแล้ว เธอเป็นคริสเตียนแท้จริง และหนังสือของเธอเป็นผลมาจากประสบการณ์จริง ๆ ของเธอ พระเยซูกำลังใช้เธอเพื่อเข้าถึงคนจำนวนมาก พระเยซูกำลังจะมาหาประชากรของพระองค์เร็วๆ นี้

จอร์จ และ ลอร์เรน เฟอรร่า

ดิฉันรู้จัก คุณซู โทมัส ได้เกือบสองปีแล้ว ดิฉันได้เฝ้าดูความรักอันมากมายที่เธอมีให้กับพระผู้เป็นเจ้า ทั้งการเชื่อฟัง และการอุทิศตัวเองให้พระองค์ เราเคยคุยกันถึงความรักที่พระเจ้ามีให้กับเราแต่ละคน และวิธีที่พระองค์อยากให้เราเติบโตในพระองค์ เวลาคุยกับเธอๆ จะมีคำพยานเรื่องพระเจ้าแบบที่จะทำให้คุณอยากรู้จักพระองค์มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ดิฉันอยากให้ตัวเองดีพอที่จะเข้าไปในอาณาจักรที่เปี่ยมด้วยสิริเกียรติพร้อมกับเธอ ตามที่เธอได้เล่าให้ฟังอย่างมากมายนี้ ขอบคุณนะคุณซู

เบ็ตตี้ ไกอเออร์

พี่น้องในพระคริสต์

คุณซู และ คุณโรเจอร์ โทมัส ได้เป็นส่วนหนึ่งของ Church For All Nations มาหลายปีแล้ว ผมรู้จักเธอในฐานะคริสเตียนที่ซื่อสัตย์และยืนหยัด ผู้หญิงที่ใช้ชีวิตตามเจตนารมณ์ของพระเจ้า เชื่อฟังสามี และเข้าร่วมนมัสการในเช้าวันอาทิตย์อย่างเคร่งครัด เธอมีความปรารถนาที่จะเห็นคนอื่นๆ รู้จักพระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์ในฐานะผู้ช่วยให้รอด และเจ้าเหนือชีวิตของพวกเขา

ศิษยาภิบาลเรย์มอนด์ วูร์ช

รองศิษยาภิบาล CHURCH FOR ALL NATIONS

พันธกิจดูแลผู้อาวุโสและงานอภิบาล

คำขอบคุณ

ดิฉันขอขอบคุณ ลอยด์ ฮิลเคอร์แบรนต์ ที่หยิบนความช่วยเหลืออันมีค่าให้กับดิฉัน ให้ทั้งความเชื่อและความช่วยเหลือในการเขียนหนังสือเล่มนี้

หลังจากพระองค์ได้เปิดเผยสิ่งต่างๆ ของพระองค์ ตามที่ดิฉันได้เรียงลำดับไว้ในหนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริง! ดิฉันมีภาระใจเป็นอย่างยิ่งที่จะสื่อประสบการณ์ของดิฉันให้กับคนอื่นๆ แต่ดิฉันรู้สึกไม่มั่นใจว่าจะทำได้ นอกจากการขาดความเชื่อมั่นในตนเองแล้ว ดิฉันยังสงสัยว่า จะหาคนช่วยเขียนหนังสือของดิฉันได้จากที่ไหน ดิฉันถามตัวเองว่า จะมีใครเชื่อดิฉันในเรื่องการเปิดเผยของสวรรค์หรือไม่ แม้ว่าพระเจ้าได้บอกกับดิฉันแล้วว่า พระองค์จะดูแลรายละเอียดทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้

ในเวลานั้น เป็นเวลาที่พระองค์ได้นำ ลอยด์ มาพบดิฉัน ลอยด์ขอให้ดิฉันส่งต้นฉบับไปให้เขา และเมื่ออ่านต้นฉบับแล้ว เขาก็ตัดสินใจช่วยเขียนหนังสือเล่มนี้ และยังบอกว่า เขาเชื่อทุกสิ่งทุกอย่างในต้นฉบับของดิฉัน และคิดว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นหนังสือที่น่าตื่นเต้นที่จะเขียนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่พูดเรื่องการรับผู้ที่เชื่อขึ้นสวรรค์ (Rapture) จะเป็นสิ่งที่ตื่นเต้นมากที่สุด

ลอยด์เป็นนักเขียนชั้นเลิศ เต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ขอขอบคุณลอยด์ ขอพระเจ้าอวยพรคุณ

ดิฉันขอขอบคุณโรเจอร์ สามิของดิฉันเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของดิฉัน แต่โรเจอร์คุ้นเคยกับการเขียนของดิฉัน จึงช่วยดิฉันในการสะกดและการใช้ไวยากรณ์ตลอดทั้งเล่ม เพื่อที่ลอยด์จะได้เข้าใจดีขึ้นในสิ่งที่ดิฉันพยายามจะสื่อ

ดิฉันซาบซึ้งใจจริงๆ กับงานทั้งหมดที่เขาได้ทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสนับสนุนในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งในทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับงานรับใช้พระเจ้าของดิฉัน นอกจากนั้น ในช่วงเวลาเจ็ดปีของการเตรียมพร้อมสำหรับงานรับใช้พระเจ้า เขายังอดทนกับดิฉันและไม่เคยบ่นอะไรเลย

ขอบคุณค่ะที่รัก ขอความโปรดปรานของพระเจ้าอยู่กับคุณ

คำนิยม

สำหรับ

หนังสือ "สวรรค์นั้นเป็นจริง" โดย ชู ไร้มัส

สวรรค์! แท้กล่าวถึงคำๆ นี้ ก็ปลุกเร้าบางสิ่งบางอย่างที่อยู่ลึกภายในหัวใจและความคิดของมนุษย์แล้ว เราร้องเพลงที่บรรยายถึงสวรรค์ เราได้ยินในคำเทศนา และคนที่เรารักก็อยู่ที่นั่น เราคาดว่าสักวันหนึ่งเราเองก็จะได้ไปอยู่ที่สวรรค์ แต่สวรรค์นั้นเป็นจริงแค่ไหน

สำหรับผู้เขียน สวรรค์เป็นจริงแน่นอน เพราะเธอได้มีประสบการณ์กับพระเยซูคริสต์ หนังสือเล่มนี้ได้เปิดเผยเรื่องราวส่วนตัวของคุณชู ไร้มัส ผู้ที่ได้เดินทางไปสวรรค์กับพระเยซูหลายครั้ง และพระองค์ได้พาเธอไปชมทัศนียภาพในสวรรค์ คุณจะได้อ่านถึงความเชื่อที่เข้มแข็งของเธอในสวรรค์ ราชอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งจะทำให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์รู้ถึงความสำคัญของการพบกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว และได้รับคำตอบจากพระองค์โดยผ่านทาง การอธิษฐาน คนที่มีประสบการณ์ในความเชื่อที่มาก จะเข้าใจถึงความสำคัญในชีวิตในความเชื่อได้เป็นอย่างดี

ผมได้อ่านหนังสือเล่มนี้ในภาษาอังกฤษถึงสามครั้ง ผมได้เห็นภาพและเข้าใจเรื่องของสวรรค์มากมาย และได้รับการอวยพร อันที่จริงผมรู้สึกประทับใจอย่างมาก และได้รับแรงบันดาลใจจากหนังสือ จนผมต้องแปลเป็นภาษาไทยเกาหลี เพื่อที่คนเกาหลีจะได้อ่านและได้รับการอวยพร ในบรรดาหนังสือที่เกี่ยวกับศาสนา หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่ขายดีที่สุดเป็นอันดับหนึ่งในประเทศเกาหลี

ขออย่าพิจารณาหนังสือเล่มนี้เป็นวิทยานิพนธ์ทางศาสนาสาสตร์ หรือหนังสือที่เกี่ยวกับคำสอน ขอเพียงแต่อ่านและเพลิดเพลินไปกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เขียน และคำพยานที่เกี่ยวกับสิ่งที่เธอได้เห็นและได้ยินในสวรรค์

ไม่ว่าคุณเป็นคริสเตียนหรือไม่ หนังสือ "สวรรค์นั้นเป็นจริง" เป็นเรื่องราวที่เร้าใจ และทำให้มีแรงบันดาลใจ คุณควรที่จะอ่านด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง ซึ่งจะช่วยให้คุณเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงการอวยพรอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้จัดเตรียมไว้ให้กับลูกๆ ของพระองค์ในสวรรค์นิรันดร์

ศาสตราจารย์ เดวิด ยองกี โซ

ศึกษาภิบาลอ่าวโซ

คริสตจักรพระกิตติคุณสมบุญมยอยโด

5 กันยายน 2004 เมืองโซล ประเทศเกาหลี

สารบัญ

อารัมภบท.....	xiii
บทนำ.....	xix

ภาคที่หนึ่ง การไปเยือนและนิมิตต่างๆ

1. เส้นทางสู่สวรรค์.....	1
2. ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลก.....	5
3. ทุกสิ่งเป็นไปได้.....	15
4. เร็วกว่าที่คุณคิด.....	25
5. ราชอาณาจักรของเราพร้อมแล้ว.....	35
6. สถานที่ซึ่งเรียกว่านรก.....	45
7. มารานาธา!.....	57
8. เตรียมตัวสำหรับงานรับใช้.....	69
9. ความวิตกกังวลเป็นบาป.....	81
10. เชรุชาเต็มพร้อมแล้ว.....	91
11. อาหารและความเพลิดเพลินในสวรรค์.....	101
12. เพลิดเพลินกับราชอาณาจักร.....	109
13. พุทธสวรรค์บนแผ่นดินโลกและในสวรรค์.....	119
14. เดินในถ้อยคำ.....	129
15. การอวยพรที่เกินความคาดคิด.....	139
16. ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า.....	151

ภาคที่สอง การเตรียมและการเจิม

17. การเจิมที่พิเศษ.....	167
18. ผู้เผยถ้อยคำหาญในช่วงสิ้นยุค.....	179
19. ความเชื่อมั่นที่เพิ่มขึ้น.....	185
20. สวรรค์เปิด.....	193
21. ขอมเป็นคนประหลาดเพื่อพระเจ้า.....	201

ภาคที่สาม สามปีแห่งการฝึกฝนในงานรับใช้

22. เวลานั้นเหลือน้อย.....	213
23. การรับใช้ที่เป็นงานอัศจรรย์.....	217
24. การเชื่อฟังเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า.....	223
25. พระองค์ต้องเป็นอันดับหนึ่ง.....	231
26. การประกาศและการถวาย.....	239
27. เริ่มงานรับใช้.....	249
28. หนังสือคำพยานของคุณ.....	259

อารัมภบท

ในหนังสือเล่มนี้ ดิฉันจะเล่าถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่ดิฉันได้ประสบในสวรรค์กับพระเยซู ก่อนอื่น ดิฉันอยากให้ท่านเข้าใจสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการไปเยือนสวรรค์แต่ละครั้ง

ข้อความจากจดหมายฉบับแรกที่เขียนโดยอัครทูตเปาโลถึงคริสเตียนในเมืองโครินธ์สมัยนั้น จะช่วยทำให้สิ่งที่จะพูดถึงนี้ชัดเจนขึ้น ซึ่งเขียนไว้ว่า

พึงเถิด, ข้าพเจ้าขอบอกสิ่งที่ลึกลับกับท่าน เราจะไม่ตายกันหมดทุกคน แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนในทันที ภายในพริบตาเดียว เมื่อเปาโลตรัสสุดท้าย ด้วยว่าเสียงแตรจะดังขึ้น และคนตายจะฟื้นขึ้นมาอย่างไม่เน่าเปื่อย และเราจะได้รับการเปลี่ยนแปลง ด้วยว่าสิ่งซึ่งเน่าเปื่อยนี้ต้องสวมสิ่งซึ่งไม่เน่าเปื่อย และร่างกายที่ตายนี้ต้องสวมร่างกายที่ไม่มีวันตาย ดังนั้น สิ่งที่มีเขียนไว้ว่า "ความตายถูกกลืนหายไปชัยชนะ" ก็จะเป็นจริง

1 โครินธ์ 15: 51 - 54

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดนี้หมายถึงช่วงวันสุดท้าย ซึ่งคนที่รู้จักพระเจ้าจะไปอยู่กับพระองค์นิรันดร์กาล เมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเราจะต้องแลกร่างกายเนื้อหนัง (ที่เน่าเปื่อย) ของเรากับร่างกายของสวรรค์ (ที่ไม่เน่าเปื่อย)

ทุกครั้งที่ดิฉันได้ไปสวรรค์กับพระเยซู การแลกเปลี่ยนอย่างนี้ได้เกิดขึ้นจริงๆ พระเจ้าจะให้ร่างกายใหม่กับดิฉัน ซึ่งเป็นร่างกายที่ดูเหมือนตอนที่ดิฉันยังเป็นวัยรุ่น

บางครั้งการเปลี่ยนแปลงของร่างกายนี้จะเกิดขึ้นที่ชายหาดบนแผ่นดินโลกที่พระองค์ได้พาดิฉันไป บางครั้งดิฉันก็จะได้รับการเปลี่ยนแปลงด้วยร่างกายที่ไม่น่าเปื่อยในห้องนอนที่บ้าน

มีคนถามดิฉันบ่อยๆ ว่า "ประสบการณ์ในสวรรค์ของคุณเป็นนิมิต หรือเป็นความฝัน หรือว่าคุณไปที่นั่นจริงๆ" คำตอบอย่างเดียวเท่านั้นที่ดิฉันมีให้กับคำถามเหล่านี้ คือ ดิฉันรู้ว่าได้เห็นสวรรค์ และรู้ว่าสวรรค์เป็นจริง ไม่ว่าคุณจะจัดประสบการณ์ของดิฉันเข้าไปในประเภทของความฝันเหนือธรรมชาติ นิมิต หรือประสบการณ์ที่แท้จริง ดิฉันจะให้นักศาสนศาสตร์เป็นผู้พิจารณา ดิฉันพูดได้แต่ว่า ประสบการณ์เหล่านั้นเป็นจริงอย่างมากกับดิฉัน

ทุกครั้งที่พระเจ้ามาเยี่ยมดิฉัน ดิฉันจะนอนอยู่บนเตียงภายใต้การควบคุมของการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตลอด ก่อนที่พระองค์จะมาเยี่ยมแต่ละครั้ง ร่างกายที่เป็นของโลกจะสั้นอย่างน้อยยี่สิบนาทีก่อนที่ดิฉันจะไม่เข้าใจเรื่องนี้หมดทุกอย่าง แต่รู้ว่า พระองค์ปล่อยพลังอำนาจของพระองค์เข้ามาในกายของดิฉัน บางครั้งช่วงเวลาการเตรียมตัวนี้นานเกือบครึ่งชั่วโมงหรือมากกว่านั้น

โปรดอย่าถามว่าทำไมสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิด เฉพาะพระเจ้าเท่านั้นที่รู้เหตุผลในประสบการณ์เหล่านี้ พระองค์แค่บอกดิฉันซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า พระองค์กำลังเตรียมดิฉันให้พร้อมสำหรับงานรับใช้ที่พระองค์ให้ดิฉันทำ

โดยปกติ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น ร่างกายดิฉันจะสั่นและท้องจะเกร็ง เหงื่อออกอย่างมาก เสียงกรวญครางในส่วนลึกจะออกมาจากวิญญาณของดิฉัน ดิฉันเชื่อว่าเสียงกรวญครางคือสิ่งที่อัครทูตเปาโลได้พรรณนาไว้ว่า "พระวิญญาณก็ช่วยในความอ่อนแอของเราเช่นกัน ด้วยว่าเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอย่างไร แต่พระวิญญาณจะวิงวอนให้เราด้วยการกรวญครางที่ไม่ไม่สามารถพูดเป็นคำ" (โรม 8: 26)

ดิฉันเชื่อว่า การที่เหงื่อไหลนั้น เกิดจากการเจิมของพระองค์ที่แรงมาก พระคัมภีร์มักจะพรรณนาถึงการสถิตของพระองค์ในรูปของไฟ ความร้อน และพระสิริ บัดนี้ดิฉันรู้แล้วว่าสัญลักษณ์เหล่านี้หมายถึงอะไร โดยส่วนตัวแล้ว ดิฉันเองก็เคยมีประสบการณ์ในการสถิตของพระองค์ที่มาพร้อมพลังความร้อนมาก่อน

โดยปกติ ปรากฏการณ์เหล่านี้ จะตามมาด้วยคลื่นกระแสที่เกิดขึ้นฉับพลันภายในร่างกายอย่างแรง และยังรู้สึกถึงการดึงและการกระตุกอยู่ภายนอก จากนั้นดิฉันจะเห็นร่างกายสวรรค์ของดิฉันอยู่กับพระองค์ที่ชายหาดบนโลก ภายหลังจากที่พระองค์พาดิฉันไปสวรรค์ เรามักจะกลับมายังชายหาดเดิมที่เราได้เริ่มต้น

สิ่งที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอะไรและเกิดเมื่อไร คิฉันยอมรับว่ายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ แต่ในช่วงการไปเยือนสวรรค์แต่ละครั้ง ร่างกายธรรมชาติของคิฉันยังคงนอนอยู่บนเตียง และในระหว่างประสบการณ์เหล่านี้ คิฉันอยู่ในสภาวะของผู้เข้าไปมีประสบการณ์ และผู้สังเกตการณ์ คิฉันได้เห็นหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นด้วยตาของร่างกายธรรมชาติ ได้สังเกตทุกสิ่งที่เกิดขึ้นขณะที่ไปชายหาดกับพระเยซู ขณะที่อยู่ในร่างกายสวรรค์ และขณะที่พระองค์พาคิฉันไปที่สวรรค์

ร่างกายธรรมชาติ มักจะมีปฏิกิริยาในขณะที่ยกคิฉันมีประสบการณ์ต่างๆ ในสวรรค์ ร่างกายธรรมชาตร่วมในการเดินร่ำ การชื่นชมยินดี การสรรเสริญ การหัวเราะ การร้องไห้ และปรากฏการณ์อื่นๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายสวรรค์ของคิฉัน

เมื่อร่างกายสวรรค์มีความสุข ร่างกายธรรมชาตก็จะตอบสนองด้วยความสุข เมื่อร่างกายสวรรค์เศร้า ร่างกายธรรมชาตก็จะตอบสนองด้วยน้ำตา เมื่อร่างกายสวรรค์ร้องเพลง คิฉันก็ร้องเพลง เมื่อร่างกายสวรรค์เดินร่ำ มือของคิฉันก็เคลื่อนไหว เมื่อร่างกายสวรรค์หัวเราะ คิฉันก็หัวเราะด้วย เมื่อคิฉันเป็นหญิงสาวในร่างกายสวรรค์ของคิฉัน และกำลังพูดคุยอยู่กับพระองค์ ร่างกายธรรมชาตก็จะตอบสนองด้วยคำพูดจากใจ ปากและศีรษะก็ขยับเขยื้อนสอดคล้องกัน

คิฉันเฝ้าดูร่างกายสวรรค์ของคิฉัน ขณะที่เดินกับพระองค์ในสวรรค์ เมื่อคิฉันร้องเพลงแห่งความยินดีและการสรรเสริญ คิฉันจะเห็นสีหน้าแห่งความสุขเปล่งออกมาจากใบหน้าของคิฉัน ที่มหัศจรรย์อย่างมากคือ เสียงของคิฉันจะเปล่งออกมาจากร่างกายธรรมชาติ

ขณะที่คิฉันขึ้นและลงจากสวรรค์ในร่างกายสวรรค์ ร่างกายธรรมชาตจะรู้สึกราวกับว่ามันถูกยกขึ้นยกลงอย่างนุ่มนวล ความรู้สึกเหล่านี้อยู่นานแค่วินาทีเดียวนั่น บางครั้งตอนที่ร่างกายธรรมชาตรู้สึกราวกับว่าถูกยกขึ้นจากเตียง คิฉันยังเคยหวีศรีษะด้วยความตกใจ

แม้จะเห็นหน้าตาที่เป็นกายสวรรค์ของตัวเองได้อย่างชัดเจน แต่คิฉันไม่สามารถเห็นหน้าของพระองค์ได้ อย่างไรก็ตาม คิฉันสามารถเห็นผม มือ และเสื้อผ้าของพระองค์ และคิฉันบอกได้ว่าพระองค์มีโครงร่างที่ใหญ่มาก ผมหยักศกของพระองค์แสงกลาง ที่ปลายผมเป็นลอนยาวลงมาจรดบ่า ขาวราวกับเส้นไหม ผิวที่มือของพระองค์เป็นสีน้ำตาลอ่อนเหมือนผลมะกอก และนิ้วของพระองค์ยาวและเรียว

คิฉันสามารถเห็นปากของพระองค์ขยับ ตอนที่พระองค์พูดกับคิฉัน โครงร่างของพระองค์ทำให้พระองค์ดูราวกับชายหนุ่มอายุประมาณสามสิบถึงสี่สิบปี ความสูงของพระองค์ดูแล้วประมาณหกฟุต

แม้ว่าดิฉันไม่สามารถเห็นรายละเอียดรูปหน้าของพระองค์ได้ แต่ดิฉันสามารถเข้าใจตอนที่พระองค์โกรธ มีความสุข เศร้า หรือห่วงได้ ดิฉันรู้ว่าพระองค์สุภาพและน่ารักมาก และพระองค์จะเปลือยเปลือยในเวลาที่เราสนุกสนาน แต่กระนั้นก็ดี ต้องจำไว้ว่า ดิฉันเห็นร่างกายที่เป็นวิญญานของพระองค์ (เช่นเดียวกับที่ดิฉันสามารถเห็นกายวิญญานของตัวเอง)

ตั้งแต่วันที่ 27 พฤษภาคม 1996 ทุกเช้าตรู่ของวันจันทร์ พระผู้เป็นเจ้าได้พาดิฉันไปที่ชายหาดบนแผ่นดินโลก เพื่อเป็นไปตามคำสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้กับดิฉัน บ่อยครั้งที่เราเดินเคียงข้างกันไปตามหาดทราย บางครั้งพระองค์ก็อุ้มดิฉันและเหวี่ยงไปรอบๆ เหมือนเด็ก ในช่วงเวลาที่เล่นกันนี้ พระองค์และดิฉันรู้สึกสนุกสนานมากที่ได้ใช้เวลาด้วยกัน และเราทั้งสองต่างหัวเราะด้วยความชื่นชมยินดี

พระองค์มีบุคลิกที่เหมือนมนุษย์มาก แม้ว่าพระองค์จะเป็นบุตรของพระเจ้า ดิฉันรักพระองค์มากกว่าชีวิตของตัวเอง พระองค์เป็นคนพูดน้อย เมื่อใดที่พระองค์พูดก็มักจะเต็มไปด้วยความหมาย พระองค์ให้เรารู้เฉพาะสิ่งต่างๆ ที่พระองค์คิดว่าสำคัญสำหรับเรา

หลังจากเขียนสวรรค์อันน่าเบิกบานใจแล้ว พระองค์ก็จะหายไป กายสวรรค์ของดิฉันก็หายไปด้วยเช่นกัน และกายธรรมชาติก็มีอิสระที่จะขยับเขยื้อนตามความต้องการและความปรารถนาของตัวเอง ตรงจุดนี้ร่างกายของดิฉันรู้สึกผ่อนคลายและได้พัก

หลังจากประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์ใจเหล่านี้ หากดิฉันต้องการ ก็สามารถลุกออกจากเตียงในทันที แต่โดยปกติแล้ว ก็จะนอนอยู่ตรงนั้นและย้อนคิดกลับไปยังประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์ใจ ที่ดิฉันเพิ่งได้เห็นและได้มีประสบการณ์ชีวิต จากนั้นก็จะเขียนประสบการณ์เหล่านั้นในบันทึกประจำวันของตัวเอง

ดิฉันรู้สึกประหลาดใจที่พระองค์ได้เรียกดิฉันให้เขียนหนังสือเล่มนี้ ดิฉันเป็นชาวเกาหลี-อเมริกันที่มีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษที่จำกัด แต่ถึงกระนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกดิฉันให้ทำงานของพระองค์ พระองค์บอกดิฉันให้เล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ประสบและได้ยินมา และนั่นคือเป้าหมายของหนังสือเล่มนี้

ดิฉันรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้รับสิทธิพิเศษในการสัมผัสความสุขสมบูรณ์อันทรงเกียรติก่อนล่วงหน้า เพื่อจะได้แบ่งปันสิ่งนี้กับคุณได้ พระเจ้าอยากให้คุณบอกว่าคุณได้จัดเตรียมสถานที่ให้กับคุณในสวรรค์ไว้แล้ว เพียงแต่คุณเชื่อในบุตรของพระองค์และต้อนรับพระองค์ในฐานะเจ้าเหนือชีวิตและผู้ช่วยให้รอดของคุณ

ดิฉันประสงค์ที่จะทำตามเจตนารมณ์ของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ขณะที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ คำอธิษฐานของดิฉันสำหรับคุณ ก็เป็นเช่นเดียวกับคำอธิษฐานของอัครทูตเปาโล

ที่มีให้กับชาวเมืองเอเฟซัสทั้งหญิงและชายที่เป็นที่รักของเขา ตามที่ได้บันทึกไว้ในจดหมายของอัครทูต เปาโล ถึงเขาเหล่านั้น

เพื่อที่พระเจ้าของพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาแห่งสิริเกียรติจะให้กับท่าน วิญญาณแห่งสติปัญญาและการสำแดง เพื่อจะรู้จักพระองค์มากขึ้น ขอให้ดาแห่งความเข้าใจของท่านสว่างขึ้น ที่ท่านจะได้รู้ถึงความหวังของพระองค์ที่ได้เรียกท่านมานั้น รู้ถึงความมากล้นของสิริเกียรติที่เป็นมรดกของพระองค์สำหรับผู้รับใช้ที่บริสุทธิ์ทั้งหลาย และรู้ถึงฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ที่มากล้นของพระองค์ ที่มีให้เราผู้ที่เชื่อ ตามการงานของพลังอำนาจที่เต็มด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทำแล้วในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และได้ให้พระองค์นั่งอยู่เบื้องขวาของพระบิดาในสวรรค์สถานสูงสูงกว่าบรรดาเทพผู้ครองและเทพผู้มีพลังอำนาจ และเทพผู้ครองอาณาจักรทั้งสิ้น และเหนือนามทุกนามที่มี ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วยเช่นกัน

เอเฟซัส 1: 17 - 21

ดิฉันขอเพียงแต่ว่า คุณจะรับหนังสือเล่มนี้ตามอย่างที่เขาเขียนไว้ ด้วยใจที่เปิดให้กับพระเจ้าและเจตนารมณ์ของพระองค์ จงประเมิณผลประสพการณ์ของดิฉันในความสว่างของถ้อยคำของพระเจ้า ดิฉันเชื่อว่าสิ่งต่างๆ ที่ดิฉันได้ให้คุณมีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับสวรรค์และประสพการณ์กับพระเจ้าล้วนเป็นไปตามพระคำภีร์ทั้งสิ้น

ซู ไรม์ส
ทาโคมา วอชิงตัน
กุมภาพันธ์ 1997

บทนำ

ในบ้านของพระบิดาของเรามีคฤหาสน์มากมาย
ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เราคงบอกเจ้าแล้ว
เราไปเพื่อเตรียมสถานที่ให้เจ้า

ยอห์น 14: 2 (ขยายความเพิ่ม)

พระเจ้าได้พูดโดยตรงกับดิฉันผ่านทางศิษยาภิบาลที่ชื่อว่า ลาร์รี แรนคอฟ ในวันที่ 3 ธันวาคม 1995 ศิษยาภิบาลแรนคอฟ ได้เผยถ้อยคำของพระองค์ดังนี้

ผมได้เห็นการอวยพรของพระเจ้าในงานรับใช้ของการเผยถ้อยคำ และพระองค์กำลังเปิดวิญญานของคุณอย่างพิเศษสุด เพื่องานรับใช้ของการเผยถ้อยคำ ความฝันและถ้อยคำแห่งความรู้... ผมได้เห็นพระเจ้าพูดอยู่กับคุณในช่วงเวลากลางคืนระหว่างห้าทุ่มถึงตีสาม ... (พระองค์จะ) เริ่มปลุกคุณและเขียนเขียนคุณ ให้ความฝัน นิมิต และความเข้าใจที่ลึกซึ้ง...พระเจ้าได้บอกผมว่า คุณเป็นหนึ่งในลูกสาวที่พระองค์เทพระวิญญานของพระองค์ เพื่อที่จะเผยถ้อยคำของพระองค์

ศิษยาภิบาล แรนคอฟ ได้พูดคำเหล่านี้ เหนือดิฉันในระหว่างการประชุมพิเศษในวันอาทิตย์ที่ Puget Sound Christian Center ในเมืองทาโคมา รัฐวอชิงตัน ขณะที่ศิษยาภิบาลได้พูดนั้น การเจิมของพระวิญญานบริสุทธิ์ที่ดิฉันคุ้นเคยได้ไหลพุ่งลึกในวิญญานของดิฉัน และร่างกายของดิฉันก็เริ่มสั่นภายใต้พลังอำนาจของพระเจ้า

ดิฉันเริ่มร้องไห้ด้วยน้ำตาแห่งความยินดี และรู้สึกขอบคุณเมื่อได้รู้ว่าพระเจ้าได้เลือกดิฉันให้เป็นหนึ่งในผู้รับใช้ของพระองค์ในช่วงยุคสุดท้ายนี้ พระเจ้าได้ให้ความรักที่อบอุ่นของพระองค์อย่างท่วมท้น และความร้อนที่มาจากการสถิตของพระองค์ทำให้ดิฉันรู้สึกราวกับว่า กำลังนอนพักอยู่บนเตียงขนนกในฤดูร้อน

ดิฉันนึกถึงถ้อยคำของผู้เผยถ้อยคำพระเจ้า-โยเอล:

และมันจะเกิดขึ้นจริง หลังจากนั้น ว่าเราจะเทวิญญาณของเราบนเนื้อหนังทุกคน บุตรชายหญิงของท่านจะเผยถ้อยคำ ชายสูงอายจะฝันความฝันมากมาย คนหนุ่มจะเห็นนิมิต และบนผู้รับใช้ชายหญิงของเราเช่นกัน เราจะเทวิญญาณของเราในวันเวลานั้น และเราจะให้เจ้าเห็นการอัศจรรย์ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

โยเอล 2: 28 - 30

ดิฉันครุ่นคิดอยู่ว่า ถ้อยคำที่มาจากการเผยเหล่านี้ จะสามารถทำให้สำเร็จได้ที่นี้ และในเวลานี้หรือ แล้วดิฉันจะเป็นหนึ่งในผู้รับใช้คนพิเศษของพระเจ้าที่จะได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์ในสวรรค์และแผ่นดินโลกหรือ

นับว่าเป็นเกียรติ ที่ได้รับเลือกให้เป็นภานะแห่งความรัก พระคุณ และพลังอำนาจของพระองค์ในช่วงยุคสุดท้ายนี้ แน่แน่นอนที่สุด การเรียกที่มาจากการเผยถ้อยคำของพระองค์นี้ ไม่ใช่สิ่งที่ดิฉันจะเลือกให้กับตัวเอง เพราะโดยพื้นฐานแล้ว ดิฉันเป็นคนที่ย้ายมากแต่ในไม่ช้าดิฉันก็เรียนรู้ว่า เมื่อดิฉันมีประสบการณ์การเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การเงินอายุ และการประหม่าก็หายไป

ดิฉันระลึกได้ถึงข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่ง:

เจ้าไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกเจ้าและได้แต่งตั้งเจ้าที่จะไปและเกิดผล และผลของเจ้าจะอยู่ถาวร และสิ่งใดที่เจ้าขอพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะให้กับเจ้า

ยอห์น 15: 16

เป็นเรื่องชัดเจนที่พระเจ้าใช้ดิฉันให้ไปในนามของพระองค์ เพื่อที่จะเกิดผลที่อยู่ได้ตลอดไปอย่างถาวร พระองค์ให้ดิฉันเห็นพลังของการอธิษฐาน และความสำคัญของการเข้าใกล้ชิดกับพระองค์

จงอยู่ในเรา และเราอยู่ในเจ้า เช่นเดียวกับกิ่งที่ไม่สามารถเกิดผลได้ด้วยตัวของมันเอง นอกจากมันเข้าอยู่ในเถา เป็นเช่นเดียวกับเจ้า นอกจากเจ้าเข้าอยู่ในเรา เราเป็นเถาเจ้าเป็นกิ่ง คนที่อยู่ในเราและเราอยู่ในเขาจะเกิดผลมาก ด้วยว่าถ้าปราศจากเรา เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้เลย

ยอห์น 15: 4 - 5

ความตื่นเต้นอย่างท่วมท้น และการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ลูกโซนอยู่ คงความ

ผู้เป็นช่างปั้น และพระองค์กำลังบรรจงปั้นแต่งดินนี้ เพื่อเตรียมตัวสำหรับพันธกิจพิเศษ ซึ่งจะเริ่มในอนาคตอันใกล้นี้ ขณะที่ดินถูกหมนอยู่บนแท่นของช่างปั้น ภายใต้การเจิมที่เต็มด้วยอุทยานาภาพของพระวิญญาณของพระเจ้า ลึกลงไปในวิญญาณของดิน ดินรู้สึกได้ถึง การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นแล้ว

ความกลัวที่ยังหลงเหลืออยู่ ในไม่นานก็ถูกกำจัดออกไปด้วยน้ำมันของพระวิญญาณ ที่ดูเหมือนจะหยดไปทั่วทุกส่วนของร่างกายดิน ความคิดของดินได้พยายามหาทางสุดท้ายที่จะเข้าไปในช่องความสงสัยอย่างเก่า เพราะดินรู้สึกไร้ค่าอย่างมากที่จะรับคำพูด และการเรียกอันส่วนตัวที่มหัศจรรย์เช่นนี้

พระเจ้าจะใช้ดินได้อย่างไร ดินคิด ดินเป็นคนเกาหลี-อเมริกัน และการใช้ภาษาอังกฤษก็ไม่คล่องอย่างที่ควร เหตุไรพระเจ้าจึงเลือกดินให้เป็นเพื่อนของพระองค์ทำไม จึงเป็นดิน

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่น่าแปลกใจ แม้ว่าดินยังคงเป็นคริสเตียนใหม่ แต่ก็ได้เรียนรู้ความจริงของถ้อยคำที่ว่า "ถ้าปราศจากเรา เจ้าไม่สามารถทำอะไรได้เลย" (ยอห์น 15:5) ดินได้ตัดสินใจตั้งแต่ตอนนั้นว่าจะยอมรับคำพูดทั้งหมดของพระเจ้าโดยความเชื่อ และได้อธิษฐานในหัวใจว่า พระบิดา ลูกขอบคุณที่ได้ให้ถ้อยคำเหล่านี้ ลูกจะตอบ "ตกลง" กับพระองค์ในทุกเรื่อง

สิ่งนี้เป็นการยอมที่จะทำตาม แม้ว่าจะยังไม่เข้าใจหมดทุกคำที่พระองค์พูด อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ดินรู้อย่างหนึ่งก็คือ พระองค์จะต้องเตรียมดินเพื่องานรับใช้ที่พระองค์ให้ดินเข้าไปทำ

หนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ดินจำได้และชอบคือ "จงวางใจในพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของท่าน และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของท่านเอง ยอมรับพระองค์ในทุกทางของท่าน แล้วพระองค์จะนำเส้นทางเดินของท่าน" (สุภาษิต 3: 5 - 6)

ดินแทบไม่รู้ว่าเส้นทางเหล่านี้จะพาดินไปไหน แต่ดินเชื่อมั่นในการตัดสินใจของตัวเองที่จะวางใจพระเจ้า โดยไม่พึ่งพาความเข้าใจของตัวเอง ในที่สุด ถ้อยคำตรงนี้ควรจะเป็นแก่นแท้ของชีวิตฝ่ายวิญญาณมิใช่หรือ เราเป็นกายฝ่ายวิญญาณ ที่อยู่ในการเดินทางของการเป็นมนุษย์ สิ่งที่เป็นตัวคนที่แท้จริงของเราคือวิญญาณของเรา สวรรค์เป็นบ้านที่แท้จริง และอย่างที่ดินได้ค้นพบแล้วว่า สวรรค์นั้นเป็นจริง

นับตั้งแต่ที่พระเจ้าได้เรียกดินเข้าสู่งานรับใช้ในการเผยถ้อยคำของพระองค์ ดินได้เรียนรู้ว่า ผู้เชื่อหลายคนไม่ได้เชื่อจริงๆ บางคนยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่า มีสวรรค์จริงๆ

บางคนก็ดูจะไม่ให้ความสนใจ คนเป็นอันมากใช้ชีวิตราวกับว่าชีวิตทั้งหมดมีแค่โลกนี้
พระเจ้าได้ให้ดิฉันเห็นภาพที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง พระองค์ได้พาดิฉันไปสวรรค์ใน
เวลาที่ต่างกันถึงสิบเจ็ดครั้ง และพระองค์อยากให้ดิฉันบอกทุกคนว่า สวรรค์นั้นเป็นจริง!
เมื่อเราเข้าใจเรื่องนี้ชัดเจนแล้ว มันจะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเรา ความ
มุ่งหมาย ทัศนคติ การให้คุณค่า สัมพันธภาพ ความฝัน แผนการในชีวิต และการมอง
ในแง่มุมต่างๆ ของเรา คำอธิษฐานของดิฉันสำหรับคุณคือ เมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว
คุณ将有ความเข้าใจเรื่องสวรรค์มากขึ้น และได้รับการเปลี่ยนแปลง อย่างที่ดิฉันได้เปลี่ยน
แปลง และมีความรู้สึกสบายอกสบายใจที่ได้รู้ว่า พระเยซูได้เตรียมสถานที่ให้กับคุณ และคน
ที่คุณรักเรียบร้อยแล้ว

ชู โธมัส
ทาโคมา วอชิงตัน
กุมภาพันธ์ 1997

ภาคที่หนึ่ง

การไปเยือนและนิมิตต่างๆ

บทที่ 1

เส้นทางสู่สวรรค์

ข้าพเจ้ามุ่งมั่นไปยังจุดหมาย
เพื่อคว้ารางวัลของการเรียกของพระเจ้า
จากเบื้องบนผ่านทางพระเยซูคริสต์

ฟิลิปปี 3: 14

ดิฉันชื่อ ชู นาม โทมัส เป็นชาวเกาหลีสัญชาติอเมริกัน เป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่ ดิฉันมีพี่ชายหนึ่งคนและน้องชายอีกหนึ่งคน ดิฉันแต่งงานและมีลูกสองคน เป็นผู้ขายหนึ่งคนและผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งแต่งงานแล้วทั้งคู่ นอกจากนั้น ดิฉันยังมีหลานชายสองคนและหลานสาวอีกสองคน

ครอบครัวดิฉันในประเทศเกาหลี ไม่ใช่ครอบครัวที่เคร่งศาสนาแต่อย่างใด ดิฉันไม่เคยได้ยินเรื่องราวของพระเยซู จนกระทั่งได้ไปโบสถ์ ที่ดิฉันเคยได้ยินมาแต่เรื่องโบสถ์กับพระเจ้าเท่านั้น

ดิฉันมาเป็นคริสเตียนในเดือนกุมภาพันธ์ 1992 อันที่จริงแล้ว ดิฉันตกหลุมรักพระเยซูหลังจากที่ได้เข้าโบสถ์ไม่กี่ครั้ง ยิ่งได้รู้สิ่งที่พระองค์ได้ทำให้ ดิฉันจึงตัดสินใจว่า ตลอดชีวิตนี้จะมอบทั้งชีวิตให้กับพระองค์

พระเจ้าข้ารับ โดยการตอบคำอธิษฐานของดิฉัน และสิ่งนี้ยังทำให้ความเชื่อของดิฉันเข้มแข็งมากขึ้นในแต่ละวัน ความปรารถนาเก่าๆ เริ่มหายไปอย่างรวดเร็ว ดิฉันได้แต่คิดถึงพระเยซูตลอดเวลา และยำเกรงพระเจ้าอย่างมาก จนไม่สามารถไปทำอะไรที่ต่อต้านเจตนารมณ์ของพระองค์อย่างตั้งใจได้ เพียงอยากทำให้พระองค์พอใจเท่านั้น และอยากรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับพระองค์ เพื่อจะได้เล่าให้คนอื่นๆ ฟัง

นิมิตและไฟของพระเจ้า

ในเดือน มกราคม 1994 ขณะที่อธิษฐานอยู่ที่บ้าน ดิฉันได้รับไฟของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และประมาณหนึ่งเดือนต่อมา ขณะที่กำลังนมัสการอยู่ที่คริสตจักร Neighborhood

Assembly of God ในเมืองทาโคมา รัฐวอชิงตัน คิฉันเห็นพระองค์นั่งไขว่ห้างอยู่ใกล้ที่เทศนา และคิฉันมองเห็นพระองค์ชัดเจนเหมือนเห็นคนจริงๆ เว้นแต่ไม่สามารถเห็นใบหน้าของพระองค์

คิฉันเห็นพระองค์มีผมขาวดูใจใหม่ และสวมเสื้อคลุมยาวสีขาวสะอาด พระองค์สำแดงตัวตนของพระองค์ให้คิฉันเห็นเกือบห้านาที หลังจากนั้น ร่างกายของคิฉันร้อนเป็นไฟด้วยความยินดีที่เกินคำบรรยาย ตอนนั้นเองที่คิฉันได้มอบทั้งหัวใจให้พระเยซู ไม่นานนักหลังจากประสบการณ์ที่เปลี่ยนชีวิตเช่นนี้ คิฉันและครอบครัวก็เริ่มเข้าร่วมนมัสการที่ Puget Sound Christian Center ในเมืองทาโคมา รัฐวอชิงตัน

ในวันอาทิตย์อีสเตอร์ ปี 1995 ขณะที่อยู่ในการนมัสการกับครอบครัวที่ Puget Sound Christian Center คิฉันได้มีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งฝ่ายวิญญาณอีกครั้ง ร่างกายของคิฉันเริ่มสั่นอย่างรุนแรง และเราต้องอยู่ต่อในการประชุมรอบที่สอง คิฉันกำลังมีประสบการณ์ที่เป็นปรากฏการณ์เดียวกับที่รู้จักกันในหมู่ Quakers Shakers (กลุ่มคนที่มีอาการสั่นจากฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในปีค.ศ. 1750 ในประเทศอังกฤษ-ผู้แปล) และผู้รับบัพติศมาในวันเพนเทคอสตในยุคแรกๆ

ตั้งแต่นั้นมาร่างกายของคิฉันไม่เคยหยุดสั่นในโบสถ์ หรือในระหว่างการอธิษฐานที่บ้าน สองอาทิตย์หลังจากประสบการณ์ในวันอาทิตย์อีสเตอร์นั้น ขณะอยู่ที่บ้าน คิฉันได้รับของประทานในการพูดภาษาแปลกๆ และได้เริ่มร้องเพลงในพระวิญญาณ ในขณะที่กำลังดู เบนนี่ ฮินน์ ครุเสด ทางทีวี คิฉันได้ยืนขึ้นยกมืออธิษฐาน จากนั้นได้ล้มลงบนพื้นเกือบสามชั่วโมง การเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าแรงมากจนคิฉันไม่สามารถลุกขึ้นได้ คิฉันได้แต่ร้องเพลง พูดภาษาแปลกๆ และหัวเราะ

จากวันนั้นเป็นต้นมา คิฉันสามารถเห็นการสถิตของพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าในโบสถ์ในระหว่างการนมัสการทุกครั้ง นิमितที่ปรากฏอย่างต่อเนื่องของพระองค์ จะไม่ค่อยชัดเจนมากเท่ากับนิมิตครั้งแรก แต่ก็ดูเป็นจริงเช่นกัน

ภาษาที่เต็มใจ

คิฉันเชื่อว่า ประสบการณ์ที่ตื่นเต้นและไม่ธรรมดา เป็นการเตรียมตัวสำหรับงานที่พระเจ้าได้เรียกคิฉันมา ความปรารถนาอย่างแรงกล้าของคิฉันคือที่จะรับของประทานจากพระเจ้าในการรักษาโรค และการนำจิตผู้หลงหายสู่ความรอด แต่ยังไม่รู้ว่าจะรับใช้พระองค์ได้อย่างไร เว้นแต่การบอกทุกคนว่าพระเยซูเป็นใคร

จิต = Soul วิญญาณ = Spirit

ในตอนแรก สมาชิกบางคนในครอบครัวและเพื่อนๆ ได้ปฏิเสธสิ่งที่ดิฉันบอกและไม่ชอบดิฉัน เพราะชอบคุยเรื่องพระเยซู อย่างไรก็ตาม บัดนี้ สิ่งต่างๆ ไม่เหมือนเดิมแล้ว ไม่ว่าดิฉันจะอยู่กับใคร ก็อยากจะพูดเกี่ยวกับพระเยซูเท่านั้น และพระองค์ให้สิทธิพิเศษดิฉันในการนำคนมากมายมาหาพระองค์ รวมไปถึงญาติๆ และเพื่อนฝูงด้วย ตอนนี้ทุกคนที่ดิฉันรักได้รับความรอดหมดแล้ว

พระเยซูอยู่ในความคิด และในบทสนทนาของดิฉันตลอดเวลา เวลามีปัญหาดิฉันจะคิดถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทำให้เรา เมื่อระลึกถึงสิ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้กระทำ ดิฉันรู้ว่าไม่มีอะไรยากเกินไปสำหรับดิฉัน เมื่อมีคนทำร้ายจิตใจ ดิฉันเพียงแต่ทบทวนสิ่งทั้งหมดที่พระเยซูได้ทำเพื่อดิฉันที่ไม่กางเขน แล้วสันติสุขก็เกิดขึ้นในทันที

ก่อนที่พระองค์จะมาเยี่ยมดิฉันในครั้งแรก ดิฉันมีความฝันที่พิเศษหลายครั้งเกี่ยวกับเมม ความฝันเหล่านี้ทำให้ดิฉันนึกได้ถึงสิ่งที่คุณพ่อของดิฉันเคยเล่าให้ฟัง

ท่านได้บอกว่า คุณแม่เคยมีความฝันที่พิเศษมากเกี่ยวกับเมม ท่านจะพูดบ่อยๆ ว่าคุณแม่มักจะมีความฝันที่พิเศษเกี่ยวกับดิฉันก่อนที่จะตั้งครรภ์ คุณพ่อบอกว่า คุณแม่จะไม่มีวันลืมความฝันอันนั้นซึ่งเป็นวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส แต่จู่ๆ ก็ถูกปกคลุมด้วยเมฆ ซึ่งลอยลงมาถึงหน้าบ้าน เมฆก้อนหนึ่งได้เข้ามาในห้องที่คุณแม่นอนอยู่ แล้วเมฆนั้นก็กระจายเต็มห้องด้วยแสงเรืองๆ สีขาว

คุณแม่ของดิฉันป่วยมาเกือบตลอดชีวิต เธอเสียชีวิตตอนที่มีอายุเพียงแค่สี่สิบปีเท่านั้น เธอไม่เคยเล่าความฝันและนิมิตนี้กับดิฉัน แต่คุณพ่อเป็นคนเล่าให้ดิฉันฟังหลายครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับเมม ดิฉันไม่เคยคิดจริงๆ จังๆ กับเรื่องพวกนี้จนกระทั่ง ตัวเองได้มีประสบการณ์กับความฝันและนิมิตต่างๆ

คุณพ่อของดิฉัน ทำนายความฝันเกี่ยวกับเมมว่า ดิฉันจะประสบความสำเร็จอย่างมากถ้าเกิดมาเป็นผู้ชาย เพราะในสมัยนั้นคนในประเทศตะวันออกส่วนมากเชื่อว่า เฉพาะเด็กผู้ชายเท่านั้นจึงจะสามารถบรรลุความสำเร็จในชีวิต อย่างไรก็ตาม ดิฉันเชื่อว่าความฝันนั้นเป็นหมายสำคัญมาจากพระเจ้า ในระหว่างที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ คุณจะเห็นว่าเมมเข้ามามีบทบาทสำคัญในการเตรียมงานที่พระเจ้าได้ทำ และที่จะทำในชีวิตของดิฉัน

ตั้งแต่พบกับพระเยซู ดิฉันมีความปรารถนาอย่างแรงที่จะอธิษฐานให้คนอื่น ดิฉันได้มาเป็นนักรบอธิษฐานตัวจริง การอธิษฐานวิงวอนได้เข้ามาเป็นวิถีชีวิตของดิฉัน ดิฉันเข้าศึกษาพระคัมภีร์เป็นประจำที่โบสถ์เกาหลี่-อเมริกัน ประมาณหนึ่งปีก่อนที่โรเจอร์สามีของดิฉันจะได้รับความรอด

ดิฉันไม่ได้รับใช้ที่คริสตจักรเป็นเวลา หรือที่จะรู้ถ้อยคำของพระเจ้าเป็นอย่างดี แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ได้เลือกดิฉันสำหรับงานพิเศษของพระองค์ ตามความเห็นของพระเยซูเจ้า พระองค์อยากให้ดิฉันมารู้จักพระองค์ก่อน และเรียนที่จะเชื่อฟังพระองค์ และจดจำอยู่ที่พระองค์เท่านั้น พระองค์เริ่มเตรียมดิฉันเพื่องานรับใช้ที่พระองค์เรียกให้ดิฉันมาทำ โดยการให้ดิฉันเห็นสวรรค์และนิมิตอื่นๆ ซึ่งดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติ ที่ได้รับประสบการณ์เช่นนี้ ขณะนี้ดิฉันเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์โดยทางการอธิษฐาน และศึกษาถ้อยคำของพระองค์

การเปิดเผยของสวรรค์

ในบทต่อไป ที่คุณจะได้อ่านในหนังสือเล่มนี้ เป็นการบันทึกการเดินทางที่น่าทึ่งมากมายที่พระเจ้าได้พาดิฉันไป ตั้งแต่วันที่ดิฉันได้มอบชีวิตให้กับพระองค์ พระองค์ได้ขอให้ดิฉันจดบันทึกประสบการณ์เหล่านี้ไว้ในหนังสือเล่มนี้ เพื่อคนอื่นๆ จะได้เห็นและเข้าใจ เหตุที่พระองค์ได้เลือกดิฉันสำหรับงานสำคัญอย่างนี้ ยังคงเป็นปริศนาสำหรับดิฉัน แต่เข้าใจว่า พระองค์อยากให้ดิฉันเตือนคนในโลกและในคริสตจักรว่า เรามีเวลาเหลืออยู่ไม่มาก ที่จะทำงานให้ถึงเป้าหมายที่พระองค์ได้มอบไว้ให้เรา

พระบิดาในสวรรค์อยากให้ทุกคนรู้ว่า พระองค์รักพวกเขามาก และปรารถนาที่จะอวยพรพวกเขา ถ้าพวกเขายอมไว้วางใจและเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ ในความเป็นจริงแล้ว พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นว่า ผู้เชื่อจำนวนมากปฏิบัติตนราวกับว่าไม่มีพระเจ้า พวกเขาไม่เชื่ออย่างจริงจังว่ามีสวรรค์ แต่ดิฉันสามารถพูดได้อย่างมั่นใจว่า เราสามารถรับรู้สวรรค์นั้นเป็นจริงในชีวิตนี้ ยิ่งกว่านั้น เวลานี้ดิฉันรู้แล้วว่า ในพระเจ้าทุกอย่างเป็นไปได้ ดังที่ถ้อยคำพระองค์พูดว่า พระเจ้าทำได้ "มากกว่าที่เราขอหรือคิด ตามฤทธิ์อำนาจที่ทำงานอยู่ในเรา" (เอเฟซัส 3: 20)

วัตถุประสงค์ของหนังสือเล่มนี้ เพื่อที่จะให้เกียรติพระองค์ "ขอพระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักรโดยพระเยซูคริสต์ ตลอดทุกยุคที่ไม่มีวันสิ้นสุด อาเมน" (เอเฟซัส 3:21)

กรุณาอ่านทุกหน้าด้วยความคิดและด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง และให้พระองค์พูดกับคุณ พระองค์มีแผนการและเป้าหมายอันเลิศสำหรับชีวิตของคุณ พระองค์ได้เตรียมบ้านในสวรรค์ให้คุณแล้ว คุณจะค้นพบความตื่นเต้นที่ระทึกใจเช่นเดียวกับดิฉัน เมื่อคุณรู้ว่าคุณกำลังไปดินแดนแห่งคำสัญญาของพระองค์

ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดในสวรรค์ และแผ่นดินโลก

จากนั้นพระเยซูได้มาและพูดกับพวกเขาว่า
"ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดได้ให้ไว้กับเราแล้ว
ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก

มัทธิว 28: 18

ตามที่ศิษยาภิบาลแลรี แรนคอฟ ได้เปิดเผยถ้อยคำของพระเจ้าไว้ในปี 1996 นั้น นับเป็นปีที่ศิโยม ดันเด็น มีความหมาย และมีพลังอำนาจมากที่สุดในชีวิตของดิฉัน ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในคืนก่อนวันปีใหม่ของปี 1995 ตลอดคืนนั้น รู้สึกถึงการเจิมของพระองค์ ได้อย่างชัดเจนมาก ที่จริงแล้วการสถิตของพระองค์ร้อนยิ่งนัก จนดิฉันเกือบหายใจไม่ออก

ดิฉันเคยประสบการณ์การสถิตและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มาก่อน แต่คืนนี้ ช่างแตกต่าง เพราะเป็นเวลาของความรักที่ล้ำลึก และเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ดิฉันรู้สึกได้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่แตกต่าง และมหัศจรรย์กำลังจะเกิดขึ้นกับดิฉัน แต่คงความลึกลับ

สิ่งที่ดิฉันกำลังประสบอยู่ สวนทางกับเหตุผลและความคิด แต่การสถิตของพระองค์ ช่างเป็นจริงจนรู้สึกว่า สามารถเอื้อมมือจับต้องมือของพระองค์ได้ มันเป็นความจริงฝ่ายวิญญาณ แต่เป็นความจริงที่เกินกว่าสิ่งใดที่ดิฉันเคยประสบมาในสภาพของเนื้อหนัง

ดิฉันมีความคาดหวังในใจ แต่ด้วยเหตุใดก็ตาม ดิฉันรู้ว่าสิ่งที่ต้องทำคือรอคอยอยู่ใน การสถิตของพระองค์ต่อไป แล้วพระองค์จะพูดกับดิฉัน และให้ดิฉันเห็นสิ่งที่มหัศจรรย์ ตลอดคืนแห่งความสุขที่ยาวนาน ดิฉันยืดอกพระคัมภีร์จากหนังสือเยเรมีย์ที่เขียนคำ สัญญาจากพระบิดาว่า "ร้องหาเรา และเราจะตอบเจ้า และให้เจ้าดูสิ่งต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่และทรง พลังภาพที่เจ้าไม่รู้จัก" (เยเรมีย์ 33: 3)

ขณะที่ดิฉันตั้งตาคอยด้วยความคาดหวังอย่างร้อนรน ดิฉันยังคงได้ยินเสียงพลุ และเสียงอื่นๆ ที่ดังจากคนที่เกี่ยวข้องกับอย่างสนุกสนานในวันปีใหม่ ขณะที่ปี 1995 อย่างเข้า

ปี 1996 ดิฉันยังคงรอคอยต่อไปตลอดทั้งคืนจนถึงรุ่งเช้า ดิฉันได้แต่รอแม้ว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม แต่ตัดสินใจแล้วว่าที่จะได้ขึ้นจากพระเจ้า

วันที่ 1 มกราคม 1996 เป็นวันที่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือมีอากาศชื้นและหนาวเย็น แต่ในหัวใจของดิฉันมีความอบอุ่นที่มีคุณค่ายิ่งนัก จนไม่มีลมหนาวใดทำให้ดิฉันหนาวเย็นได้ ถ้อยคำของพระเจ้าพูดโดนใจดิฉัน "จงรอคอยพระเจ้า จงมีกำลังใจที่ดี แล้วพระองค์จะทำให้หัวใจของเจ้ามีกำลังใจ เราพูดว่าจงรอคอยพระเจ้า" (สดุดี 27:14)

การรอคอย หนึ่งในสิ่งที่ท้าทายที่สุดในโลก แต่เป็นกุญแจที่นำไปสู่การรับพลังอำนาจอย่างมากในชีวิตฝ่ายวิญญาณ พระเจ้าต้องการให้เรา รอคอยในการสถิตของพระองค์ เพราะด้วยวิธีนี้ เราจะได้พัฒนาตัวเองให้มีความอดทนที่ยาวนานมากขึ้น และที่จะรับใช้พระองค์

ถึงแม้ว่าเมื่อคืนดิฉันจะไม่ได้นอนเลย แต่ในวันปีใหม่ดิฉันรู้สึกว่าได้พัก มีความสุขและมีชีวิตชีวา ขณะที่ดิฉันและครอบครัวกำลังเฉลิมฉลองคอนสามทุ่มถึงห้าทุ่มของวันปีใหม่ ความร้อนจากการสถิตของพระองค์ได้เตือนดิฉันให้เฝ้าระวังในตอนกลางคืนอีกครั้งหนึ่ง ดิฉันได้รีบหลับไปบ้าง แต่ก็ตื่นขึ้นอย่างสดชื่นด้วยความปรารถนาที่จะได้ขึ้นสู่เสียงของพระองค์พูดกับดิฉันอย่างมาก

อาการนอนไม่หลับของดิฉัน ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นประจำตลอดครึ่งแรกของเดือนมกราคม และเช่นเคย ดิฉันยังคงไม่ได้ขึ้นจากพระเจ้า อย่างไรก็ตาม โดยความเชื่อ ดิฉันรู้ว่าพระองค์กำลังเตรียมดิฉันเพื่อที่จะได้พบกับพระองค์เป็นการส่วนตัว

การสั่นไหวในตอนกลางคืน

ขณะที่ตื่นขึ้นตอนตีสามของวันที่ 19 มกราคม ร่างกายดิฉันกำลังสั่นอยู่ อาการอย่างนี้ไม่เคยเกิดขึ้นตอนหลับ อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่วันอีสเตอร์ปี 1995 ร่างกายของดิฉันมีอาการสั่นในช่วงนมัสการที่โบสถ์ และในเวลาอธิษฐานเป็นการส่วนตัว

ในตอนกลางคืนมีอะไรที่พิเศษบางอย่าง เพราะว่าเป็นเวลาแห่งความเงียบสงบ และไม่ค่อยมีสิ่งรบกวน ทำให้กลางคืนเป็นโอกาสพิเศษสำหรับพระเจ้าที่จะเข้าใกล้ชิดกับประชากรของพระองค์ และในกรณีนี้ดิฉันก็เช่นเดียวกัน

บางครั้ง การเฝ้ารอของพระเจ้าแรงมาก จนรู้สึกเหมือนกับว่าจะเป็นลม ในบางครั้งก็จะทำให้รู้สึกวิงเวียนและอ่อนเพลีย บ่อยครั้งที่ดิฉันจะนอนนิ่งอยู่บนเตียง เพราะการสถิตของพระเจ้าที่มีพลังอย่างมาก ทั้งหมดนี้มันช่างอัศจรรย์เกินที่จะอธิบายให้สมบูรณ์ได้ แต่ดิฉันก็จะพยายามให้คุณเห็นภาพว่ามันเป็นอย่างไร

ในพระคัมภีร์มีตัวอย่างของคนที่มีอาการสั่นไหวในการสถิตของพระเจ้ามากมาย บางครั้งการสำแดงแบบนี้จะมาพร้อมๆกับความกลัว แต่ส่วนมากแล้ว เป็นลักษณะการเตรียมพร้อม พระเจ้ากำลังจะทำการงานที่ยิ่งใหญ่ผ่านทางภาชนะที่ยอมให้กับพระองค์ แน่แน่นอนเหตุผลประการหลังเป็นจริงกับผู้เผยถ้อยคำเยเรมีย์ ผู้ที่ได้ยินเสียงของพระเจ้า วิงวอนกับเขาว่า "เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ" "เจ้าไม่ยำเกรงจนตัวสั่นเวลาอยู่ต่อหน้าเราหรือ" (เยเรมีย์ 5:22)

ผู้ที่เรารู้จักกันดีในนามของ "ผู้เผยถ้อยคำเจ้าน้ำตา" ได้ตอบคำวิงวอนของพระเจ้าว่า "หัวใจที่อยู่ภายในข้าพเจ้าแตกสลาย เนื่องมาจากบรรดาผู้เผยถ้อยคำ กระดูกทั้งหมดของข้าพเจ้าก็สั่น ข้าพเจ้าเป็นดุจคนเมา และดุจคนที่เหล้าอรุ่มนครอบงำ อันเนื่องมาจากพระเจ้า และถ้อยคำบริสุทธิ์ของพระองค์" (เยเรมีย์ 23:9)

ถ้อยคำของพระเจ้าได้ให้เราเห็นว่า เวลาที่มีการสถิตของพระเจ้า การยำเกรงจนตัวสั่น เป็นการตอบสนองทางร่างกายที่ถูกต้อง ตัวอย่างอื่นๆ มีอยู่ใน ดาเนียล 10:7 สดุดี 99:1 และ 114:7 สบาบทก 3:16 และมัทธิว 28:4 เช่นเดียวกับ กิจการ 4:31 ซึ่งเป็นหนึ่งในข้อพระคัมภีร์ที่ดิฉันชื่นชอบ "และเมื่อพวกเขาได้อธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาได้ชุมนุมกัน เกิดการสั่นสะเทือน และเขาทั้งหลายได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"

"เราต้องการพูดกับเจ้า"

คืนวันที่ 19 มกราคม ดิฉันรู้สึกถึงการสถิตของพระเจ้าที่มีอำนาจมากในห้องนอนจนตัวสั่น เหงื่อออก และรู้สึกอ่อนเพลียกว่าหนึ่งชั่วโมง จากนั้นดิฉันได้ยินบางสิ่งบางอย่างจะเป็นเสียงของพระเจ้าเป็นเจ้าองค์เจ้านายของดิฉันหรือไม่

ดิฉันหันศีรษะที่หนุนอยู่บนหมอนเพื่омองไปทางเสียงนั้น และตรงนั้นเอง มีร่างที่อยู่ในชุดขาวที่สว่างไปทั้งตัว ความสว่างที่แผ่รัศมีออกมาจากผู้มาเยือนที่ไม่รู้จักนี้ สว่างเจิดจ้าจนดิฉันไม่สามารถมองเห็นหน้าได้ แต่ลึกลงไปในหัวใจ ดิฉันรู้ว่าตัวเองได้รับการอวยพรจากการเยี่ยมที่พิเศษเจาะจงจากพระเจ้า

เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นกับดิฉันได้อย่างไร ดิฉันครุ่นคิดขณะที่เริ่มยำเกรงจนตัวสั่นอย่างรุนแรงมากขึ้นไปอีก และได้หลั่งน้ำตาแห่งความรักและความยินดี พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ได้ตั้งใจเลือกที่จะมาเยี่ยมดิฉันในวิธีที่พิเศษนี้ ดิฉันถ่อมใจลงอย่างมากในการสถิตของพระองค์ ดิฉันหยุดร้องไห้ไม่ได้

"ฮู นาม ลูกสาวของเรา เราเป็นพระเจ้าของเจ้า และเราอยากคุยกับเจ้า เจ้าเป็นลูกคนโปรดของเรามาแล้ว"

อิทธิพลจากเสียงของพระองค์ คำพูดของพระองค์ ข้อความของพระองค์ กระทบ คี้น ด้วยพลังที่เหนือธรรมชาติ จนทำให้คี้นรู้สึกกว้าง ร่างกายคี้นสั่นหนักกว่าเดิม คี้น รู้สึกถึงการตื่นตัวของวิญญาณจากภายใน ของประทานจากพระเจ้าที่เป็นการพูดภาษา แปลกๆ ได้เริ่มขึ้น ตามมาด้วยการแปลความหมายที่ชัดเจน

คี้นเขยิบตัวไปจนชิดขอบเตียงเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะได้ไม่เป็นการปลุกโรเจอร์สามี ของคี้น ที่หลับอยู่ข้างๆ คี้นครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ว่าเขาอนหลับอยู่ได้อย่างไร ทั้งๆ ที่มีความสว่างจ้ามากขนาดนี้ในห้อง และอาการสั่นอย่างต่อเนื่อง ก็แรงพอที่จะเขย่าเตียงให้หัก ได้ แต่เวลานี้เป็นเวลาพิเศษสำหรับคี้นที่ได้รับจากพระเจ้า ดังนั้นโรเจอร์ก็ยังคงหลับต่อไป

พระเจ้าได้พูดอีกครั้ง ด้วยน้ำเสียงราบเรียบที่ให้ความมั่นใจ แต่หนักแน่นว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าเป็นลูกที่เชื่อฟังมากและเราอยากให้องค์พระที่พิเศษต่างๆ กับเจ้า ด้วยของประทาน เหล่านี้ เจ้าจะรับใช้เราได้อย่างเต็มที่ เราอยากใหเจ้ามีความสุขกับของประทานเหล่านี้"

คี้นรู้ได้ในทันทีว่า พระเจ้ากำลังเลือกคี้นให้ทำงานสำคัญให้กับพระองค์ และ สิ่งนี้จะต้องเป็นเป้าหมายเดียวในใจของคี้น คี้นรู้ว่าตัวเองไม่มีอะไรที่จะให้พระองค์ นอกจากหัวใจและชีวิตของคี้น นอกจากนั้นคี้นเต็มใจที่จะทำอะไรก็ได้ และไปที่ไหนก็ได้ที่พระองค์ต้องการ คี้นนั้นเป็นถิ่นแห่งความสัตย์ ความท้าทายและการบรรลุจุดหมาย พระเจ้าที่นำมหัสจรรย์ของคี้น เริ่มที่จะเปิดเผยเจตนารมณ์ของพระองค์กับคี้น

ตั้งแต่วันนั้น คี้นรู้เลยว่า เมื่อใดที่ร่างกายเริ่มสั่นจากข้างใน ในไม่ช้าพระเจ้าจะมาพูด กับคี้น และคี้นก็รู้ตั้งแต่นั้นว่า ถ้อยคำของพระองค์เป็นชีวิตและเป็นชัยชนะ

ร่างกายของคี้นหยุดสั่น และคี้นได้ผล็อยหลับไป เท่าที่จำได้ ครั้งนี้เป็นการหลับพักผ่อนที่เรียกได้ว่าสงบที่สุดในหลายๆ ปี ตลอดทั้งวันและวันถัดมา คี้นรู้สึกเต็มไปด้วยการเฉลิมและมีความสุข เพราะคี้นได้พบผู้เป็นเจ้านายตัวต่อตัว เช้าวันนั้น คี้นถาม โรเจอร์ว่าเมื่อคืนเขารู้สึกหรือได้ยินอะไรหรือเปล่า เขาส่ายหน้าและพูดว่า "ผมคิดว่าผมคงจะเป็นคนที่นอนหลับสนิท"

พระเจ้าได้เลือกคี้นสำหรับงานๆ หนึ่งโดยเฉพาะ ซึ่งอัศจรรย์เกินกว่าจะจินตนาการ และยังตื่นเต้นเกินคำพูด คี้นเปิดพระคัมภีร์ไปที่หนังสือยอห์น และอ่านถ้อยคำที่เร้าใจเหล่านี้ซึ่งสอดคล้องกับการเผยถ้อยคำของพระองค์ที่พูดผ่านศิษยาภิบาลแรนคอฟ "เจ้าไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกเจ้าและได้แต่งตั้งเจ้า ที่เจ้าจะไปและเกิดผล และผลของ เจ้าจะคงอยู่ตลอดไป เพื่อว่าสิ่งใดที่เจ้าขอพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะให้กับเจ้า" (ยอห์น 15: 16)

พระองค์ได้เลือกฉันให้ไปและเกิดผลที่ถาวร สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ฉันต้องการมากที่สุด ยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดในโลก ถ้อยคำของพระองค์ การสถิตของพระองค์ การเจิมของพระองค์ได้ ยืนยันการเรียกของพระองค์ในชีวิตของฉัน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่ว่าผลที่ตามมาจะเป็นเช่นไร ฉันได้ยอมมอบหัวใจของฉันที่จะเชื่อฟังพระองค์

จากนั้นตาของฉันเหลือบไปที่ข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้ "เจ้าเป็นเพื่อนของเรา ถ้าเจ้าทำตามทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า เราจะไม่เรียกเจ้าว่าผู้รับใช้อีกต่อไป ด้วยผู้รับใช้ไม่รู้สิ่งที่นายของเขากำลังทำ แต่เราได้เรียกเจ้าว่าเพื่อน เพราะทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้ให้เจ้ารู้" (ยอห์น 15: 14 - 15)

พระเจ้ากำลังยืนยันถ้อยคำเรมา (ถ้อยคำที่พระเจ้าได้เปิดเผย) ที่พูดผ่านศิษยาภิบาล แรนดอล์ฟ โดยทางถ้อยคำโลโกส (ถ้อยคำพระเจ้าในพระคัมภีร์) ของพระองค์ ทั้งพระคัมภีร์และถ้อยคำของศิษยาภิบาลสะท้อนกลับมาหาฉัน "พระเจ้าจะบอกคุณถึงสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวกับคน ที่คุณจะไม่มีความบอกใคร คุณจะอธิษฐาน วิงวอน และยกชูพวกเขา ขึ้นในการอธิษฐาน เพราะคุณกำลังจะได้เป็นเพื่อนของพระเจ้า เป็นผู้เผยถ้อยคำที่แท้จริง คุณจะเป็เพื่อนของพระเจ้า พระองค์จะบอกคุณถึงความลับต่างๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตของคนอื่นๆ และเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระองค์กำลังจะทำในโลก ดังนั้น ในปี 1996 จงเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเจิมด้วยการเผยถ้อยคำของพระองค์ที่สดใหม่ที่จะมาบนชีวิตคุณ"

มันเริ่มขึ้นแล้ว และฉันรอไม่ไหวที่จะรับรู้ในสิ่งที่พระเจ้าจะบอกฉันต่อไป

คำเปิดเผยของพระเจ้าได้เกิดขึ้นแล้ว

ฉันรู้สึกตัวประมาณตีสามครึ่งในวันที่ 20 มกราคม การเจิมจากการสถิตของพระเจ้าที่มาพร้อมกับความร้อนอย่างรุนแรง ปลุกฉันขึ้นมา ฉันยังครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่ในทันใดนั้นเสียงของพระเจ้าได้ทำให้ฉันตื่นอย่างสิ้นเชิงและได้พูดว่า "ลูกเอ๋ย เราต้องมาพบเจ้าอีกหลายครั้งก่อนที่งานนี้จะสำเร็จ ดังนั้นเราอยากให้เจ้าได้พักในช่วงกลางวัน เรามีแผนการพิเศษหลายอย่างสำหรับเจ้า เราจะใช้เจ้าในวิธีการอันยิ่งใหญ่ แต่จะต้องใช้เวลาสักพักหนึ่ง เพื่อเตรียมเจ้าให้พร้อมสำหรับงานที่เราได้เรียกให้เจ้าทำ ทุกๆ ครั้งที่เรามาพบเจ้า เจ้าจะต้องบันทึกทุกสิ่งที่เจ้าได้ยิน"

ประสบการณ์ทั้งหมดทำให้ฉันงง และความคิดที่ว่าพระองค์จะมาพบฉันอีกหลายครั้ง ก็ยังทำให้ฉันประหลาดใจ แน่่อนการพบของพระองค์เพียงครั้งเดียว ควรที่จะเพียงพอแล้ว แต่พระองค์พูดว่า พระองค์จะกลับมาหาฉันเป็นการส่วนตัว เพื่อที่พระองค์จะได้เตรียมฉันให้พร้อมสำหรับการทำงานที่พระองค์มีให้ฉันทำ

พระองค์ได้เข้ามาในห้องนอนของดิฉันอย่างฉับพลัน พระองค์ก็จากไปอย่างฉับพลันเช่นกัน ดิฉันไม่ได้ยินหรือเห็นพระองค์ อาการสั้นค่อยๆ หายไป คำพูดที่สร้างความเชื่อมั่นและการเย็บที่นำอัศจรรย์ใจของพระองค์ ทำให้ดิฉันรู้สึกมีความสุขมากๆ เต็มไปด้วยสันติสุข และอยาก رؤ้อยากเห็นอย่างแน่นอน

ดิฉันรู้สึกเหมือนได้ปีนภูเขาสูงๆ ในประเทศเกาหลีบ้านเกิดของดิฉัน ที่ซึ่งดิฉันสามารถมองเห็นอย่างชัดเจนไปไกลหลายๆ ไมล์ และราวกับว่าดิฉันกำลังสูดอากาศบริสุทธิ์จากยอดเขาสูง ความคิดของดิฉันก็จดจ่อ หัวใจดิฉันก็เต็มไปด้วยความยินดี ดิฉันรู้สึกแข็งแรงและมีความสุข ดิฉันตัดสินใจที่จะเชื่อฟังเสียงของพระเจ้าโดยการเดินไปที่ละขั้น เพราะรู้ว่าพระองค์จะนำทางดิฉันในทุกย่างก้าว

ชั่วโมงของพลังอำนาจ

มันได้เกิดขึ้นอีกครั้ง ในวันรุ่งขึ้นระหว่างเวลาตีสองถึงตีสาม ดิฉันได้ตื่นขึ้นมาในทันที ร่างกายของดิฉันสั่นจนควบคุมไม่ได้และเหงื่อออกหนักมาก การเจ็บของการสติดของพระเจ้าอยู่บนดิฉัน

พระเจ้าได้พูดว่า "เจ้าเป็นลูกที่รักของเรา เราจะอยู่กับเจ้าเสมอไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ไหน เรารักเจ้าอย่างที่เราเป็น"

ขณะที่ดิฉันนอนซึมซับทุกถ้อยคำของพระองค์ ดิฉันถูกปกคลุมด้วยความยำเกรงและความเคารพ พระองค์ได้พูดต่อไปว่า "เราจะให้พลังอำนาจที่เจ้าจำเป็นต้องใช้สำหรับงานที่เราได้เรียกเจ้าให้ทำ เรากำลังเตรียมเจ้าให้รับใช้เรา ร่างกายของเจ้าสั่นขณะที่พลังอำนาจไหลเข้าไปในตัวเจ้า เราจะให้ของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหมดกับเจ้า เรากำลังปลดปล่อยวิญญาณของเจ้า เพื่อเจ้าจะเป็นอิสระในการรับใช้เราอย่างแท้จริง "

สองสามวันก่อนหน้านี้ ดิฉันได้ฝันว่า ดิฉันได้ปีนภูเขา เมื่อไปจนถึงยอดเขา ดิฉันสามารถจับเมฆได้ พระเจ้าได้ให้ดิฉันจำความฝันนั้น และได้อธิบายความหมายทางฝ่ายวิญญาณให้ดิฉันฟัง

พระองค์พูดว่า "เจ้าจะไปถึงยอดสูงนั้น เมื่อเจ้าทำงานรับใช้ในนามของเรา"

ครั้งนี้ เป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้ตั้งคำถาม ขณะที่พระองค์มาพบดิฉันเป็นการส่วนตัว

"พระองค์คะ" ดิฉันพูด "พระองค์ต้องการให้ลูกทำอะไร ลูกไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับงานรับใช้จริงๆ"

"เราจะนำทางเจ้า และให้เจ้ารู้ว่าเราต้องการให้เจ้าทำอะไร"

"แล้วสามีมียูของลูกล่ะคะ" ดิฉันถาม

"ไม่ต้องเป็นกังวลถึงเขา เราจะช่วยพวกเขาและให้การดูแลเขาเช่นกัน"

อีกครั้งที่ถ้อยคำของพระองค์ให้ความเชื่อมั่นอย่างน่าอัศจรรย์ ให้อิสระและพลังกำลังที่จริงแล้ว คิฉันรู้สึกถึงพลังของถ้อยคำของพระองค์ พลังแห่งการปลดปล่อยในวิญญาณของคิฉัน เมื่อพระองค์หยุดพูดกับคิฉันในเช้าวันนั้น การสั่นก็หยุดเช่นกัน

รื้อรบนเพื่อพระเจ้า

ประสบการณ์ใหม่ที่นำอัศจรรย์เหล่านี้ ช่วยทำให้ร่างกายของคิฉันมีชีวิตขึ้นมาใหม่ ด้วยความยินดี หัวใจของคิฉันรู้สึกเต็มอิ่ม และความคิดก็เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นเหมือนเด็ก สิ่งซึ่งคิฉันเคยรู้สึกไม่มั่นใจ บัดนี้คิฉันรู้สึกเป็นอิสระอย่างแท้จริง คิฉันรู้ว่าอนาคตใหม่ของคิฉันจะแตกต่างอย่างสิ้นเชิง เพราะความหวังและความฝันของคิฉันทั้งหมดพึ่งในพระเจ้าอย่างแท้จริง คิฉันรู้สึกว่ามีชีวิตขึ้นมาใหม่ และเป็นชีวิตที่ตื่นเต้นมีชีวิตชีวา เหนือความคาดหวังของคิฉันทั้งหมด

ในวันที่ 25 มกราคม พระเจ้าได้คุยกับคิฉันตั้งแต่ตีสามไปจนถึงตีสี่ คราวนี้คิฉันตื่นขึ้นเองก่อนที่พระองค์จะมาปรากฏให้เห็น และขณะที่นอนเงิบๆ อยู่บนเตียง คิฉันมุ่งหมายว่าจะได้พบกับพระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของคิฉัน การสั่นที่คุ้นเคยเริ่มตอนตีสามพอดี ถึงตอนนี้คิฉันรู้แล้วว่า สิ่งนี้หมายถึงอีกไม่นานผู้ช่วยให้รอดของคิฉันจะมาอยู่กับคิฉันในเวลาใกล้ๆ นี้ คิฉันได้เรียนรู้ที่จะรู้จักการสถิตของพระองค์ และเมื่อคิฉันหันไปในทิศทางซึ่งพระองค์ยืนประจำ คิฉันได้เห็นพระองค์

รัศมีอันสว่างของพระองค์ เสียงที่ทรงพลังของพระองค์ การสถิตที่เต็มไปด้วยความรักของพระองค์ ส่งคิฉันเข้าไปยังอีกโลกหนึ่งทุกครั้ง คิฉันแน่ใจว่ามันเป็นมิติแห่งนิรันดร์กาล ที่ซึ่งเวลาและสถานที่มีความสำคัญน้อยมาก สิ่งต่างๆ ที่เป็นของร่างกายและวัตถุไม่ใช่สิ่งสำคัญ เป็นมิติของวิญญาณ สว่างมาก และเต็มไปด้วยสันติสุข สถานที่ซึ่งชีวิตเริ่มด้วยความหมายและเป้าหมายใหม่ มันเป็นส่วนเล็กน้อยของสวรรค์บนแผ่นดินโลก

การสั่นยังคงต่อเนื่องอยู่ประมาณยี่สิบนาที คิฉันเริ่มจะเห็นว่ามันเป็นการถ่ายเลือดในฝ่ายวิญญาณ พลังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังไล่ไปตามเส้นประสาท เอ็นกล้ามเนื้อ และอวัยวะของร่างกาย ทำให้ร่างกายของคิฉันเหมือนลูกเป็นไฟด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

พวกสาวกคงได้ประสบกับสิ่งนี้ในวันเพนเทกอส เมื่อพระเจ้าได้บัปติสมาพวกเขาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ "และในทันใดนั้น มีเสียงมาจากสวรรค์ราวกับลมพายุที่

พัดแรง และได้พัดไปทั่วบ้านตรงที่พวกเขากำลังนั่งกันอยู่" (กิจการ 2:2) เมื่อพลังอำนาจของพระเจ้าลงมา สิ่งอัศจรรย์แปลกๆ หลายอย่างเริ่มที่จะเกิดขึ้นในชีวิตของเรา

คืนนั้นพระเยซูได้พูดกับศิโมนในแบบของพระองค์ว่า "ลูกเอ๋ย เราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราอยากให้เจ้าได้ยืนและจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราบอกเจ้า ตอนที่เจ้าฉบับบันทึก จงเขียนอย่างที่เราได้พูด จริงอยู่ที่เจ้าว่างนอน แต่อย่าให้คำใดที่เราบอกเจ้าตกหายไปในอนาคต เราจะมาพบเจ้าอีกหลายครั้ง เพราะเรามีงานสำคัญให้เจ้าทำ เจ้าเป็นลูกที่เราจะใช้ทำงาน ดังนั้นจงเตรียมตัวให้พร้อม"

คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ

28 มกราคม สามวันต่อมา อีกครั้งที่ศิโมนตื่นขึ้นมาตัวสั่นระหว่างตีสองถึงตีสาม ศิโมนรู้สึกเต็มล้นจากการสถิตของพระเจ้าจนอ่อนเพลีย ร่างกายของศิโมนร้อนมากจนเหงื่อออก ดูเหมือนว่าศิโมนกำลังฝันอยู่แต่ในไม่ช้าก็รู้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

"ลูกเอ๋ย เราเป็นพระเจ้าของเจ้า" พระเยซูพูด จากนั้นศิโมนได้ชำเลื่องไปที่หน้าต่างในทิศทางของเสียงที่ทรงอำนาจของพระองค์ และศิโมนได้เห็นรัศมีสว่างที่เป็นร่างของพระองค์ยืนอยู่ตรงนั้น

"เรารู้ว่าเจ้ากระหายที่จะรับใช้เรา แต่เจ้ายังไม่รู้ว่าจะรับใช้เราอย่างไร เรารู้ว่าเจ้าไม่อยากจะเสียเงินเมื่ออยู่ต่อหน้าเรา เรารู้ความคิดทั้งหมดของเจ้า และเรารักความคิดของเจ้า"

ข้อความนี้มาจากพระผู้ช่วยให้รอดของศิโมน ซึ่งมีค่ามากในหัวใจของศิโมน บัดนี้ศิโมนรู้แน่ชัดในสิ่งที่ครั้งหนึ่งศิโมนได้แต่เชื่อ ว่าพระเยซูได้ยืนและตอบคำอธิษฐาน ศิโมนเคยอธิษฐานให้พระเจ้าช่วยศิโมนในการรับใช้พระองค์ เพื่อที่จะไม่ต้องเงินเมื่อมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ ศิโมนได้บอกพระองค์หลายครั้งแล้วว่า อยากรับใช้พระองค์มากแค่ไหน และได้บอกพระองค์เสมอว่า ศิโมนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร

ด้วยเหตุผลนี้ ศิโมนจึงอ่านพระคัมภีร์ ทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาเกาหลีเสมอมา เพื่อจะได้เข้าใจถ้อยคำของพระเจ้าให้ลึกที่สุด เพื่อที่จะได้แบ่งปันกับคนอื่นๆ หลังจากที่ได้เรียนรู้สิ่งที่พระองค์ได้ทำให้กับศิโมน การรับใช้พระเจ้าเป็นความปรารถนาอย่างมากที่สุดของศิโมน

"ลูกเอ๋ย คำอธิษฐานของเจ้าได้รับคำตอบแล้ว และเจ้าจะรับใช้เราอย่างสุดกำลัง งานที่เจ้าจะทำให้เรามีมาก สิ่งที่เจ้าทำเพื่อเราจะทำให้เจ้าพอใจ เจ้าเป็นลูกที่ซื่อสัตย์ของเรา และนี่คือเหตุผลที่เราให้เจ้าทำงานที่สำคัญนี้"

อาการคันได้ลดลง และพระองค์ได้ออกจากห้องดินไป ความคิดของดิฉันนึกไปถึงถ้อยคำของพระองค์ "นี่คือความมั่นใจที่เรามีในพระเจ้า นั่นคือ ถ้าเราขอสิ่งใดตามเจตนารมณ์ของพระองค์ พระองค์ก็จะฟังเรา และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ได้ยินเรา เมื่อเราขอสิ่งใด เรารู้ว่าเราจะได้รับสิ่งที่เราขอจากพระองค์" (1 ยอห์น 5:14 - 15)

เดี๋ยวนี้ ดิฉันรู้แล้วว่าคำสัญญาจากคำอธิษฐานที่น่าอัศจรรย์นี้เป็นจริง มันเป็นหลักฐานของถ้อยคำของพระเจ้าที่พระองค์ต้องทำตาม ซึ่งไม่มีวันผิดพลาด ที่จริงแล้วพระองค์ได้ยินเรา เมื่อเราอธิษฐานตามเจตนารมณ์ของพระองค์ และเจตนารมณ์ของพระองค์ได้เปิดเผยไว้แล้วในพระคัมภีร์

เป็นเจตนารมณ์ของพระเจ้าสำหรับเรา ที่เราจะเกิดผลถาวรในนามของพระองค์ เป็นเจตนารมณ์ของพระองค์ที่เราจะรับใช้คนอื่นๆ เป็นเจตนารมณ์ของพระองค์ที่เราจะอธิษฐานด้วยความเชื่อ เป็นเจตนารมณ์ของพระองค์ที่จะให้เราอยู่ในการสถิตของพระองค์ และรอคอยพระองค์

ดังนั้น เมื่อดิฉันอธิษฐานตามเจตนารมณ์ของพระองค์เหล่านี้ อย่างที่ได้เปิดเผยในถ้อยคำของพระองค์ ดิฉันรู้ว่าพระองค์ได้ยินดิฉัน นี่คือสิ่งที่ดิฉันรับรู้อย่างแน่นอนแล้ว

การเยื่อมเยียนของพระองค์ ได้ทำให้ดิฉันเติบโตขึ้นในความเชื่อมั่น ซึ่งมาจากการใช้เวลากับพระองค์ พระองค์อยู่ที่นี้ พระองค์อยู่เสมอ ดิฉันรู้ว่าพระองค์จะไม่มีวันจากดิฉันไปหรือทอดทิ้งดิฉัน พระองค์เป็นเพื่อนดิฉัน เป็นสหายตลอดกาล เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเจ้านาย เป็นผู้ช่วยให้รอดที่รักของดิฉัน

เดี๋ยวนี้ดิฉันหมดความสงสัยใดๆ และรู้ว่าพระองค์ได้ยินและตอบคำอธิษฐาน พระองค์รู้ความคิด ความรู้สึก และพระองค์เอาใจใส่ดิฉัน เพราะพระเจ้ารักดิฉัน

ต้องเยื่อมเยียนหลายคริสตจักร

ในวันรุ่งขึ้น วันที่ 29 มกราคม ดิฉันได้รับรู้แผนการของพระเจ้าเล็กน้อย และเป้าหมายของงานรับใช้ที่พระองค์ได้เตรียมดิฉันไว้ พระองค์ได้มาหาดิฉันในตอนเช้าตรู่ก่อนรุ่งสาง และพูดว่า "ลูกเอ๋ย เราอยากให้เจ้าดูบางสิ่งบางอย่าง"

พระองค์ได้พาดิฉันไปยังคริสตจักรที่ไม่รู้จักแห่งหนึ่งโดยทางวิญญาณ คริสตจักรนั้นใหญ่มากและเต็มไปด้วยผู้ชายผิวดำ ไม่มีผู้หญิงอยู่เลยในการชุมนุมครั้งนี้ พระเยซูได้อธิบายว่า "เจ้าจะไปเยือนคริสตจักรมากมาย เมื่อเจ้าทำงานของเรา"

ดิฉันไม่เคยประสบอะไรอย่างนี้มาก่อน มันดูราวกับว่าดิฉันสามารถบินไปกับพระองค์

ไปยังที่ต่างเวลาและต่างสถานที่ เป็นความรู้สึกที่ไม่น่าเชื่อ พระองค์ยังพูดต่ออีกว่า

"ลูกสาวของเราเอ๋ย เรายังมีสิ่งที่จะทำให้เจ้าแปลกใจอีกหลายอย่าง" พระองค์พูดว่า "จงคาดหวังที่จะรับสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด เราจะอยู่กับเจ้าทุกหนทุกแห่ง เจ้าจะไม่ต้องเป็นกังวลในเรื่องใดๆ เลย ขณะที่เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เราอยากให้เจ้ามีความสุขทุกวันตลอดชีวิตของเจ้า"

จากนั้นพระองค์ได้จากไป หลังจากการพบกันครั้งนี้ ดิฉันรู้ว่าการมาเยี่ยมแต่ละครั้ง หลังจากนั้นไป จะมีการชี้ทางใหม่ที่เกี่ยวข้องกับอนาคตของดิฉัน เมื่อพระองค์บอกดิฉันว่าไม่ต้องเป็นกังวลในเรื่องใดอีก ดิฉันรู้สึกชื่นชมยินดี เพราะตั้งแต่เด็กดิฉันเป็นคนที่มีความโน้มที่จะกังวลและไม่มั่นคง ขณะที่พระองค์เตรียมดิฉันให้พร้อมสำหรับงานรับใช้ พระองค์กำลังรักษาดิฉันจากภายในด้วย

ความอ่อนหวานน่ารักเมื่อเวลาพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย สามารถพรรณนาได้ว่าเป็นสันติสุขที่สมบูรณ์ที่สุด มันทำให้ดิฉันมีชีวิต และเดินในความจริงของถ้อยคำของพระองค์ได้ "สันติสุขอยู่กับเจ้า สันติสุขของเรา เรามอบให้เจ้า และที่เราให้กับเจ้าก็ไม่ใช่อะไรในโลกให้ อย่าให้ใจของเจ้าเป็นทุกข์ หรือเกิดความกลัวเลย" (ยอห์น 14: 27)

ทุกสิ่งเป็นไปได้

แต่พระเยซูได้มองดูพวกเขา และพูดกับพวกเขาว่า

"กับมนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้
แต่กับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้"

มัทธิว 19: 26 (ขยายความเพิ่ม)

1 กุมภาพันธ์ ทันทีที่เข้านอน พระผู้เป็นเจ้าของฉันได้มาเยี่ยมฉันประมาณห้าทุ่ม ตอนนี้โรเจอร์ต้องย้ายไปนอนห้องพักแขก เนื่องจากการสั่นไหวทั้งตัวของฉัน ที่เกิดขึ้นพร้อมกับการมาพบของพระองค์ เป็นการดีที่เขาได้ย้ายห้องเพราะในคำฉันนี้การสั่นนั้นรุนแรงมากกว่าปกติ และยังมีอาการอื่น ๆ ซึ่งมาพร้อมกับการสถิตของพระองค์เช่นกัน

ทันใดนั้นพระองค์ได้พูดกับฉันว่า "ลูกที่รักของเรา เราต้องให้เจ้าเห็นการสถิตของเรา และพูดคุยกับเจ้าก่อนที่จะเริ่มงานนี้"

รหัสของการสถิตของพระองค์ช่างสวยงามและสว่างเจิดจ้าเสมอ แต่คราวนี้พระองค์สวมชุดสีขาวและส่องแสงราวกับดวงอาทิตย์ รูปร่างของพระองค์งดงามน่ามอง และดึงดูดความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

ในครั้งนั้นฉันตอบสนองโดยการพูดภาษาแปลกๆ และร้องเพลงในวิญญาณ ขณะที่ร้องเพลง มือของฉันก็ยกขึ้นมาอยู่ข้างหน้าและเริ่มขยับเขยื้อนเข้าจังหวะกับเพลงที่ร้อง ดูราวกับว่าฉันกำลังเต้นรำอยู่ แต่ก็ยังนอนอยู่บนเตียง

ฉันไม่สามารถควบคุมการเคลื่อนไหวของมือตัวเองได้ จึงเฝ้ามองคู่มือตัวเองที่แกว่งไปมาราวกับว่าถูกพัดด้วยลมที่ไร้เสียง ซึ่งเป็นลมของพระวิญญาณของพระเจ้าที่ขยับเขยื้อนมือทั้งสองข้าง และเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันก็มีความยินดีอย่างท่วมท้นและเริ่มหัวเราะ แม้ว่าฉันไม่สามารถเห็นหน้าของพระองค์ได้ ฉันได้ยินพระองค์หัวเราะเช่นกัน

ในบางกลุ่ม ปรัชญาการนี้เป็นที่รู้จักกันว่า "การหัวเราะที่บริสุทธิ์" ฉันสามารถพูดได้เต็มปากว่า ฉันรู้ว่าสิ่งนี้คือการสำแดงของการสถิตของพระองค์

พระคัมภีร์บอกเราว่า

ชาวโลกทุกคน จงตะโกนด้วยความยินดีแด่พระเจ้า จงรับใช้พระเจ้าด้วยความยินดี จงเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง จงรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าที่ได้สร้างเรา และเราเป็นของพระองค์ เราเป็นประชากรของพระองค์ และเป็นแกะจากทุ่งหญ้าของพระองค์ จงเข้าประตูรั้วของพระองค์ด้วยการขอบคุณ และเข้ามาในบริเวณวิหารชั้นในด้วยการสรรเสริญ จงขอบคุณพระองค์ และสรรเสริญนามของพระองค์ ด้วยว่าพระเจ้าแสนดี ความเมตตาของพระองค์อยู่ชั่วนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ยืนนานแก่คนทุกยุคทุกสมัย

สดุดี 100: 1 - 5

เราไม่ควรแปลกใจกับความยินดีและการหัวเราะที่เกิดขึ้นในช่วงนมัสการและสรรเสริญพระเจ้า สิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากพระคัมภีร์ และเราจะใช้เวลาชั่วนิรันดร์กับพระองค์ ที่จะร้องเพลง นมัสการ หัวเราะ เกลิมฉลอง และมีประสบการณ์กับสิ่งที่เป็นความสุขของพระองค์ ที่จริงแล้ว สิ่งนี้พระองค์ประสงค์จะให้กับเรา เพราะเราเป็นลูกของพระองค์ ชื่อของอิสอัค ลูกที่เกิดอย่างอัศจรรย์ของอับราฮัม แปลตรงตามตัวอักษรก็คือ "เขาหัวเราะ" และพระเจ้าอยากให้เรามีความสุขในการสถิตของพระองค์โดยของประทานแห่งการหัวเราะ

แม้ว่าสดุดีหลายบทจะเป็นบทเพลงแห่งความเศร้า แต่ก็มีบางบทที่สร้างความยินดี และการหัวเราะที่เป็นมรดกแท้จริงของประชากรของพระเจ้า เช่น เราอ่านในสดุดีบทที่ 126:1-3 "เมื่อพระเจ้าได้นำเชลยจากบาบิโลนกลับมา เราเป็นเหมือนคนที่ฝัน จากนั้นปากของเราก็เต็มไปด้วยการหัวเราะ และลิ้นของเราก็เต็มไปด้วยการร้องเพลง จากนั้นชนชาติต่างๆ พากันพูดว่า "พระเจ้าได้กระทำให้ยิ่งใหญ่ให้กับพวกเขา ดังนั้นเราควรที่จะยินดี"

เมื่อมีคนตั้งคำถามเกี่ยวกับอาการสั้น การร้องเพลงในพระวิญญูญาณ และการหัวเราะที่บริสุทธิ์ ดิฉันจึงชี้ไปที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ โสโลมอน ผู้เขียนหนังสือปัญญาจารย์ บอกเราว่า "มีเวลาที่จะร้องไห้และเวลาที่จะหัวเราะ" (ปัญญาจารย์ 3:4) เป็นเรื่องน่าอายที่คนจำนวนมากเชื่อว่า คนที่มีความเชื่อแบบคริสเตียนควรที่จะทำตัวแข็งทื่อ และอยู่ในกรอบ เป็นเรื่องที่ชัดเจนว่า พระเจ้าอยากให้เรา มีประสบการณ์ในความยินดีอย่างเต็มที่ เนหะมีย์ ได้ไปวประกาศว่า "ความชื่นชมยินดีของพระเจ้าเป็นกำลังของเรา" (เนหะมีย์ 8:10) และหนังสือสุภาษิตได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า "ใจที่ร่าเริงเป็นยาอย่างดี" (17:22) เคียวนี่ดิฉันรู้ความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำแห่งการรักษานี้

ดิฉันได้รับการหนุนใจจากการหัวเราะของพระองค์ ในขณะที่พระองค์มาพบดิฉันคืนนั้น

ดูเหมือนว่าพระองค์จะพอใจดิฉันเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่ดิฉันร้องเพลงในวิญญาน แม้แต่เสียงของดิฉันเองก็มีคุณภาพเสียงที่แตกต่าง ดิฉันรู้ว่ามันเป็นเสียงของตัวเอง แต่เสียงนั้นช่างแตกต่าง ช่างไพเราะ ใส และกังวาน

ประมาณเที่ยงคืน พระองค์ได้พูดว่า "ลูกของเราเอ๋ย เราชักเจ้า และเราจะมาพบเจ้าอย่างต่อเนื่อง" เมื่อพระองค์จากไป ดิฉันรู้สึกเบาและเป็นอิสระมากขึ้นอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน และรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้พบพระองค์อีกไม่นานในโอกาสต่อไป

เตรียมรับในสิ่งที่คาดไม่ถึงมากมาย

ในวันต่อมา วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พระองค์ได้มาพบในลักษณะที่พิเศษมาก พระองค์เริ่มให้ดิฉันรับรู้หลายสิ่งหลายอย่าง ตามที่ได้ให้สัญญาไว้ "เรากำลังให้พลังอำนาจทั้งหมดที่เจ้าจำเป็นต้องใช้ในงานที่เราได้เลือกให้เจ้าทำ" ดิฉันมีอาการสั่นและร้องเพลงในพระวิญญาน อย่างที่เคยเป็นในคืนก่อน

พระองค์พูดกับดิฉันเป็นการส่วนตัวอีกว่า "ลูก วิธีที่เราจะใช้เจ้าจะแตกต่างมาก ลูกๆ ของเราหลายคนจะแปลกใจ เรามีของประทานให้กับลูกของเราทุกคน แต่เราจะให้ของประทานกับลูกแต่ละคนแตกต่างกัน ลูกเอ๋ย เราอยากให้เจ้าพอใจกับสิ่งที่เจ้ากำลังจะได้รับ"

เป็นคำสัญญาที่ทำให้เบิกบานใจอย่างยิ่ง พระผู้เป็นเจ้าทำให้ดิฉันมั่นใจว่าพระองค์กำลังเตรียมดิฉันสำหรับงานรับใช้ที่พิเศษ ดิฉันเพียงแต่ต้องการทำให้พระองค์พอใจ

เช้าวันต่อมา ตั้งแต่ 02.20 น.-04.48 น. พระองค์ได้กลับมาที่ห้องของดิฉัน เพื่อที่จะบอกเพิ่มเติมถึงเรื่องพลังอำนาจของการอธิษฐาน พระองค์ยืนอยู่ตรงหน้าดิฉันในชุดสีขาวที่ทอแสงระยิบ

"ลูกของเราเอ๋ย อย่างลัวที่จะอธิษฐานให้กับคนอื่น เพราะเจ้าได้รับของประทานแห่งการรักษา และของประทานฝ่ายวิญญานอื่นๆ ทั้งหมด" พระองค์กล่าว "เรารู้ว่าเจ้าชอบที่จะอธิษฐานให้คนอื่น ๆ เสมอ และอยากที่จะให้พวกเขามีความสุข จึงเป็นสาเหตุที่เราให้ของประทานฝ่ายวิญญานเหล่านี้กับเจ้า"

ตอนแรก ดิฉันรู้สึกว่าย่อยคำของพระองค์นั้นยากที่จะรับได้ ดิฉันรู้สึกไม่คู่ควรที่จะรับจากองค์ผู้เป็นนายของดิฉันมากขนาดนี้

พระองค์พูดต่อไปว่า "เจ้ามีใจที่พิเศษ และนั่นคือเหตุผลที่เราตอบคำอธิษฐานของเจ้า เราสังเกตได้ว่า หัวใจของเจ้าบริสุทธิ์และเจ้าเป็นลูกที่เชื่อฟัง เราวางใจเจ้าได้กับหลายสิ่งหลายอย่าง นั่นคือเหตุผลที่เราได้เลือกเจ้าให้ทำงานสำคัญนี้ ความเชื่อของเจ้าทำให้

เรามีความสุขมาก เช่นเดียวกับความเต็มอกเต็มใจของเจ้าเช่นกัน ใจของเจ้าเข้มแข็งและเป็นอิสระ และเราก็พอใจมาก"

ในฐานะคริสเตียน การเชื่อฟังพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับศิษย์ วัตถุประสงค์หลักคือการทำให้พระองค์พอใจ ย่อมเป็นสิ่งน่าชื่นใจที่ได้ยินพระองค์บอกว่า ศิษย์เป็นที่พอใจต่อพระองค์ และที่พระองค์ได้ทำให้ใจของศิษย์บริสุทธิ์ และได้เห็นการเชื่อฟังของศิษย์ ข้อความของพระองค์ที่ให้ศิษย์ในคืนนั้น ยิ่งทำให้ศิษย์ต้องหาทุกวิถีทางที่จะติดตามพระองค์

"นี่คือสาเหตุที่ความเชื่อของเจ้าได้เติบโตขึ้นอย่างเข้มแข็งยิ่งนัก และเจ้าได้สละสิ่งต่างๆ ของโลกเพื่อเรา" พระเยซูพูดต่อไปว่า "ถ้าเจ้าไม่เป็นอย่างที่เจ้าเป็น เราใช้เจ้าสำหรับงานที่เตรียมไว้ไม่ได้ สิ่งที่เรากำลังจะทำกับเจ้าจะทำให้เจ้าต้องแปลกใจ ลูกสาวเอ๋ย เราเป็นพระเจ้าของเจ้า จงจำว่าไม่มีอะไรเป็นไปได้สำหรับเราบนแผ่นดินโลก หรือในสวรรค์ เราจะให้พลังอำนาจของเรากับเจ้า เพื่อที่เราจะสามารถใช้เจ้าได้"

วิธีที่พระเจ้าเรียกศิษย์ว่า "ลูกสาวของเรา" ซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้ง ทำให้น้ำตาแห่งความรักไหลออกมา พระองค์ช่างต่างจากคุณพ่อของศิษย์บนโลก พระองค์อ่อนโยน น่านับถือ ให้กำลังใจ และละเอียดอ่อนกับศิษย์ทุกครั้งที่พูดคุย ศิษย์รู้ว่าพระองค์รู้ความต้องการของศิษย์ก่อนศิษย์จะอ้าปากพูดกับพระองค์ และรู้ว่าพระองค์เป็นที่หลบภัย เป็น "ศิลาคุ้มภัย" ของศิษย์ และเมื่อเปรียบพระองค์กับ "ที่หลบภัย" อื่นๆ ที่เหล่านั้นจะเป็นแค่ทรายที่จมหายไป

จากนั้นพระองค์ได้อธิบายอาการคันในร่างกายของศิษย์ "การที่ร่างกายของเจ้าคันเป็นเวลานาน เพราะเจ้าจำเป็นต้องมีพลังสำหรับงานนี้ เราอยากให้เราเตรียมรับเรื่องประหลาดใจอีกหลายๆ เรื่อง"

มีเรื่องประหลาดใจมากกว่านี้อีกหรือ ศิษย์ครุ่นคิดอย่างยินดี รู้สึกว่าประสบการณ์ที่ได้รับมีเพียงพอที่จะอยู่ไปจนตลอดชีวิต การมาเยี่ยมของพระองค์ การที่ศิษย์ใช้เวลาอธิษฐาน การอ่านถ้อยคำพระองค์ และเวลานับถวายเป็นเวลาที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในคริสตจักรของศิษย์ ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงลึกๆ ในชีวิตของศิษย์

ความเชื่อในพระเจ้าของศิษย์ เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ศิษย์รู้โดยไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระองค์สามารถ "ทำได้ทุกสิ่ง มากยิ่งกว่าที่เราขอหรือคิด ตามฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทำงานอยู่ในเรา" (เอเฟซัส 3:20) การคันของร่างกายเป็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทำงานในศิษย์ พระองค์กำลังเตรียมศิษย์ให้พร้อม เพื่อว่าเมื่อเวลานั้นมาถึง พระองค์จะได้แสดงความสามารถที่พิเศษอย่างมากมายของพระองค์ผ่านทางศิษย์

ไม่กลัว !

ในคืนวันที่ 12 กุมภาพันธ์ ร่างกายของดิฉันสั่นอย่างรุนแรงกว่าปกติ ดิฉันเกือบถูกเหวี่ยงออกจากเตียงเพราะการสั่นที่รุนแรงมาก ดิฉันพยายามยึดผ้าปูที่นอนไว้เพื่อบังคับตนเองให้นิ่ง แต่ดิฉันไม่สามารถทำได้เพราะดิฉันควบคุมร่างกายของตัวเองไม่ได้ การสั่นไม่ได้ลดแรงลงเลย และดิฉันเริ่มที่จะกลัว

ความคิดของดิฉันเริ่มเล่นไปกับดิฉัน เริ่มสงสัยว่า ทั้งหมดนี้เป็นการหลอกลวงของซาตาน หรือเกิดอะไรขึ้นกับดิฉัน ดิฉันบ้าไปแล้วหรือ

จากนั้น ดิฉันจำได้ถึงสิ่งที่ครั้งหนึ่งมีใครบางคนเคยพูดกับดิฉัน "เมื่อคุณใกล้ที่จะรับการอวยพร ซาตานจะพยายามทำลายมัน" การสั่นอย่างรุนแรงนี้เป็นงานของซาตาน หรืองานของพระเจ้ากันแน่ ดิฉันคิดว่าอาจจะเป็นซาตานพยายามทำอันตรายดิฉัน ดิฉันจึงตะเพิดศัตรู เสียงของพระเจ้าแทรกเข้ามาว่า "ลูกเอ๋ย จงอย่ากลัว เราเป็นพระเจ้าของเจ้า"

แต่นี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับดิฉัน เสียงอ่อนหวานของพระองค์เปลี่ยนความกลัวของดิฉันให้เป็นการหัวเราะ ดิฉันได้ยินเสียงหัวเราะนุ่มๆ ของพระองค์สะท้อนกลับมาใกล้หน้าต่าง พระองค์ได้พูดด้วยน้ำเสียงที่น่าฟัง และเต็มไปด้วยสันติสุขว่า "ไม่มีใครจะทำอันตรายเจ้า เพราะเราจะอยู่กับเจ้าตลอดไป และเราจะปกป้องเจ้าจากสิ่งชั่วร้ายของโลกนี้ เจ้าเป็นลูกสาวสุดที่รักของเรา"

ข้อความจากพระคัมภีร์ได้เข้ามาในความคิดและสนับสนุนถ้อยคำของพระองค์ "ในความรักนั้นไม่มีความกลัว ความรักที่สมบูรณ์ได้ขับไล่ความกลัว เพราะความกลัวนั้นรวมไปถึงการทรมาน คนที่มีความกลัวยังไม่ได้ถูกทำให้สมบูรณ์ในความรัก เรารักพระองค์ เพราะพระองค์รักเราก่อน" (1 ยอห์น 4:18 - 19)

ความรักของพระเจ้าในชีวิตของดิฉัน เป็นจริงมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเป็น ดิฉันรู้ว่าพระองค์รักดิฉัน เมื่อพิจารณาถึงความรักที่มหัศจรรย์เช่นนี้ ดิฉันจะยังกลัวอยู่ทำไม ประสพการณ์ของคืนนั้น ได้สอนดิฉันไม่ให้กลัวซาตาน ไม่ให้กลัวความชั่ว หรือตัวเองอีกต่อไป เพราะพระองค์ได้สัญญาว่า พระองค์จะอยู่กับดิฉันตลอดไป

ถ้อยคำของพระองค์สนับสนุนคำสัญญานี้ "เราจะไม่มีวันไปจากเจ้า หรือทอดทิ้งเจ้า" (ฮีบรู 13:15)

ดิฉันรู้ว่าพระองค์เรียกดิฉันมาเพื่อช่วยทำให้มหาบัญชาของพระองค์สำเร็จ "เหตุฉะนั้นจงออกไปสร้างสาวกจากชนทุกชาติ บัพติศมาพวกเขาในนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนพวกเขาให้สังเกตที่จะทำตามสิ่งทั้งหมดที่เราได้สั่งท่าน และ

อุเบก เราอยู่กับท่านเสมอไปจนถึงวันสิ้นยุค" (มัทธิว 28:19 - 20)

ข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านี้บอกเราว่า สิ่งนี้จะเป็นไปได้อย่างไร "สิทธิอำนาจทั้งหมดได้ให้กับเราแล้ว ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก" (มัทธิว 28: 18) พลังอำนาจของพระองค์ สิทธิอำนาจของพระองค์ พละกำลังและฤทธานุภาพของพระองค์จะได้รับชัยชนะในทุกสถานการณ์ เมื่อเรายอมมอบตัวเองให้กับพระองค์

พระเจ้าได้เพิ่มความมั่นใจให้กับศิโมน จากเจตนาารมณ์และความรักของพระองค์ เมื่อพระองค์พูดว่า "เราให้ของประทานที่เจ้าต้องการทั้งหมด เพื่อเริ่มงานรับใช้ที่เราให้เจ้าทำ จงจดบันทึกวันและเวลาที่เราได้พบเจ้า"

โรเจอร์ สามีมองเจ้าก็จะมีของประทานสำหรับพันธกิจเช่นกัน เจ้าไม่ต้องเป็นกังวลในสิ่งใดๆ เลย เพราะเราสัญญากับเจ้าว่า เราจะดูแลเจ้าขณะที่เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก"

ลึกๆ ภายในหัวใจของศิโมน รู้ว่าไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับอะไรอีกแล้ว พระองค์จะดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ใช่แค่ในชีวิตนี้เท่านั้น แต่หลังจากชีวิตนี้เช่นกัน คำสัญญาที่ให้อิสราเอลของพระองค์ทำให้ศิโมนนึกถึงหนังสือสดุดีบทที่ 23 และศิโมนพุ่งความสนใจไปที่หนังสือสดุดีที่เต็มไปด้วยการคล้อยตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อสุดท้าย "แน่นอนที่เดียวที่ความดี และความเมตตาจะตามข้าพเจ้าไปตลอดชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในบ้านของพระเจ้าตลอดกาล" (สดุดี 23: 6)

ศิโมนเริ่มง่วงนอนด้วยความรู้สึกที่เต็มไปด้วยสันติสุข และพระองค์ได้พูดว่า "เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อย ไปนอนเถิด" พระองค์ให้ผู้เป็นที่รักของพระองค์ได้นอนหลับจริงๆ

ร่างกายใหม่

ในวันที่ 19 และ 20 กุมภาพันธ์ ตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 01.08 น. พระองค์พาศิโมนเดินไปกับพระองค์ และอีกครั้งหนึ่ง การสัมผัสของร่างกายอย่างที่คุณเคย และความร้อนอย่างรุนแรงของการเจิมของพระองค์ได้เตือนศิโมนถึงการใกล้เข้ามาของพระองค์ การสถิตของพระองค์แรงขึ้นมากกว่าก่อน จากนั้นศิโมนได้ยินเสียงของพระองค์ "เราเป็นพระเจ้าของเจ้าลูกสาวสุดที่รักของเรา เราใกล้ที่จะมอบงานทั้งหมดที่เราได้เตรียมให้เจ้าทำ" ศิโมนสามารถเห็นพระองค์ยืนอยู่ที่หน้าต่าง และรูปร่างในพระสิริของพระองค์ชัดเจนกับศิโมนมากขึ้นกว่าที่เคยเป็น

"ลูกเอ๋ย เราต้องให้เจ้าทำอะไรบางอย่าง" พระองค์พูดขณะที่ยื่นมือออกมาทางศิโมน จากนั้นศิโมนรู้สึกถึงการสัมผัสที่แปลก เพราะร่างกายศิโมนกำลังถูกยกออกไปจากเตียง โดยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ศิโมนร้องจนสุดเสียง โยกแขนขึ้นลงอย่างไม่ยั้ง ราวกับว่าตัวตน

ที่อยู่ภายในของดิฉันกำลังถูกแยกออกจากร่างกาย เป็นประสบการณ์ที่ทำให้หายการบรรยายอย่างแท้จริง ดิฉันยังได้สัมผัสกับร่างกาย เพื่อตรวจสอบว่ามันยังเหมือนเดิมหรือเปล่า เพราะสงสัยอยู่ว่าตัวเองตายแล้วหรือยัง

สติสัมปชัญญะของดิฉันชัดเจน และดิฉันกำลังคร่ำครวญในวิญญาณของดิฉัน จากนั้นดิฉันรู้ว่าตัวเองอยู่กับพระองค์ สวมชุดเสื้อคลุมสีขาวเหมือนของพระองค์ ดิฉันมีร่างกายใหม่เป็นเหมือนหญิงสาวอีกครั้ง แม้แต่ผมของดิฉันก็ยาวและเหยียดตรง

ดิฉันสังเกตว่าตัวเองกำลังเดินไปตามชายหาดที่ร่างผู้คนพร้อมกับพระองค์ คุณคงพอจะจินตนาการได้ว่า ดิฉันจะรู้สึกประหลาดใจสักแค่ไหน

พระองค์ได้เคลื่อนย้ายดิฉันออกจากเตียง ออกจากบ้าน และออกจากร่างกาย แล้วได้ให้ร่างกายใหม่ที่ทำให้ดิฉันลอยและเดินกับพระองค์ได้ พระเจ้าของสวรรค์และแผ่นดินโลกได้ยกเลิกกฎของแรงดึงดูดโลก ของชีวิต ของเวลา และอวกาศ เพื่อที่จะให้ดิฉันดูบางสิ่งบางอย่างที่ดิฉันจะไม่มีวันลืม

พระคัมภีร์พูดว่า "เนื้อหนังไม่สามารถรับราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก เช่นเดียวกับความน่าเบื่อก็ไม่สามารถรับมรดกของความไม่น่าเบื่อได้" (1 โครินธ์ 15:50) ดิฉันกำลังจะได้ค้นพบความหมายที่แท้จริงของถ้อยคำเหล่านี้ ที่เขียนโดยอัครทูตเปาโล

ขณะที่ดิฉันเริ่มสังเกตร่างกายใหม่ของตนเอง รู้สึกว่าร่างกายใหม่นี้ก็เหมือนตัวดิฉันแต่ไม่ใช่ดิฉัน ดิฉันเคยได้ยินประสบการณ์อภินิหารร่างกายมาก่อน แต่ในกรณีนี้ ดิฉันถูกนำออกไปจากร่างกาย และถูกนำมาใส่ในร่างกายที่ไม่ใช่ดิฉัน แต่ก็เป็นตัวดิฉัน

มันเป็นตัวดิฉันอย่างที่ดิฉันเคยเป็นตอนวัยรุ่น ดิฉันมีทรงผมอย่างที่เคยมีตอนเป็นวัยรุ่น ดิฉันไม่สามารถเห็นหน้าตาของตัวเองได้อย่างชัดเจน แต่รู้สึกแน่นอนว่าเป็นหน้าของหญิงสาวที่เคยสับสน เคยปราศจากพระเจ้าและไร้ความหวัง แต่อย่างไรก็ตาม คราวนี้หญิงสาวคนนั้นรู้จักพระเจ้าแล้ว และเธอก็เต็มไปด้วยความหวัง มันช่างมีเสน่ห์ชวนให้หลงใหล แล้วทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร

อุโมงค์ที่สุกสว่างและกำแพงหิน

พระองค์ได้พาดิฉันไปที่ไหน เหตุไรพระองค์จึงพาไป ดิฉันรอที่จะได้ยินคำตอบของคำถามเหล่านี้แทบจะทนไม่ไหว เพราะรู้ว่าคำตอบเหล่านี้จะเป็นคำตอบสำหรับดิฉัน และทุกคนที่พระองค์จะนำพาไปพบ

ก่อนอื่น เราได้ไปยังด้านขวาของเนินเขาที่สดชื่นไปด้วยแมกไม้ ดิฉันสามารถเห็นถนนที่แคบและคดเคี้ยวไปมาจนถึงยอดเขา ต่อมาเราได้เดินเลียบไปตามแม่น้ำที่แคบ น้ำที่

ไหลอยู่นั้นก็ใสที่สุดเท่าที่ดิฉันเคยเห็นมา เราเดินตามแม่น้ำไปจนถึงทางเข้าของอุโมงค์ที่
สุกสว่าง และดูเหมือนว่าไม่มีที่สิ้นสุด มันทั้งสูงและกว้าง ถ้าเทียบกับพระองค์และดิฉัน
เราดูเล็กมากทีเดียว เราเดินผ่านอุโมงค์อันลึกถึ้นนั้น และเมื่อเราโผล่ออกมาอีกด้านหนึ่ง
เราเดินลงมาที่ชายหาดอีกครั้ง พระองค์พูดว่า "เรากำลังจะขึ้นไปยังที่สูงมาก"

ในเวลา que พระองค์พูดคำเหล่านี้ พระองค์คว้ามือดิฉัน แล้วร่างกายของดิฉันเริ่มลอย
ขึ้นจากพื้นผิวของชายหาด ขณะที่ลอยขึ้นนั้นร่างกายธรรมชาติของดิฉันที่นอนอยู่บน
เตียงได้สั่นอย่างรุนแรง ทั้งมือและแขนของดิฉันเริ่มขยับเขยื้อนไปทั่ว ราวกับว่าดิฉัน
กำลังว่ายน้ำอย่างตะเกียกตะกายพยายามที่จะไม่ให้จมน้ำ การคร่ำครวญที่ออกมาจาก
วิญญาณของดิฉันดังขึ้นและแรงขึ้น

เรากำลังลอยอยู่ในอากาศโดยแท้จริง เราลอยลงสถานที่แห่งหนึ่งที่มีต้นไม้และหญ้า
เต็มไปหมด เท้าของเราได้แตะลงบนถนนที่คดเคี้ยวและแคบ

พระองค์กับดิฉันเดินไปตามถนนที่ลงมาจากยอดเขา ในที่สุดเราได้มาถึงประตูรั้ว
ขนาดมหึมาสีขาว ที่ตั้งอยู่หน้าอาคารใหญ่สีขาว เราเดินผ่านประตูรั้วและเดินตรงไป
ยังอาคารสีขาวนั้น

เราเข้าไป และเดินไปตามระเบียงยาวที่นำไปสู่ห้องพระโรง เราเข้าไปในนั้นและ
เมื่อดิฉันก้มลงดูจึงได้รับรู้เป็นครั้งแรกว่า ดิฉันสวมเสื้อคลุมที่ต่างไปจากตัวที่สวมอยู่
ที่ชายหาด และดิฉันสามารถรู้สึกได้ว่ามีอะไรสักอย่างทีหน้กวางอยู่บนศีรษะของดิฉัน
จึงเอื้อมมือขึ้นไปจับและพบว่าเป็นมงกุฎสวยงามที่ได้ถูกนำมาสวมไว้ โดยที่ดิฉันไม่รู้ตัว

ดิฉันจึงมองตรงไปที่พระองค์ ซึ่งกำลังนั่งอยู่บนแท่นบัลลังก์ และพระองค์สวมชุด
ยาวที่ส่งประกายความสว่างพร้อมกับมงกุฎทองคำ มีคนอื่นๆ อยู่กับดิฉันที่นั่น ถูกเข้าอยู่
ที่พื้นและนอนคว่ำหน้าอยู่ต่อหน้าพระองค์

กำแพงห้องสร้างขึ้นจากหินวาววับก้อนใหญ่ที่เรืองแสง บรรดาก่อนหินที่มีสารพัดสี
ทำให้ห้องรู้สึกถึงความอบอุ่น มีความสุข และลึกลับด้วยเช่นกัน

สถานที่ของคบหัวใจบริสุทธิ์

จากนั้น ดิฉันพบว่าตัวเองกลับมาอยู่ที่ชายหาดด้วยความเร็วพอๆ กับที่ถูกพาเข้า
ไปในอาคารสีขาวบนภูเขา ขณะที่สิ่งทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้น ดิฉันพบว่าตัวเองกำลังทั้งหัวเราะ
หัวร่อ ร้องไห้ ตัวสั่น แกว่งมือ และเหวี่ยงออกสลับกันไป ความสุขสำราญนั้นมากล้น
จนรู้สึกราวกับว่าจับต้องมันได้ ดิฉันรู้ว่าถูกเคลื่อนย้ายเข้าไปยังโลกอื่น แต่มันอยู่ที่ไหน

เหตุใดเรื่องนี้จึงเกิดขึ้น แล้วทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร

พระองค์ได้ตอบคำถามของดิฉันอย่างชัดเจน และหนักแน่น "เราได้ไปยังราชอาณาจักร"
พระองค์รับรู้ได้อย่างรวดเร็วถึงคำถามที่กำลังถูกตั้งขึ้นในใจดิฉัน เราไปถึงที่นั่นได้
อย่างไร

"คนจำพวกเดียวเท่านั้นที่จะไปที่นั่นได้ คือลูกที่เชื่อฟังและหัวใจบริสุทธิ์"

องค์เจ้านายหยุนนิคหนึ่งและพูดต่ออีกว่า "บอกลูกๆ ของเราให้ประกาศข่าวดี เรา
กำลังจะมาเร็วๆ นี้ เพื่อคนเหล่านั้นที่กำลังรอและพร้อมแล้วสำหรับเรา"

บัดนี้ดิฉันได้รู้งานรับใช้เบื้องต้นของตนเอง ดิฉันได้เห็นราชอาณาจักรสวรรค์แล้ว และ
มันเป็นจริงอย่างที่สุด ดิฉันจะไม่มีวันลืมสิ่งที่มหัศจรรย์ต่างๆ ที่เห็น

พระองค์เพิ่มเติมว่า "คนเหล่านั้นที่ไม่ให้สืบลด*เป็นลูกที่ไม่เชื่อฟัง"

"ลูกควรที่จะบอกเรื่องนี้กับทุกคนหรือคะพระองค์"

"เราอยากให้เจ้าบอกกับทุกคน"

ต่อจากนั้นพระองค์ได้พูดซ้ำในบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์ได้เคยสั่งให้ดิฉันทำหลาย
ครั้งก่อนหน้านี้ "จดทุกสิ่งทุกอย่างที่เราให้เจ้าเห็นและบอกเจ้า"

"บอกลูกมากกว่านี้สิคะพระองค์"

"ลูกเอ๋ย ไว้โอกาสหน้า เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อย ไปนอนเถิด"

เมื่อพระองค์จากไป กายสวรรค์ของดิฉันก็หายไปด้วย ดิฉันเอื้อมมือไปที่โต๊ะข้าง
เตียงหยิบกระดาษปากกาออกมา และเริ่มจดทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ประสบระหว่างการเดิน
ทางอันน่าตื่นเต้นไปยังราชอาณาจักรของพระเจ้า ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติจนไม่มีคำพูดที่จะ
อธิบายความรู้สึกได้ และรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เป็นของโลกนี้อีกต่อไป

ต่อจากนั้น สิ่งเดียวที่อยู่ในความคิดของดิฉันคือ พระองค์กับสวรรค์ ดิฉันต้องการ
กลับไปยังราชอาณาจักร ความปรารถนานั้นอยู่ในคำอธิษฐาน เพราะต่อไปคุณจะได้เห็นว่า
พระองค์ได้พาดิฉันไปกับพระองค์อีกหลายๆ ครั้ง

*(สืบลดคือสืบเปอร์เซ็นต์ของรายรับ)

บทที่ 4

เร็วกว่าที่คุณคิด

ผู้ที่ให้คำพยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้พูดว่า
"แน่นอน เรากำลังมาในไม่ช้า" อามน
ถ้าเช่นนั้น มาเถิด พระเยซูพระผู้เป็นเจ้า!

วิวรณ์ 22: 20

"ชู นาม ลูกสาวของเรา เราเป็นพระเจ้าของเจ้า" เป็นเสียงที่คุ้นเคยขององค์เจ้านายของดิฉันที่กำลังพูดด้วยความรัก เมตตา และเชื่อมั่น กลางดึกของวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ในห้องนอนของดิฉัน

การสั่นของร่างกาย ได้ปลุกดิฉันให้ตื่นราวๆ เที่ยงคืน คราวนี้ดิฉันเฝ้าดูนาฬิกาเพื่อให้รู้ว่าการสั่นจะยาวนานแค่ไหน หลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที การคร่ำครวญที่มาจากส่วนลึกของวิญญาณก็เริ่มขึ้น ตัวดิฉันก็ยังสั่นต่อไปและความร้อนของการเฝ้ารอของพระเจ้าทำให้ดิฉันเหงื่อออก หลังจากกระยะการเตรียมตัวเช่นนี้ ดิฉันจึงได้ยินพระองค์พูดกับดิฉัน

ดิฉันเริ่มที่จะคุ้นเคยกับการปรากฏตัวของพระองค์ ดิฉันมีความสุขมากที่พระองค์มาพบเกือบทุกครั้ง ในครั้งนี้ภาพของพระองค์ชัดเจนมาก ร่างของพระองค์แผ่กระจายไปด้วยแสงเรืองๆสีขาวที่บริสุทธิ์และนุ่มนวล พระองค์ยื่นมือมาที่ดิฉัน ขณะที่อาการสั่นนั้นมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง แขนดิฉันก็เริ่มเหวี่ยงไปทุกทิศทาง

เหมือนกับที่ดิฉันได้ประสบมาเมื่ออาทิตย์ก่อน วิญญาณของดิฉันถูกยกออกไปจากร่างกาย และดิฉันก็เห็นตัวเองกลับมาเป็นหญิงสาว ผมหาวตรง และอีกครั้งดิฉันกำลังเดินอยู่บนชายหาดกับพระองค์ เราได้แต่เดินเดินเดิน มันเป็นเวลาที่ยาวนานทีเดียว ดูเหมือนว่าพระเยซูกำลังคิดอะไรอยู่ และเป็นเวลานานทีเดียวที่พระองค์ไม่ได้พูดสักคำ

ในที่สุด พระองค์ก็พูดออกมาช้าแล้วช้าอีกว่า "เรามีงานมากมายที่ต้องทำ"

"เรากำลังจะไปสวรรค์"

อีกครั้งหนึ่ง ที่พระผู้เป็นเจ้าได้พาฉันเข้าไปในอุโมงค์ขนาดใหญ่ ซึ่งไม่เหมือนอุโมงค์ไหนๆ เป็นอุโมงค์ที่สว่างไสวและแวววาว ไม่นานฉันก็สังเกตเห็นว่าเป็นอุโมงค์เดียวกันกับที่พระองค์ได้พาฉันลอดในครั้งแรก ฉันคิดว่าอุโมงค์นี้ต้องเป็นอุโมงค์ที่คนโกธได้มีประสบการณ์อยู่บ่อยๆ พวกมันเป็นทางผ่านจากชีวิตนี้ไปยังชีวิตต่อไป

คนที่มีประสบการณ์นอกร่างกายส่วนมากมักจะให้รายงานว่า พวกเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในอุโมงค์ที่มีดียวาวอย่างรวดเร็ว ที่ปลายสุดอีกด้านหนึ่งของอุโมงค์ พวกเขาสามารถเห็นความสว่างที่เต็มไปด้วยสิริของสวรรค์ ฉันคิดว่าที่นี่ต้องเป็นประตูทางเข้าสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์ที่สวยงามเกินคำบรรยาย ในตอนนี้พระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของฉันกำลังจะพาฉันไปที่นั่นอีกครั้ง

เราเดินไปตามแม่น้ำที่ใสและสวยงามอีกครั้ง จากนั้นเราก็กลับมาที่ชายหาด แล้วพระเยซูได้พูดว่า "เรากำลังจะไปสวรรค์"

เมื่อรู้ว่ากำลังจะไปสวรรค์ หัวใจของฉันกระโดดโลดเต้นอย่างที่สุด และจิตใจก็ท่วมท้นไปด้วยความคาดหวังอย่างตื่นเต้น ฉันกำลังจะกลับบ้าน และพระเยซูกำลังจะพาฉันไปเที่ยวดูชีวิตในสวรรค์ด้วยตัวเอง เพื่อที่ฉันจะได้เขียนให้คนอื่นรับรู้ ช่างน่าตื่นเต้นระทึกใจที่ได้ถูกรับเลือกเพื่อสิ่งที่มีเกียรติมากเช่นนี้ ฉันแทบจะยับยั้งความสุขที่เต็มล้นอกแทบไม่ได้

เมื่อพระเยซูบอกถึงจุดหมายปลายทางของเราได้ไม่นาน ฉันก็เริ่มลอยขึ้น ฉันเคยขึ้นเครื่องบินมาก่อน เที่ยวบินเหล่านั้นมักจะทำให้ตื่นเต้นและเบิกบานใจเสมอ แต่คราวนี้ร่างกายของฉันบินขึ้นเองเหมือนนก ทำให้นึกถึงข้อพระคัมภีร์ในหนังสืออิสยาห์ "แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเจ้า จะได้รับกำลังใหม่ พวกเขาจะบินสูงด้วยปีกอย่างนกอินทรี พวกเขาจะวิ่งและไม่เหนื่อย พวกเขาจะเดินและไม่อ่อนกำลัง" (อิสยาห์ 40:31)

ฉันมักจะตีความข้อพระคัมภีร์นี้จากมุมมองด้านวิญญาณ แต่บัดนี้พระคัมภีร์ข้อนี้ได้มาเป็นชีวิตจริงๆ ฉันกำลังลอยอยู่ และทะยานสูงขึ้นเหมือนนกอินทรี ฉันไม่มีความกลัว เพราะรู้ว่าพระเยซูอยู่ด้วย

อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ในการลอยตัวไม่ได้ยาวนานนัก มันเหมือนกับวินาทีเดียวเท่านั้น ในไม่ช้าเราก็กลยลงมายังถนนที่คดเคี้ยวและแคบ ที่มีต้นไม้สูงและหญ้าเขียวชอุ่มสวยงามปลูกเป็นแนว ฉันสามารถเห็นประตูรั้วขนาดใหญ่ล้อมด้วยรั้วสีขาวอยู่เบื้องหน้า ขณะที่เราเข้าไปใกล้ประตูรั้ว จึงเห็นถนนที่อยู่อีกด้านหนึ่งของรั้วเป็นสีขาวทั้งหมด

มีดอกไม้ที่หลากหลายสีทุกชนิดจากทุกพันธุ์ไม้ออกดอกบานสะพรั่งอวดสีสันแข่งกัน ทั้งสองฝั่งถนน ดิฉันไม่เคยเห็นความงามเช่นนี้มาก่อน แล้วข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งก็เข้ามาในความคิด

แล้วเหตุไรท่านจึงเป็นกังวลกับการแต่งตัว พิจารณาดอกกลีบลีจากท้องทุ่งว่าพวกมัน เติบโตอย่างไร พวกมันไม่ได้ทำงานหนักหรือปั่นด้าย แต่เราจะบอกเจ้าว่า แม้แต่ในเกียรติทั้งหมดของโซโลมอน ก็ไม่ได้รับการประดับเช่นดอกไม้เหล่านี้สักดอกหนึ่ง ถ้าหากพระเจ้ายังตกแต่งพื้นหญ้าในท้องทุ่งซึ่งวันนี้มีอยู่ และพรุ่งนี้ก็จะถูกโยนเข้าไปในเตาไฟ พระองค์จะไม่ยิ่งแต่งตัวท่านมากกว่านั้นหรือ โอ้เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย

ดังนั้น อย่าเป็นกังวลที่จะพูดว่า "เราจะกินอะไรกัน" หรือ "เราจะดื่มอะไรกัน" หรือ "เราจะสวมใส่อะไรกัน" ด้วยคนที่ไม่ใช่ผู้เชื่อก็แสวงหาสิ่งเหล่านี้ พระบิดาในสวรรค์ของท่านรู้อยู่แล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ แต่งตั้งแสวงหาราชาอาณาจักรของพระเจ้า และความถูกต้องของพระองค์เป็นอันดับแรก แล้วสิ่งเหล่านี้จะถูกนำมาเพิ่มให้กับท่าน

มัทธิว 6: 28 - 33

จากนั้น ดิฉันเริ่มเข้าใจชัดเจนมากขึ้นว่าทำไมพระเจ้าจึงอนุญาตให้ดิฉันมาเยือนราชอาณาจักรของพระองค์ ดิฉันรู้ได้ในทันทีว่า ถ้ามนุษย์บนแผ่นดินโลกสามารถเห็นสิ่งที่ดิฉันเห็นอยู่ พวกเขาจะเลิกกังวล ดิฉันรู้ว่าจะต้องเล่าประสบการณ์ของดิฉันให้กับทุกๆ คนที่ได้พบเจอ เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ต้องกังวลอีกต่อไปเช่นกัน

พระเจ้าเอาใจใส่ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเราจริงๆ พระองค์กำลังทำให้จุดมุ่งหมายของพระองค์สำเร็จ ความรักที่พระองค์มีให้กับลูกของพระองค์เป็นความรักที่ถาวร ถ้อยคำของพระองค์เป็นจริง ความปรารถนาที่ลูกโซติช่วงในหัวใจของดิฉันในขณะนี้ คือ ที่จะช่วยคนให้เข้าใจ ให้เขาเห็น ให้เขาเชื่อในความจริง ประสบการณ์ของดิฉันได้สอนดิฉันว่า "ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดี แก่คนเหล่านั้นที่รักพระเจ้า แก่คนที่ถูกเรียกตามความประสงค์ของพระองค์" (ดู โรม 8:28)

สวรรค์ย่อมดีกว่า

ดอกไม้ต่างๆ ที่อยู่เรียงเป็นทิวแถว น่าประทับใจยิ่งกว่าสวนใดๆ ที่เคยเห็นมา ดิฉันกำลังคิดว่า ดิฉันมีความสุขมากที่รู้ว่ามียอดดอกไม้ในสวรรค์ พวกมันแบ่งบานสวยงามที่สุดเท่าที่ดิฉันเคยเห็นมา และในขณะที่เราเดินมุ่งไปที่ประตูทางเข้าของพระราชวังนั้น ดูเหมือน

ว่าดอกไม้เหล่านั้นจะสว่างสดใส และมีสีสันมากขึ้นไปอีก

พระเยซูได้นำศิษย์สาวกขึ้นบันไดไปยังประตูสองบานด้านหน้า ศิษย์สังเกตเห็นว่า วงกบประตูทำด้วยทอง และมีกระจกย้อมสีที่สวยงามมากตั้งเป็นแนวทั้งสองด้าน เราเดินผ่านประตูไปยังพื้นที่หินอ่อนสีขาว ฝาผนังทำจากหินที่แวววาวกำลังบอกศิษย์ว่าศิษย์อยู่ในบริเวณท้องพระโรงของพระเจ้าอีกครั้ง และทุกก้าวที่เราเดิน หัวใจของศิษย์เต้นแรงขึ้น

เราเข้าไปในท้องพระโรงที่ดูสวยงามตระการตายิ่งกว่าเดิม บัลลังก์ทองคำของพระองค์ที่สองประกายระยิบระยับ ตั้งอยู่บนแท่นยกระดับรูปวงรี ลำแสงแห่งพระสิริแผ่รัศมีส่องออกมาจากกลางท้องพระโรงตรงที่แท่นตั้งอยู่

ทูตสวรรค์ได้นำทางศิษย์ไปยังห้องเล็กที่อยู่ด้านข้าง แล้วศิษย์ต้องแปลกใจที่พบว่า มีห้องแต่งตัวอยู่ที่นั่น กระจกยาวเต็มตัวปิดทับผนังด้านซ้ายของห้องทั้งหมด และเก้าอี้บุด้วยกำมะหยี่สวยงามหลายตัว ถูกจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบหน้ากระจก

สิ่งมีชีวิตที่สวยงามยืนอยู่ข้างหน้าศิษย์ และรู้ได้ในทันทีว่า ศิษย์อยู่กับทูตสวรรค์ในห้องผู้เสื่อผ้า ทูตสวรรค์ได้เปิดตู้เสื่อผ้าขนาดใหญ่ ซึ่งในนั้นบรรจุเสื่อคลุมยาว ชุดยาวและมงกุฎจำนวนมาก ทูตสวรรค์เลือกชุดยาวออกมาชุดหนึ่ง และสวมมงกุฎให้ศิษย์ เสื่อคลุมยาวแต่ละตัวตกแต่งด้วยสีสันฉูดฉาด ศิษย์คิดว่าชุดเหล่านั้นเป็นเสื่อผ้าที่หรูหราและมีราคาแพงมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา

หลังจากศิษย์แต่งตัวเสร็จ ทูตสวรรค์ได้พาศิษย์กลับไปยังท้องพระโรง ซึ่งพระองค์กำลังคอยอยู่ ศิษย์สังเกตว่าพระองค์สวมชุดยาว และมงกุฎอย่างของศิษย์

พระองค์ได้พาศิษย์ไปยังอาคารอีกแห่งหนึ่ง ที่ดูเหมือนภาพปราสาทของยุโรปในยุคกลางที่ศิษย์เคยเห็นบ่อยๆ มีกำแพงหินอยู่สองด้านของปราสาท และมีดอกไม้ที่งดงามปลูกอยู่รายรอบ ขณะที่ศิษย์ชื่นชมอยู่กับทัศนียภาพข้างหน้า ศิษย์รู้สึกเหมือนได้เข้าไปอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์ แห่งความสวยงาม สงบ และมีความสุขจนไม่อยากกลับไปยังโลกอีก

พระคัมภีร์พูดว่า เราทุกคนจะนมัสการพระเจ้าค่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ "โอ พระเจ้าชนทุกชาติที่พระองค์ได้สร้างจะเข้ามาและนมัสการค่อหน้าพระองค์ จะให้สิริเกียรติแด่นามของพระองค์ ด้วยว่าพระองค์ยิ่งใหญ่และทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์ พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นพระเจ้า" (สดุดี 86:9-10) ผู้เขียนสดุดีได้ประกาศไว้ในข้อพระคัมภีร์อีกข้อว่า "พระเจ้าได้สถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ปกครองเหนือทุกสิ่ง พวกเจ้าผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ ผู้มีกำลังเป็นเลิศและเป็นผู้ปฏิบัติตามคำบัญชาของพระองค์จงสรรเสริญพระองค์" (สดุดี 103:19-20) อิชยาห์เผยถ้อยคำของพระองค์ว่า "สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นที่วางเท้าของเรา"

(อิสยาห์ 66:1) สวรรค์เป็นสถานที่ทรงเกียรติ และเป็นความยินดีที่จะได้นมัสการพระเจ้าที่นั่นตลอดนิรันดร์

ดิฉันเคยได้ยินกลุ่มนักร้องประสานเสียงร้องเพลงประกาศถึงสวรรค์ว่า "สวรรค์นี้ดีกว่าที่นี่, สรรเสริญพระเจ้า, ช่างน่ายินดีและสุขอะไรเช่นนี้, เดินไปตามถนนทองคำ, คุณจะเข้าไปในดินแดนที่ไม่มีวันแก่" บัดนี้ดิฉันได้รู้ความจริงของเพลงนี้แล้ว สวรรค์ดีเกินกว่าโลกนี้อย่างมาก ที่จริงแล้วจะเปรียบเทียบโลกกับสวรรค์ไม่ได้เลย

เราเข้าไปในปราสาท ดิฉันสังเกตได้ในทันทีว่า พรหมในห้องโถงช่างเต็มไปด้วยสีสันเหลือเกิน เฟอร์นีเจอร์ทั้งดงามถูกเลือกให้เหมาะเจาะเข้ากับสีสันและรูปแบบของพรหม กำแพงช่างระยิบระยับและแวววาว ที่จริงมันสวยงามมากจนเกือบทำให้ดิฉันตาบอดเมื่อมาถึงสุดทางเดินข้างหน้า ดิฉันเห็นว่ามีประตูเลื่อน และสงสัยว่าเราจะได้พบอะไรหลังประตูบานนี้

สระน้ำพิเศษ

ในไม่ช้า ดิฉันก็พบว่า ประตูกระจกบานเลื่อนไม่ได้นำไปยังอีกห้องหนึ่ง แต่เป็นประตูที่เปิดออกไปที่สวนของปราสาทนั้น ตรงใจกลางของสถานที่สวยงามแห่งนี้เป็นสระน้ำ สนามที่อยู่หลังปราสาททั้งหมดนี้ล้อมรอบไปด้วยกำแพงหิน เวลามองออกไปก็เห็นดอกไม้บานาพันธุ์เรียงรายเป็นทะเลแห่งความงามทุกหนทุกแห่ง

ดิฉันสังเกตเห็นต้นไม้ที่ให้ผลหลากหลายชนิดปลูกอยู่ใกล้กำแพงหิน ต้นไม้เหล่านี้เต็มไปด้วยผลไม้ที่มีผลใหญ่และดูหวานฉ่ำที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ต้นไม้เหล่านี้รายล้อมไปด้วยดอกไม้ที่น่ารักอย่างที่สุดจำนวนมากมาย และที่กระจัดกระจายอยู่ตลอดทั้งสวนที่น่าทึ่งนี้เป็นก้อนหินสีเทาถูกจัดวางไว้อย่างเป็นระเบียบ เหมาะที่จะนั่งพักผ่อน

สระน้ำแห่งนี้ดึงดูดความสนใจของดิฉันอย่างมาก และในทันทีที่ได้เห็น ดิฉันเริ่มร้องเพลงในพระวิญญูญาณ และเดินรำด้วยความยินดี ดิฉันไม่สามารถอธิบายได้จริงๆ ว่าเหตุไรทัศนียภาพที่เห็นนี้จึงกระตุ้นความกระตือรือร้นได้มากขนาดนั้น แต่มีอะไรบางอย่างเหนือธรรมชาติที่ขับเคลื่อนดิฉันให้แสดงออกมาซึ่งการขอบคุณ ความสุข และสันติสุข ขณะที่พระองค์นั่งอยู่บนหิน และเฝ้าดูดิฉันเดินรำ

ดิฉันนึกถึงข้อพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิม "จากนั้น ดาวิดได้เดินรำต่อหน้าพระเจ้าด้วยสิ้นสุดพลังกำลังของเขา" (2 ซามูเอล 6:14) สระน้ำแห่งนี้ทำให้ดิฉันนึกถึงข้อพระคัมภีร์ในหนังสือวิวรณ์ "และพระวิญญูญาณและเจ้าสาวพูดว่า 'มาเถิด!' และให้คนที่ได้ยินพูดว่า

'มาเถิด!' และให้คนที่กระหายมาเถิด และใครที่ปรารถนาให้เขาได้รับเอาน้ำแห่งชีวิตไปอย่างอิสระ" (วิวรณ์ 22:17) ใช่แล้ว มีแหล่งน้ำต่างๆ ในสวรรค์และน้ำจากสระนี้ก็ใสและสงบนิ่งส่องประกายดุจแก้วเจียรไน

พระองค์พูดกับดิฉันว่า "นี่เป็นสระน้ำที่พิเศษ"

ดิฉันรู้ว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง แต่ไม่สามารถเข้าใจได้ พระองค์ไม่ได้อธิบายคำพูดของพระองค์กับดิฉันในขณะนั้น แต่ดิฉันคาดการณ์ว่า บ่อน้ำนี้คงมีความลับฝ่ายวิญญาณที่ดิฉันจะได้เรียนรู้ในที่สุด ดิฉันเริ่มสงสัยว่า สถานที่นี้เป็นที่ฝังบาปของดิฉัน และของผู้เชื่อคนอื่นๆหรือไม่ สระน้ำนี้เป็นสัญลักษณ์ของน้ำแห่งถ้อยคำของพระเจ้าหรืออย่างไร

แน่นอน น้ำเป็นสัญลักษณ์ของการชำระล้างจากบาป ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของได้จัดเตรียมไว้ให้เรา ถ้อยคำของพระองค์บอกเราว่า "ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ลบล้างข้อหาและเทียงแท้มที่จะอภัยความบาปของเรา และชำระเราจากความไม่ถูกต้องทั้งสิ้น" (ดู 1 ยอห์น 1:9) ถ้อยคำของพระเยซูบันทึกโดยอัครทูตยอห์น ได้เข้ามาในความคิดของดิฉันว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้เกิดจากน้ำ และพระวิญญาณ เขาไม่สามารถเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้าได้" (ยอห์น 3:5)

พระเยซูพร้อมแล้ว... และกำลังรอ

หลังจากที่ได้เดินรำและร้องเพลงอยู่ใกล้สระน้ำอย่างเพลิดเพลินใจเต็มที่ชั่วครู่ พระองค์ได้พาดิฉันกลับมาที่พระราชวังสีขาว ที่ซึ่งดิฉันได้เปลี่ยนเสื้อผ้ากลับมาเป็นชุดเดิมที่ใส่ตอนพระองค์พาดิฉันไปสวรรค์ จากนั้นเราได้เดินกลับมายังภูเขากลับมาด้วยต้นไม้และพุ่มไม้เขียวสดที่ซึ่งเราลอยลงมา

"เรากำลังจะกลับไปยังโลก" พระองค์บอก

พระองค์คว้ามือของดิฉันอีกครั้ง และเราเริ่มลอยจากท้องฟ้าของสวรรค์มายังโลก แล้วกลับมายังสถานที่ซึ่งเราได้เริ่มต้นการเดินทางเที่ยวที่พิเศษนี้ เป็นชายหาดที่สวยงามและสงบสุข ซึ่งเราเคยเล่นกันมาก่อน

พระเยซูพูดว่า "ลูกเอ๋ย บัดนี้เจ้ารู้แล้วว่าเจ้าเป็นคนพิเศษต่อเราเพียงไร เราอยากให้เราเจ้าจดจำว่า เราต้องใช้เวลานานมากเพื่อเตรียมตัวเจ้า ที่จะนำเจ้ามายังราชอาณาจักรของเรา เราให้เจ้าได้เห็นสิ่งเหล่านี้ เพื่อที่เจ้าจะได้ไปบอกกับชาวโลก"

ดิฉันพยักหน้า เห็นด้วยกับสิ่งที่พระองค์กำลังบอกดิฉัน

พระองค์ยังบอกอีกว่า "เราอยากให้เราเจ้าจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราบอกเจ้า และที่เจ้าเห็น จงแน่ใจว่าเจ้าได้เขียนทุกสิ่งทุกอย่าง เราจะให้ทุกคนเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เราให้เจ้าเห็น และ

บอกกับเจ้าอย่างแน่นอน"

สิ่งที่พระองค์พูดมา ได้ยกความรู้สึกหนักหน่วงใจที่ต้องรับผิดชอบที่ดิฉันมีตั้งแต่ครั้งแรก ที่พระองค์บอกดิฉันว่าดิฉันเป็นผู้ถูกเลือกให้ทำงานของพระองค์ บัดนี้ดิฉันรู้แล้วว่า พระองค์จะแค่พูดผ่านดิฉันเพื่อไปแตะต้องคนอื่นๆ เพียงแต่ดิฉันแค่เต็มใจให้พระองค์ใช้เท่านั้น หลังจากประสบการณ์และสิ่งที่ดิฉันได้เห็นทั้งหมด นี่ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับดิฉันเลย

พระเยซูพูดอีกว่า "หลายคนคิดว่า เราจะไม่มีวันกลับมารับพวกเขา แต่เราบอกเจ้าว่าเรากำลังมาเร็วกว่าที่พวกเขาคิด"

ขณะที่พระองค์พูด น้ำเสียงของพระองค์เปลี่ยนไป ดูเหมือนพระองค์เกือบจะโกรธ หรืออย่างน้อยดิฉันรู้สึกถึงความเร่งด่วนอย่างมากในคำพูดของพระองค์ เป็นการเตือนและเป็นถ้อยคำที่ดิฉันต้องนำมาบอกให้รู้ และต้องให้รู้เดี๋ยวนี้ เวลาสั้นยุคได้มาถึงพวกเราแล้วจริงๆ พระเยซูกำลังจะมาเร็วๆ นี้

ดิฉันเชื่อว่าพระเยซูพร้อมแล้วสำหรับประชากรของพระองค์ แต่ประชากรของพระองค์ยังไม่พร้อมสำหรับพระองค์ พระองค์ฟังดูเร่งรีบมาก นี่ก็เหตุผลที่ดิฉันต้องกระจายข่าวสารนี้ออกไป ดิฉันไม่มีทางเลือก ดิฉันเพียงแค่ต้องเชื่อฟังพระเจ้า ผู้คนจำเป็นต้องได้รับการเตือนว่า การกลับมาของพระองค์อยู่ใกล้แล้ว ผู้คนต้องเตรียมพร้อมสำหรับการมาครั้งที่สองของพระองค์ โดยการกลับใจใหม่จากบาปของเขา และต้อนรับพระองค์เข้ามาในชีวิตของพวกเขา

พระคัมภีร์พูดชัดเจนมากเกี่ยวกับเรื่องนี้

แต่กับทุกคนที่เชื่อและยอมรับนามของพระองค์ พระองค์ได้ให้สิทธิกับคนเหล่านั้นที่จะมาเป็นลูกของพระเจ้า เช่นเดียวกันกับคนเหล่านั้นที่เชื่อในนามของพระองค์ ผู้ที่เกิดไม่ใช่จากเลือด ไม่ใช่จากเจตนารมณ์ของเนื้อหนัง ไม่ใช่จากเจตนารมณ์ของมนุษย์ แต่เป็นของพระเจ้า และถ้อยคำได้มาเป็นเนื้อหนังและอยู่ท่ามกลางเรา และเรามองดูสิริเกียรติของพระองค์ สิริเกียรติในฐานะบุตรคนเดียวของพระบิดา ที่เต็มไปด้วยพระคุณและความจริง

ยอห์น 1: 12 - 14

พระเยซู ถ้อยคำที่มีชีวิตของพระเจ้า กำลังบอกดิฉันให้รีบไปและบอกคนอื่นๆ ว่า พระองค์จะกลับมาเร็วๆ นี้ นั่นคือสิ่งที่พระองค์หมายถึงตอนที่พระองค์พูดว่า "เรามีนานมากมายที่ต้องทำ"

พลังอำนาจอยู่ในเลือด

ปลายเดือนกุมภาพันธ์ 1996 ช่วงต้นเดือนเร้าใจมากกว่าตอนต้นเดือน ตั้งแต่สี่สี่ถึงตีห้าครึ่งของวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พระองค์ได้อยู่กับดิฉัน พระองค์ได้มาหาและพูดว่า "ชุนาม เราเป็นพระเจ้าของเจ้า"

พระองค์ยื่นมือมาและคว้ามือของดิฉัน แล้วเราก็ถูกเคลื่อนย้ายไปอย่างน่าอัศจรรย์ไปยังชายหาดที่สวยงาม พระองค์จูบมือดิฉันขณะที่เราเดินไปตามชายฝั่ง และครั้งนี้ พระองค์รู้örnรณที่จะพบกับดิฉัน ดูราวกับว่า พระองค์ปรารถนาอย่างแรงที่จะเล่าถึงสิ่งต่างๆ มากมายให้ฟัง

เรานั่งลงบนหาดทรายริมฝั่งมหาสมุทร ขณะที่คลื่นซัดขึ้นลงต่อหน้าเรา สิ่งมหัศจรรย์ได้เกิดขึ้น น้ำที่อยู่บริเวณริมฝั่งเปลี่ยนเป็นเลือด ฟองสีแสดกล้ำซัดเป็นคลื่นต่อหน้าเรามันดูราวกับเลือดสกปรก และดิฉันถามว่า "ทำไมเลือดจึงสกปรกมากอย่างนั้น"

"มันเป็นเลือดของเรา ชุนาม" พระองค์ตอบ "เลือดนี้ได้ชำระล้างบาปลูกทั้งหมดของเราแล้ว"

ดิฉันเริ่มร้องไห้เมื่อได้ยินคำพูดครั้งนี้ พระองค์ได้ล้างเลือดของพระองค์เพื่อดิฉันที่จะชำระดิฉันจากบาปทั้งหมด พระองค์ผู้ที่ไม่มีบาปได้มีบาปเพื่อดิฉัน เพื่อที่ดิฉันจะได้ถูกสวมด้วยความถูกต้องของพระเจ้า เลือดของลูกแกะที่สมบูรณ์ครบถ้วนของพระเจ้าได้ชำระล้างดิฉันให้สะอาด และทำให้ดิฉันได้อิสรภาพ เป็นเลือดของพระองค์ที่ทำให้ดิฉันชนะศัตรูในชีวิตของดิฉัน น้ำตาของดิฉันไหลออกมาจากส่วนลึกของจิต ในขณะที่ดิฉันสำนึกด้วยความขอบพระคุณในสิ่งทั้งหมดที่พระเยซูได้ทำให้ดิฉัน

"ลูกอย่าร้องไห้เลย" พระองค์พูด

พระองค์คว้ามือของดิฉัน และเราได้เหาะออกไปอีกครั้ง ขณะที่ดิฉันเหาะสูงขึ้นไปพร้อมกับพระองค์ ดิฉันรู้ว่าพระองค์กำลังจะเปิดเผยความจริงให้กับดิฉันมากขึ้น ดิฉันจึงรอคอยอย่างกระตือรือร้น

"เรากำลังจะไปสวรรค์" พระองค์บอก

ขณะที่เราเหินขึ้นจากชายหาด ร่างกายสวรรค์ของดิฉันไม่ได้ตอบสนองต่อความรู้สึกของร่างกายธรรมชาติ ความรู้สึกของร่างกายสวรรค์ในขณะที่บินอยู่ ไม่ได้ทำให้ดิฉันรู้สึกวิงเวียน เพราะร่างกายสวรรค์จะไม่สนองตอบในลักษณะเดียวกับร่างกายธรรมชาติในเหตุการณ์ที่คล้ายๆ กัน

เส้นด้ายสีแดงสด

เมื่อเรามาถึงราชอาณาจักรของสวรรค์ เราเดินไปตามถนนที่คุ้นเคย ผ่านประตูรั้วซึ่งบัดนี้ก็คุ้นเคยแล้ว และเข้าไปในพระราชวังสีขาว เราได้เปลี่ยนชุดเป็นชุดยาวสวยงามของราชอาณาจักร แล้วเราก็ไปที่สระน้ำอีกครั้ง

สระน้ำ เป็นสถานที่ๆ พิเศษ และแตกต่างไปกว่าที่อื่น ดินนกร้องเพลงของพระวิญญาณ และเดินร่ำต่อหน้าพระองค์อีกครั้ง พระองค์นั่งอยู่บนหินอย่างสบายๆ และมองดูดิฉันมีความสุข ดูเหมือนว่าพระองค์จะพอใจที่ได้เห็นดิฉันเดินร่ำ ร้องเพลง และสรรเสริญพระเจ้า

"ลูก เจ้าชอบสถานที่นี้หรือ"

"ชอบค่ะ พระองค์" ดิฉันพูดอย่างยิ้มๆ

"เราจะนำเจ้ามาที่นี่ทุกครั้งที่เข้ามาสวรรค์"

คำพูดนี้ทำให้ดิฉันตื่นเต้นด้วยเหตุผลสองอย่าง ประการแรก ดิฉันอยากกลับมาอีกบ่อยๆ และประการที่สอง ดิฉันชื่นชอบสิ่งแวดล้อมในบริเวณสระน้ำนี้ ที่นี่เป็นเหมือนโอเอซิสที่ปราศจากความกังวลของโลกนี้ เป็นสถานที่แห่งความชื่นใจ การค้นพบ และความยินดี ดิฉันรักที่นี่

ต่อมาไม่นาน เราก็เดินจากสระน้ำและไปยังอาคารสีขาว ซึ่งเป็นที่ๆ เราเปลี่ยนชุดมาเป็นเสื้อคลุมธรรมดา แล้วจึงบินลงมาที่ชายหาดบนโลก ดิฉันยังสงสัยว่า ตอนที่พระองค์พาไปสวรรค์ในครั้งนี้ ทำไมพระองค์จึงไม่ให้ดูสิ่งใหม่ๆ เราเดินเลียบบแม่น้ำบริเวณอุโมงค์ที่ดิฉันเคยเห็นมาก่อน และดิฉันได้เห็นแม่น้ำเปลี่ยนเป็นเลือด พระเยซูได้ชี้ให้ดูว่า "นั่นเป็นเลือดของเรา เลือดที่หลั่งออกมาเพื่อลูกๆ ของเรา"

คำพูดของพระองค์ทำให้ดิฉันร้องไห้ ดิฉันก้มศีรษะลงและเริ่มสะอึกสะอื้น

พระองค์แตะศีรษะดิฉันและพูดว่า "ลูกเอ๋ย อย่าร้องไห้"

น้ำเสียงที่วิงวอนด้วยความเศร้าของพระองค์ ยิ่งทำให้ดิฉันร้องต่อไปอีก พระองค์อยากให้เราลูกของพระองค์รู้ว่า พระองค์เต็มใจหลั่งเลือดของพระองค์เพื่อพวกเขา แต่หลายคนพลาดที่จะเข้าใจถึงพลังอำนาจนี้ ที่จัดเตรียมไว้ให้แล้วในชีวิตของพวกเขา ความจริงจากข้อพระคัมภีร์ได้ก้องอยู่ในความคิดของดิฉันอีกครั้ง "พระองค์ได้มาหาประชากรของพระองค์ แต่ประชากรของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์" (ยอห์น 1:11) ดิฉันสามารถบอกได้ว่า ความจริงข้อนี้ทำให้เกิดความเจ็บปวดและโศกเศร้าในใจของพระเจ้า และดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง และขอขอบคุณที่พระองค์เลือกดิฉันให้มีส่วนในความรู้สึกนี้

"เราทำทุกสิ่งทุกอย่างให้กับลูกๆ ของเรา" พระองค์กล่าว "ถึงกระนั้นบางคนก็ยังไม่เชื่อ และแม้กระทั่งบางคนที่ยังเชื่อก็ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามถ้อยคำของเรา"

น้ำเสียงที่บ่งบอกถึงความเจ็บปวดของพระองค์ช่างปวดร้าว ดิฉันจำได้ถึงคราวหนึ่งที่พระองค์ได้ร้องให้เพื่อกองเยรูซาเล็ม เพราะประชากรที่นั่นได้ละทิ้งพระองค์ ดิฉันจำได้ว่าพระองค์โศกเศร้าขนาดไหน กับเรื่องที่สาวกของพระองค์ไม่เข้าใจพระองค์ พระองค์ถูกรบกวนจิตใจในเรื่องที่สาวกบางคนผล็อยหลับไป แทนที่จะอธิษฐานในคืนที่พระองค์ถูกทรยศ

พระองค์ต้องถูกทำร้ายจิตใจมากขนาดไหน ตอนที่เปโตรปฏิเสธว่าเขาไม่รู้จักพระองค์ และพระองค์ต้องประสบความทุกข์ขนาดไหนตอนที่ยูดาส อิสคาริโอท ทรยศพระองค์ ถึงกระนั้นก็ตาม ทุกๆ วันนี้ขณะที่พระองค์ให้ดิฉันได้รู้สิ่งนี้ การที่ลูกของพระองค์หันหนีจากพระองค์ ทรยศพระองค์ ถิ่นพระองค์ และไม่เห็นคุณค่าพลังอำนาจแห่งเลือดของพระองค์ที่หลั่งให้กับพวกเขา ดิฉันรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดลึกๆ ที่องค์เจ้านายของดิฉัน กำลังรู้สึกอยู่

ตอนนี้ ดิฉันรู้มากกว่าเมื่อก่อนว่าเหตุไรงานที่ดิฉันถูกเรียกให้ทำจึงต้องสำเร็จ มนุษย์ผู้ที่ได้รับความรอดและผู้ที่ยังหลงทาง จำเป็นต้องรู้พลังอำนาจแห่งเลือดของพระเยซู พวกเขาจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้ทำสำเร็จให้พวกเขาแล้วบนไม้กางเขน

ประชากรของพระเจ้า เช่นเดียวกับประชากรที่เป็นของโลก จำเป็นที่จะต้องรู้ว่าพระเยซูได้ทำทางให้กับพวกเขา ที่จะมีชัยชนะต่อโลก ความมืด ความชั่ว และการงานทั้งปวงของศัตรู เลือดของพระเยซู เส้นด้ายสีแดงที่ถักทอพระคัมภีร์ทั้งเล่มเข้าด้วยกัน ได้ทำทางให้กับพวกเขาแล้ว

พวกเขาจำเป็นต้องรู้ความจริงในสิ่งที่พระเยซูได้พูดไว้ในหนังสือวิวรณ์ ซึ่งมาถึงเราในวันนี้เช่นกัน

เพราะว่าท่านได้รักษาคำสั่งของเราด้วยความอดทนอย่างยิ่ง เราก็เช่นกันจะดูแลรักษาท่านจากวาระแห่งการทดลอง ซึ่งจะลงมาบนคนทั้งโลก เพื่อทดสอบคนที่อยู่บนแผ่นดินโลก ดูเถิดเราจะมาในไม่ช้า จงยึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา เพื่อว่าจะไม่มีใครชิงเอามงกุฎของท่านไปได้

ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะตั้งผู้นั้นเป็นเสาหลักในวิหารของพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่จากพระวิหารอีกเลย บนตัวผู้นั้นเราจะจารึกนามพระเจ้าของเรา และชื่อเมืองของพระเจ้าของเราคือเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งออกมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะเขียนชื่อใหม่ของเราบนเขา ใครที่มีหูให้เขาได้ยินสิ่งที่พระวิญญาณพูดกับคริสตจักรทั้งหลาย

วิวรณ์ 3: 10 - 13

มารานาธา! (พระองค์กำลังจะกลับมา)

ราชอาณาจักรของเราพร้อมแล้ว

เพราะว่าความหวังที่ได้เก็บสะสมไว้ให้ท่านในสวรรค์
คือความหวังซึ่งท่านเคยได้ยื่นมาแล้วในถ้อยคำแห่งความจริงของข่าวดี

โคโลสี 1:5 (ขยายความเพิ่มเติม)

"คนที่ใจบริสุทธิ์ค้ำนำท่านนั้น คือคนที่จะได้เข้ามาที่นี่" พระเยซูได้รับประกันกับดิฉัน หลังจากที่เราได้มาถึงสวรรค์ ในช่วงเช้ามีดของวันที่ 29 กุมภาพันธ์ "ขุนาม ลูกสาวของเรา งานที่เราเรียกเข้าให้ทำมีความสำคัญกับเรามาก และจำเป็นต้องเสร็จสมบูรณ์โดยเร็วที่สุด"

ดิฉันยืนอยู่ในการสถิตอันทรงเกียรติของพระองค์ ด้วยความอัศจรรย์ใจ พระองค์ได้มาถึงห้องดิฉัน ตอนดิสโก้ห้า เราได้ไปยังอุโมงค์ที่ดิฉันเคยเห็นมาก่อน ครั้งนี้มันสว่างและวาววับกว่าเดิม และผนังของอุโมงค์ได้ส่งประกายระยิบระยับด้วยสีสันที่เรียงรายกันอย่างงดงาม เหมือนกับเมืองที่มีเพชร มรกต บุษราคัม และทับทิมในนั้น มันน่าตื่นตะลึงที่สุด

สถานที่ต่อไปคือชายหาด อีกครั้งที่ดิฉันสังเกตเห็นน้ำที่สกปรกและมีสีเหมือนเลือด หาดทรายซึ่งโดนคลื่นซัดก็สกปรกและมีสีแดงเช่นกัน

"มันเป็นเลือดของเรา" พระองค์ได้บอกดิฉันอีกครั้ง

องค์เจ้านายเป็นครูที่อดทนมาก พระองค์จะพูดซ้ำข้อความที่สำคัญที่สุดของพระองค์หลายครั้ง เพื่อที่ดิฉันจะได้เข้าใจอย่างชัดเจนว่า พระองค์กำลังเตรียมดิฉันสำหรับอะไร ทุกครั้งที่พระองค์ให้ดิฉันดูเลือดที่พระองค์หลั่งเพื่อลูกๆ ของพระองค์ รวมทั้งดิฉัน ดิฉันก็เริ่มร้องไห้

เมื่อพระเยซูเห็นน้ำตาของดิฉัน พระองค์ได้ปลอบโดยพูดว่า "ราชอาณาจักรของเราพร้อมสำหรับลูกๆ ของเรา ใครก็ตามที่พร้อมและต้องการที่จะมา จะได้รับอนุญาตให้อยู่ที่นี่"

ไม่สมควรได้รับ!

เราเดินทางผ่านประตูรั้วสีขาว ที่ดูราวกับว่าถูกฝังไปด้วยเงาข้างและไข่มุกที่เกลี้ยงเกลา จากนั้นเราได้ไปในพระราชวังสีขาวที่สง่างามเผย ที่ซึ่งทูตสวรรค์ได้พาฉันเข้าไปในห้องแต่งตัว และฉันได้สวมชุดยาวสวยงามที่ได้เตรียมไว้ให้กับฉัน

ต่อจากนั้น พระเยซูได้พาฉันไปที่แม่น้ำ มีกำแพงหินสีเทาทอดยาวขนานไปตามสายน้ำ และที่ยืนเป็นฉากหลังอย่างโอ้อ่าคือ ต้นไม้ที่ออกใบเขียวทั้งปี ฉันสังเกตว่า น้ำนั้นใสและนิ่งมาก มันส่องประกายเหมือนแก้วเจียรไนที่ใสที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา

พระองค์ได้พูดเชื้อเชิญซ้ำอีก ซึ่งพระองค์รวมไปถึงทุกคนที่อยากติดตามพระองค์ และอยากมีบ้านนิรันดร์ร่วมกับพระองค์ในสวรรค์ "คนจำพวกเดียวกันเท่านั้นที่สามารถเข้ามาที่นี่ได้ คือ คนที่หัวใจของเขาได้ถูกทำให้บริสุทธิ์เหมือนน้ำ"

ต่อมา ฉันสังเกตเห็นอาคารสีขาวที่สวยงามอีกอาคารหนึ่ง ในบริเวณใกล้เคียงกับแม่น้ำที่สวยงาม ทางด้านหลังของต้นไม้สูง พระเยซูได้พาฉันไปยังบ้านพักอาศัยหลังหนึ่ง เป็นคฤหาสน์สีขาวที่มีลักษณะทิวทัศน์สวยงาม พร้อมด้วยดอกไม้ที่มีสีส้ม และต้นไม้จำพวกใบ ดอกไม้ทั้งดงามที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ปุ่มอยู่หน้าประตูทางเข้าอย่างสง่างาม ประตูก็น่ารักเช่นกัน ตกแต่งด้วยกระจกย้อมสีที่ไม่ธรรมดาเลย

ข้างในพระราชวัง ทุกสิ่งทุกอย่างมีสีส้มและส่องแสงสว่างแวววาว ท้องพระโรงเต็มไปด้วยผู้คนแต่งชุดยาวสวยงาม แต่ละคนสวมมงกุฎที่ตกแต่งด้วยอัญมณีหลากหลายชนิด ฉันรู้สึกเหมือนชินเคอเรลล่าที่งานเต้นรำ

ในห้องนั้นมีผู้ชายอยู่หลายคน แต่มีผู้หญิงน้อยมาก พระองค์ไม่ได้อธิบายว่าพวกเขาแต่ละคนเป็นใคร หรือเหตุใดพวกเขาจึงมาอยู่ที่นี่ แต่พระองค์บอกฉันว่า "เจ้าจะได้เป็นเหมือนพวกเขา"

ฉันตอบสนองการเผยถ้อยคำนี้ด้วยน้ำตา ทุกครั้งที่พระองค์ให้ฉันเห็นภาพใหม่ๆ ฉันจะร้องไห้ เพราะฉันรู้สึกไม่คู่ควรในความดีและพระคุณของพระองค์ ในความเป็นจริงฉันรู้สึกไม่คู่ควร จนพูดว่า "ฉันไม่สมควรได้รับ"

น้ำเสียงของพระองค์สะท้อนความโกรธ ขณะที่พระองค์ดำหนิฉันว่า "ลูก อย่าพูดเช่นนั้นอีก"

แหล่งของความสุข

หลังจากเปลี่ยนชุดเป็นชุดเสื้อคลุม และมงกุฎสวรรค์ของเรา พระเจ้าและฉันได้เดิน

คุยกันใกล้สระน้ำอันสงบที่ดิฉันเคยเห็นมาก่อน ครึ่งนี้เป็นครั้งที่สามที่ดิฉันได้พบกับพระองค์ ในสถานที่พิเศษที่ใช้เพื่อการสนทนาแห่งนี้

ดิฉันจับแขนขององค์เจ้านาย และพูดว่า "ลูกไม่อยากไปจากที่นี่เลย ลูกอยากอยู่กับพระองค์ตลอดไป"

"ไม่ใช่ตอนนี้ เจ้ามีงานอีกมากที่ต้องทำให้เราก่อน เราต้องให้เจ้าเห็นสวรรค์อีกมากมาย และเราจะนำเจ้ามาที่นี่อีกหลายครั้ง เราอยากให้เจ้ามีความสุข ลูกสาวสุดที่รักของเรา"

เรากลับไปที่พระราชวัง และเปลี่ยนกลับไปเป็นชุดเดิมของเรา จากนั้นเราได้กลับไปที่ชายหาดบนโลก และนั่งลงที่ชายหาด พระองค์จับมือดิฉันและบอกว่า "เราให้อำนาจการรักษากับเจ้า และของประทานฝ่ายวิญญาณอื่นๆ ไม่ว่าเจ้าอยู่ที่ไหนเราจะอยู่ที่นั่น ที่จะนำทางเจ้า เจ้าจะรับใช้เราไปทั่วโลก"

ข้อความอย่างนั้นควรจะทำให้ดิฉันกระตือรือร้นที่จะมีส่วนร่วม แต่มันกลับทำให้ดิฉันรู้สึกตะลึง "ลูกไม่รู้อะไรเลยค่ะ พระองค์"

"เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้อะไร เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เจ้า แล้วสามีของเจ้าก็จะอยู่กับเจ้าด้วย เขาจะรับใช้ร่วมกันกับเจ้า"

การที่พระองค์พูดออกมาเช่นนี้ ทำให้ดิฉันรู้สึกโล่งใจพอสมควร ดิฉันรู้สึกสบายใจที่รู้ว่าโรเจอร์จะเป็นส่วนหนึ่งของงานรับใช้ที่พระเจ้ากำลังเตรียมตัวดิฉันอยู่ ดิฉันมักจะฟังสามีสำหรับกำลังใจและกำลังใจ รู้สึกอบอุ่นใจที่ได้รู้ว่าเขาจะเป็นผู้ร่วมในงานรับใช้ อย่างไรก็ตามในขณะเดียวกัน ดิฉันก็มีความรู้สึกว่า พระองค์เรียกดิฉันให้พึ่งพาในพระองค์โดยสิ้นเชิง ไม่ใช่โรเจอร์ หรือตัวเอง หรือใครคนใดคนหนึ่ง นอกจากพระองค์

ข้อความในพระคัมภีร์ผุดขึ้นมาในความคิดของดิฉัน "จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน และอย่าพึ่งพาความรู้ของตัวเอง จงยอมรับพระองค์ในทุกทางของเจ้า แล้วพระองค์จะชี้นำเส้นทางเดินของเจ้า" (สุภาษิต 3:5-6) ดิฉันได้ตัดสินใจว่า ดิฉันจะเรียกเรื่องสิทธิในคำสัญญาไว้ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันรู้ว่าพระองค์จะชี้นำเส้นทางเดินของดิฉันทุกอย่างก้าว ดิฉันยังรู้ความจริงของถ้อยคำของพระองค์อีกว่า "ถ้อยคำของพระองค์เป็นตะเกียงส่องเท้าของข้าพเจ้า และเป็นความสว่างให้กับเส้นทางเดินของข้าพเจ้า" (สดุดี 119:105) ดิฉันบอกกับตัวเองว่าจะเดินอยู่ในความสว่างแห่งถ้อยคำของพระเจ้าจากวันนั้นเป็นต้นมา

ดิฉันเชื่อว่า พระเยซูจะอยู่กับดิฉันตลอดไป ดังนั้น ดิฉันไม่จำเป็นต้องกลัวใครหรือสิ่งใด พระองค์ได้พูดคุยกับดิฉัน พระองค์ได้จับมือของดิฉัน พระองค์ได้ปลอบใจดิฉัน พระองค์ได้

ให้คำสัญญาเป็นส่วนตัวกับดิฉัน แล้วดิฉันยังจะสงสัยการสถิตของพระองค์ เรื่องจริงของพระองค์ และความจริงของพระองค์ได้อย่างไร

ดิฉันจะไม่มีวันเหมือนเดิม พระเยซูพระผู้เป็นเจ้า และผู้ช่วยให้รอดของดิฉันได้พาดิฉันไปสวรรค์ เพื่อที่จะเตรียมดิฉันสำหรับงานรับใช้ ซึ่งดิฉันจะต้องแบ่งปันความจริงของนิรันดร์ให้กับผู้อื่น พระองค์ได้เรียก เลือก และคัดเลือกดิฉันสำหรับงานอันสำคัญนี้

ขณะที่ดิฉันครุ่นคิดถึงสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจเหล่านี้ ดิฉันรู้สึกว่าคุณเองมีความสุขที่แท้จริงเป็นครั้งแรกในชีวิต ดิฉันได้พบจุดมุ่งหมายและความสมบูรณ์ของตัวเองในพระองค์ และพระองค์ช่างน่ารักกับดิฉันมาก

แม้ว่าความเชื่อมั่นและความเชื่อของดิฉันมีมากขึ้น แต่ดิฉันยังคงตอบสนอง อย่างถ่อมตัวต่อถ้อยคำของพระองค์

"พระองค์คะ ลูกเป็นคนขี้อาย และไม่รู้ว่าจะอธิษฐานให้คนอื่นในที่ชุมชนได้อย่างไร"

"เราจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้เจ้า" พระองค์ตอบ "เราจะอยู่กับเจ้าเสมอไป เราอยากให้เจ้าบอกทุกคนถึงสิ่งที่เราให้เจ้าเห็นและบอกกับเจ้า คนทั้งโลกจะรู้สิ่งเหล่านี้ในเวลาไม่ช้านี้"

"เจ้ากำลังจะเขียนหนังสือ"

แม้ว่าดิฉันจะวอกแวกบ้างในบางเวลา แต่พระเยซูคือผู้ซื้อสัตย์เสมอ ด้วยความอดทนและความรัก พระองค์ได้เตือนความทรงจำดิฉันถึงฤทธิ์อำนาจของการสถิตของพระองค์ที่ดิฉันได้ประสบในครั้งแรกกับพระองค์

"ชู นาม เราอยากให้คุณอดทน" พระองค์ยังบอกอีกว่า "เพราะว่าจะต้องใช้เวลาสักกระยะหนึ่งกว่าเราจะให้เจ้าเห็นและให้เจ้ารู้ในสิ่งทั้งหมดที่เราต้องเปิดเผย มีสิ่งมากมายที่จะทำ เพราะเจ้ากำลังจะเขียนหนังสือให้กับเรา"

คำพูดเหล่านี้ เป็นข้อความที่ทำให้ดิฉันตะลึงมาก ดิฉันไม่ได้เอ่ยปากแต่อย่างใด แต่ดิฉันได้แต่คิด ว่าดิฉันจะเขียนหนังสือได้อย่างไร เพราะดิฉันไม่รู้อะไรเลย

มาถึงตอนนี้ ดิฉันยอมรับว่าดิฉันไม่ควรโต้แย้งกับพระองค์ ดิฉันเรียนรู้ว่า ถ้าพระองค์บอกให้ทำอะไร นั่นหมายความว่าพระองค์จะช่วยดิฉันจนสำเร็จ ดิฉันไม่เคยขอของประทานต่างๆ ที่พระองค์เทลงมาบนดิฉันอย่างมากมาย และเต็มไปด้วยความเมตตา แต่ดิฉันจำได้ว่าได้อธิษฐานขอของประทานในการรักษาและการรับใช้ที่จะช่วยดิฉันนำคนอื่น ๆ มาถึงพระองค์ ในตอนนี้พระองค์ได้ตอบคำอธิษฐานเหล่านั้นในแบบที่ไกลเกินการคาดหวังของดิฉัน! และนี่คือพระเจ้าที่เรารับใช้

เยเรมีย์ได้เขียนว่า "เรียกหาเรา และเราจะตอบเจ้า และให้เจ้าดูสิ่งต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่และมีพลัง ซึ่งเจ้าไม่รู้จัก" (เยเรมีย์ 33:3) ในชีวิตของศิณัพระคัมภีร์ข้อนี้เป็นหนึ่งในคำสัญญาในการอธิษฐานที่กำลังพิสูจน์ตัวเองว่าเป็นจริงและเชื่อถือได้ ครึ่งแล้วครึ่งเล่าที่พระองค์ได้ให้เกียรติศิณัด้วยการอวยพรฝ่ายวิญญาณอย่างเหลือล้น ซึ่งศิณัไม่สมควรที่จะได้รับ

"เราไม่อยากให้เจ้าพลาดสิ่งใดที่เราให้เจ้าเห็นหรือบอกกับเจ้า" พระองค์กำชับ "ต้องไม่มีอะไรมากไปหรือน้อยไป ทุกสิ่งทุกอย่างต้องถูกต้อง ไม่ผิดเพี้ยนจากสิ่งที่เราได้เปิดเผยกับเจ้า"

สะพานทองคำ

เมื่อความมั่งคั่งของฤดูใบไม้ผลิย่างใกล้เข้ามา ศิณัรู้เลยว่าไม่มีอะไรบนโลกนี้จะสามารถเปรียบได้กับสง่าราศีของสวรรค์ พระองค์ได้มาพบศิณัอีกครั้งตอนเช้าตรู่ของวันที่ 1 มีนาคม พระองค์พูดกับศิณัอย่างเคยว่า "ลูกสุดที่รักของเรา เรามีงานที่จะต้องทำ" พระองค์เตือนศิณัถึงหลายสิ่งหลายอย่างที่พระองค์เคยพูด "เราได้เลือกเจ้า ลูกสาวสุดที่รักของเรา เพราะการเชื่อฟังของเจ้าที่มีต่อเรา เราชอบเจตนารมณ์ที่เด็ดเดี่ยวและความเชื่อของเจ้า"

ตั้งแต่นั้นเป็นคริสเตียน ศิณัไม่เคยสักครั้งที่จะสงสัยพระเจ้าอย่างจริงจัง ที่จริงแล้วความยำเกรงพระเจ้าของศิณัมีความรักมากมายผสมอยู่เสมอ ซึ่งนำศิณัมาถึงบทสรุปที่ว่า ศิณัต้องไม่มีวันที่ทำให้พระองค์ไม่พอใจ ความเชื่อมั่นเหล่านี้ ทำให้การเดินทางกับพระเจ้าของศิณัอยู่ในเส้นทางของการเชื่อฟัง

พระองค์พูดว่า "เราต้องให้เจ้าเห็นราชอาณาจักรมากขึ้น" พระองค์จึงมือศิณั และเราได้กลับไปชายหาด จากนั้นร่างกายของศิณัเริ่มที่จะขึ้นไปสู่สวรรค์ ศิณัรู้สึกว่าครั้งนี้ การเดินทางขึ้นสู่เบื้องบนเป็นการลอยขึ้นไปมากกว่าการบินขึ้นไป ศิณัถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกอย่างนิมนวล

ศิณัคิดอยู่บ่อยครั้ง ว่าทำไมเราจึงต้องออกเดินทางจากชายหาด ทำไมไม่เป็นที่อื่น และศิณัก็สรุปเองว่า ต้องเป็นเช่นนั้นเพราะโดยปกติในตอนเช้าตรู่ที่ชายหาดจะไร้ผู้คน ศิณัขำเล็กน้อยเมื่อคิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากมีคนเห็นเราขึ้นไปสู่สวรรค์ เขาอาจคิดว่าพวกเขากำลังเห็นการลักพาตัวของมนุษย์ต่างดาว หรือเห็นภาพลวงตา พวกเขาคงไม่พูดเรื่องนี้กับใครเลยเพราะกลัวคนจะคิดว่าบ้า

จากนั้นศิณัก็นึกขึ้นได้ว่า บางคนคงคิดกับศิณัในแบบเดียวกัน เมื่อศิณัเริ่มเล่าเรื่อง

ของดิฉันให้เขาฟัง ความคิดนี้ยุติลงด้วยความรู้สึกที่เต็มอิมของสันติสุขที่เปล่งมาบนดิฉัน ขณะที่ดิฉันคิดว่า เรื่องแบบนี้ไม่สำคัญเพราะดิฉันรู้ว่าพระเยซูได้ยอมรับดิฉันอย่างแน่นนอนแล้ว ดังนั้น ทำไมดิฉันจึงต้องไปกังวลกับสิ่งที่คนอื่นคิดด้วย

บัลลังก์ทองคำ

พระเยซูจับมือดิฉันขณะที่เรากำลังลอยขึ้นไปจากดาวเคราะห์ดวงนี้ เรามาถึงที่เดิมอย่างเคย แล้วพระองค์ได้นำดิฉันไปยังสวนผลไม้ที่ออกผลเต็มไปหมด เป็นสวนขนาดใหญ่มาก และทุกแถวของไม้ผลนั้นเรียงกันเป็นแนวที่สมบูรณ์แบบ ดันไม้ทุกต้นเต็มไปด้วยผลที่สดและหวานฉ่ำ ทุกต้นให้ผลที่แตกต่างกัน สวนผลไม้กว้างใหญ่ มากจนดูเหมือนว่าไม่มีที่สิ้นสุด

พระองค์เด็ดผลไม้รูปกลมรีสีม่วง และส่งให้กับดิฉัน แล้วพระองค์ก็ทำอย่างเดียวกันกับผลไม้ทรงกลมสีแดง ดิฉันกินจนหมด แต่ไม่สามารถบอกรสชาติได้คืนัก

ดิฉันทำเช่นเดียวกันกับพระองค์ โดยเด็ดผลไม้ทรงกลมเล็กๆ สีชมพู ส่งกลับไปให้พระองค์รับประทาน แม้ว่าดิฉันจะไม่สามารถเห็นหน้าของพระองค์ได้อย่างชัดเจน แต่รู้สึกได้ว่าพระองค์กำลังยิ้ม และรู้ว่าพระองค์พอใจมากในสิ่งที่ดิฉันได้ทำไป

ต่อจากนั้น เราได้ไปยังพระราชวังสีขาวที่เราคุ้นเคย เพื่อเปลี่ยนใส่เครื่องแต่งกายของสวรรค์ของเรา พระองค์ได้ขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ทองคำ และอีกครั้งที่ห้องพระโรงก็เต็มไปด้วยคนที่สวมชุดขาว และมงกุฎที่สวยงามเหมือนของดิฉัน

บรรยากาศในห้องพระโรงนั้น มีทั้งสันติสุขและการนั้สการไปพร้อมๆ กัน ผู้คนที่มาต่างถ่อมตัวเองต่อหน้าพระองค์ ดิฉันพยายามที่จะเข้าร่วมกับพวกเขา แต่ความรู้สึกที่พิศวงและแปลกใจ ไม่ยอมให้ดิฉันจดจ่อกับการนั้สการอย่างที่ดิฉันต้องการในทันที

ก่อนที่ดิฉันจะรู้ว่าทั้งหมดนี้กำลังเกิดขึ้น พระองค์ได้เปลี่ยนกลับมาเป็นชุดเดิมแล้ว พระองค์ได้ยื่นมือมาจับมือของดิฉัน และนำตัวออกไปข้างนอก ประสบการณ์ที่ดิฉันได้รับในราชอาณาจักรของพระเจ้าเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก จนบางครั้งดูราวกับว่า ดิฉันกำลังมีชีวิตอยู่ในภาพเดินเร็วของหนังวิดีโอ

พระองค์ได้พาดิฉันข้ามสะพานทองคำที่โค้งเหนือแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว สองฝั่งแม่น้ำนั้นช่างอุดมสมบูรณ์ มีต้นไม้และดอกไม้ที่สวยงามเติบโตอยู่ที่สองฝั่ง ดันไม้และดอกไม้ในสวรรค์แตกต่างจากดันไม้ที่เรารู้จักกันบนโลกในหลายๆ อย่าง ดันไม้ที่นี่ช่างหลากหลาย ใหญ่กว่า และสมบูรณ์กว่า สีสดกว่า และสวยงามกว่าดันไม้ใดๆ ที่ดิฉันเคยเห็นมา

ดิฉันรู้สึกรากับอยู่ในดินแดนแห่งเทพนิยาย อย่างที่วาดในหนังสือการ์ตูนที่ดิฉันอ่านให้ลูกของดิฉัน เว้นแต่ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่จินตนาการ

"เราจะเลี้ยงดูทารกของพวกเขา"

หลังจากที่เดินข้ามสะพานทองคำอันสวยงาม พระองค์ได้นำดิฉันไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่เลี้ยงดูเด็กและทารก ทารกบางคนดูราวกับว่าเพิ่งเกิด สถานที่นี้เป็นห้องใหญ่โตมากเหมือนโกดังสินค้า และไม่ได้ตกแต่งหรือทำให้สวยงาม ทั้งสถานที่เต็มไปด้วยทารกที่เปลือยและนอนเรียงกันเป็นแพ

"ทำไมที่นี่มีเด็กมากขนาดนั้น" ดิฉันถาม

"เด็กเหล่านี้เป็นลูกๆ ของบรรดาแม่ที่ไม่ต้องการพวกเขา เราจะเลี้ยงดูลูกๆ ของพวกเขา" พระองค์ตอบ

"พระองค์คะ แล้วพระองค์จะอย่างไรกับพวกเขา"

"ถ้าแม่ของพวกเขาได้รับความรอด ก็จะได้ลูกของเขาคืนไป"

"จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าแม่ของพวกเขาไม่ได้ความรอด จากนั้นพระองค์จะอย่างไร"

"เมื่อลูกทุกคนของเราเข้ามาในราชอาณาจักรแล้ว บรรดาแม่อื่นๆ ก็จะรับพวกเขาไป"

ดิฉันมาถึงความเข้าใจที่ว่า เด็กๆ เหล่านี้ถูกทำแท้งจากครรภ์ของบรรดาแม่ๆ ของเขา ดิฉันเริ่มร้องไห้ พระเยซูตะโกนว่า "เราไม่ชอบการทำแท้ง!" น้ำเสียงและท่าทางของพระองค์ดูคันและโกรธขึ้นมา และดิฉันได้รับรู้ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาว่า นี่จะเป็นข่าวสารที่ดิฉันจะนำไปบอกให้กับทุกคนได้รับรู้

พระเจ้าไม่ชอบการทำแท้ง ในบรรดาบาปทั้งหมด กับพระองค์แล้วการทำแท้งเป็นหนึ่งในความบาปที่เลวร้ายที่สุด เป็นพระเยซูเองที่พูดว่า "จงให้เด็กเล็กๆ มาหาเราอย่าขัดขวางเขาเลย ด้วยว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเช่นเด็กๆ เหล่านั้น" (มาระโก 10:14) พระเยซูรักเด็กๆ และขณะที่ดิฉันเฝ้าดูและฟังพระองค์ ดิฉันได้เห็นความรักเมตตาอย่างอ่อนโยน ที่พระองค์มีให้กับเด็กๆ เหล่านี้ที่มาจากการทำแท้ง

เดี๋ยวนี้ เกือบหนึ่งในสี่ของการตั้งครรภ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาจบลงด้วยการทำแท้ง เรื่องนี้จะทำให้พระองค์เสียใจแค่ไหน ในประเทศที่ปกครองระบอบประชาธิปไตย ประเทศสหรัฐอเมริกามีกฎหมายอนุญาตให้ทำแท้งมากที่สุด และจำนวนการทำแท้งก็ยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ดิฉันจะไม่มีวันลืมสิ่งที่ดิฉันเห็นในสวรรค์ในเช้าวันนั้น และดิฉันจะไม่มีวันปิดปากเงียบให้กับความบาปที่น่าสยดสยองของการทำแท้งอีกต่อไป

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันได้อธิษฐานให้กับผู้หญิงในประเทศของเรา ขอพระเจ้าที่จะเปิดตาของเขให้เห็นถึงความเป็นจริงเกี่ยวกับการทำแท้ง ที่จะรักษาพวกเขาไว้จากการตัดสินใจที่ผิด ตอนนี้ดิฉันรู้แล้วว่าการเลือกที่จะทำแท้งมีผลไปจนถึงนิรันดร์ และดิฉันอธิษฐานว่า จิตสำนึกของคนอเมริกันจะถูกปลดปล่อยจากความเย็นชาของการฆาตกรรมในลักษณะนี้

ดิฉันยังได้ยินเสียงโกรธของพระองค์ ที่สั่นไปด้วยความสะเทือนใจขณะที่พระองค์พูดว่า "เราไม่ชอบการทำแท้ง" สวรรค์นั้นดีกว่ามาก/ สรรเสริญพระเจ้า /ข้างเป็นความยินดี และมีความสุข / เดินไปตามถนนที่ทำด้วยทองคำแท้ /ท่านจะเข้าไปในที่ซึ่งท่านจะไม่มีวันแก่

สถานที่สำหรับคนซื่อสัตย์

พระองค์ได้พาดิฉันไปยังสถานที่กันดาร นอกประตูรั้วของราชอาณาจักร ในดินแดนแถบนี้ดิฉันเห็นคนจำนวนมากสวมเสื้อคลุมสีน้ำตาลเย็นเฉิดๆ กัน และดิฉันสังเกตได้ว่าพวกเขาดูท่าทางหมดหวังและเหงา ทั้งๆ ที่พวกเขาอยู่ท่ามกลางคนอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ดิฉันไม่รู้เลยว่า พวกเขาแต่ละคนเป็นใคร แต่ดิฉันรู้ว่าพระเจ้าจะตอบคำถามของดิฉันที่เกี่ยวกับพวกเขา ในตอนที่พระองค์แน่ใจว่าดิฉันพร้อม พระองค์ได้พาดิฉันขึ้นไปตามไหล่เขาที่ไม่กว้างนักและเต็มไปด้วยอาคารสีขาวเป็นหย่อมๆ ทั้งสองข้าง โดยมีสายน้ำที่แยกสองฝั่งออกจากกัน และฉันไม่ขึ้นเรียงรายรอบสายน้ำนั้น

ข้างหน้าของอาคารเหล่านั้น ดิฉันเห็นผู้ใหญ่และเด็กหลายคนอยู่ในชุดยาวสีขาว และบางคนก็สวมมงกุฏ พวกเขาเพียงแต่ยืนอยู่ตรงนั้น ด้วยหน้าตาที่มีความสุข ดิฉันรู้สึกว่พระองค์กำลังให้ดิฉันเห็นความแตกต่างที่เห็นได้อย่างชัดเจน ระหว่างคนที่มีความสุข และคนที่โศกเศร้า ดิฉันเคว่าคนที่มีความสุขคือคนที่ได้ให้หัวใจและชีวิตของพวกเขา กับพระเยซูคริสต์พระผู้เป็นเจ้า

จุดแวะต่อไปในตารางการเดินทางในสวรรค์ของเรา เป็นคฤหาสน์ขนาดใหญ่สีขาว ที่ซึ่งพระเยซูเคยพาดิฉันมาเที่ยวแล้ว อีกครั้งที่ดิฉันสังเกตว่าภายในห้องที่ใหญ่โตนี้มีผู้ชายจำนวนมาก แต่มีผู้หญิงจำนวนน้อย "คนเหล่านี้เป็นใคร" ดิฉันถาม

"คนเหล่านี้ คือคนที่ยอมเสียสละเพื่อเรา"

ดิฉันอยากรู้ว่า จะมีสักกี่คนที่เป็นบรรพบุรุษของคนยิว และกี่คนเป็นผู้รับใช้พระเจ้าในพระคัมภีร์ และดิฉันได้ระลึกถึงกลุ่มคนที่เดินในความเชื่อในหนังสือฮีบรู บทที่ 11

ซึ่งมีรายชื่อของผู้ที่มีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ทั้งชายและหญิง เช่น อาเบล เอโนค โนอาห์ อับราฮัม และซาร่าห์ และระลึกถึงสิ่งที่พวกเขาทำจนสำเร็จโดยความเชื่อ จากนั้นมีสิ่งเตือนใจถึงข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญมาก "แต่ถ้าไม่มีความเชื่อ จะทำให้พระเจ้าพอใจไม่ได้ ด้วยว่าคนที่มาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่าพระองค์ดำรงอยู่ และเชื่อว่าพระองค์เป็นผู้ให้รางวัลแก่คนที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันหมั่นเพียร" (ฮีบรู 11:6)

สิ่งถวายของอาเบลดีเลิศกว่าของคาอิน เพราะเขานำมามอบให้พระเจ้าในความเชื่อ และการเชื่อฟัง ความเต็มใจของอับราฮัมที่จะถวายอิสอัคลูกชายของตนกับพระเจ้าได้ยืนยันถึงความเชื่อของเขา และความปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ และบัดนี้ดิฉันรู้แล้วว่าพระเจ้าให้เกียรติกับการถวายที่เต็มใจเช่นนี้ ในอันที่จริงพระเยซูเรียกเราให้ยอมจำนนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพระองค์

เหตุที่พระองค์ให้ดิฉันเห็นท้องพระโรงที่เต็มไปด้วยผู้คนในชุดยาวอันสวยงามและสวมมงกุฎที่ประดับด้วยเพชรพลอยนั้น เพราะพระเยซูอยากให้ดิฉันเห็นภาพความสำคัญของสิ่งที้นำมาถวาย ดิฉันจำถ้อยคำของเปาโลได้ว่า

เหตุฉะนั้น พี่น้อง ข้าพเจ้าขอร้องท่าน โดยความเมตตาของพระเจ้า ที่ท่านจะยกกายของท่านให้เป็นสิ่งถวายที่มีชีวิต บริสุทธิ์ เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่มีเหตุผลของท่าน และอย่าทำตามรูปแบบของโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนรูปแบบ โดยการเปลี่ยนแปลงความคิดเสียใหม่ เพื่อที่ท่านจะได้พิสูจน์ว่าสิ่งใดคือเจตนารมณ์ที่ดี เป็นที่ยอมรับและสมบูรณ์แบบของพระเจ้า

โรม 12: 1 - 2

ถูกเรียกเพื่อบอกชาวโลก

ภายในหัวใจของดิฉันกระโดดโลดเต้น เมื่อดิฉันได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้พระเจ้าและองค์เจ้านาย ดิฉันรู้ว่าการเสียสละให้กับพระองค์เช่นนี้เป็นสิ่งที่พระองค์ปรารถนาจากดิฉัน

หลังจากเห็นภาพทั้งหมดแล้ว เราได้ไปที่พระราชวังสีขาว และได้เปลี่ยนเป็นชุดยาวและมงกุฎที่สวยงาม จากนั้นพระองค์ได้พาดิฉันไปยังสระน้ำอันสงบที่ซึ่งเราได้เคยใช้เวลาอันมีค่าในการสร้างมิตรภาพให้กันและกัน แต่คราวนี้เราแค่นั่งลงและคุยกัน

ดิฉันนึกขึ้นมาได้ว่า สถานที่แห่งเดียวที่พระองค์ได้เปิดเผยและแบ่งสิ่งที่อยู่ในหัวใจของพระองค์ให้ดิฉันได้รับรู้อย่างแท้จริง ก็คือที่ชายหาดบนโลก และที่สระน้ำบนสวรรค์แห่งนี้ ในเวลาอื่นๆ ที่พระองค์ให้ดิฉันได้เห็นสถานที่ต่างๆ ในราชอาณาจักรสวรรค์ พระองค์จะไม่ค่อยพูด ดิฉันชอบช่วงเวลาที่ได้ผ่อนคลาย ตอนที่พระองค์บอกดิฉันถึงสิ่ง

ต่างๆ ที่มีความสำคัญต่อดิฉัน

พระองค์พูดต่อไปเพื่อเตือนความจำของดิฉัน "ที่เราบอกสิ่งทั้งหมดนี้กับเจ้า และให้เจ้าได้เห็นสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อที่เจ้าจะได้นำไปบอกชาวโลก" จากนั้นพระองค์ได้พูดถึงความสำคัญของประสบการณ์เหล่านี้ทั้งหมด โดยพูดว่า "เรารู้ว่าลูกๆ ของเราอีกจำนวนมาก คิดว่าอีกนานกว่าเราจะกลับมารับพวกเขา บางคนยังคิดว่าเราจะไม่มีวันกลับมาเพื่อพวกเขา แต่เราอยากให้เจ้าบอกพวกเขาว่า ราชอาณาจักรของเรา พร้อมแล้วสำหรับคนที่เตรียมตัวพร้อมและรอคอยเรา เรากำลังจะมาเร็วๆ นี้"

น้ำเสียงของพระองค์บอกความรู้สึกถึงความเร่งรีบอีกครั้ง เมื่อไรก็ตามที่ดิฉันอยู่ในสวรรค์ คนเดียวที่พูดกับดิฉันคือพระองค์เท่านั้น ถ้อยคำของพระองค์สำคัญมาก แม้แต่ทูตสวรรค์ที่ช่วยดิฉันเปลี่ยนเสื้อคลุมยังไม่พูดกับดิฉันเลย แต่ยืมให้ดิฉันอย่างให้ความมั่นใจ

พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นมหาสมุทรที่มีเลือดสกลปรกอีกครั้ง แล้วจึงสรุปการเยือนสวรรค์ในครั้งนี้ด้วยคำพูดเหล่านี้ "เราจะไม่มีวันทิ้งเจ้า เราจะอยู่กับเจ้าตลอดไป เราจะนำทางในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำ เจ้าไม่ต้องเป็นกังวลเกี่ยวกับเรื่องใด ๆ เลย เพราะเราจะอยู่ที่นั่นที่จะทำทุกอย่างให้เจ้า เราจะเทพลังอำนาจของเราให้เจ้าและในตัวเจ้า เจ้าจะสามารถรักษาคนป่วยและทำอย่างเดียวกันกับที่เราได้ทำตอนที่เรามีชีวิตอยู่บนโลก ลูกสาวของเรา กุญแจที่จะได้ของประทานเหล่านี้ คือ ความเชื่อของเจ้า"

คำพูดของพระองค์นุ่มนวลและขกขุจิตใจอย่างมาก ได้เปิดบ่อน้ำตาที่อยู่ลึกๆ ภายในจิตของดิฉัน "อย่าร้องไห้เลยลูก" และพระองค์พูดเสริมว่า "เราอยากให้เจ้าจดจำไว้เสมอว่า เจ้ามีค่ากับเราขนาดไหน เราจะพูดคุยกับเจ้าอีก"

จากวันนั้นเป็นต้นมา ดิฉันมีความรู้สึกเหมือนมีชีวิตอยู่ในสวรรค์มากกว่าบนโลก การไปเยือนสวรรค์ของดิฉันได้นำการเปลี่ยนแปลงที่ถาวรในชีวิตของดิฉัน ดิฉันไม่ต้องการแม้แต่จะนอนมากเท่าที่เคย เพราะดิฉันรู้ว่าตัวเองได้รับพลังเหนือธรรมชาติโดยพลังจากเบื้องบน อันที่จริง ดิฉันรู้ว่าสวรรค์นั้นเป็นจริง และสิ่งนี้ทำให้ทุกสิ่งในโลกนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

สถานที่ซึ่งเรียกว่านรก

และขณะที่กำลังถูกทรมานอยู่ในนรก
 เศรษฐีแห่งนรกมองเห็นอับราฮัมอยู่ไกลๆ และลาซารัสก็อยู่ใน
 อ้อมอกของอับราฮัม เขาจึงส่งเสียงร้องและพูดว่า บิดาอับราฮัม
 ขอจงเมตตาข้าพเจ้าด้วย และโปรดส่งลาซารัสมาเพื่อเขาจะได้เฝ้าปลายนิ้ว
 จุ่มน้ำและแตะลิ้นข้าพเจ้าให้เย็นลง ด้วยข้าพเจ้าได้รับความ
 ทรมานอยู่ในเปลวเพลิงนี้

ลูกา 16: 23 - 24

ในวันที่ 2 มีนาคม องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปลุกดิฉันตอนตีสาม การมาพบของพระองค์
 กินเวลาสามชั่วโมง และอย่างเช่นเคย เราเริ่มออกเดินทางจากชายหาด คราวนี้พระองค์กับ
 ดิฉันได้เดินกันอยู่สักพักหนึ่ง ทำให้ดิฉันสงสัยว่า พระองค์กำลังพาไปไหน

ทางขวามือของเรา ดิฉันสังเกตเห็นเนินเขาที่มีต้นไม้และพุ่มไม้ขึ้นอยู่จำนวนมาก
 ตรงดินเขาติดชายหาด มีก้อนหินเล็กใหญ่เต็มไปหมด เราได้นั่งบนโขดหิน และได้สังเกต
 เห็นว่า น้ำที่ใสแจ๋วอยู่นั้นได้กลายเป็นเลือดในทันที ดิฉันรู้สึกลำบากใจทุกครั้งที่ได้เห็นสิ่ง
 ที่ทำให้ดิฉันระลึกถึงการเสียดสีของพระเยซู ดิฉันจึงต้องเงยหน้าแล้วหันหน้าหนีจากทะเล

ในขณะที่เดียวกันนั้นเอง ดิฉันสังเกตว่าภูเขาที่อยู่ใกล้เคียงได้ลูกใหม่เป็นเพลิงแดงฉาน
 ดิฉันรู้สึกแปลกใจมากกับภาพที่เห็นนี้ ในเวลาไม่นานความสว่างของเปลวไฟก็ถูกแทนที่
 ด้วยหมอกควันดำที่ได้ปกคลุมทัศนียภาพทั้งหมด

ผู้คนต่างพากันวิ่งออกมาจากทุกหนทุกแห่ง และมุ่งหน้าไปที่ชายหาด ดิฉันสังเกตว่า
 บางคนไม่ได้สวมเสื้อผ้า ราวกับว่าพวกเขาต้องรีบหลุดออกจากเตียงจนแต่งตัวไม่ทัน
 หน้าตาของพวกเขาดิ้นตระหนก และพากันวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต บ้างก็ล้มลงและถูกฝูงชน
 เหยียบไปบนร่างพวกเขา ทุกคนดูเหมือนกำลังวิ่งหนีจากสัตว์ประหลาดที่น่าสะพรึงกลัว
 บางอย่าง

ในไม่ช้า รอบๆ ตัวเราก็กว้างไปด้วยผู้คนที่ยึดอยู่ในความกลัวไปทั้งชายหาด ไฟที่พวกเขา

พากันวิ่งหนี บัคนี้ได้ลามาไปทั่วทั้งบริเวณ ที่น่าแปลกใจที่สุดคือ เปลวไฟนั้นเริ่มกระโจนออกมาจากมหาสมุทรเดือด มันดูราวกับว่าโลกมาถึงวาระแห่งการสิ้นสุดของมันต่อหน้าต่อตาฉัน

เปลวเพลิงที่ปะทุจากมหาสมุทรลุกลามไปอย่างรวดเร็วราวกับว่ามาจากภูเขาไฟลูกเล็กๆ จากนั้นเปลวเพลิงก็เริ่มลามไปยังชายฝั่ง มันช่างน่ากลัวจริงๆ ฉันเริ่มที่จะสะอึกสะอื้นขณะที่ได้ยินเสียงหวีดร้องของฝูงชนที่อยู่รายรอบฉัน

ก่อนหน้านี้ เราได้แต่นั่งกันอย่างสงบบนหาดทรายแห่งนี้ แต่ภาพที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาฉัน เป็นสิ่งที่น่ากลัวและสยดสยองมาก ฉันรู้ว่าพระองค์มีจุดประสงค์ที่ให้ฉันเห็นสิ่งเหล่านี้ แต่อีกเพียงประเดี๋ยวเดียวภาพที่เห็นนั้นก็เปลี่ยนกลับมาเป็นปกติ

"พระองค์คะ เหตุไรพระองค์จึงให้ลูกดูสิ่งนี้" ฉันถาม

"สิ่งที่เจ้าเห็นทั้งหมดนี้ กำลังจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้ คนเป็นจำนวนมากไม่เชื่อคำพูดของเรา เราจึงเลือกเจ้าที่จะช่วยพวกเขาให้เห็นความจริง สิ่งที่เราให้เจ้าเห็น เราอยากให้เจ้าบอกคนทั้งโลก"

น้ำเสียงของพระองค์แสดงถึงความโกรธ เราได้เดินจากก้อนหินที่เรา นั่งอยู่ และเดินไปตามชายหาด พระเยซูได้พูดอีกครั้งว่า

"เราต้องให้เจ้าเห็นราชอาณาจักรมากขึ้น"

เราทำตามขั้นตอนเพื่อที่จะไปถึงที่นั่นตามเคย ฉันได้รับสิทธิพิเศษให้ยืนต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับคนจำนวนมากที่อยู่ในลักษณะการถ่อมต่อหน้าพระองค์ ฉันได้มีประสบการณ์ร่วมในการนมัสการกับคนเหล่านั้น ช่างเป็นเวลาแห่งสันติสุข การสรรเสริญ ความยินดี และการรับพระพรที่วิเศษสุด

การไปเยือนท้องพระโรงของพระเจ้า ได้เปิดดวงตาฉันให้เห็นถึงความสำคัญของการนมัสการ มนุษย์เราถูกสร้างขึ้นเพื่อนมัสการพระเจ้า และที่จะมีความสุขร่วมกับพระองค์ตลอดนิรันดร์ เป็นวิถีชีวิตของเราตลอดนิรันดร์

ทัศนียภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าฉัน เหมือนกับที่ได้บรรยายไว้ในหนังสือวิวรณ์อย่างไรอย่างนั้น ซึ่งยอห์นได้เขียนไว้ว่า "ในทันใดนั้น ข้าพเจ้าอยู่ในพระวิญญูญาณ และดูเกิดบัลลังก์ตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีผู้หนึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ และผู้ที่นั่งอยู่ที่นี่มีลักษณะเหมือนแก้วมณีโชติ และแก้วทับทิม และมีสายรุ้งค้อมจรดอยู่รอบบัลลังก์" (วิวรณ์ 4:2 - 3) ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากที่รู้ว่า ฉันกำลังเข้าไปมีประสบการณ์เดียวกับที่อัครทูตยอห์นได้บันทึกไว้ในหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ พระองค์ได้พูดกับยอห์นในลักษณะ

เดียวกันกับที่พระองค์ได้เชื่อเชญุดิฉัน "ขึ้นมาที่นี่เถิด และเราจะให้เจ้าเห็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นหลังจากนี้" (วิวรณ์ 4: 1)

จากสิ่งที่พระองค์ได้บอกดิฉัน ทำให้ดิฉันรู้ว่าผู้คนไม่ใส่ใจถ้อยคำจากหนังสือวิวรณ์ และบัดนี้พระองค์ต้องการให้ดิฉันพูดข้อความจากหนังสือเล่มนี้ซ้ำอีกครั้ง เพื่อผู้คนจะได้เชื่อกันอย่างจริงจัง มากเท่าที่จะเป็นไปได้

ดอกไม้ ดุหาสน์ และปราสาท

พระเยซูทรงมีอดิฉัน และพาออกจากห้องพระโรงเข้าไปในสวนดอกไม้อันสวยงามขนาดใหญ่ มันตรงกันข้ามกับความน่ากลัวที่ดิฉันได้เห็นที่ชายหาด สันติสุขจากสวนอันกว้างใหญ่นี้ทำให้ดิฉันรู้สึกเต็มอิ่มไปด้วยความรัก ดิฉันเริ่มร้องเพลงด้วยความยินดี และเกิดรอยยิ้มบนใบหน้าอย่างไม่รู้ตัว พระองค์เด็ดดอกไม้ดอกหนึ่งที่เหมือนดอกกุหลาบแล้วส่งให้ ดิฉันถือเอาไว้ตลอดเวลาที่เยี่ยมชมสวรรค์ในครั้งนี้

สวนนั้นกว้างใหญ่มากจนสุดสายตา ช่างเป็นสวรรค์แห่งความงดงาม ความรัก ความยินดี และสันติสุขอย่างแท้จริง กลิ่นหอมมันช่างหอมหวานยิ่งกว่ากลิ่นหอมใดๆ ที่เคยรู้จักมาที่นี่คือสวรรค์ ช่างสวยงามยิ่งกว่าที่ดิฉันจะจินตนาการได้

เราเดินออกจากสวนมาตามถนนที่แคบและคดเคี้ยว ถนนนี้นำไปสู่ทัศนียภาพของภูเขาที่มองลงไปเห็นหุบเขาอันเขียวชอุ่ม ดิฉันเห็นสัตว์มากมายหลากหลายกระโดดโลดเต้นอยู่ท่ามกลางหญ้าไม้ และเห็นกวางที่โดดเด่นตัวหนึ่ง ทั้งแข็งแรงและมีสุขภาพดี

ดิฉันสังเกตว่า สัตว์เหล่านี้กำลังวิ่งเล่นอยู่ด้วยกัน ซึ่งปกติจะถือว่าพวกนี้เป็นสัตว์ป่าดุแล้วเหมือนฉากหนึ่งในหนังเรื่องกวางน้อยแบมบี้ของวอลท์ดิสนีย์

เมื่อดิฉันหันไปอีกด้านหนึ่ง ได้สังเกตเห็นแม่น้ำที่สวยงามซึ่งมีกำแพงหินทอดยาวขนานไปกับแม่น้ำ มีบ้านเรือนเรียงรายสวยงาม ตั้งอยู่บนฝั่งซ้ายของแม่น้ำ บ้านหลายหลังดูเหมือนปราสาทที่คนรวยจริงๆ เท่านั้นจะเข้าอาศัยอยู่ได้

พระองค์พูดว่า "บ้านเหล่านี้สำหรับลูกๆ ที่พิเศษของเรา"

ดิฉันอยากรู้เกี่ยวกับสถานที่นี้ แต่พระองค์ไม่ได้พาดิฉันเข้าไปดูใกล้ๆ พระองค์ให้ดิฉันดูจากบนยอดเขา และจากระยะที่ไกลมาก

ทิวทัศน์ที่เห็นอยู่นั้น ทำให้ดิฉันนึกถึงความจริงจากถ้อยคำของพระองค์ที่ว่า "ในบ้านของพระบิดาของเรามีดุหาสน์มากมาย ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เราคงได้บอกเจ้าแล้ว เราไปเตรียมสถานที่ให้เจ้า และถ้าเราไปเตรียมสถานที่ให้เจ้าแล้ว เราจะกลับมาอีกครั้ง

เพื่อมารับเจ้าให้มาอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนเจ้าจะอยู่ด้วยกันกับเรา และเราไปที่ไหนเจ้าก็จะรู้ และทางที่จะไปนั้นเจ้าก็รู้" (ยอห์น 14: 1 - 3)

ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง คิฉันเคยสงสัยข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ว่า เป็นเพียงการใช้คำอุปมา เพื่อแสดงสัญลักษณ์ของสิ่งต่างๆ ในมิติสวรรค์เท่านั้น แต่บัดนี้ คิฉันรู้แล้วว่าคฤหาสน์และปราสาทที่พูดถึงนั้นเป็นของจริง และพระองค์ก็ได้เตรียมให้พวกเราเรียบร้อยแล้ว และที่สำคัญมากยิ่งขึ้นไปกว่านั้นคือ พระองค์อยากให้เราไปอยู่กับพระองค์ตลอดนิรันดร์

ขุมบรค

พระเยซูนำคิฉันไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่นอกรั้วของราชอาณาจักร เรายังต้องปีนเขาอย่างไม่หยุดยั้ง และยิ่งปีนสูงขึ้นเท่าไร ถนนก็ยิ่งขรุขระมากขึ้นเท่านั้น เราเป็นขึ้นไปตามแนวถนนแคบๆ อยู่นาน ในที่สุดถนนนั้นก็นำเราลอดผ่านอุโมงค์มืดแห่งหนึ่ง เมื่อโผล่ออกมาอีกด้านของอุโมงค์นั้น คิฉันรู้สึกได้ว่า เราได้ปีนขึ้นไปสูงที่สูงกว่าเดิม คิฉันรู้สึกแปลกๆ ที่สวรรค์มีอุโมงค์มืด และมีถนนที่ขรุขระคดเคี้ยวอย่างนี้ด้วย

เมื่อไปถึงยอดเขา และมองข้ามสันเขาออกไป คิฉันได้เห็นทิวทัศน์ดั่งลอยขึ้นมาจากหลุมลึกนั้น มันเหมือนปากปล่องของภูเขาไฟ ภายในนั้นคิฉันสามารถมองเห็นเปลวไฟที่กำลังเผาไหม้คนจำนวนมากมาย พวกเขาวัดร้องและร้องไห้อย่างทุกข์ทรมานมาก เฉพาะคนที่เคยถูกเผาอย่างรุนแรงมาแล้วเท่านั้นถึงจะเข้าใจสิ่งนี้อย่างถ่องแท้

ทุกคนเปลือยกายและปราศจากเส้นผม ยืนชิดกันเคลื่อนไปมาเหมือนหนอน และเปลวไฟก็เผาไหม้ร่างกายของพวกเขา มันไม่มีทางหนีสำหรับพวกที่ถูกจับกุมอยู่ในขุมนี้ กำแพงที่อยู่รอบด้านก็สูงเกินกว่าที่จะปีน และถ่านเพลิงที่ร้องระอุก็อยู่รายล้อมตรงปากหลุม

ถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่ได้บอกอะไร คิฉันรู้ว่าเรากำลังอยู่ที่ปากขุมบรค มันดูน่ากลัวมากกว่าที่พระคัมภีร์ได้พรรณนาไว้ "ทะเลจะกินคนตายที่อยู่ในทะเล ความตายและนรกก็กินคนตายที่อยู่ในนั้น แล้วพวกเขาจะถูกพิพากษาตามการงานของแต่ละคน จากนั้นความตายและนรกก็ถูกโยนเข้าไปในบึงไฟ นี่คือการตายครั้งที่สอง และใครที่ไม่มีชื่อจดอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต ก็จะถูกโยนเข้าไปในบึงไฟ" (วิวรณ์ 20:13 - 15) ตลอดเรื่องราวที่อยู่ในหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์และหนังสือวิวรณ์ พระเยซูได้บอกเราถึงความน่าสยดสยองของนรก

ในขณะที่พวกเขาพยายามหาทางหนีออกจากเปลวไฟของนรก เปลวเพลิงจะถูกไปทุกทิศทางแบบไม่รู้ตัว คนก็จะวิ่งหลบหนีไปมา และในทันทีที่พวกเขาคิดว่าปลอดภัยแล้ว ไฟอีกลูกหนึ่งก็จะระเบิดขึ้น ไม่มีการพักเลยสำหรับเหยื่อของความบาปที่ไร้จุดหมาย

ปลายทางเหล่านี้ พวกเขาถูกพิพากษาให้ถูกเผาไหม้เกรียมตลอดชั่วนิรันดร์

"คนเหล่านี้เป็นใครคะ" คิณถาม

"ลูก คนเหล่านี้ไม่รู้จักเรา"

พระองค์พูดประโยคนี้ด้วยน้ำเสียงที่ถอนหายใจอย่างเศร้าโศก คิณบอกได้ว่า พระองค์ไม่พอใจเลยกับสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าเรา มันกระทบความรู้สึกของพระองค์อย่างที่สุด คิณรู้ว่าพระองค์ไม่สามารถควบคุมชีวิตของคนทีเลือกที่จะปฏิเสธพระองค์ ผู้คนเหล่านี้เป็นพวกที่ชักคั่นชักงอในความเจ็บปวดและทุกข์ทรมานในขุมนรก

คิณรู้ว่ามึเรื่องสำคัญอยู่สองประการ ที่จะต้องให้คนอื่น ๆ ได้รับรู้ ประการแรกคือ สวรรค์นั้นเป็นจริง และประการที่สองคือ นรกนั้นก็เป็นจริงอีกเช่นกัน คิณรู้จักคนจำนวนมากที่ไม่เชื่อเรื่องสวรรค์หรือนรก และคิณก็รู้ว่ามันเป็นงานรับใช้ของคิณที่จะบอกให้พวกเขาได้รู้ถึงความเป็นจริงของชีวิตหลังความตาย

คิณรู้ว่าพ่อแม่ของคิณไม่ได้มอบหัวใจของท่านกับพระเยซู คิณจึงเริ่มวิตกกังวลพวกท่าน

"พระองค์คะ แล้วคุณพ่อคุณแม่ของลูกจะเป็นอย่างไรบ้าง" คิณถาม "ลูกรู้ว่าพวกเขาไม่ได้รับความรอด แต่พวกเขาเป็นคนคั่นคะ"

"ลูกของเราเอ๋ย เราเสียใจด้วย เราไม่สามารถทำอะไรให้ได้เลยสำหรับคนที่ไม่รู้จักเรา" น้ำเสียงของพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าเศร้ามาก เมื่อพระองค์พูดเรื่องนี้

ความสำคัญจากคำพูดของพระองค์ทิ่มแทงหัวใจของคิณ เมื่อคิณรู้แน่นอนว่าพ่อแม่ของคิณต้องอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ถูกพิพากษา ที่คิณเฝ้าดูอยู่ที่ขุมนรก คิณร้องไห้สะอึกสะอื้นตลอดเวลาที่พระองค์ให้คิณเห็นภาพเหล่านี้

พระเยซูและที่สิริษะของคิณ และงูมีอนำคิณลงมาทางอุโมงค์มืด และเรามาไต่บันถนขนรุขระอีกสายหนึ่งที่ทอดไปไกลถึงปากขุมนรก เส้นทางบนภูเขานี้นำเราผ่านต้นไม้สูง และหินก้อนมหึมามากมาย เมื่อเรามาถึงยอดเขา คิณมองออกไปเหนือหุบเขาที่มีสีออกน้ำตาลและไร้ชีวิต ทุกหนทุกแห่งเป็นสีน้ำตาล ทั้งอาณาบริเวณดูเหมือนจะเต็มไปด้วยหญ้าที่ตายแล้ว

คิณสังเกตเห็นผู้คนมากมายในชุดเสื้อคลุมสีน้ำตาล เดินกันอย่างไร้จุดหมายปลายทาง ใกล้ปากขุมอันกว้างนั้น พวกเขาเดินก้มหน้าและดูเหมือนคนหมดหวังและซึมเศร้าอย่างมาก

"คนเหล่านี้เป็นใครคะพระองค์" คิณถาม

"พวกเขาคือ "คริสเตียน" ที่ไม่เชื่อฟัง"

"พวกเขาจะต้องอยู่ในดินแดนทุรกันดาร และไร้ชีวิตชีวาอย่างนี้นานเท่าไร"

"ตลอดนิรันดร์เลยลูก คนจำพวกเดียวเท่านั้นที่จะเข้าราชอาณาจักรของเราได้ คือคนที่ใจ

บริสุทธิ์ และถูกที่เชื่อฟังของเรา"

พระองค์อธิบายอีกว่า "หลายคนที่เราคิดว่าคริสเตียน แต่ไม่ได้ใช้ชีวิตตามถ้อยคำของเรา บางคนคิดว่าการไปโบสถ์สัปดาห์ละครั้งก็เพียงพอแล้ว พวกเขาไม่เคยอ่านถ้อยคำของเรา แต่มุ่งตามสิ่งต่างๆ ของโลก บางคนก็รู้แม้กระทั่งถ้อยคำของเรา แต่ไม่เคยมีหัวใจให้กับเรา"

แผนการและเป้าหมายของพระเจ้าทั้งหมด เริ่มที่จะชัดเจนในความคิดของดิฉัน ดิฉันจำได้ว่าพระเยซูเคยเตือนว่าเป็นการยากที่จะเข้าราชอาณาจักรของพระองค์ได้ และบัดนี้ดิฉันพอที่จะรู้ว่า คำพูดนี้มีความหมายอย่างไร

"ลูกของเราเอ๋ย ถ้อยคำของเราพูดว่า เป็นการยากที่จะเข้าราชอาณาจักรของสวรรค์ แต่น้อยคนที่เชื่อกันอย่างจริงจัง และเข้าใจความสำคัญของมัน เราได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่เจ้า เพื่อที่เจ้าจะได้เตือนพวกเขา" พระองค์อธิบาย

เหมือนเป็นการตอกย้ำความสำคัญของถ้อยคำของพระองค์ พระเจ้าได้นำดิฉันไปที่ปราสาทอันงดงามที่เคยเห็นมาก่อนแล้ว ในขณะที่เข้าใกล้ที่พักอาศัยเหล่านี้ ดิฉันเห็นถนนที่ปูด้วยทองคำอันแวววาว และปราสาททุกหลังได้รับการตกแต่งไว้อย่างตระการตาด้วยอัญมณีที่เลิศที่สุด เป็นเรื่องจริง ถนนต่างๆ ของสวรรค์นั้นปูด้วยทองคำแท้!

ใครก็ตามที่เต็มใจ

พระองค์และดิฉันได้กลับมาที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อสวมชุดเสื้อคลุมและมงกุฎที่งดงามเท่าที่จะจินตนาการได้ จากนั้นเราได้ไปยังสระน้ำและได้นั่งบนหิน ดิฉันยังไม่สามารถชื่นชมกับทัศนียภาพอันเจิบสรงที่อยู่ตรงหน้าได้ เพราะหัวสมองยังเต็มไปด้วยความทรงจำที่น่าสยดสยองของนรก

ดิฉันไม่สามารถเอาความคิดเรื่องพ่อแม่ออกไปจากหัวได้ มันทำให้ดิฉันรู้สึกโศกเศร้าอย่างสุดๆ ที่รู้ว่าท่านทั้งสองนั้นอยู่ในนรก ความเศร้าได้ครอบงำดิฉัน ดิฉันรู้แน่ชัดว่าท่านทั้งสองไม่เคยรู้จักพระเยซู เพราะไม่มีใครเคยประกาศข่าวดีให้กับพวกเขา

พระเยซูทราบความรู้สึกของดิฉัน แล้วพูดว่า "ลูกไม่มีความสุข"

"ค่ะพระองค์" ดิฉันตอบ โดยรู้ว่าพระองค์รู้ถึงเหตุผลที่ดิฉันรู้สึกหดหู่ใจ

หลังจากเวลาแห่งความสงบเงียบสักครู่หนึ่ง ดิฉันจึงพูดว่า "พระองค์คะ ลูกไม่อยากจากพระองค์เลย" การสถิตของพระองค์เป็นความมั่นคงหนึ่งเดียวที่แท้จริงที่ดิฉันรู้จัก

"ลูกเอ๋ย เจ้ามีงานต้องทำอีกมาก เราอยากให้เจ้าเขียนหนังสือ หนังสือเล่มนี้สำคัญมากสำหรับยุคสุดท้าย และมันจะถูกแปลออกมาในหลายๆ ภาษา

เราเลือกเจ้าให้ทำงานนี้ก่อนที่เจ้าจะเกิด และนี่เป็นเหตุผลที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของเราสร้างกายของเจ้าอยู่เสมอ เพื่อฤทธิ์อำนาจของเราเข้าไปในเจ้า ถ้าเจ้าไม่ได้มีฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะใช้เจ้าไม่ได้

เจ้าต้องจำไว้ว่า ฤทธิ์อำนาจของเราเริ่มทำงานในเจ้าเมื่อเจ้าเปิดหัวใจของเจ้าให้กับเรา ก่อนเจ้าเป็นลูกสาวที่เราไว้วางใจให้ทำงานนี้ให้กับเรา"

"พระองค์คะ ลูกไม่รู้อะไรเลย"

"เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้อะไร เราจะสอนและนำทางเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่าง บอกทุกคนว่าเราพร้อมแล้วสำหรับคนที่พร้อมและรอคอยเรา เรารักเจ้า ลูกสาวของเรา"

ดิฉันเริ่มร้องไห้ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้คว้ามือของดิฉันและพูดว่า "เราจะพาเจ้ากลับ"

หลังจากเราได้เปลี่ยนเสื้อผ้า เราได้พากันกลับไปที่ยาซาค และได้นั่งอยู่ด้วยกันครู่หนึ่ง พระองค์จึงพูดกับดิฉันว่า "เรายังมีอะไรอีกมากที่จะให้เจ้าดู และเราอยากให้เจ้าคอยเรา"

"แต่ลูกกับสามีเตรียมที่จะไปบ้านของลูกสาว ภายในอาทิตย์หน้า"

"จงอยู่บ้านเถิดลูก ในช่วงเวลานี้เราไม่อยากจะให้เจ้าเดินทางไปไหน สิ่งที่เรา กำลังทำงานกับเจ้ามีความสำคัญมากสำหรับเรา และบรรดาลูกๆ ของเรา เราจึงอยากให้เจ้าจดจ่ออยู่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะให้เจ้าเห็นและบอกกับเจ้า จนกว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเสร็จสิ้น จงอดทน"

"ลูกจะทำทุกอย่างตามที่พระองค์บอกให้ลูกทำ" ดิฉันตอบ "ไม่มีอะไรที่สำคัญยิ่งกว่าการทำงานของพระองค์"

"ขอบใจมากเลยลูก เรายังมีงานอีกมากมายที่จะให้เจ้าทำ เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อย จงไปพักผ่อน"

พระองค์จากไป และกายของดิฉันก็หยุดสั่น และเช่นเคย ดิฉันได้บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างลงไปตามที่ได้เห็นและได้ยิน

ประเด็นสำคัญคือ การเป็นคริสเตียนเป็นสิ่งที่ง่ายมาก จนทำให้หลายต่อหลายคนหลีกเลี่ยงที่จะเดินในทางของพระองค์ มนุษย์มีแนวโน้มที่ต้องทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างสลับซับซ้อน รวมทั้งเรื่องของความเชื่อ พระเยซูแค่ออกมาให้มนุษย์มาหาพระองค์ในความเชื่อ เพื่อที่พระองค์จะสามารถนำทางและช่วยเหลือพวกเขาได้

เดี๋ยวนี้ ดิฉันมั่นใจมากกว่าเมื่อก่อนว่า ผู้ใดก็ตามที่มีความเต็มใจ สามารถเข้ามาหาพระองค์และรับชีวิตนิรันดร์ ถ้อยคำของพระองค์กล่าวไว้อย่างง่ายๆ ว่า "เพราะว่าพระเจ้ารักโลกมาก จนพระองค์ได้ให้บุตรชายองค์เดียวของพระองค์ เพื่อคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:16)

ชุมที่มีดวงโชมง

วันรุ่งขึ้น วันที่ 3 มีนาคม เป็นอีกวันหนึ่งที่เต็มไปด้วยประสบการณ์ใหม่หลายๆ อย่าง จากพระเจ้า พระองค์อยู่กับดิฉันตั้งแต่ 02.30 น. ถึง 04.50 น. พระองค์เริ่มการมาพบโดยพูดว่า "ลูกของเราเราคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้า เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อย แต่เราต้องให้เจ้าเห็นอีกหลายอย่าง" สิบห้านาทีก่อนการมาพบของพระองค์ ร่างกายของดิฉันสั่นแบบควบคุมไม่ได้

พระองค์จับมือดิฉัน และเราเดินไปตามชายหาดบนโลก ในการเดินชายหาดครั้งนี้ ดิฉันได้เห็นทิวทัศน์ใหม่ๆ มีต้นไม้และพุ่มไม้มากมาย เราข้ามไปบนถนนที่แคบมีต้นไม้ และพุ่มไม้เรียงเป็นแนว เราเดินไปตามถนนแคบซึ่งวนเวียนขึ้นไปรอบภูเขา เราเดินขึ้นไปอย่างรวดเร็ว พอใกล้ถึงยอดเขาเราก็พักบนโขดหินที่มีลักษณะคล้ายหมียักษ์

ดิฉันมองไปยังมหาสมุทร และดิฉันสังเกตได้ว่าน้ำได้เปลี่ยนเป็นเลือดอีกครั้ง ภาพผู้คนที่กำลังวิ่งอยู่ที่ชายหาดปรากฏขึ้นมาอีก พวกเขาไม่ได้มาวิ่งออกกำลังกาย แต่กำลังวิ่งด้วยความกลัวและแตกตื่น ภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา ช่วยให้ดิฉันเข้าใจว่า คนเหล่านั้น กำลังวิ่งหนีอะไร

ด้านซ้ายมือของดิฉัน ภูเขาและอาคารบ้านเรือนซึ่งตั้งอยู่บนไหล่เขาแต่ละลูกกำลังลุกเป็นไฟ มันเป็นนรกที่เลวร้ายมากกว่าไฟไหม้ป่าที่เป็นภัยพิบัติประจำปีของพลเรือนทางภาคใต้ของเมืองแคลิฟอร์เนีย

จากนั้น ดิฉันสังเกตเห็นไฟลูกใหญ่ระเบิดขึ้นทั่วทุกหนทุกแห่ง มีบางคนที่ตัวลุกเป็นไฟ บางคนหนีภัยลงไปในทะเลแต่เมื่อก้าวลงไปในน้ำก็ล้มลงเพราะไฟ ทุกคนกลายเป็นศพเพลิงมนุษย์ ดิฉันเริ่มหวีดร้องเพราะความสยดสยอง และส่งสารคนเหล่านั้นที่ดิฉันเห็น

มหาสมุทรเลือด ได้เปลี่ยนมาเป็นอ่างคัม น้ำขนาดใหญ่ที่ลุกโชติช่วงด้วยไฟกำมะถัน หาดทรายเป็นเหมือนพรมถ่านที่ลุกเป็นเพลิง ผู้คนกำลังวิ่งหนีจากไฟที่ไล่ล่าพวกเขาที่ห้อมล้อมและลามเลียร่างพวกเขาอย่างหิวโหย บางคนเปลือยกายและไม่มีอะไรปกป้องพวกเขาจากเปลวไฟเลย

มันไม่มีประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น เพราะไม่มีทางใดเลยที่จะหนีรอดจากศัตรูที่กำลังลุกไหม้ทุกคามเพื่อฆ่าพวกเขา จะหนีไปที่ภูเขาก็ก็น่าไม่ได้ เพราะที่นั่นก็ถูกท่วมไปด้วยเปลวเพลิงเช่นกัน ไม่มีที่ใดที่ปลอดภัยเลย

ดิฉันหวีดร้องอยู่ตลอดเวลา และเริ่มที่จะร้องไห้อย่างสะอึกสะอื้น "พระองค์คะ นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

"เจ้าต้องจำไว้ ลูกเอ๋ย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เรากำลังให้เจ้าเห็น ก็เพื่อเจ้าจะสามารถบอก

ให้ทุกคนรู้ถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้"

"สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรคะ พระองค์"

"หลังจากที่เราพาลูกๆ ของเรากลับบ้าน คนจำนวนมากไม่เชื่อถ้อยคำของเรา นั่นเป็นเหตุที่เราต้องให้เจ้าเขียนหนังสือเล่มหนึ่งที่บอกถึงประสบการณ์ต่างๆ ที่มีกับเรา เราอยากให้คนทั้งโลกได้เห็นหนังสือเล่มนี้ และเราอยากให้พวกเขาเห็นว่า เราพร้อมแล้วสำหรับพวกเขา"

"เรารักลูกของเราทุกคน แต่เราไม่สามารถนำพวกเขาเข้าราชอาณาจักรของเราได้ หากพวกเขาไม่พร้อมสำหรับเรา เราจะไม่มัวนั่งกับลูกๆ ของเราให้ทำอะไรถ้าหากพวกเขาไม่มีหัวใจให้กับเรา เราได้เตรียมแผนการสำหรับเจ้าที่จะทำงานนี้เป็นเวลานานมาก เพราะบัดนี้ราชอาณาจักรของเราเสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว"

พระองค์ต้องคอยเตือนดิฉันอยู่เสมอ และให้ความมั่นใจถึงแผนการของพระองค์ เพราะดิฉันยังไม่เข้าใจถึงการที่พระองค์ได้เลือกดิฉันเพื่อการทำงานที่สำคัญมากขนาดนี้ มันเกินความสามารถที่จะเข้าใจเรื่องใหญ่โตทั้งหมดนี้ได้

สิ่งที่ดิฉันได้รับจากถ้อยคำของพระองค์ นั้นมีความสำคัญอันใหญ่หลวง ส่วนหนึ่งในตัวดิฉันอยากจะถอยออกจากงานที่ต้องทุ่มเทหมดทั้งตัวขนาดนั้น แต่ความซื่อสัตย์และยืนหยัดของดิฉันที่จะเชื่อฟังพระองค์ในทุกสิ่งผลักดันดิฉันให้ไปต่อ ดิฉันรู้ว่าพระองค์กำลังเตรียมดิฉันที่จะมีส่วนในเกียรติประวัติในงานของยุคสุดท้ายนี้ ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นแต่ยังรู้สึกว่ามีค่า ดิฉันรู้ว่าพระองค์ยังต้องทำการงานอีกมากในชีวิตของดิฉัน

"เราจะพาเจ้าไปที่สวรรค์อีก"

เมื่อเราไปถึงสวรรค์ เราไม่ได้เสียเวลาที่จะทำตามขั้นตอนปกติ และในทันทีทันใด พระองค์ได้พาดิฉันไปที่ชุมนรกนอกรั้วของสวรรค์ที่เราได้เห็นมาเมื่อวานนี้ แต่ครั้งนี้เราไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า การที่จะไปถึงที่นั่น เราต้องเดินไปตามไหล่เขา ผ่านอุโมงค์มืด และขึ้นไปบนยอดเขา เมื่อเราไปถึงยอดเขา เราได้มองลงไปยังปากหลุมที่กว้างและลึกจนดูเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด

มันเป็นภาพที่น่าตกใจกลัว และรบกวนจิตใจอย่างมาก พระผู้เป็นเจ้าบอกว่า "เราอยากให้เห็นสิ่งนี้อีกครั้ง"

มันยากมากที่จะมองเข้าไปในชุมนรก แต่ในทันทีทันใดนั้นเอง ความสนใจของดิฉันได้มุ่งไปที่ร่างของคนๆ หนึ่งที่โบกมือให้ ดิฉันมองผ่านหมอกควันนั้น คะเนได้ว่าคนๆ นั้นเป็นผู้หญิง จากนั้นก็ได้ยินเสียงของเธอ เธอพูดภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาพื้นเมืองของดิฉัน และเธอเริ่มส่งเสียงหวีดร้องว่า " ร้อน! ร้อน!"

ดิฉันรู้จักเสียงนั้น หมอกควันได้จางหายไป ดิฉันมองตรงไปที่ตาของผู้หญิงที่ได้รับ ความทรمانนั้น ดิฉันจำได้ในทันทีว่าเป็นแม่ฉัน ! เธอยื่นมือขวาออกมาและโบกให้พร้อม พู่ว่า "ร้อนมาก ร้อนมาก!" ดิฉันจำได้อย่างแม่นยำว่า สายตาของเราได้ประสานกัน และ แวตาทที่อ่อนวอนให้ช่วยเหลือเธอ

เป็นแม่ของดิฉันเองที่กำลังหวัดร้องขอความช่วยเหลือจากขุมนรกที่เปิดกว้าง หัวใจ ของดิฉันหยุดเต้น มีดแห่งความหมดหวังอันเยือกเย็นแทงลงมาในใจของดิฉัน แม่ของดิฉัน อยู่ในนรก! ดิฉันรู้สึกราวกับว่าก้อนหินที่ดิฉันกำลังนั่งอยู่กลับขึ้นมาทับอยู่บนตัวดิฉัน ดิฉันปรารถนาอย่างยิ่งที่จะยื่นมือออกไปดึงมือของคุณแม่ เพื่อฉุดเธอออกมาจากเปลวไฟ ที่หมุนอยู่รอบตัวเธอ มันเป็นช่วงเวลาที่เราเศร้าที่สุดในชีวิตของดิฉัน

ไม่มีคำใดในพจนานุกรมที่อธิบายความรู้สึกที่แท้จริงในเวลานั้นได้ มันเป็นความรู้สึก ที่ผสมผสานระหว่างความกลัว ผิดหวัง ปวดร้าว สยดสยอง เศร้า และไร้ซึ่งความหวัง จากนั้น ดิฉันจึงรู้ว่าความรู้สึกเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่แม่จะต้องประสบชั่ววันรันดร์

แม่ของดิฉันเสียชีวิตขณะเมื่ออายุได้สี่สิบปี แต่หน้าตาของเธอยังคงดูเหมือนเดิม อย่างที่ดิฉันจำได้ เธอเป็นผู้หญิงสวย แต่สีหน้าของเธอสะท้อนถึงความทรمانที่เธอ ประสบอยู่ในขุมนรก ดิฉันอยากที่จะสัมผัสเธอ กอดเธอ ที่จะบอกเธอว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะดีขึ้นเอง แต่ดิฉันรู้ว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นไปไม่ได้ เพราะการตัดสินใจในชีวิต ของเธอ ดิฉันรู้ว่าไม่สามารถช่วยเธอได้เลย แม้แต่พระองค์ก็ยังช่วยเธอไม่ได้ เพราะเธอ ไม่ได้รู้จักพระองค์

เธอไม่ได้รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระองค์ เพราะไม่เคยมีใครประกาศข่าวดีกับเธอ เป็น เพราะการไม่รู้จักพระเจ้าจึงนำคนไปสู่ นรก และนี่เป็นเหตุผลที่ดิฉันอยากจะบอกคนทั้ง โลกเกี่ยวกับขุมนรกที่ดิฉันได้เห็น และราชอาณาจักรที่น่าอัศจรรย์ของสวรรค์

คนต่อไปที่ดิฉันเห็นคือ พ่อ แม่เลี้ยง และเพื่อนสนิทที่เสียชีวิตเมื่ออายุเพียงสิบเก้าปี พวกเขาทั้งหมดอยู่ในนรก พวกเขาเหมือนเดิมอย่างที่คุณจำได้ แต่หน้าตาของพวกเขา บูดเบี้ยว ซึ่งเกิดจากความเจ็บปวดจากการถูกลงโทษ ดิฉันรู้สึกว่าไม่สามารถคู่อีกต่อไปได้ จึงหันหน้าหนีจากภาพอันน่ากลัวที่อยู่ตรงหน้า

จากนั้น ดิฉันได้ยินเสียงที่คุ้นเคยอีกเสียงหนึ่ง หวีดร้องออกมาจากขุมนรก เป็นเสียง เพื่อนของดิฉันที่เสียชีวิตเมื่อสิบปีก่อน ถัดไปจากเธอเป็นหลานชายของดิฉันซึ่งเสียชีวิต เมื่ออายุได้ยี่สิบปี ครึ่งสุดท้ายที่ดิฉันเห็นเขา เขามีอายุเพียงสิบขวบเท่านั้น เขาสูงขึ้น แต่ ดิฉันยังจำเขาได้

ดิฉันเริ่มร้องไห้อย่างไม่หยุดยั้ง และปล่อยโฮออกมาเหมือนเด็กอยู่ตลอดเวลา หลายคน
ที่ดิฉันรักและเพื่อนๆ ได้เลือกหนทางที่โยนพวกเขาเข้าไปในไฟนรกชั่วนิรันดร์! มันมาก
เกินกว่าที่ดิฉันจะทนได้

ดิฉันรู้ว่ามีบางคนเคยได้ยินเรื่องพระเยซู แต่ดิฉันแน่ใจว่า ไม่มีใครเคยอธิบายให้
พวกเขาฟังว่าพระเยซูคือใคร ดิฉันรู้อย่างแน่นอนว่าถ้าพวกเขาได้รู้ว่า พระเยซูเป็นใคร
อย่างแท้จริง พวกเขาจะไม่ตัดสินใจเลือกในแบบที่เขาได้เลือก อย่างไรก็ตาม ดิฉันตั้งใจ
ว่าจะบอกคนเหล่านั้นถึงพระเยซู ผู้ที่ได้พูดว่า "เราเป็นทาง เป็นความจริง และเป็นชีวิต
ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ เว้นแต่มาโดยทางเรา" (ยอห์น 14:6)

ขุมนรกอยู่ห่างไกลจากเรามาก แต่มันดูราวกับว่าดิฉันมีเลนส์ของกล้องส่องทางไกล
ที่ทำให้ดิฉันสามารถเห็นคนเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด ดิฉันไม่สามารถกลืนน้ำตาตัวเองได้
แต่พระองค์ได้เช็ดน้ำตาและลูบหัวของดิฉันด้วยความรัก ตอนนั้นเองที่ดิฉันรู้ว่าพระเยซู
ก็เศร้าไม่ต่างไปจากดิฉัน และสัมผัสได้ว่าพระองค์ก็ร้องไห้ไปด้วยกับดิฉัน บรรยากาศ
ที่นิ่งเงียบในขณะนั้นถูกทดแทนด้วยคำพูดของพระองค์ว่า

"ลูกของเรา เหตุผลที่เราให้เจ้าดูสิ่งนี้ก็เพื่อเจ้าจะได้เข้าใจอย่างดีว่า ไม่ว่าคนๆ นั้นจะ
เป็นคนดีแค่ไหน ถ้าเขาไม่ยอมรับเรา พวกเขาก็จะไปนรก"

ดิฉันผงกศีรษะ

"เรารู้ว่าพ่อแม่ และเพื่อนของเจ้าเป็นคนดีในหลายๆ อย่าง แต่พวกเขาไม่ได้รับความ
รอด นั่นคือเหตุผลที่นรกเป็นสถานที่แห่งเดียวเท่านั้นสำหรับพวกเขา เป็นที่ซึ่งพวกเขาจะ
ต้องอยู่นิรันดร์"

"ลูกเอ๋ยเรารู้ว่ามันทำให้เจ้าปวดร้าวใจที่ได้เห็นพวกเขา แต่เจ้าต้องรวมประสบการณ์นี้
ในหนังสือที่เจ้าจะเขียนให้เราด้วย นี่คือเหตุผลที่เราให้เจ้าเห็นพ่อแม่ของเจ้า และคนอื่นๆ
ในลักษณะที่เจ้าจะจำพวกเขาได้ เจ้าต้องเตือนคนในโลกถึงความจริงของนรก
เราอยากเห็นจิตของคนจำนวนมากได้รับความรอดมากเท่าที่จะเป็นไปได้ ก่อนที่เราจะ
กลับมารวบรวมคริสตชนของเราให้มารวมอยู่กับเรา

"พระบิดาของเรารักลูกทุกคนของพระองค์ แต่พระองค์ได้ให้กฎบางอย่างไว้กับ
พวกเขา ซึ่งพระองค์หวังว่าทุกคนจะใช้ชีวิตตามกฎนั้น เมื่อเราได้เห็นคนที่เจ้ารัก เราารู้สึก
ปวดร้าวใจลึกกว่าเจ้าอีก แต่เราต้องมีชีวิตตามถ้อยคำของพระบิดาของเรา เมื่อใดที่คนตก
นรก พวกเขาไม่มีทางที่จะออกมาได้อีกครั้ง เราอยากให้คนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอดรู้สิ่งนี้
ความเป็นจริงของนรก คือ การอยู่ที่นั่นชั่วนิรันดร์"

"เรารักลูกทุกคนของเรา แต่เราไม่สามารถบังคับให้ใครมารักเราหรือเชื่อฟังเรา ถ้าพวกเขาเปิดหัวใจให้เรา เราจึงสามารถช่วยให้พวกเขาเชื่อในเราและรักเราได้ เราอยากที่จะช่วยให้จิตของคนได้รับความรอดให้มากที่สุด เราอยากให้ผู้เชื่อที่อยู่ทุกหนทุกแห่งประกาศข่าวดี นี่ก็สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับเรา"

แต่นี้ก็เพียงพอแล้ว ดิฉันได้เห็นและได้ยินมากพอที่จะผลักดันดิฉันไปสู่พันธกิจของการประกาศด้วยความร้อนรน ไม่มีวันที่จะนั่งเฉยอยู่ได้ ดิฉันจะเจียบสงบอยู่ได้อย่างไร หลังจากที่ได้เห็นและได้ยินเรื่องราวทั้งหมดนี้แล้ว

ทุกคนที่ดิฉันได้พบดิฉันจะพูดถึงพระเยซู เพื่อที่พวกเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ ไม่มีอะไรในโลกอีกแล้วที่มีความสำคัญมากไปกว่านี้ พ่อแม่ของดิฉันและสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัว รวมทั้งเพื่อนๆ อยู่ในนรก ดิฉันไม่สามารถยืนเฉย และเฝ้าดูคนอื่นๆ ไปนรก ดิฉันรู้สึกมีความสุขมากที่รู้ว่าหนังสือเล่มนี้จะเข้าไปในมือของคนจำนวนมากที่จำเป็นต้องรู้ว่าการนรกกับสวรรค์เป็นจริงเท่าๆ กัน

ถึงแม้ว่าสิ่งต่างๆ ที่ดิฉันได้เห็นในนรกได้สร้างความสะเทือนใจให้ดิฉันเป็นอย่างมาก แต่คำตอบนั้นได้ถูกปลุกฝังไว้ในวิญญาณของดิฉัน ไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้สูญสลายไปได้ ดิฉันตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดรอบๆ ตัวดิฉันสามารถปฏิเสธความเป็นจริงของนรกและสวรรค์ได้ สวรรค์เป็นจริง และอยากให้ทุกคนสามารถไปที่นั่นด้วย ดิฉันรู้ว่าสิ่งนี้เป็นความปรารถนาของพระองค์เช่นกัน และสิ่งนี้เป็นถ้อยคำของพระองค์

พระเจ้าจะไม่เชื่อฟังข้าที่จะทำตามคำสัญญาของพระองค์ อย่างที่บางคนถือว่าช้า แต่ได้อดทนนานต่อพวกเรา พระองค์ประสงค์ให้ผู้ใดพิณาศ แต่ที่ทุกคนจะต้องกลับใจใหม่ แต่วันของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าจะมาอย่างขโมยในตอนกลางคืน ในวันนั้นสวรรค์จะสิ้นสุดลงพร้อมกับเสียงกัมปนาท ชาติและหลักต่างๆ จะสูญสลายด้วยความร้อนที่รุนแรง ทั้งโลกและการงานที่อยู่ในโลกจะถูกเผาผลาญจนหมดสิ้น

2 เปโตร 3:9 - 10

อันที่จริงแล้ว เราอยู่ในยุคของวันสุดท้าย ความอดทนขององค์พระผู้เป็นเจ้าเต็มไปด้วยพระคุณอย่างมาก จนถึงวันนี้ แต่พระองค์กำลังเตรียมพร้อมที่จะกลับมาอีกครั้ง เพื่อมารับลูกๆ ของพระองค์ให้กับพระองค์เอง ถึงตอนนั้นผู้คนที่ยังคงเหลืออยู่บนโลก จะต้องประสบกับนรกบนโลกอย่างแท้จริง ก่อนที่พวกเขาจะจบสิ้นชีวิตลงในเปลวเพลิงของการทำลายล้างนิรันดร์ งานของดิฉันคือ เตือนคนทั้งโลกเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านี้ที่ "อยู่ใกล้แค่คืบเท่านั้น"

มารานาธา!

"แน่นอน เราจะมาในไม่ช้า"

วิวรณ์ 2: 20

หลังจากนิมิตที่น่าสะพรึงกลัวของนรก พระผู้เป็นเจ้าและศิรัันได้ลงมาจากภูเขาผ่านทางอุโมงค์มืด และกลับไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่ศิรัันได้ตั้งชื่อว่า "ภูเขาของสัตว์ต่างๆ" ซึ่งเป็นดินแดนอัศจรรย์ที่ได้เล่าให้ฟังแล้วย่อยๆ ในบทที่แล้ว เป็นสถานที่แห่งสันติสุขและความยินดี เป็นสถานที่ซึ่งสัตว์ทุกชนิดอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

พระคัมภีร์ได้บรรยายภาพสถานที่ซึ่งสัตว์อยู่กันอย่างสงบสุขในหนังสืออิสยาห์ ซึ่งผู้เผยคำพระเจ้านามว่าอิสยาห์ได้ประกาศไว้ว่า

มันเกิดขึ้นจริง ก่อนที่พวกเขาจะเรียกเราจะขานตอบ และขณะที่พวกเขายังพูดอยู่ เราจะได้ยิน หมาป่าและลูกแกะจะกินอาหารด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว ผงดินจะเป็นอาหารของงู พวกมันจะไม่ถูกทำร้ายหรือถูกฆ่า ทั้งทั้งภูเขาบริสุทธิ์ของเรา นี่คือการพูดของพระเจ้า

อิสยาห์ 65: 24 - 25

หลังจากที่ได้เห็นไฟนรกอันทุกซ์ทรมานแล้ว ทัศนียภาพที่สงบสุขอย่างนี้สร้างความมั่นใจให้จริงๆ สวรรค์เป็นสถานที่แห่งสันติสุขและความยินดี ตรงข้ามกับความรุนแรงและความซึมเศร้าของนรก "ภูเขาของสัตว์ต่างๆ" ของพระเจ้าเป็นสถานที่แห่งความยินดี และความสุขนิรันดร์

เป็นสิ่งดีที่ได้รู้ว่า สัตว์ต่างๆ จะอาศัยอยู่กับเราในสวนของสวรรค์ หลายคนคงสงสัยว่า สัตว์เลี้ยงของเขาจะได้อยู่ด้วยกันในสวรรค์หรือไม่ และศิรัันมีความยินดีที่จะบอกให้รู้ว่าสวรรค์เป็นสถานที่ที่มีดอกไม้สวยงาม สัตว์อยู่กันอย่างสงบสุข และเป็นความงดงามที่สว่างไสว ซึ่งทั้งคนและสัตว์จะไม่ประสบกับความเจ็บปวด ความยากลำบาก ความตาย หรือความทุกซ์ทรมานใดๆ ทั้งสิ้น

ปราสาททองคำ

หลังจากที่แฉะเยือนสวนสวรรค์ของสัตว์ พระผู้เป็นเจ้าและดิฉันกลับมายังริมฝั่งแม่น้ำ ที่ซึ่งเราได้เที่ยวค้นหาสนั่นอันแวววาว และปราสาทมากมายบนถนนทองคำแท้ เราเข้าไป ใกล้ปราสาทหลังหนึ่ง พระองค์เปิดประตูให้ดิฉันเข้าไป ดิฉันไม่มีคำพูดพอฟที่จะบรรยาย ลักษณะภายในอันโอ่อ่าของที่อยู่อาศัยแห่งนี้ ผันผวนสร้างขึ้นจากอัญมณีล้ำค่าหลากสี ซึ่งส่องประกายระยิบระยับและทอแสงอย่างน่าอัศจรรย์

ดิฉันประหลาดใจถึงขั้นอ้าปากค้างอยู่ชั่วครู่ เพราะไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เห็นความงดงามเช่นนี้ ในเวลานั้น ดิฉันคิดว่าอยู่ในความฝัน แต่ที่นี่เป็นปราสาทจริงๆ อย่างไม่ต้องสงสัย

พระเยซูนั่งอยู่บนเก้าอี้ ขณะที่ดิฉันขึ้นบันไดเวียนที่ใหญ่โตมโหฬารและสว่างยิ่งกว่า บันไดเวียนที่ดิฉันได้เห็นในโรงเพาะปลูกพาราในหนังเรื่อง *Gone with the Wind* ดิฉัน เต็มอิ่มด้วยความอัศจรรย์ใจ เมื่อจินตนาการไปถึงความโอ่อ่าตระการตาของห้องต่างๆ ที่อยู่ ชั้นบน

พอถึงชั้นบน ดิฉันเห็นพรหมสีขาวยิ่งงาม ดิฉันเข้าไปในห้องแต่งตัวขนาดมหึมาที่มี กระจกใสแจ๋วที่ใหญ่เท่าห้อง กระจกนั้นสะท้อนความสว่างของห้อง และให้สีสันที่หลากหลายซึ่งเรียงกันอย่างน่าประทับใจบนทุกผนัง มันเป็นสถานที่อัศจรรย์ยิ่งกว่าปราสาท แห่งจินตนาการใดๆ

ความตื่นเต้นยินดีและความตรึงใจที่ดิฉันกำลังประสบอยู่หายไปในช่วงพริบตา เมื่อ ความทรงจำที่ปวดร้าวใจอย่างที่สุดแทรกขึ้นมา ภาพของคุณแม่ผุดขึ้นมาต่อหน้าดิฉัน ทำให้หุดหืออีกครั้ง จนทรุดตัวลงที่พรมและร้องไห้

ดิฉันได้ยินเสียงพระองค์เรียก จึงลุกขึ้นจัดผมเผ้า แล้วรีบกลับลงมาชั้นล่าง พอพระองค์ ยืนขึ้น ดิฉันจึงเดินตรงไปหาพระองค์ ซึ่งยื่นมือออกมาทางดิฉันและถามว่า "ชอบบ้านหลังนี้ หรือเปล่า"

"มันสวยงามมากค่ะพระองค์ แต่ใจจริงแล้ว ลูกไม่มีความสุขเลย การมาเยือนสวรรค์ ครั้งก่อนๆ รู้สึกเต็มอิ่มไปด้วยความยินดี และมักจะร้องเพลงในวิญญาณ แต่ครั้งนี้ไม่เป็นเช่นนั้น"

พระผู้เป็นเจ้าผงกศีรษะราวกับว่าพระองค์เข้าใจ จากนั้นพระองค์จึงมือพาดิฉันออกไปจากบ้าน เราเดินข้ามสะพานทองคำไปยังอาคารสีขาวที่เราใช้เปลี่ยนเสื้อผ้าตามปกติ ในอาคารสีขาวนั่นเอง พระองค์แนะนำดิฉันให้รู้จักสุภาพบุรุษที่น่าประทับใจอย่างยิ่งคนหนึ่ง "เราอยากให้เจ้าพบกับอับราฮัม" พระองค์บอก

เมืองนั้นที่รอดอย

อับราฮัม! บิดาแห่งความเชื่อและการเชื่อฟัง ผู้ซึ่งยืนยันทับทั้งโลกโดยประกาศว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น ท่านเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ก่อตั้งลัทธิยูดา และปูทางให้กับพระคริสต์ จึงนับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้พบ ชายผู้แสนดี ซึ่งผู้เขียนหนังสือฮีบรูได้กล่าวไว้ว่า

โดยความเชื่อ อับราฮัมได้เชื่อฟังเมื่อถูกเรียกให้ไปยังสถานที่ซึ่งเขาได้รับเป็นมรดก ในภายหลัง เขาออกไปต่างๆ ที่ไม่รู้ว่าจะไปไหน แต่โดยความเชื่อ ได้เข้าไปอยู่ในดินแดนที่พระเจ้าสัญญาไว้เยี่ยงคนต่างด้าวในต่างแดน ใช้ชีวิตในเส้นตากับอิสอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทร่วมกันกับเขาจากสัญญาเดียวกัน ด้วยว่าเขาได้รอดอยเมืองนั้น ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานที่มีพระเจ้าเป็นนายช่างและผู้สร้าง

ฮีบรู 11:8 - 10

ดิฉันรู้แล้วว่า ทุกวันนี้บิดาอับราฮัมได้รับรางวัลที่เป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นถึงความเชื่อของเขา เขาจึงมีชีวิตอยู่ตลอดไปใน "เมืองที่ตั้งอยู่บนรากฐานที่มีพระเจ้าเป็นนายช่างและผู้สร้าง" และดิฉันได้อยู่ที่นั่นกับเขา สิ่งนี้อศจรรย์เกินกว่าจะเข้าใจได้ทั้งหมด

อับราฮัมเป็นบุรุษที่สง่างามที่สุด ผมและเคราของเขาทั้งยาวและขาว แม้เขาจะดูแก่ แต่ดวงตาของเขาฉายแววหนุ่มที่มีแต่ความยินดี เขาวางมือบนบ่าของดิฉันและพูดเพียงว่า "ลูก"

รอยยิ้มบนใบหน้าของเขา ทำให้รู้ว่าพรของเขาอยู่บนชีวิตของดิฉัน ความรู้สึกที่รักชายผู้ยิ่งใหญ่คนนี้เกิดขึ้นมาในทันที ดิฉันและผู้เชื่อทุกคนในโลกเป็นหนี้ท่านอย่างมาก บางทีอาจจะมากกว่าใครทั้งสิ้น อับราฮัมผู้นี้แหละที่ได้สอนเราว่า "ถ้าไม่มีความเชื่อ จะทำให้พระเจ้าพอใจไม่ได้ เพราะคนที่มาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่า พระองค์ดำรงอยู่ และพระองค์เป็นผู้ให้รางวัลแก่คนที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันหมั่นเพียร" (ดู ฮีบรู 11: 6)

เขาเป็นหนึ่งในกลุ่มของผู้อาวูโสและผู้เผยด้อยคำของพระเจ้า ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ถูกกล่าวถึง

แต่เดี๋ยวนี้ เขาทั้งหลายปรารถนาสิ่งที่ดีกว่า นั่นคือเมืองในสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่อับอายที่ถูกเรียกว่าพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้เตรียมเมืองๆ หนึ่งไว้ให้พวกเขาแล้ว โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทดสอบอับราฮัม เขาได้มอบอิสอัคเป็นเครื่องบูชาให้กับพระเจ้า และผู้ที่ได้รับสัญญาได้มอบบุตรคนเดียวของเขาให้กับพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้พูดไว้ว่า วงศ์วานของเจ้าจะนับจากสายเลือดของอิสอัค อับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าสามารถทำให้บุตรของเขาฟื้นขึ้นมาได้ แม้กระทั่งจากความตาย

ในความหมายของการกล่าวเปรียบเทียบคือ เขาได้อิสอัคขึ้นมาจากความตาย

ฮีบรู 11:16 - 19

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เห็นความจริงมากมายและเข้าใจข้อพระคัมภีร์นี้ทั้งหมด พระเจ้าได้เตรียมเมืองๆ หนึ่งให้กับอับราฮัม และกับเราทุกคนที่เชื่อและเชื่อฟัง อับราฮัม ก็เป็นเช่นเดียวกับพระเจ้า ที่เต็มใจให้บุตรที่มีอยู่คนเดียว โดยมีความเชื่ออย่างสนิทใจว่า พระเจ้าจะให้ลูกฟื้นขึ้นจากความตายได้ หากพระองค์ต้องการ

ในลักษณะเดียวกัน พระบิดาได้ให้พระเยซู บุตรองค์เดียวของพระองค์เป็นสิ่งถวาย แทนความบาปของเรา พระองค์ถูกตรึงและถูกฝัง แต่ในวันที่สาม พระเจ้าได้ให้พระเยซูฟื้น ขึ้นจากความตาย เพราะการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์ จึงไม่ควรจะมีใครในพวกเรา ต้องกลัวความตายอีกแล้ว

อับราฮัมได้เรียกทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาเพื่อนำพาดีนันไปยังห้องแต่งตัว เพื่อเปลี่ยนเป็น ชุดเสื้อคลุมและมงกุฏของสวรรค์ จากนั้นพระเยซูได้พาดีนันกลับไปสระน้ำ

ในทันทีที่พระองค์พาดีนันไปที่สระน้ำทุกครั้ง ดีนันจะเริ่มร้องเพลงและเต้นรำ แต่คราว นี้ดีนันเอาแต่ร้องไห้ พระองค์รู้ดีถึงความเศร้านั้น พระองค์จึงให้ดีนันนั่งข้างๆ และเริ่มพูดคุย

หุบเขาแห่งความตาย

เป็นเพราะดีนันต้องยอมรับว่าพ่อแม่และบรรดาผู้เป็นที่รักนั้นอยู่ในนรก พระเยซูจึง รู้สึกถึงความเศร้าที่ดีนันแบกไว้ในใจ

"ลูกเอ๋ย เรารู้ว่าเจ้ารู้สึกอย่างไรที่ได้เห็นคนที่เจ้ารักเหล่านั้นอยู่ในขุมนรก เราไม่ปรารถนาให้เจ้าดูสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แต่เราก็ไม่ประสงค์ให้ลูกๆ ของเราคนใดไปยังสถานที่ซึ่ง คนที่เจ้ารักเหล่านั้นอยู่ เราให้เจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้เพื่อว่า ใครก็ตามที่ใส่ใจในการเดินของเรา จะได้รับความรอด"

จากนั้นพระองค์จึงมีอดีนัน และเราก็กลับไปยังสถานที่ซึ่งอับราฮัมอยู่ เพื่อเปลี่ยนเสื้อ ผ่าอีกครั้ง แล้วพระองค์จึงพาดีนันไปยังภูเขาสูงอีกแห่งหนึ่ง ที่นั่นดีนันสามารถมองลง ไปยังหุบเขาที่ไร้ที่สิ้นสุดอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่อยู่ของประชากรที่สวมชุดเสื้อคลุมสีเทา เดินไปมาอย่างไร้จุดหมาย ด้วยอารมณ์ที่เศร้าสร้อยอย่างเห็นได้ชัดเจน เสื้อคลุมของพวกเขาทำให้ดีนันนึกถึงชุดคนไข้ในโรงพยาบาล

ประชากรเหล่านั้นดูไม่มีแรงและหลงทาง หน้าตาขบขิดเป็นสีเดียวกับกับเสื้อคลุม ที่เขาสวมอยู่ พวกเขาเอาแต่จ้องพื้นดินตรงหน้าพวกเขา ในขณะที่เดินวนไปวนมาอย่าง

ไร้จุดหมายและไร้ความหวัง สถานที่นี้มีแต่ผู้ชายเป็นส่วนใหญ่ ผู้หญิงมีจำนวนน้อย

"พระองค์คะ คนเหล่านี้เป็นใคร"

"พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ทำบาป"

"จะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา" ดิฉันถามด้วยความสงสัย

"หลังการพิพากษา พวกเขาส่วนใหญ่จะไปที่บึงไฟ"

ดิฉันครุ่นคิดว่าทำไม คนเหล่านี้จึงมาอยู่ที่นี่ แล้วก็จำได้ว่า หุบเขาของพวกเขานำไปสู่ จูมนรก คนเหล่านี้ที่เรียกตัวเองว่า "คริสเตียน" แต่ไม่รู้จักพระเยซูอย่างแท้จริง และเต็มใจทำ บาปอย่างต่อเนื่อง และไม่กลับใจใหม่ก่อนที่จะสิ้นชีวิต หรือก่อนที่พระองค์จะกลับมา คน เหล่านี้จะหลงทางนิรันดร์

ในหนังสือ โรม 1:29 - 32 กาลาเทีย 5:19 - 21 และ วีรณ 21:8 เป็นตัวอย่างการดำเนิน ชีวิตของคริสเตียนบางคน ครั้งหนึ่งเคยมีคนถามดิฉันว่า คริสเตียนที่ทำบาปจะเข้าสวรรค์ ได้อย่างไร เราทุกคนต้องปรากฏตัวต่อหน้าที่นั่งพิพากษาของพระคริสต์ เพื่อรับผลการ กระทำของเรา ในสิ่งต่างๆ ที่ได้กระทำขณะอยู่บนแผ่นดินโลก ไม่ว่าจะเป็นดีหรือเลว (ดู 2 โครินธ์ 5:10)

"ลูกสาวเอ๋ย นี่คือเหตุที่เราบอกเจ้าอยู่เสมอถึงความสำคัญของการเชื่อฟังและใจที่บริสุทธิ์" พระเยซูกล่าว

แล้วดิฉันก็เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ละครั้งที่เราได้ไปยังสถานที่สวยงามของราช- อาณาจักรสวรรค์ เราจะข้ามสะพานทองคำจากอาคารสีขาวที่เรามักไปเปลี่ยนเสื้อผ้า อย่างไร ก็ตาม เมื่อพระผู้เป็นเจ้าพาไปดูสถานที่ๆ น่ากลัว เราจะใช้เส้นทางอื่นๆ ที่อยู่นอกรั้วของ ราชอาณาจักรสวรรค์

ความเศร้าและความยินดี

การเข้าใจเรื่องเส้นทาง ทำให้ดิฉันมีความเข้าใจถึงขั้นตอนที่เราต้องกระทำบางอย่าง ก่อนที่จะได้เห็นส่วนต่างๆ ของราชอาณาจักร ทั้งนี้ทั้งนั้น เราไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนชุดเสื้อคลุมของเรา เมื่อพระองค์พาดิฉันกลับไปที่ชายหาดบนโลกในครั้งนี้ เราได้นั่งลงบนพื้นทราย ดิฉันคิดทบทวนถึงสิ่งทั้งหมดที่ได้ประสบมา ดิฉันเริ่มร้องไห้เมื่อหวนคิดถึงสิ่งที่ได้เห็นใน จูมนรกและหุบเขานั้น พระองค์กุมมือดิฉันและพูดว่า "ลูกสาวของเรา อย่างร้องไห้เลย"

ในบรรดาคำสั่งทั้งหมด คำสั่งนี้ยากที่สุดที่จะทำตาม แต่ก็ได้ตั้งใจแล้วที่จะหลุดออก จากความทรงจำที่น่าสะพรึงกลัวนี้ ดิฉันกลืนน้ำตาไว้ และเริ่มถามคำถามที่พร้งพรูออกมาจากความคิดของดิฉัน

"พระองค์คะ ลูกไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง และเป็นคนธรรมดาๆ พระองค์จะใช้ลูกได้อย่างไร"

"คนทั้งหลายอาจคิดว่าเจ้าเป็นคนที่ธรรมดา แต่เราอยากให้เจ้าเข้าใจว่า เจ้าเป็นลูกสาวคนโปรดของเรา เราปฏิบัติต่อเจ้าดุเหมือน และเราวางใจเจ้าอย่างไม่มีข้อสงสัย อย่างเป็นกังวลกับเรื่องใดๆ เลย เราจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างแทนเจ้า"

"พระองค์จะมารับเรากลับบ้านเมื่อใด"

"เจ้าได้เห็นความพร้อมของราชอาณาจักรแล้ว และนั่นคือเหตุที่เราเร่งรีบให้ทุกคนพร้อมสำหรับเรา เป็นเหตุผลที่เราอยากให้เจ้าทำงานนี้เพื่อลูกๆ ของเรา เจ้าได้รับการเจิมพิเศษให้ทำงานนี้ ดังนั้นอย่าได้พูดว่าเจ้าไม่มีอะไรเด่น เราจะอวยพรเจ้ามากกว่าที่เจ้าเคยคิด"

"พระองค์คะ พระองค์รู้ว่าลูกรักพระองค์ แต่ลูกไม่สามารถลบภาพใบหน้าของคุณแม่ที่ถูกไฟนรกเผาจนบิดเบี้ยว ลูกไม่อยากจะจดจำสิ่งที่ได้เห็นนี้"

ในเวลานั้นเองที่พระผู้เป็นเจ้าแคะดวงตาของดิฉัน และตั้งแต่นั้นมา ดิฉันไม่สามารถระลึกถึงใบหน้าคุณแม่ได้อีก แม้กระทั่งตอนที่ดิฉันเขียนอยู่นี้ ดิฉันก็ไม่เห็นหน้าของเธอ จำได้แค่ว่า ดิฉันเคยเห็นหน้าของเธอในขุมนรก และมันเป็นประสบการณ์ที่น่าสะพรึงกลัว

แล้วพระเยซูจึงพูดว่า "เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อย ไว้เราค่อยคุยกันใหม่"

เราทั้งสองยืนขึ้น พระองค์สวมกอดดิฉันแล้วจากไป ขณะที่พระองค์กอดดิฉัน ร่างกายของดิฉันสั่นมากจนรู้สึกเหมือนกายจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ทุกครั้งที่พระองค์สัมผัสสกายสวรรค์ของดิฉัน ร่างกายธรรมชาติจะได้รับพลังอันท่วมท้นจากการสัมผัสของพระองค์ เส้นประสาทและเส้นเอ็นทุกเส้นของร่างกายจะสั่น และทันทีที่พระองค์จากไป ร่างกายดิฉันก็จะหยุดสั่น

ดิฉันไปโบสถ์ในเช้านั้น และได้ประสพกับการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทำให้ร่างกายของดิฉันสั่นอยู่ตลอดการประชุม ดิฉันสามารถเห็นพระองค์ยืนอยู่เคียงข้างศิษยาภิบาล และในช่วงการนมัสการก็เห็นพระผู้เป็นเจ้าเดินอยู่ในโบสถ์ ช่างรู้สึกอัศจรรย์ที่ได้เห็นรัศมีแห่งการสถิตของพระองค์ในโบสถ์

ตลอดการประชุม ดิฉันหลั่งน้ำตาแห่งความรักและความปลื้มใจ หัวใจเต้นแรงอยู่ในอก ขณะที่ใคร่ครวญถึงความโศกเศร้าของการดาของราชอาณาจักรสวรรค์ที่ได้ไปชมมา การเจิมที่แรงมากอยู่บนดิฉันจนเย็นไม่ไหว ในขณะที่ร่างกายกำลังตอบรับการสถิตของพระเจ้าด้วยความร้อนและการสั่นที่แรง ดิฉันจะไม่ได้ยินคำเทศนาของศิษยาภิบาลเลย

คนในโบสถ์เข้าใจถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับดิฉัน และพวกเขาต่างให้การสนับสนุน ถ้าเป็นเมื่อก่อนดิฉันคงจะเขิน และละอายที่แสดงอาการแบบนั้นต่อหน้าสาธารณชน แต่ดิฉันรู้สึก

มีความสุขเพราะรู้แล้วว่าสิ่งนี้เป็นของขวัญจากพระเจ้า และพระองค์กำลังเตรียมดินให้
รับใช้พระองค์ ในแบบที่ไม่เคยคิดว่าจะเป็นไปได้ ดินไม่อยากให้การสำแดงที่เต็มไปด้วย
ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์นี้หายไปจากชีวิตดิน

ภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่

ในวันที่ 4 มีนาคม พระผู้เป็นเจ้ามาพบตั้งแต่เวลา 2.30 น. - 5.05 น. ร่างกายสั้นอยู่ลิบ
นาที่จากนั้นพระองค์พาฉันไปที่ชายหาด เราเดินขึ้นไปตามไหล่เขาไปยังโขดหินที่เรา
เคยนั่งครั้งก่อน

ทุกสิ่งทุกอย่างดูปกติอยู่สักพักหนึ่ง แต่ในทันใดนั้น ดินสังเกตเห็นภูเขาต่างๆ ที่ไฟ
ลุกเมื่อวันก่อน ตอนนี้เป็นแคร์รอยไหม้เกรียม สิ่งที่ถูกไฟไหม้บัดนี้เป็นแค่กองขี้เถ้าและ
เศษหิน ทั้งบริเวณเป็นเพียงแคร์รอยไหม้ที่พังพินาศขนาดใหญ่สีดำ ดินสังเกตเห็นว่าตามชาย
หาดที่มีคนวิ่งและหกล้มเมื่อวันก่อน เป็นจุดสีดำเหมือนรอยแผลจากไฟ ดินสันนิษฐานว่า
หลุมแต่ละหลุมตามจุดต่างๆ นี่คงจะเป็นถ้ำถ้ำที่เหลืออยู่ของมนุษย์ที่เสียชีวิตในกองไฟ
ในวันสิ้นยุค

มหาสมุทรซึ่งเคยเต็มไปด้วยเพลิงและเลือด บัดนี้เป็นที่กว้างใหญ่กลางปราศจากน้ำ
มันถูกเผาไหม้จนจำไม่ได้ หลังจากเผ่าดูทัศนียภาพสิ่งที่ถูกทิ้งร้าง ความมืด และความ
พินาศอยู่ไม่นาน มหาสมุทรและสภาพแวดล้อมได้คืนกลับมาเป็นปกติ

ดินได้ศึกษาถ้อยคำของพระเจ้า เพื่อคว้ามืออะไรบางอย่างเกี่ยวกับปรากฏการณ์เหล่านี้
ดินได้อ่านถ้อยคำนี้ในหนังสือวิวรณ์ 8:8 "และมีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่ที่ติดไฟลุก
โชน ถูกโยนลงทะเล หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด" วิวรณ์ 16:3 ได้พูดถึง
ทะเลที่กลายเป็นเลือด "จากนั้น บุตรสวรรค์องค์ที่สองได้เทขันของเขาลงในทะเล และทะเล
กลายเป็นเลือด อย่างเลือดคนตาย และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างในทะเลตายหมด" พระเจ้าได้ให้
ดินดูสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้พูดไว้แล้วในถ้อยคำของพระองค์

"ทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไรละ" ดินถามพระผู้เป็นเจ้า ด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่าง
มาก

"ในเวลาแห่งภัยพิบัติครั้งใหญ่"

"ภัยพิบัติครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นเมื่อไรละ พระองค์"

"หลังจากที่เราฆ่าลูกๆ ของเรากลับไปยังราชอาณาจักรของเรา ใครที่ได้อ่านหนังสือ
ของเราและเชื่อผู้เผยถ้อยคำของเรา ควรรู้ถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับเวลาสิ้นยุค

สิ่งทั้งหมดที่เราให้เจ้าเห็นบนชายหาดนี้จะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้”

ดิฉันรู้สึกว่ พระเยซูกำลังจะมาหาเราเร็วๆ นี้ และนี่เป็นสาเหตุที่ทำให้มีสิ่งผิดปกติต่างๆ เกิดขึ้นในโลกนี้ แก่ดูข่าวที่พาดหัวรายวัน ก็จะเห็นพ้องกันกับข้อมูลนี้แล้ว แผ่นดินไหว ภัยพิบัติทางธรรมชาติอื่นๆ (รวมทั้ง เฮอริเคน พายุหมุนทอร์นาโด พายุไต้ฝุ่น ไฟไหม้ น้ำท่วม และพายุหิมะถล่ม) ความรุนแรง สิ่งนอกกฎหมาย โรคระบาด การก่อการร้าย และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอื่นๆ อีกมากมายกำลังเกิดขึ้นอย่างรุนแรง และถี่ขึ้นมากกว่าแต่ก่อน อย่างที่พระคัมภีร์ได้ทำนายเอาไว้

พระเยซูได้บอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

และเจ้าจะได้ยินข่าวสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม เจ้าอย่าเคืองร้อนใจ ด้วยสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะต้องเกิดขึ้น แต่ก็ยังไม่ถึงเวลาสิ้นสุด ด้วยชนชาติจะถูกขึ้นมาค่อสู้กับอีกชนชาติ และราชอาณาจักรสู้กับราชอาณาจักร และจะเกิดการกันดารอาหาร โรคติดต่อร้ายแรง และแผ่นดินไหว ในสิ่งทั้งหมดนี้ เป็นแค่การเริ่มต้นของความทุกข์โศก

ต่อจากนั้น พวกเขาจะส่งเจ้าไปเพื่อถูกข่มเหง และฆ่าเจ้า ชนชาติทั้งหมดเกลียดชังเจ้าเพราะนามของเรา และต่อจากนั้นหลายคนจะขุ่นเคือง จะทรยศต่อกันและกัน จะเกลียดชังซึ่งกันและกัน ต่อจากนั้น ผู้เผยอัยคำเท็จจะตั้งตัวขึ้นมา และหลอกลวงคนจำนวนมาก เพราะสิ่งนอกกฎหมายจะมีมากมาย ความรักของคนจะเย็นชาลง แต่ใครที่ทนได้จนถึงที่สุด จะได้รับความรอด และข่าวดีของราชอาณาจักรจะถูกประกาศไปทั่วโลก เป็นคำพยาณให้ทุกชนชาติ และเมื่อนั้นวาระสุดท้ายจะมาถึง

มัทธิว 24: 6 - 14

เหตุการณ์ต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเยซูได้ให้ดิฉันเห็น ดิฉันหวังที่จะถ่ายทอดความชัดเจนของพระองค์และความเป็นจริงของเหตุการณ์เหล่านี้ให้กับทุกคน ในแบบเดียวกันกับที่ทัศนียภาพเหล่านั้น ได้ทิ้งร่องรอยซึ่งไม่สามารถลบเลือนออกจากสมองของดิฉันได้ ถ้อยคำของพระเยซูเป็นจริง และการเผยอัยคำของพระองค์จะเกิดขึ้นจริงในเวลาอันใกล้ๆ นี้

แหล่งของน้ำที่มีชีวิต

ในหนังสือวิวรณ์ พระคัมภีร์พูดถึง "น้ำแห่งชีวิต" "แล้วทูตสวรรค์ให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำอันบริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิต ที่ไหลออกแก้วเจียรไน ไหลออกมาจากบัลลังก์ของพระเจ้า และของลูกแกะ ตรงเกาะกลางถนน และทั้งสองฝั่งของแม่น้ำเป็นต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองผล ต้นไม้แต่ละต้นให้ผลของมันทุกเดือน" (วิวรณ์ 22:1 - 2)

หลังจากที่พระผู้เป็นเจ้าฟาติฉันไปที่สวรรค์ เราได้เข้าไปในอาคารสีขาว และทูตสวรรค์ฟาติฉันไปห้องแต่งตัวเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า เมื่อออกมา ดิฉันเห็นพระเยซูเปลี่ยนเป็นชุดสวรรค์เช่นกัน พระองค์ฟาติฉันไปที่บัลลังก์ของพระองค์ และบอกให้ดิฉันนั่งที่เก้าอี้ถัดจากพระองค์ นี่เป็นครั้งแรกที่พระองค์ให้ดิฉันนั่งติดกับพระองค์

ในทีนั้น ดิฉันได้เห็นผู้ชายหลายคนสวมเสื้อคลุมและมงกุฏสวยงามนั่งอยู่ข้างหน้าเรา ดิฉันสังเกตว่าพวกเขาดูยิ่งใหญ่และมีความสำคัญมาก

"พระองค์คะ ผู้ชายเหล่านี้คือใคร"

"คนเหล่านี้คือ ผู้ที่เราได้ให้อภัยคำสัจศีลสิทธิ์กับเขา และพวกเขาได้บันทึกอภัยคำเหล่านี้ลงในหนังสือของเราอย่างสัตย์ซื่อ"

พระองค์ชี้ไปยังพระคัมภีร์สี่คานาตามหิมาที่อยู่มุมห้อง และดิฉันสังเกตว่าหน้ากระดาษของข้อพระคัมภีร์กำลังพลิกอยู่ ราวกับว่ามีลมเบาๆ กำลังพลิกแต่ละหน้า ดิฉันรู้สึกแปลกใจ แต่ก็รู้ว่าเป็นลมของพระวิญญาณของพระเจ้าที่พลิกไปตามหน้าต่างๆ ของอภัยคำบริสุทธิ์ จนเกิดเสียงกระดาษสีกัน

พวกผู้ชายเริ่มเดินออกไปอย่างช้าๆ และมีทูตสวรรค์ฟาติฉันกลับมายังห้องแต่งตัว เพื่อที่จะได้เปลี่ยนกลับมาเป็นชุดเสื้อคลุมปกติ และร่างกายของดิฉันก็ได้เปลี่ยนเป็นร่างกายของวัยรุ่น ดิฉันนึกขึ้นได้ว่า สวรรค์เป็นสถานที่ๆ เราไม่มีวันแก่ ความคิดอย่างนี้ทำให้ดิฉันเกิดความยินดี และเต็มอิ่มไปด้วยความรู้สึกที่อัศจรรย์สุดๆ

เราข้ามสะพานทองคำอีกครั้ง และเดินไปตามไหล่เขา ใกล้เคียงเขาถึงดงาม มีรั้วทองคำล้อมอาณาบริเวณ และรั้วก็มีประตูรั้วมากมายอยู่ไม่ห่างกันรอบบริเวณด้านนอกทั้งหมด มีต้นไม้ปลูกอยู่ชิดรั้ว และดอกไม้ดอกเล็กๆ สีเหลืองคลุมพื้นดินรอบๆ ต้นไม้เหล่านั้น มันเป็นส่วนหินอันงดงามที่นำไปสู่แม่น้ำที่ใสสะอาดแก้วเจียรไน

ดิฉันสังเกตได้ว่า ต้นไม้เหล่านี้มีผลไม้สีม่วงอยู่บนต้น พระองค์เอื้อมมือเก็บ และส่งให้ดิฉันทานหนึ่งผล ขณะที่พระองค์เพลินอยู่กับอีกผลหนึ่งที่พระองค์เด็ดมา แม่น้ำดูแคบแต่เหมือนไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่มันไหลไปตามทางของมันผ่านหุบเขาที่อุดมสมบูรณ์ ไม่มีสถานที่แห่งใดบนโลกแม้กระทั่งราชาแห่งเทือกเขาอย่างเทือกเขาร็อกกี หรือ สวนผลไม้ใดก็ไม่สามารถนำมาเปรียบได้กับสวนสวรรค์ที่อุดมสมบูรณ์เบื้องหน้าดิฉันได้

"สถานที่แห่งนี้ คืออะไรคะ พระองค์"

"เป็นสถานที่ของน้ำที่มีชีวิต เจ้าอยากดื่มมั๊ย"

"อยากค่ะ พระองค์"

พระองค์ก้มลงใช้มือวักน้ำบริสุทธิ์ที่ใสสะอาดจนเต็ม พระองค์ดื่มจากมือของพระองค์

และแสดงวิธีให้ดิฉันทำตาม ดิฉันก้มลงเดิมน้ำใส่อุ้งมือ แล้วจับความอร่อยสดชื่นของน้ำนั้น ช่างหวานจับใจยิ่งกว่าน้ำใดๆ ที่เคยได้ลิ้มลอง

"ลูกสาวของเรา เจ้าชอบน้ำนี้หรือเปล่า"

"อร่อยมากเลยค่ะ พระองค์"

"ตอนนี้ เราจะพาเจ้าไปดูสถานที่พิเศษแห่งหนึ่ง"

คฤหาสน์

ดิฉันสงสัยว่า พระองค์จะพาไปที่ไหน ในขณะที่จูงมือดิฉันเดิน พระองค์พาไปที่ปราสาท ที่เรามาเยี่ยมในวันก่อน หัวใจของดิฉันร้องเพลงด้วยความอัศจรรย์ใจ จะมีสิ่ง gìงดงามไปกว่านี้หรือ

ถนนทองคำทำให้ดิฉันอัศจรรย์ใจ และรู้สึกมีความสุขมากขณะที่เราเดินไปตามสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้เตรียมไว้ให้ลูกๆ ของพระองค์ ถนนมองดูสั้นเพราะมันเป็นเงาวาววับ แต่รู้สึกเหมือนพื้นปกติ เพราะความวาวของมันจึงดูคล้ายลานสเก็ตน้ำแข็งที่อยู่ในอาคาร และมีแสงอาทิตย์สาดส่องไปทั่วทั้งบริเวณ

เมื่อใดก็ตามที่ดิฉันเดินอยู่กับพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันรู้สึกมีความสุขอย่างที่สุด จนหาคำมาบรรยายไม่ได้ เป็นความรู้สึกที่อบอุ่น สนุก และความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยรวมอยู่ด้วยกัน

เราเดินผ่านคฤหาสน์ และปราสาทอีกหลายหลัง แต่ละหลังยิ่งดูประณีตมากกว่าหลังที่ผ่านมา พระผู้เป็นเจ้าได้หยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ดิฉันรู้ว่าพระองค์จะพาดิฉันเข้าไปข้างใน ดิฉันตื่นเต้นสุดที่จะประมาณ หัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะขณะที่เราเดินขึ้นบันไดหน้าบ้าน

สายตาของดิฉันจ้องไปที่ลูกบิดประตู ซึ่งทำด้วยทองคำ จากนั้นก็เห็นแผ่นป้ายทองคำที่หน้าประตู มีชื่อเขียนอยู่บนแผ่นป้าย ดิฉันสังเกตในทันทีว่าเป็นชื่อของดิฉัน ดิฉันแทบจะเป็นลมด้วยความประหลาดใจ ตัวอักษรที่เขียนอย่างวิจิตรเป็นชื่อ "ซู นาม"

สถานที่แห่งนี้พระเจ้าได้เตรียมไว้ให้กับดิฉัน! ดิฉันรู้สึกอัศจรรย์ใจ มันดูดีเกินกว่าที่จะเป็นความจริง ดิฉันได้ยืนอยู่ที่นี่แล้ว หน้าประตูราชวังอันหรูหราในสวรรค์ และมีชื่อตัวเองจารึกด้วยทองคำบนประตูที่สวยงาม มันมากเกินกว่าที่จะรับ สิริชะของดิฉันหมุนเหวี่ยงด้วยความแปลกใจ สิ่งเหล่านี้เป็นไปได้อย่างไรกัน

ดิฉันหลังน้ำตาแห่งการขอบคุณและการชื่นชม ขณะที่หัวใจไหลล้นด้วยความรัก และการเทิดทูนพระองค์ ดิฉันไม่เคยหวังที่จะได้สิ่งอัศจรรย์จากพระองค์มากขนาดนี้ ดิฉัน

รู้สึกอยู่เสมอว่าเพียงแค่พระองค์ให้ความสนใจดิฉันบ้างก็ดีมากแล้ว แต่บัดนี้พระองค์กำลัง
เทการอวยพรของพระองค์ลงมาบนดิฉัน!

ดิฉันได้ลิ้มรสน้ำที่มีชีวิต และดิฉันรู้ว่าจะไม่มีการหาอีกเลย ดิฉันได้ลิ้มรสผลไม้
สีม่วงของสวนสวรรค์ และจะไม่มีการหิวสิ่งที่เปื้อนของโลกอีกเลย

ดิฉันได้ออกอยู่กับพระเยซูเจ้าและองค์เจ้านาย และพระองค์ได้พาดิฉันไปค้นหาสถานที่
พระองค์สร้างสำหรับดิฉัน ดิฉันร้องไห้อย่างเปิดเผย ขณะที่พระองค์พาเข้าไปในบ้าน
พระองค์พูดว่า "ลูกสาวของเราอ้อ อย่าร้องไห้เลย เราอยากให้เรามีความสุข"

เมื่อเราก้าวข้ามธรณีประตูของค้นหาสถานที่ เพลงในมิติวิญญาณดังขึ้นมาจากหัวใจของ
ดิฉัน และดิฉันยังคงหลั่งน้ำตาแห่งความชื่นชมและขอบคุณ ผืนที่ทำด้วยหินส่องแสง
ระยิบระยับขนานไปกับระเบียบของค้นหาสถานที่ ทำเอาดิฉันอ้าปากค้าง ดิฉันชอบพรมสีแดง
และครีมที่มีลายทรงกลม แก้วอีกามะหยี่สีแดงดูคลาสสิกและมีรสนิยมน เหมือนแก้ว
ตัวที่ดิฉันอยากจะมียู่ประจำที่บ้าน มีมันสีแดงอันประณีตที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา

พระเยซูนั่งลงที่แก้วอีกามะหยี่ตัวหนึ่ง ขณะที่ดิฉันเดินขึ้นบันไดเวียนที่โอ่อ่าตระการตา
เพื่อลิ้มรสความสุขในค้นหาสถานที่ของดิฉันทุกวินาทีอย่างเต็มที่ ห้องนอนนั้นปูด้วยพรมสีขาว
ล้วน และดิฉันสังเกตว่าหัวเตียงทำจากเงินฝังด้วยหินสีฟ้าตกแต่งไปตามขอบของมัน

กระจกบนโต๊ะเครื่องแป้งก็มีหินสีฟ้าเช่นกัน ยิ่งเพิ่มความสว่างให้เด่นชัดมากขึ้น ห้อง
น้ำมีอ่างเงิน ตกแต่งด้วยอัญมณีล้ำค่าทุกสี

ดิฉันร้องเพลงขณะเดินไปรอบๆ ด้านในตัวค้นหาสถานที่ ดิฉันรู้สึกเหมือนเจ้าหญิงในเทพ
นิยาย แต่ดิฉันรู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่โลกนิยาย มันเป็นเรื่องจริงยิ่งกว่าที่เคยจินตนาการไว้ ดิฉันเชื่อ
เรื่องของสวนสวรรค์อยู่เสมอ แต่ไม่เคยมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่ามีตัวตนจริงๆ เดียวนี้
ดิฉันรู้เกินความสงสัยใดๆ ทั้งสิ้นว่าสวรรค์เป็นจริง และอยากให้ทุกคนในโลกรู้ด้วยเช่นกัน

หลังจากเปลี่ยนปีติยินดีอยู่พักใหญ่ ดิฉันก็เดินลงบันไดไปที่ซึ่งพระองค์นั่งอยู่ พระองค์
ลุกขึ้นและถามว่า "ลูกมีความสุขใช่ไหม ชู นาม"

ดิฉันรู้ว่าพระองค์มีความสุขที่ได้ให้ดิฉันค้นหาสถานที่ของตัวเอง

"กะ ลูกมีความสุขมากๆ และขอบพระคุณมากสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทำ
ให้กับลูก" ดิฉันตอบ "แต่ลูกก็ยังรู้สึกอยู่ดีว่าลูกไม่สมควรกับการอวยพรที่พิเศษขนาดนี้
ลูกยังไม่ได้ทำอะไรให้พระองค์เลย แต่ลูกก็อยากรับใช้พระองค์และทำให้พระองค์มีความสุข"

"เจ้าได้ทำให้เรามีความสุขแล้ว ลูกสาวของเรา เจ้าเป็นลูกสาวคนสำคัญของเรา และเรา
อยากจะอวยพรเจ้ามากๆ "

ลูกของเรายังไม่พร้อมสำหรับเรา

เมื่อเราออกจากที่นั่น เราเดินข้ามสะพานทองคำ แล้ววกกลับไปหาอาคารสีขาว เพื่อเปลี่ยนเป็นชุดเสื้อคลุมยาวสวยงามและมงกุฎที่งดงาม จากนั้นได้ไปที่สระน้ำ ดิฉันรู้สึกเต็มเปี่ยมไปด้วยความยินดี จึงเริ่มร้องเพลงก่อนที่จะมาถึงสระน้ำ

เรานั่งคุยกันอยู่ชั่วครู่ ดิฉันเพิ่งรู้ว่าตัวเองเป็นบุคคลที่ได้รับการอวยพรมากที่สุด ยิ่งกว่าคนอื่นๆ ที่เคยมีชีวิตอยู่ พระเยซูจัดจังหวะฝันกลางวันของดิฉันด้วยความที่สำคัญที่สุด

"ซู นาม เราได้เตรียมทุกสิ่งทุกอย่างให้กับลูกๆ ของเราแล้ว เราเร่งรีบสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะราชอาณาจักรของเราพร้อมมานานแล้ว แต่ลูกของเราจำนวนมากยังไม่พร้อมสำหรับเรา เพราะพวกเขารักโลกมากเกินไป

"นั่นคือสาเหตุที่เราอยากให้เจ้าเขียนหนังสือเล่มหนึ่งให้กับเรา เราว่ามันทำให้เจ้าเหนื่อย แต่งานนี้ต้องทำให้เสร็จโดยเร็ว"

"พระองค์คะ ลูกแปลกใจมากในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกดู ถ้าลูกได้ยืนยันว่ามีหนังสือแบบนั้น ลูกรู้ว่าลูกคงอยากอ่าน เพราะลูกรักพระองค์มากๆ"

"เรารู้ว่าเจ้ารักเรา ลูกสาวของเรา" พระองค์ตอบยิ้ม ๆ "นี่คือสาเหตุที่เราต้องรีบเร่งขนาดนั้น การประกาศข่าวดีเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในโลก เราอยากให้ลูกของเรารู้ว่าเรากำลังจะมาเร็วๆ นี้"

ความคิดของดิฉันย้อนกลับไปถ้อยคำที่อยู่ท้ายสุดของพระคัมภีร์ และดิฉันได้ร้องออกมาอย่างหมดหัวใจของดิฉันด้วยเช่นกันว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น จงมาเถิดพระเยซู"

มารานาธา! พระเยซูกำลังมาในเร็วๆ นี้จริงๆ

เตรียมตัวสำหรับงานรับใช้

พี่น้อง ก่อนที่จะถึงเวลานั้น เราขออ้อนวอนท่านโดยความเมตตาของพระเจ้า ที่ท่านจะมอบกายของท่านให้เป็นสิ่งถวายที่มีชีวิต บริสุทธิ เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ซึ่งคือการรับใช้ที่ควรแก่เหตุผล และอย่าทำตามอย่างโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลง โดยการเปลี่ยนความคิดของท่านเสียใหม่ ที่ท่านจะพิสูจน์ได้ว่าอะไรคือสิ่งที่ดี และเป็นที่ยอมรับ และเป็นเจตนารมณ์ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

โรม 12: 1 - 2

ประสบการณ์เหนือธรรมชาติของดิฉัน มีทั้งความเบิกบานใจอย่างเต็มล้น และความอ่อนเพลีย พระเยซูได้รับรู้สัญญาณที่เกิดขึ้นกับร่างกายและสุขภาพของดิฉัน อาการคันที่ร่างกายต้องอดทน เป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการเพื่องานรับใช้ของดิฉัน การทำงานเหนือธรรมชาติของพระเจ้าในชีวิตของดิฉัน ปรากฏออกมาทางกายภาพ รวมไปถึงการตรวจร่างกายที่ร้องมาจากวิญญาณของดิฉันล้วนมีผลกระทบต่อร่างกายทั้งสิ้น

หลังอาการคันที่รุนแรงภายในกายของดิฉันสองสามชั่วโมง ดิฉันก็เกิดอาการวิงเวียนหัวหมุน และรู้สึกเวียนศีรษะ บางครั้งรู้สึกรุนแรงมากจนแทบจะเดินไม่ไหว

พลังแห่งการเจิมของพระองค์ในชีวิตของดิฉัน ทำให้ทานอาหารไม่ได้มาหลายวัน การนอนหลับที่ไม่เพียงพอ และการขาดอาหารทำให้ดิฉันรู้สึกอ่อนเพลียและชুবผอม จริงๆ แล้วน้ำหนักได้ลดลงห้าปอนด์ รู้สึกคลื่นเหียนบ่อยๆ และมักรู้สึกเจ็บปวดในท้องและข้อต่ออย่างไก็ตาม ก่อนที่พระเยซูจะจากไป พระองค์จะรักษาความเจ็บปวดของดิฉัน

พระองค์โอบกอดดิฉัน สัมผัสครั้งเดียวจากมือของพระองค์ได้ยกความเจ็บปวดออกไป และอาการคันก็หยุด พระองค์มักจะพูดด้วยคำอ่อนโยน แสดงความเป็นห่วงและเอาใจใส่ ทำให้ดิฉันรู้ว่าพระองค์เข้าใจจริงๆ ว่าดิฉันเหนื่อยแค่ไหน มันเป็นเรื่องพิเศษสุดที่รู้ว่าพระองค์เอาใจใส่ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับลูกๆ ของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นอาการเจ็บปวด กังวล เหนื่อยล้า ความหวัง และความฝันของเรา

ผู้ที่เขียนหนังสือฮีบรูได้อธิบายว่าสิ่งนี้เป็นไปได้อย่างไร

เมื่อเห็นแล้วว่าเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ที่ผ่านฟ้าสวรรค์มาแล้ว คือพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ก็ให้เราเชื่อมั่นในความเชื่อที่ออกจากปากของเรา ด้วยว่าเรา ไม่ได้มีมหาปุโรหิตผู้ที่ไม่อาจเข้าใจความอ่อนแอของเรา แต่พระองค์ถูกทดสอบ ในทุกจุดเช่นเดียวกันกับเรา แต่ถึงกระนั้นก็ปราศจากบาป ดังนั้น ให้เราเข้ามาที่ บัลลังก์แห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ เพื่อเราจะได้รับความเมตตาและพบพระคุณ ที่จะช่วยเหลือเมื่อถึงคราวจำเป็น

ฮีบรู 4: 14 - 16

พระเยซูได้ร้องให้ พระองค์รู้ถึงความรู้สึกที่อ้างว้างและการถูกปฏิเสธ พระองค์เผชิญ การทดสอบ พระองค์เองได้ต่อสู้กับเจตนารมณ์ของพระเจ้า พระองค์ประสบกับความ โกรธและความกลัว ไม่ว่าอะไรที่เราต้องเผชิญพระองค์เคยเจอมาก่อนแล้ว ที่สำคัญยิ่ง กว่านั้นคือ มหาปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ของเราจะอยู่ตรงนั้นกับเรา คอยอธิษฐานให้เรา พระองค์ แยกภาระของเรา พระเยซูมีความเข้าใจอย่างแท้จริง

พระองค์รู้ว่า หลายสิ่งจะต้องได้รับการรักษาจากภายใน ก่อนที่ดิฉันจะถูกเรียกให้ทำ งานรับใช้อย่างเกิดผล พระองค์ได้อธิบายให้ดิฉันฟังแล้วว่า พระองค์ต้องพูดสิ่งต่างๆ ซ้ำ หลายครั้ง เพื่อที่ดิฉันจะได้เข้าใจจริงๆ พระองค์พาดิฉันไปสถานที่ในสวรรค์บางแห่งมาก กว่าหนึ่งครั้ง เพื่อที่ดิฉันจะได้มีประสบการณ์จริงกับสถานที่เหล่านั้นอย่างเต็มที่ และจด จำสิ่งเหล่านั้นได้ พระองค์อธิบายเหตุผลที่ร่างกายของดิฉันอ่อนแออย่างมีพลังทุกครั้งในขณะที่ อยู่ในการสถิตของพระองค์ เป็นเพราะพระองค์กำลังเทฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในตัวดิฉัน

สรุปคือ ดิฉันกำลังถูกเตรียมเพื่องานรับใช้ระดับโลกของการประกาศและการรักษา ซึ่ง จะเริ่มไปพร้อมกับหนังสือที่คุณถืออยู่ในมือขณะนี้

พระคัมภีร์สดำขนาดใหญ่

ในวันที่ 5 มีนาคม พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันตื่นตั้งแต่ 01.50 น. - 04.20 น. ในครั้งนี้ ร่างกาย ของดิฉันอ่อนแอประมาณยี่สิบห้า นาที จากนั้นพระองค์พาดิฉันไปที่ชายหาด เพื่อเตรียมตัวไป สวรรค์อีกครั้ง

เราไปอาคารสีขาวและไปที่ห้องแต่งตัวอีกครั้ง เราสองคนเปลี่ยนเป็นชุดเสื้อคลุม และมงกุฎแห่งสวรรค์ แล้วไปที่ห้องพระโรง ซึ่งพระเยซูนั่งประจำที่ของพระองค์และ บอกให้ดิฉันไปนั่งเก้าอี้ถัดจากพระองค์ มีผู้ชายหลายคนอยู่ข้างหน้าเราและสวมมงกุฎ คล้ายคลึงกับของดิฉัน

"ผู้ชายเหล่านี้เป็นใครคะ" คินันถาม

พระเจ้าตอบว่า "พวกเขาเป็นคนที่เขียนถ้อยคำของเรา"

คินันมองดูหน้าที่ทอแสงของแต่ละคน และพยายามเดาว่าใครเป็นใคร ที่เห็นนั่งอยู่ข้างหน้าคินันคือเหล่าอัครทูต ยอห์น มัทธิว ลูกา มาระโก ยากอบ เปโตร และเปาโล บรรดาบุรุษที่เป็นผู้เผยถ้อยคำของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่น เช่นอิสยาห์ เหมรีห์ โยเอล มีคาห์ มาลาคีย์ ดาเนียล โอบาดีห์ โสเชยา และคนอื่นๆ อีกมาก

คินันคิดว่า โมเสสและโยชูวา ต้องอยู่ในกลุ่มนี้เช่นกัน ทั้ง เนหะมีย์ โยบ ดาวิด ซาโลมอน เอสเทียล นาอุม โยนาห์ และเศคาริยาห์ คินันอยากจะคุยกับพวกเขาแต่ละคน อยากจะถามโยนาห์ว่า รู้สึกอย่างไร ตอนที่อยู่ในท้องของปลาตัวใหญ่นั้น อยากให้ดาเนียลเล่าว่า เขารู้สึกอย่างไรตอนอยู่ในถ้ำสิงโต คินันอยากจะฟังดาวิดเล่าถึงตอนที่ได้เผชิญหน้ากับโกลิอัท

คินันเข้าใจขึ้นมาในทันทีว่า สักวันหนึ่งในอนาคตอันใกล้ คินันจะได้เข้าไปอยู่บ้านในสวรรค์หลังที่พระองค์ให้ดู แล้ววันนั้นคินันจะได้คบหาสมาคมกับบรรดาผู้บริสุทธิของพระเจ้า จากทุกยุคทุกสมัยตลอดไป ตอนนั้นแหละที่คินันจะได้ถามคำถาม แล้วก็จะได้คำตอบ คินันรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่พิเศษสุดมิใช่หรือ

เปาโลได้เขียนว่า "บัดนี้ เราเห็นเงาสะท้อนในกระจกที่เลือนราง แต่เวลานั้น เราจะเห็นกันหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แค่บางส่วน แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนที่พระองค์รู้จักข้าพเจ้าอย่างแจ่มแจ้ง" (1 โครินธ์ 13:12) มันยังเป็นสิ่งที่อยู่ไกลเกินความเข้าใจของคินัน ที่คินันถูกเลือกให้มารับรู้ล่วงหน้ามากมายเรื่องวันอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ที่เราจะรู้ อย่างที่พระองค์รู้เรา คินันรู้แค่เพียงว่าพระองค์ได้อนุญาตให้คินันรับพระคุณที่พิเศษอย่างไม่น่าเชื่อที่จะเห็นสิ่งต่างๆ มากมาย และสิทธิพิเศษนี้ไม่ใช่เพื่อตัวคินันเพียงผู้เดียว แต่เป็นของทุกคน เพื่อว่าคนเหล่านั้นที่เต็มใจยอมทำตาม จะเชื่อและได้ความรอด

เมื่อพระคัมภีร์สดุดาขนาดมหึมาที่คินันได้เห็นเมื่อครั้งก่อนได้มาอยู่ตรงหน้า มันได้แผ่รัศมีด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพุดกับหัวใจคินันว่า "ข้อพระคัมภีร์ทุกข้อได้รับการคล้อยจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับการสอน การติเตียน การแก้ไขเป็นแนวทางในความถูกต้อง เพื่อที่คนของพระเจ้าจะได้บริบูรณ์ และเตรียมพร้อมโดยตลอดสำหรับงานที่สี่ทุกอย่าง" (2 ทิโมธี 3: 16 -17)

คินันสังเกตว่า บรรดานักเขียนที่ได้รับการคล้อยให้เขียนพระคัมภีร์ต่างมีสมุดจดบันทึกอยู่ในมือ คินันจึงรู้ว่า พระเยซูได้ให้คินันเห็นภาพเหตุการณ์นี้เป็นครั้งที่สอง เพื่อคินันจะได้เข้าใจถึงความสำคัญแห่งถ้อยคำของพระองค์ในชีวิตอย่างแท้จริง และรู้ว่าพระองค์

อยากให้ดิฉันอ่าน ศึกษา และจดบันทึกขณะที่ศึกษาถ้อยคำของพระองค์

พระผู้เป็นเจ้าและองค์เจ้านายอยากให้ดิฉัน "รับเอาความรอดเป็นหมวกเหล็ก และถ้อยคำของพระเจ้าซึ่งเป็นดาบของพระวิญญาณ อธิษฐานและการวิงวอนในพระวิญญาณ" (เอเฟซัส 6:17 - 18) ความมึนเมาของพระคัมภีร์ที่อยู่ตรงหน้าดิฉันถูกนำมาใช้เพื่อช่วยเตือนว่า พระคัมภีร์ที่อยู่ในชีวิตของเราควรจะโตขึ้นไปเรื่อยๆ และควรจะเป็นรากฐานของการเริ่มและการสร้างพันธกิจของดิฉัน

กายสวรรค์

ทูตสวรรค์ได้พาดิฉันกลับไปห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ที่ซึ่งดิฉันเห็นภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกใสแจ๋วขนาดมหึมา ดิฉันได้รับการเปลี่ยนแปลง! ร่างกายใหม่ของดิฉันเป็นร่างกายในช่วงวัยรุ่น สวย สาว และกระฉับกระเฉง ทุกครั้งที่ดิฉันได้เห็นกายที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงนี้ ดิฉันรู้สึกตกใจมาก แต่มันเป็นการเตือนความจำว่าเมื่อดิฉันได้ไปสวรรค์ ดิฉันจะมีกายใหม่ กายสวรรค์ที่ใหม่ จะไม่มีวันแก่ ไม่มีการเจ็บปวด ใบหน้าปราศจากริ้วรอย ฟันจะขาว และเท่ากัน เส้นผมของเราก็จะไม่หงอก แววดาของหนุ่มสาวจะฉายออกมา รูปร่างของเราก็จะตรงและสมดุล ร่างกายที่พิการอย่างที่เราอยู่บนโลกจะหายไป เราจะเป็นคนใหม่ครบถ้วนทุกประการ และเป็นสิ่งที่อัศจรรย์สุดๆ !

น้ำแห่งชีวิตที่ไหลอยู่

เราได้เปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นจึงเดินข้ามสะพานทองคำผ่านหุบเขาที่เขียวขจี เดินไปตามถนนสวยงามที่กั้นอาณาเขตด้วยรั้วทองคำ และมีประตูรั้วมากมาย ตามเส้นทางนั้น ดิฉันสังเกตได้ถึงต้นไม้ที่บัดนี้คุ้นเคยกับผลของมันแล้ว และดอกไม้สีเหลืองที่งามเหมือนภาพวาด หินสวยงามอยู่กระจัดกระจายข้ามไปจากท้องทุ่ง และแม่น้ำที่มีน้ำไหลแรงและใสดุจแก้วเจียรไนอยู่ในบริเวณใกล้ ๆ

"น้ำนั้นเป็นน้ำแห่งชีวิต" พระผู้เป็นเจ้าชี้แจงให้ฟัง ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองที่ได้เห็นแม่น้ำอันตระการตานี้ ครั้งก่อนดิฉันยังได้ชิมความหวานและความบริสุทธิ์ของมัน

ดิฉันสังเกตว่า แม่น้ำแห่งชีวิตนั้นแคบ แต่ดูไม่มีที่สิ้นสุด ขณะที่เราเดินตรงไปที่ประตูรั้วที่อยู่ใกล้ที่สุด พระองค์ถามว่าอยากจะดื่มจากแม่น้ำแห่งชีวิตอีกครั้งหรือไม่ ดิฉันส่ายศีรษะเพราะไม่อยากจะฉวยโอกาสในความกรุณาที่เต็มด้วยพระคุณของพระองค์ และดิฉันใจร้อนที่จะได้เห็นสถานที่ต่อไป ซึ่งหวังว่าคงจะเป็นมหานิรันดร์หลังที่พระองค์ได้เตรียมไว้ให้กับดิฉันแล้ว

เรามุ่งหน้าสู่ทิศทางที่จะไปค้นหาสันของดิฉัน เมื่อถึงเราก็ได้เข้าไป พระผู้เป็นเจ้านั่งบนเก้าอี้ตัวเดิมที่ได้นั่งครั้งที่แล้ว และดูเหมือนอยากให้ดิฉันขึ้นไปสำรวจที่อยู่อาศัยในอนาคตของดิฉัน

ดิฉันขึ้นไปห้องเดิมที่ไปมาแล้ว และได้จินตนาการว่าจะเป็นอย่างไรที่จะใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ ห้องนอนสีเงินที่ประดับประดาด้วยหิน ห้องแต่งตัว ตลอดจนม่านและพรมที่สวยงาม ผืนอันระยิบระยับล้วนสวยงามทั้งสิ้น ทั้งหมดนี้เตือนให้ดิฉันระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทำให้ดิฉัน

พระองค์ให้ดูสิ่งเหล่านี้อีกครั้ง เพื่อจะได้จดจำและเชื่อจริงๆ ดิฉันจึงรู้สึกอัศจรรย์ใจและมีความคาดหวังมากยิ่งขึ้น กว่าที่เคยประสบในการมาครั้งก่อน

เราออกจากค้นหาสันของดิฉัน และกลับไปยังอาคารสีขาวอีกครั้งเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าของเรา จากนั้นเราไปยังสระน้ำที่เงียบสงบ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้นั่งบนก้อนหินประจำของพระองค์

พระองค์นั่ง แต่ดิฉันไม่สามารถอดกลั้นตัวเองได้ จึงเดินร่ำและร้องเพลงด้วยความปลื้มปิติยินดีมากกว่าที่เคยเป็นมา จากตำแหน่งที่ยืนอยู่เหนือกว่าบนสวรรค์ ดิฉันสามารถเห็นกายธรรมชาติที่ยังคงนอนอยู่บนเตียงขยับตัวและโบกมือ ดูพระผู้เป็นเจ้าจะโปรดดิฉันอย่างมาก พระองค์ส่งสัญญาณให้ดิฉันนั่งข้างๆ พระองค์

ความสมบูรณ์ และการรักษา

ดิฉันรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าต้องเตรียมสิ่งต่างๆ ในชีวิตของดิฉันอีกมาก ก่อนที่ดิฉันจะพร้อมสำหรับการเรียกที่พระองค์ได้มอบให้ สิ่งที่ได้เกิดขึ้นในอดีตทำให้ดิฉันกลายเป็นคนที่รู้สึกด้อยและไร้ค่า ดูเหมือนพระองค์จะจงที่จะช่วยดิฉันให้เกิดความเชื่อมั่นในพระองค์ก่อน แล้วจึงเชื่อมั่นในตัวเอง

"ลูกสาวของเรา เราได้ให้เจ้าดูส่วนต่างๆ ที่สำคัญของราชอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว และเราอยากให้เจ้าบอกทุกคนในสิ่งที่เจ้าได้เห็น เราเห็นว่าวันนี้ เราได้ให้เจ้าเห็นหลายสิ่งที่เคยให้ดูมาก่อนแล้ว เมื่อเจ้าทำงานที่เราเรียกให้เจ้าทำ จิตของคนจำนวนมากจะได้รับความรอด หนังสือเล่มนี้คนจะได้อ่านกันทั่วโลก"

"พระองค์คะ แต่ลูกเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก เหตุไรพระองค์จึงเลือกลูก เหตุไรไม่เลือกคนที่มิชื่อเสียงอยู่แล้ว"

"ซุน นาม เราสร้างเจ้าขึ้นมาเพื่องานในช่วงเวลาสั้นๆ เราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียง เราเห็นว่าเจ้ากำลังเรียนสิ่งที่เราสอนเจ้า เราเห็นว่าเจ้าจะซื่อสัตย์ต่อเรา"

"ใครจะเป็นคนเขียนหนังสือ" ดิฉันถาม "ลูกพยายามเขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์พูด และที่จะอธิบายถึงสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ให้ลูกดู แต่ลูกก็ยังไม่รู้ว่าจะเขียนหนังสือได้อย่างไร" (ความจริงก็คือ ดิฉันรู้สึกกลัวที่จะต้องทำหนังสือเล่มนี้) "พระองค์คะ ลูกไม่มีความรู้พอที่จะเขียนหนังสือ"

"เจ้าไม่จำเป็นต้องรู้วิธีที่จะเขียนหนังสือ แค่จดสิ่งที่เราให้เจ้าเห็นและบอกเจ้า และจะมีนักเขียนมาเขียนแทนเจ้า ลูกเอ๋ย อย่าเป็นกังวล เราจะนำคนๆ หนึ่งมาเขียนใหม่ในสิ่งที่เจ้าจดบันทึกไว้ นักเขียนที่เต็มด้วยพระวิญญาณจะทำงานนี้แทนเจ้า"

ข้อมูลใหม่ที่เล็กน้อยนี้ ทำให้ความคิดของดิฉันโล่งขึ้น ดิฉันกำลังเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระเจ้าแทนความเข้าใจของตนเองอย่างช้าๆ ทีละขั้นตอน ข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งเข้ามาในความคิด "วางใจในพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของท่าน และอย่าพึ่งพาความรู้ของตัวเอง ยอมรับพระองค์ในทุกทางของท่าน แล้วพระองค์จะนำเส้นทางเดินของท่าน" (สุภาษิต 3:5 - 6)

ปัญหาของดิฉันไม่ใช่การไม่วางใจพระเจ้า พระองค์ได้พิสูจน์ความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อดิฉันในวิถีทางที่พิเศษหลายอย่าง ปัญหาของดิฉันคือการไม่เชื่อมั่นในตัวเอง ตั้งแต่เด็กมาแล้ว ดิฉันกลัวการที่จะต้องก้าวออกไปที่จะเป็นผู้นำ แล้วตอนนี้ดิฉันถูกเรียกให้เขียนหนังสือและเริ่มปฏิบัติพันธกิจทั่วโลก ตามความเป็นจริงแล้ว ดิฉันกลัวมาก

พระเจ้าเป็นเจ้าจึงแทรกความคิดใหม่เข้ามาโดยพูดว่า "เจ้าจะมีทรัพย์สินมั่งคั่ง เราอยากให้เจ้าใช้ในการสร้างคริสตจักรให้เรา"

"แต่ลูกเทศนาไม่เป็นค่ะพระองค์"

"เจ้าจะไม่ต้องเทศนา"

เสียงครางลึกลง ในวิญญาณของดิฉันเริ่มดังออกมา และดิฉันรู้ว่ามีการเจิมที่พิเศษอยู่บนดิฉัน ต่อจากนั้นสิ่งที่ชัดเจนยิ่งกว่าทัศนียภาพทางธรรมชาติได้ปรากฏต่อหน้าดิฉัน

มันเป็นนิมิตของโบสถ์ โบสถ์ที่มีโครงของอาคารสีขาว มีหลังคาที่เป็นยอดสูง ทางเข้าเป็นประตูสองบานอันสวยงาม สถานนมัสการตกแต่งด้วยสีแดงเข้มทั้งเก้าอี้และพรม ดิฉันสามารถเห็นกิจกรรมและการปฏิบัติหน้าที่ที่เกิดขึ้นในปีกด้านต่างๆ ของอาคาร

สถานนมัสการนั้นเต็มไปด้วยผู้คน ดิฉันสังเกตว่าบางคนนั่งรถเข็นเข้ามาในโบสถ์ แต่ตอนกลับได้เดินกลับ หน้าตาของพวกเขาเบิกบานไปด้วยความยินดี เพราะได้รับการรักษาอย่างสมบูรณ์ แค่นี้ดิฉันก็นำการรักษามาสู่ใจที่ปวดร้าว และความกลัวของดิฉันเช่นกัน พระเจ้าอยากให้ดิฉันได้รับอย่างครบถ้วนเช่นกัน พระองค์กำลังเตรียมดิฉันให้พร้อมสำหรับพันธกิจที่ดิฉันถูกเรียกมา

"ลูกชอบสิ่งที่เห็นหรือเปล่า" พระเจ้าเป็นเจ้าถาม

ดิฉันส่งยิ้มที่เป็นประกายกลับไปให้พระองค์ และตอบว่า "ขอบคุณ" ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นกว่า
ครั้งใดๆ ในชีวิต

ต่อจากนั้น พระองค์ได้พูดย้ำในสิ่งที่สำคัญมากต่อพระองค์ "ก่อนที่จะมาหาประชากร
ของเรา ครึ่งหนึ่งของผู้ที่ไม่เชื่อ จะได้รับความรอด"

"พระองค์จะมาหาเราเมื่อไรคะ" ดิฉันถามอีก หวังว่าจะได้คำตอบที่เจาะจงและกระชับ
มากขึ้น

"เราบอกเจ้าแล้วว่า เร็วๆ นี้ เจ้าไม่เห็นหรือว่าทุกสิ่งที่นี่ได้เตรียมไว้สำหรับทุกคนเรียบร้อยแล้ว"

แค่นั้น ดิฉันก็รู้อย่างแน่นอนว่า เหตุไรพระองค์จึงพาดิฉันไปสวรรค์หลายต่อหลาย
ครั้ง ก็เพื่อดิฉันจะได้เห็นว่าการงานของพระองค์เกือบเสร็จครบถ้วนแล้ว เวลาแห่งการกลับ
มาของพระองค์อยู่ใกล้มากจริงๆ ข้อความนี้เป็นสิ่งที่เร่งด่วนที่สุด ที่ต้องส่งข่าวออกไป ซึ่ง
เป็นสาระสำคัญของหนังสือและชีวิตของดิฉัน

พระเยซูอยากให้ทุกคนรู้ว่า เวลาสิ้นยุคกำลังมาถึง ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ พระองค์
ได้ไปเตรียมบ้านแห่งนิรันดร์ไว้ให้เรียบร้อยแล้ว การที่พูดว่า พระองค์กำลังเตรียมสถานที่
ให้กับเรา ไม่ใช่ความถูกต้องแม่นยำอีกแล้ว เพราะสถานที่นั้นได้เตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้ว

มันน่าตื่นเต้นมากมิใช่หรือที่ได้รู้ว่า ก่อนที่พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะกลับมาในอนาคตอันใกล้
นี้ ครึ่งหนึ่งของคนที่ยังไม่เชื่อในโลกนี้จะได้รับความรอด คนจำนวนหลายๆ ล้าน จะเข้า
สู่โบสถ์ของพระเยซูคริสต์ และโบสถ์ควรเตรียมพร้อมสำหรับพวกเขาได้แล้ว

ดิฉันรอไม่ไหวที่จะเริ่มสร้างคริสตจักรที่ได้รับมาทางนิมิต ดิฉันได้อ่านแผนรับนิมิต
ที่พระเจ้าให้ และเริ่มที่จะวิ่งไปกับนิมิตนั้น ความเชื่อมั่นในตัวเองกำลังถูกสร้างขึ้น สิ่ง
ที่ไม่มั่นคงในจิตใจ ความวิตกกังวล และความกลัว ถูกความรักของพระเจ้าดูดซับไปหมด
ดิฉันรู้แน่แท้โดยไร้ข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้นว่า ความรักของพระเจ้าคงอยู่นิรันดร์ ราชอาณาจักร
ของพระองค์เป็นจริง และพระองค์จะรักษาคำพูดของพระองค์

จากประสบการณ์ต่างๆ ในสวรรค์ ดิฉันเรียนรู้ว่า พระเจ้าสามารถช่วยคนเหล่านั้น
ที่พระองค์เรียก พระองค์จะมาเติมในส่วนที่ขาด และให้กำลังเราในส่วนที่อ่อนแอ เหมือน
คนพิการที่ดิฉันได้เห็นในนิมิตที่เกี่ยวกับคริสตจักร เราทุกคนมีขีดจำกัด หรือไม่ก็พิการ
ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

แต่พระเจ้าสามารถทำให้ขาที่อ่อนเปลี้ยนั้นมีแรงขึ้นมาใหม่ และเมื่อพระองค์
รักษาความพิการของเราแล้ว เราจึงสามารถเดินในชีวิตที่ใหม่ได้ คือ ในพลกำลังและ
ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในเช้าตรู่ของเดือนมีนาคมนั้นเอง ดิฉันได้เรียนรู้

สิ่งใหม่ที่เป็นจริงรอบด้าน "ข้าพเจ้าสามารถทำทุกสิ่งได้ โดยทางพระคริสต์ผู้ให้กำลังข้าพเจ้า" (ฟิลิปปี 4: 13)

จำเป็นต้องพัก

เป็นเวลาเดือนครั้งที่พระเจ้าได้ปลุกดิฉันขึ้นมาหลายครั้งในช่วงเวลาเข้านิมนต์ เพื่อจะพาไปสวรรค์และเตรียมดิฉันสำหรับงานที่พระองค์ได้เรียกให้ทำ ดิฉันรู้สึกเหนื่อยและร่างกายก็อ่อนเพลีย พระองค์รู้ว่าดิฉันจำเป็นต้องมีเวลานอนมากขึ้น จึงพูดว่า "ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะพาเจ้าไปราชอาณาจักรและเราจะไม่ปลุกเจ้าอีก"

ดิฉันรู้สึกใจหาย เมื่อคิดว่าการเยี่ยมที่มหัศจรรย์ของพระองค์จะสิ้นสุดลง แต่พระองค์พูดต่อไปว่า "ลูกสาวของเรา ในระยะเวลานี้ เราได้ให้เจ้าเห็นพอแล้ว"

ดิฉันเริ่มร้องไห้ หัวใจเต็มไปด้วยความเศร้า ดิฉันอยากอยู่กับพระองค์ตลอดไป จึงท้วงว่า "พระองค์คะ ลูกไม่อยากจากพระองค์"

"เราจะอยู่กับเจ้าทุกหนทุกแห่ง เจ้าจะเห็นเราและได้ยินเสียงเรา"

จากนั้นพระองค์ได้เอื้อมมือและโอบกอดดิฉัน และพูดว่า "ซู นาม เรารู้ว่าเจ้าต้องการพัก"

ดิฉันก็ยอมรับว่าตัวเองต้องการพัก แต่ความปรารถนาที่จะได้อยู่กับพระองค์มีมากกว่าความต้องการของร่างกาย ดิฉันตระหนักว่าความต้องการฝ่ายวิญญาณมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่า ความต้องการฝ่ายร่างกาย เราออกจากสระน้ำและได้กลับไปยังอาคารสีขาวเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นชุดเสื้อคลุมปกติ จากนั้นเราก็เคลื่อนตัวกลับไปที่ชายหาดที่เรานั่งและพูดคุยกันอยู่ชั่วครู่

"เราทราบว่าในตอนนี้ เจ้าเหนื่อยมากแค่ไหน เราจะไม่ปลุกเจ้าจากการนอนพัก เจ้าต้องพักสักระยะ"

ความรู้สึกหดหู่ได้ถูกคามจนท่วมท้น ขณะที่พระเจ้าเป็นเจ้าพูดด้วยคำเหล่านี้ที่ดิฉันไม่ปรารถนาที่จะได้ยิน แต่พระองค์ได้พูดให้ชัดเจนขึ้นว่า "เราจะพาเจ้ากลับไปสวรรค์อีก แต่ตอนนี้เจ้าจำเป็นต้องพักผ่อน"

แม้กระทั่งคำพูดที่รับรองขนาดนี้ ดิฉันอดที่จะร้องไห้ไม่ได้ ที่จริงแล้วดิฉันรู้สึกผิดหวังที่คิดว่าพระเยซูกำลังจะจากไป และพระองค์อาจจะทิ้งไปเป็นเวลายาวนาน ดิฉันรักพระองค์อย่างมาก และความคิดที่พระองค์จะไปจากดิฉันก็ทิ้งความรู้สึกว่างเปล่าและไม่มั่นคงแล้ว

ดิฉันจินตนาการว่าจะเกิดความรู้สึกอะไรบ้างกับพวกสาวกกลุ่มแรก ในเวลาที่พวก

เขาต้องลาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและนายของพวกเขา มารีย์ผู้เป็นมารดาจะมีความรู้สึกอย่างไรเมื่อเธอได้เห็นพระองค์ถูกตรึง ตาย และฝัง แล้วเธอรู้สึกอย่างไรตอนที่พระองค์ถูกรับเข้าไปในสวรรค์ มันคงจะเป็นความรู้สึกเหงาที่สุดในโลก

ถึงบัดนี้ ชีวิตของดิฉันทุกวันนี้มีแต่ที่จะระลึกถึงพระเยซูและสวรรค์ ดิฉันมีพระองค์มาเป็นเพื่อนทุกวัน เป็นเวลามากกว่าเดือนครึ่ง ดิฉันได้ไปสวรรค์และได้เห็นถนนทองคำ กุหลาบที่อยู่นอกเหนือยอดเขา แม่น้ำแห่งชีวิต จริงๆ แล้วดิฉันได้ลิ้มรสน้ำแห่งชีวิตที่หวานชื่นใจ

ดิฉันมีทูตสวรรค์ที่พาดิฉันไปไหนมาไหน ได้เข้าไปสนิทสนมและนมัสการร่วมกับบรรดาผู้เชื่อที่บริสุทธิ์ ผู้ที่ยอมตายเพื่อพระคริสต์ อัครทูต และผู้เผยถ้อยคำ ดิฉันได้เดินเข้าไปในบ้านนิรันดร์ที่พระเยซูได้เตรียมไว้ให้ดิฉันแล้ว ดิฉันรู้ว่าจะไม่เหมือนเดิมอีก ไม่มีอะไรในโลกสามารถเปรียบกับสวรรค์ บ้านที่แท้จริงของดิฉันได้

ดิฉันได้เห็นขุมมรกต ที่มีไฟนรกถูกลามเผาไหม้ด้วยความรุนแรง ความน่าเบื่อ และความอับอาย ดิฉันได้เห็นหมายสำคัญของเวลาสิ้นสุดที่ถูกเปิดออกต่อหน้าดิฉัน เหมือนถ่ายทอควีดีโอสดๆ ในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ดิฉันได้อยู่กับพระเยซู และชีวิตทั้งชีวิตได้เริ่มต้นในความหมายใหม่อย่างสิ้นเชิง

ดิฉันมีวัตถุประสงค์ มิชินที่ได้รับมอบหมาย มีการเรียก ดิฉันได้เห็นนิมิตในบางเรื่องที่พระเจ้าได้เตรียมวางแผนให้กับดิฉัน การที่จะคิดว่าจะมีเวลาที่มีไปนอนหลับทั้งๆ ที่มีงานมากมายต้องทำ ดูเป็นเรื่องที่ดิฉันเข้าใจยาก ดิฉันรู้สึกผิดหวังจริงๆ

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ไปจากชายหาด พร้อมกับกายสวรรค์ของดิฉัน และอาการคันของร่างกายก็สิ้นสุดลง การร้องไห้ได้หยุดลง เมื่อดิฉันเข้าใจในสิ่งที่พระองค์พูด "เราจะพาเจ้ากลับไปยังราชอาณาจักรอีก" สิ่งนี้ก็เพียงพอแล้ว และมันก็จะลงเอยได้ดี

จากนั้นดิฉันก็นึกขึ้นได้ว่า การที่พระองค์อยากให้พัก เป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมตัวที่พระองค์กำลังทำอยู่ในชีวิตของดิฉัน ดิฉันรู้อย่างแน่นอนว่าจำเป็นต้องพักเพราะมีบางเวลาที่รู้สึกว้าวุ่น

ข้อพระคัมภีร์ที่น่ารักตอนหนึ่งได้เข้ามาสู่ความคิด และทำให้ดิฉันได้สงบใจลง "พระเจ้าเป็นผู้เลี้ยงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทำให้ข้าพเจ้านอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์นำข้าพเจ้าไปริมน้ำที่สงบนิ่ง พระองค์ฟื้นฟูจิตของข้าพเจ้า" (สดุดี 23:1 - 3)

พระเจ้าผู้เลี้ยงของดิฉันอนุญาตดิฉันให้นอนลงในทุ่งหญ้าเขียวสด เพื่อที่จิตของดิฉันจะได้รับความสดชื่นขึ้นมาใหม่ เป็นการเตรียมตัวสำหรับพันธกิจที่รอคอยอยู่

"ทุกคนจะรู้จักเจ้า"

เช้าวันรุ่งขึ้นในวันที่ 6 มีนาคม รู้สึกอึดอัดใจเพราะตื่นขึ้นตั้งแต่ 02.30 น. กังๆ คาดหวังว่าพระผู้เป็นเจ้าจะอยู่ที่นั่น คิฉันเชื่อในสิ่งที่พระองค์ได้บอก แต่ก็มีบางส่วนในตัวคิฉันที่ยังอดคิดไม่ได้ว่าพระองค์อาจจะมา คิฉันรอตั้งแต่ 02.30 น. ถึง 06.30 น. แล้วก็กลับไปตอนที่ตื่นอีกครั้งเป็นเวลา 9.30 น. คิฉันรู้แน่ว่าพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น คิฉันคิดถึงพระองค์และเริ่มร้องไห้

ในไม่ช้า ทั้งร่างกายก็เริ่มสั่น พร้อมกับการเจ็บที่ร้อน คิฉันครวญครางในวิญญาณอยู่มากกว่าสิบห้า นาที แล้วสิ่งที่เคยเกิดมาแล้วหลายต่อหลายครั้งก็ได้เกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏ พระองค์กำลังอยู่ใกล้หน้าต่างถัดไปจากเตียง

พระองค์พูดว่า "ลูกสาวที่รักของเรา ชู นาม เราบอกเจ้าแล้วว่า เราจะอยู่กับเจ้าตลอดไป เจ้าจะพบเราเมื่อไรก็ได้ที่เจ้าต้องการ และเจ้าจะได้ยินเสียงของเรา เรามาเยี่ยมเจ้าตอนนี้ เพราะเรารู้ว่าเจ้าคอยเราตลอดเวลานี้"

"พระองค์คะ" คิฉันพูด "ลูกอยากทำทุกอย่างที่พระองค์บอก แต่ลูกยังรู้สึกว่าลูกไม่รู้อะไรเลย"

"นั่นแหละ คือเหตุผลที่เราเลือกเจ้า จงอย่าลืมว่าเราจะดูแลเจ้า เราได้ให้ของประทานที่พิเศษกับเจ้า เพราะไม่มีใครรู้จักเจ้า แต่อย่างไรก็ตามในไม่ช้า ทุกคนจะรู้จักเจ้า"

คิฉันรู้สึกยากที่จะยอมรับคำพูดเหล่านั้น ทุกคนจะรู้จักคิฉันหรือ ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ในความเมตตาและความอดทนของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์เห็นว่าเหมาะสมที่จะพบกับคิฉัน เพื่อให้เกิดความมั่นใจอีกครั้ง พระองค์สิ้นสุดการเยี่ยมของพระองค์โดยพูดว่า "ลูกเอ๋ย เราอยากให้เจ้าพัก" แล้วพระองค์ก็จากไป ภายที่สั่นของคิฉันก็สงบลง

เป็นเวลาสิบวันที่คิฉันรู้สึกดีที่ได้นอนเต็มอิม และเป็นการพักที่เงียบสงบที่สุดเท่าที่เคยรู้สึก อีกครั้งหนึ่งที่พระผู้เป็นเจ้าสวดชื่อต่อคำสัญญาของพระองค์

ดังนั้น ยังคงมีการพักสำหรับประชากรของพระเจ้า ด้วยว่าผู้ใดที่เข้าไปพักอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นได้หยุดจากการงานของเขา อย่างที่พระเจ้าได้พักจากการงานของพระองค์ ดังนั้นให้เราหมั่นที่จะเข้าไปในการพักนั้น เพื่อที่เราจะไม่พลาดไปทำตามอย่างของคนที่ไม่เชื่อฟัง ด้วยว่าถ้อยคำของพระเจ้ามีชีวิต และเต็มไปด้วยพลัง คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุไปถึงชั้นแบ่งแยกจิตและวิญญาณ รวมทั้งข้อต่อและไขกระดูก เป็นสิ่งสังเกตความคิดและความมุ่งหมายในใจ จะไม่มีสิ่งใด ที่พระเจ้าสร้าง จะหลบพ้นจากสายตาของพระองค์ ผู้ที่เราทั้งหลาย

ต้องรายงานทุกสิ่งอย่างเปิดเผยโดยไม่สามารถปิดบังได้

(ฮีบรู 4: 9 - 13)

พระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ดิฉันพัก เพราะพระองค์กำลังเตรียมพันธกิจที่จะนำผู้ไม่เชื่อจำนวนนับไม่ถ้วนเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อรู้ว่าพระองค์จะกลับมารับดิฉันไปสวรรค์อีกครั้ง สิ่งนี้ได้นำสันติสุขมาสู่จิตของดิฉันอย่างยิ่ง จนดิฉันยินดีอย่างมากที่ได้เข้าไปในการพักของพระองค์

ในที่สุด ดิฉันก็เริ่มเข้าใจว่า หนังสือที่ดิฉันจะต้องเขียน โบสถ์ที่ดิฉันต้องสร้าง พันธกิจที่ดิฉันต้องเริ่ม เป็นการทำงานของพระองค์ไม่ใช่ของดิฉัน สิ่งนี้ทำให้จิตของดิฉันได้รับความสดชื่น ลบความกังวลต่างๆ และนำความไว้วางใจที่เต็มร้อยมาสู่จิตใจของดิฉัน

ความจริงที่นักเขียนเพลงสดุดีใช้สื่อมาหลายศตวรรษ กำลังกู่ก้องภายในตัวดิฉัน "ถ้าพระเจ้าไม่ได้สร้างบ้าน คนที่สร้างบ้านนั้นก็เสียแรงงานของเขาไปเปล่าๆ" (สดุดี 127:1)

พระเยซูได้ทำให้ดิฉันนึกถึงการเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ กับผู้ที่เหนื่อยล้า และถูกกดขี่ในหนังสือมัทธิว 11:28 - 30 "บรรดาผู้ที่เหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านได้พัก จงแบกแอกของเรา และเรียนจากเรา ด้วยว่าเราสุภาพและใจอ่อนม แล้วจิตของเจ้าจะได้พบการพัก เพราะแอกของเราง่ายและภาระของเราก็น่าเบา"

ความวิตกกังวลเป็นบาป

อย่าวิตกกังวลในเรื่องใดเลย

แต่จงขอทุกสิ่งต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานและการอ้อนวอนพร้อมการขอบคุณ

ให้พระเจ้ารู้สิ่งที่ท่านต้องการ แล้วสันติสุขของพระเจ้า

ซึ่งเกินความเข้าใจ จะปกป้องใจและความคิดของท่านในพระเยซูคริสต์

ฟิลิปปี 4: 6 - 7

หลังจากที่ได้นอนพักเป็นอย่างดีทุกคืนเป็นเวลาสิบวัน ดิฉันรู้ว่าตัวเองพร้อมที่จะพบพระผู้เป็นเจ้าและไปสวรรค์กับพระองค์อีกครั้ง วันที่ 15 มีนาคม 1996 ได้มาถึง ก่อนวันนี้ไม่มีอะไรที่ต้องเฝ้าระวัง แต่ในวันนี้ สิ่งที่ได้ตั้งหน้าตั้งตารอคอยมาตั้งแต่พระองค์จากไปเมื่อเกือบสองอาทิตย์ที่แล้วได้เกิดขึ้นกับดิฉัน

จากเวลา 06.40 น. - 08.40 น. ดิฉันรู้สึกเพลิดเพลินกับการมาเยือนของพระองค์ และการได้ไปเที่ยวสวรรค์อีกครั้ง ก่อนการมาของพระองค์ร่างกายดิฉันก็สั่นเช่นเคย และได้ตรวจตารางเป็นเวลาสามสิบนาที ต่อจากนั้นพระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏต่อหน้าและพูดว่า "ลูกสาวของเรา เราเห็นว่าเจ้าได้พักแล้ว เรามีงานที่ต้องทำอีกมาก"

พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์มีความห่วงใยดิฉัน ผู้เป็นลูกสาวและผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ต้องแน่ใจว่าดิฉันได้พักเพียงพอแล้ว ก่อนที่พระองค์จะกลับมาพาดิฉันไปกับพระองค์อีก พระองค์เข้าใจข้อจำกัดของกายและจิตของดิฉัน พระองค์ห่วงใยดิฉันอย่างแท้จริง พระองค์รู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีสำหรับลูกของพระองค์ และพระองค์จะหยุดยั้งสิ่งที่ไม่ดีจากคนที่รักพระองค์

หลังจากสองครั้งสุดท้ายที่ได้ไปสวรรค์ ดิฉันรู้สึกทราบดีว่าควบคุมกายของตัวเองไม่ได้ รู้สึกเหนื่อยจากการสั่นและพบว่าตัวเองเวียนเกือบตลอดเวลา คื่นๆ หนึ่งดิฉันได้นอนแค่สามชั่วโมงมาเป็นเวลาสองอาทิตย์ ตอนกลางวันก็ไม่สามารถหลับได้ เนื่องจากการเจ็บของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่แรงมากเหนือชีวิตของดิฉัน

ดิฉันเริ่มเรียนรู้วิธีการจัดการกับสถานการณ์นี้ที่ละเล็กละน้อย โดยการเข้านอนแต่หัวค่ำ

เพื่อจะแน่ใจได้ว่า มีเวลานอนพอก่อนที่พระองค์จะมาถึง ในเช้าวันนี้ พระผู้เป็นเจ้าได้พาภรรยาของดิฉันไปที่ชายหาด เราเดินเล่นที่ชายทะเลอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่พระองค์จะพาไปสวรรค์ หัวใจของดิฉันเต็มไปด้วยความยินดี และการคาดหวังในขณะที่เราเหาะไป

เรามาถึงสถานที่ๆ เราเคยมาเป็นประจำ และได้เข้าไปในอาคารสีขาว ถึงตอนนี้ดิฉันเริ่มคุ้นเคยกับการจัดเตรียมและกระบวนการต่างๆ ที่เราต้องปฏิบัติกันตามปกติ เราเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดของสวรรค์ จากนั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงมีอัครทูตพาดิฉันเดินไปตามถนนกว้างที่เป็นเส้นทางขึ้นไปบนภูเขาที่สูงมาก

มันเป็นภูเขาที่คล้ายกันกับภูเขาคาสเคดที่ดิฉันเคยไปเที่ยวทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา และดิฉันมีข้อสังเกตว่า สวรรค์มีส่วนคล้ายกันกับโลกในหลายๆ อย่าง แต่สวรรค์นั้นสวยงามมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งใดๆ ที่เคยเห็นบนความเคราะห์ดวงนี้

มีต้นไม้ใบและพุ่มไม้อยู่บนไหล่เขาเป็นจำนวนมาก จากยอดเขาสามารถมองเห็นชายหาดที่ซึ่งกระจัดกระจายไปด้วยหิน ดูเหมือนภาพท่าเรือบาร์ที่เคยเห็นในเมืองเมย์ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องแสงสีขาวที่สวยงามและบริสุทธิ์ เราเดินลงมาจากเขาและเดินระหว่างก้อนหินบนหาดทราย ทรายนั้นขาวและสะอาดที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา และชายหาดก็สวยงามที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาเช่นกัน

หินบางก้อนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง ใหญ่โตเสียจนมองด้านบนของมันไม่เห็น ขณะที่เราเดินอ้อมหินก้อนหนึ่ง ดิฉันสังเกตเห็นคนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งสวมชุดคลุมสีขาว แต่ละคนมีลักษณะภายนอกที่แตกต่างกันออกไป และยังเห็นเด็กหลายคนกำลังเล่นทราย เด็กบางคนก็เดินจงมือผู้ใหญ่ แล้วทุกคนก็เดินกระโดดโลดเต้นอย่างมีความสุข เป็นความรู้สึกที่มหัศจรรย์ที่ได้เห็นสถานที่ๆ สดใส และน่ายินดีเช่นนี้

พระองค์และดิฉันนั่งอยู่บนโขดหินชั่วครู่ เพื่อชื่นชมบรรยากาศที่งดงามรอบตัวเรา พระองค์หันมาทางดิฉันและพูดว่า "เราได้สร้างสิ่งต่างๆ มากมายให้คล้ายคลึงกับสิ่งที่อยู่บนโลก เพื่อลูกๆ ของเราจะได้เพลิดเพลิน เมื่อพวกเขามาถึงราชอาณาจักรของเรา แต่ก็จะมีหลายสิ่งที่ไม่เหมือนสิ่งที่อยู่บนโลก เรามีสิ่งน่าตื่นเต้นและประหลาดใจอีกมากให้ลูกๆ ของเรา"

ฟังดูเหมือนพระองค์มีความสุขมาก เหมือนพ่อแม่ที่เตรียมของขวัญจำนวนมากเท่าที่จะหาได้ให้ลูกเปิดในวันคริสต์มาส จะเห็นได้ว่าพระองค์อยากให้ลูกๆ มีความสุขเหมือนคนกลุ่มนั้นที่กำลังเล่นอยู่ในกองทรายที่สนุกสนาน นี่คือเหตุที่พระองค์ได้สร้างสวรรค์ให้เป็นที่มหัศจรรย์สุดๆ มันจะเป็นบ้านสำหรับลูกๆ ของพระองค์ตลอดไป

"ชู นาม เจ้าชอบสิ่งที่เราให้เจ้าดูไหม"

"ขอบคะ พระองค์ ถูกเห็นชายหาคนโลกมาหลายแห่ง แต่ไม่มีแห่งใดเทียบชายหาคนนี้ได้"

ดิฉันรู้สึกได้ว่า คำตอบของดิฉันทำให้ผู้เป็นนายของดิฉันพึงพอใจอย่างยิ่ง หลังจากนั้นไม่นาน เราได้เดินขึ้นมาจากชายหาดและกลับมาที่อาคารสีขาว เราได้เปลี่ยนเป็นเสื้อคลุมและมงกุฎอันสูงส่ง และพระผู้เป็นเจ้าได้พาดิฉันไปที่สระน้ำ ซึ่งปกติเราจะสิ้นสุดการเยือนสวรรค์แต่ละครั้งที่นี่ พระองค์นั่งบนหินก้อนโปรดของพระองค์ ขณะที่ดิฉันร้องเพลงและเดินร่าอย่างชื่นชมยินดีในกายสวรรค์ของดิฉัน ในระหว่างนั้นมือของกายธรรมชาติก็จะเคลื่อนไหวเข้าจังหวะกับดนตรีแห่งมิติสวรรค์

"ลูกสาวของเรา เรายังมีอีกมากที่จะให้เจ้าเห็น" พระองค์บอก ขณะที่ดิฉันขยับตัวเข้าไปใกล้พระองค์ "เจ้าต้องอดทน"

คำพูดนี้เป็นข่าวดีสำหรับดิฉัน เพราะรู้ว่าพระองค์หมายความว่า ดิฉันจะได้ไปสวรรค์กับพระองค์อีกหลายครั้ง หัวใจของดิฉันลอยขึ้นด้วยความชื่นชมยินดี ขณะที่เดินร่าในสถานที่มหัศจรรย์ใกล้สระน้ำแห่งความสงบสุข ดิฉันได้อยู่ต่อหน้าพระองค์ ในสถานที่ซึ่งพระองค์ได้เตรียมไว้ให้ และดิฉันรู้ว่าในบรรดาคนทั้งหลาย ดิฉันเป็นคนที่มีความสุขมากที่สุด

"หยุดกังวล!"

น้ำตาแห่งความยินดีได้ไหลลงมาที่หน้าดิฉัน ขณะที่พูดว่า "ขอบคุณคะพระองค์ที่พาลูกมาสวรรค์กับพระองค์อีกครั้ง"

"ลูก เราสังเกตว่าเจ้ากังวลในทุกเรื่องที่เราขอให้เจ้าทำ ลูกเอ๋ย เราบอกเจ้าหลายครั้งแล้วว่าไม่ให้กังวล และเจ้าไม่ได้เชื่อฟังเราในเรื่องนี้"

"พระองค์คะ ลูกขออภัยที่ลูกดูเหมือนไม่ยอมหยุดกังวลเสียที สิ่งที่ลูกอยากทำคือ งานที่พระองค์ได้เรียกให้ลูกทำ ลูกอยากทำในวิธีที่พระองค์บอกให้ทำ และทั้งหมดนี้ทำให้ลูกเป็นกังวล"

พระองค์ได้แนะนำว่า "ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราไม่อยากให้เจ้าเป็นห่วงในเรื่องใดๆ" "เราจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างแทนเจ้า ให้ระวังบางคน เพราะเขาจะให้คำแนะนำผิดๆ กับเจ้านั่นคือเหตุผลที่เราไม่อยากให้ออกนอกเมืองและไม่อยากให้มีใครมาที่บ้านของเจ้าขณะที่กำลังเขียนหนังสืออยู่ เว้นแต่ครอบครัวของเจ้า"

พระผู้เป็นเจ้าให้คำสั่งที่ชัดเจนมากขึ้นกว่าครั้งก่อนๆ ดิฉันฟังอย่างตั้งใจขณะที่พระองค์พูดต่อไปอีกว่า

"เจ้าไม่สังเกตหรือว่า ไม่มีใครมาเยี่ยมเจ้าตั้งแต่เราได้พาเจ้าไปสวรรค์"

"สังเกตค่ะ ดูเหมือนว่าทุกครั้งที่ถูกเชิญใครมาหาหรือนัดหมายสมาคมกับใคร จะต้องมียะไรเกิดขึ้นสักอย่างี่ที่เปลี่ยนแผนการของเขา"

"ลูกสาวของเรา บัดนี้เจ้ารู้เหตุผลแล้วว่า เราอยากให้เจ้าจดจ่อกับหนังสือโดยไม่มีใครรบกวน หนังสือเล่มนี้มีความสำคัญต่อเรามาก และจะเป็นพรที่พิเศษสำหรับลูกๆ ของเรา ไม่ว่าเจ้าจะทำอะไร เราอยากให้เจ้าพูดคุยกับเราก่อน ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของเรา"

ข้อความที่ชัดเจนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั่งอยู่ในหัวใจของดิฉันในขณะที่เรารุดออกจากบริเวณสระน้ำ จากนั้นได้กลับมาที่อาคารสีขาวเพื่อเปลี่ยนใส่ชุดปกติของเรา แล้วได้กลับไปที่ชายหาดของโลก พระองค์พูดว่า "ลูก เจ้าเห็นไหมว่าชายหาดนี้แตกต่างไปจากชายหาดที่เจ้าได้เห็นในราชอาณาจักรของเราอย่างมาก"

"พระองค์ค่ะ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกเห็นในราชอาณาจักรของพระองค์สวยงามมาก เว้นแต่สิ่งเศร้าๆ ที่พระองค์ให้ลูกดู"

"นั่นแหละคือเหตุผลที่เราได้เลือกเจ้าให้ทำงานนี้ เราไม่อยากจะลูกของเราสักคนต้องไปที่ขุมมรณะเลย ทั้งหมดขึ้นอยู่กับพวกเขา ว่าเขาจะเชื่อหรือไม่ ลูก เราจะคุยเรื่องนี้กับเจ้าอีกในภายหลัง" จากนั้นพระองค์เอื้อมมือเข้ามาโอบดิฉัน เมื่อพระองค์จากไปอาการสั่นของร่างกายก็ได้หยุดลง

พลังอำนาจที่พระองค์ปล่อยเข้ามาในร่างกายของดิฉันเริ่มที่จะรักษาบุคลิกในส่วนที่อ่อนแอที่หลงเหลือมาจากวัยเด็กของดิฉัน ดิฉันเริ่มเรียนรู้ที่จะเป็นคนที่มั่นใจมากขึ้น รู้ที่จะแสดงออกและไว้วางใจพระองค์อย่างจริงจัง แต่ดิฉันยังคงต้องต่อสู้กับความกังวลและความกลัวในบางเรื่อง

วันที่ 19 มีนาคม พระผู้เป็นเจ้าใช้เวลากับดิฉันสองชั่วโมงตั้งแต่เจ็ดโมงถึงเก้าโมง ในเช้าวันนั้น ดิฉันตื่นอยู่ครึ่งชั่วโมงและจากนั้นได้ตรวจตารางในพระวิญญูญาณอีกสิบห้า นาที จากนั้นดิฉันได้ยินเสียงที่น่าฟังและทรงพลังของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าพูดกับดิฉัน พระองค์ได้จูบมือดิฉันและเราได้ไปกันที่ชายหาด

กายของดิฉันผ่านเข้าสู่ประสบการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เหนือธรรมชาติ และพบว่าตัวเองสวมชุดเสื้อคลุมขาวสีขาวเหมือนชุดที่พระเยซูสวมอยู่ จากนั้นเราขึ้นไปตามถนนที่แคบซึ่งมุ่งสู่ภูเขาอันสูงใหญ่ ดิฉันสังเกตโชคหินที่เราเคยได้นั่งพักกัน

ครั้งนี้ ก่อนที่พระองค์จะมาเยือน กายธรรมชาติของดิฉันต้องอดทนกับการสำแดงที่เนิ่นนานกว่าปกติ ดังนั้นดิฉันจึงรู้ว่าการเยือนครั้งนี้เป็นการเยือนที่พิเศษมาก หัวสมองคิด

แต่เรื่องสิ่งที่จะคาดหวังและความรู้สึกตื่นเต้นยินดี พระองค์จะให้ดิฉันดูอะไรในวันนี้ พระองค์จะพาดิฉันไปที่ไหน

พระเยซูขัดจังหวะจินตนาการของดิฉันโดยพูดว่า "เรารู้ว่าเจ้ายังกังวลถึงเรื่องต่างๆ ที่เราบอกกับเจ้า และให้เจ้าดู เราบอกเจ้าให้หยุดกังวล" น้ำเสียงของพระองค์ฟังดูโกรธ และจริงจัง "เจ้าไม่วางใจคำพูดของเรา"

ดิฉันรู้ในทันทีว่าพระองค์หมายถึงอะไร ดิฉันยังกังวลเกี่ยวกับเรื่องหนังสือ ถึงแม้พระองค์ได้พูดกับดิฉันเมื่อครั้งที่แล้ว พระองค์ได้บอกดิฉันแล้วว่า พระองค์จะดูแลทุกรายละเอียดอย่างถี่ถ้วน แต่ดิฉันก็ยังกังวลกลัว โครงการที่สำคัญมากขนาดนี้ดิฉันรู้สึกตกตะลึงจริงๆ ที่ได้รับมอบหมายงานที่ใหญ่มาก

ดิฉันเริ่มร้องไห้ ด้วยความรู้สึกละอายใจและกลัวใจ ที่ถูกพระองค์ตำหนิ ดิฉันประสานมือเข้าด้วยกัน ก้มศีรษะลงและเริ่มต้นอ้อนวอนว่า "พระองค์คะ กรุณาให้อภัยลูก ไม่ว่าลูกพยายามที่จะไม่กังวลมากแค่ไหน แต่ในที่สุดลูกก็ยังกังวลในสิ่งทั้งหมดนี้"

"ซู นาม ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราอยากให้เจ้าหยุดกังวล เราไม่อยากให้เจ้ากังวลในเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น บางคนอาจไม่เชื่อเจ้า แต่เจ้าไม่ต้องไปกังวลในเรื่องนั้น เราเพียงกำลังใช้เจ้าเพื่อหนังสือเล่มนี้ หนังสือเล่มนี้เป็นของเราและเราจะดูแลทุกอย่างเอง"

"อย่างที่เราบอกเจ้าแล้วตั้งแต่แรก มันต้องใช้เวลาสักพักหนึ่งที่จะเตรียมเจ้าสำหรับงานนี้ ดังนั้นอย่ากังวลเลย ยกทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเรา ถ้าเจ้ากังวล เจ้าไม่ได้ทำให้เรามีความสุข"

"พระองค์คะ ลูกเสียใจมาก ขอพระองค์ให้อภัยลูกด้วย"

"เรารู้ว่าเจ้าไม่รู้หลายอย่าง แต่เราเห็นว่าเจ้ามีใจที่บริสุทธิ์ เรารู้ว่าเจ้าเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับเรา เราได้เห็นแล้วว่าเจ้าเป็นคนที่เชื่อฟัง และรู้ว่าเจ้าเข้มงวดถ้อยคำของเรา"

เราอยากให้เจ้าจดจ่อเฉพาะงานของเราอย่างเดียว เราพอใจในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเจ้า หลังจากที่เราเขียนหนังสือเล่มนี้เสร็จแล้ว เราจะอวยพรเจ้ามากกว่าที่เจ้าต้องการ"

"พระองค์คะ การอวยพรอย่างเดียวยังไม่ถูกต้องการคือ ให้ทุกคนในครอบครัวทำให้พระองค์พอใจ มากกว่าสิ่งใดในชีวิตของพวกเขา"

"เพราะเจ้าเป็นอย่างที่เจ้าเป็น เราจึงเลือกเจ้าสำหรับงานนี้ หนังสือเล่มนี้เป็นของเรา และเป็นความรับผิดชอบของเรา เราจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง อย่าเป็นกังวลอีกต่อไป เราอยากให้เจ้ามีความสุขตลอดเวลา เพราะเจ้าเป็นลูกคนโปรดของเรา"

"พระองค์คะ ลูกต้องการให้โรเจอร์เข้ามาช่วยลูกอย่างมากในงานของพระองค์" "โดยทางเจ้า สามิของเจ้าจะได้รับใช้เรา เรามีแผนมากมายสำหรับเจ้าทั้งสองคน ดังนั้นจงเตรียมใจให้พร้อมเพื่อรับใช้เรา ทั้งหมดจะเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้ ตอนนี้เราต้องพาเจ้ากลับแล้ว"

เราเดินกลับลงมาจากภูเขา ขณะที่เดินอยู่ที่ชายหาด ดิฉันรู้สึกมีความสุขอย่างเหลือเชื่อ เหมือนกับว่าภาระที่หนักมากได้ถูกยกออกไปจากบ่าของดิฉัน ที่จริงแล้วพระองค์ได้ให้ ดิฉันเห็นสิ่งสำคัญๆ และใหม่หลายอย่าง สิ่งซึ่งนำการรักษาและอิสรภาพมาให้กับจิตที่ ขลาดอายของดิฉัน ดิฉันรู้สึกเป็นคนใหม่หลังจากที่พระองค์จากไปในเช้านี้

ตั้งพระเจ้าไว้เป็นหนึ่ง

ดิฉันเริ่มขุดค้นเข้าไปในข้อพระคัมภีร์ เพื่อดูว่าสามารถเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับบาปของ ความกังวลได้บ้าง ถ้อยคำของพระเยซูคริสต์ที่มัทธิวเป็นผู้บันทึกได้ดึงดูดสายตาของดิฉัน "แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรของพระเจ้า และความถูกต้องของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์ จะเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้ ดังนั้นอย่ากังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้จะกังวลเรื่องของ วันพรุ่งนี้เอง" (มัทธิว 6:33 - 34)

ข้อความนี้เป็นเนื้อหาของคำเทศนาบนภูเขา ซึ่งพระเยซูได้บอกถึงเคล็ดลับของการ มีชัยชนะในฝ่ายวิญญาณให้กับเหล่าสาวก

ดิฉันก็เหมือนพวกสาวกที่เป็นทุกข์กับหลายๆ อย่าง พวกเขากังวลว่าจะมีอาหารกินหรือ มีเสื้อผ้าสวมใส่หรือไม่

พระเยซูได้เตือนความทรงจำของพวกเขา :

แล้วเหตุไรท่านจึงเป็นกังวลกับการแต่งตัว พิจารณาคอกกลีตี่จากท้องทุ่งว่าพวกมัน เเคิบโตอย่างไร พวกมันไม่ได้ทำงานหนักหรือปั่นด้าย แต่เราจะบอกเจ้าว่า แม้แต่ใน เกียรติทั้งหมดของโซโลมอน ก็ไม่ได้รับการประดับเช่นคอกไม้เหล่านี้สักคอกหนึ่ง ถ้าหากพระเจ้ายังคบบแต่งพื้นหญ้าในท้องทุ่งซึ่งวันนี้มีอยู่ และพรุ่งนี้ก็จะถูกโยนเข้า ไปในเตาไฟ พระองค์จะไม่ยิ่งแต่งตัวท่านมากกว่านั้นหรือ โอ้เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย

มัทธิว 6:28 - 30

กุญแจของเรื่องนี้คือ ความเชื่อ! จากนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำดิฉันไปที่ข้อ พระคัมภีร์อีกข้อ ที่ช่วยทำให้ดิฉันกระจ่างขึ้น "การกระทำใดๆ ที่ไม่ได้มาจากความเชื่อ เป็นบาป" (โรม 14:23) นั่นคือเหตุผลที่ความกังวลเป็นบาปเพราะมันไม่ได้มาจากความ เชื่อ พระเจ้าต้องการให้เราเดินในความเชื่อ และในความเมตตาที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ได้ให้ให้เห็นสิ่งต่างๆ มากมายแล้ว ดิฉันได้เห็นความเป็นจริงของสวรรค์ และได้เดิน กับพระผู้เป็นเจ้า! ทำไมดิฉันต้องไปกังวลอีก

ฤดูใบไม้ผลิเริ่มต้นด้วยการไปชายหาดที่อยู่บนโลกอีกครั้ง ตั้งแต่เวลา 6.30 น. - 8.15 น. ของวันที่ 22 มีนาคม พระองค์ได้มาพบดิฉันและพาไปที่ชายหาดอีก คราวนี้พระองค์ดูเงียบกว่าสามวันก่อน ในที่สุดระหว่างที่นั่งลงบนหินที่อยู่เชิงเขาที่เรา นั่งกันเป็นประจำ พระเยซูพูดว่า "ซู นาม อย่าเป็นห่วงเรื่องให้คำพยานในโบสถ์ จงจดจ่อในงานของเรา"

พระองค์รู้ว่า ดิฉันเที่ยวไปแล้วเรื่องราวของดิฉันให้กับทุกคนที่พบเจอ แม้ว่าดิฉันจะเป็นคนขี้อาย แต่รู้สึกว่าจะต้องบอกทุกคนในสิ่งที่ได้ไปเห็น ได้ยิน และได้มีประสบการณ์ การพบพระองค์ครั้งสุดท้ายและหลังจากศึกษาถ้อยคำในพระคัมภีร์ ช่วยให้ดิฉันมีความมั่นใจ และมีความกล้าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ดิฉันรู้สึกว่าจะสามารถเล่าเรื่องราวของตัวเองให้กับผู้ฟังนับล้านๆ ได้

ดิฉันใช้ทุกโอกาสที่มี ในการเป็นพยานให้กับพระผู้เป็นเจ้าและผู้เป็นนายของดิฉัน และคิดว่าพระองค์คงพอใจอย่างมากจากการกระทำเช่นนี้ ที่จริงแล้ว ดิฉันมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพูดในฐานะตัวแทนของพระองค์ ตามที่ได้ซ้อมพูดคำพยานของตัวเอง ซ้ำแล้วซ้ำอีกกับผู้ช่วยของดิฉันซึ่งเป็นเครื่องบันทึกเทป การเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ดูเหมือนจะขับเคลื่อนดิฉันเข้าสู่พันธกิจต่อหน้าสาธารณชนในลักษณะนี้

แม้แต่เวลาที่ไปเดินซื้อของ ดิฉันยังเล่าให้คนฟังถึงเรื่องสวรรค์ บางคนก็มีปฏิกิริยาโต้ตอบด้วยความแปลกใจ บ้างก็แสดงอาการยินดีและอยากรู้มากขึ้น ดิฉันบอกให้พวกเขาอ่านหนังสือตอนที่วางตลาดแล้ว

สำหรับบางคน ดิฉันรู้ได้จากปฏิกิริยาของสีหน้าของพวกเขาว่า เขาไม่อยากจะยินถึงการเดินทางไปสวรรค์ของดิฉัน แต่ดิฉันเรียนรู้ว่าการตอบสนองด้วยความสงสัยไม่ใช่สิ่งสำคัญ ดิฉันรู้ว่าตัวเองมีเรื่องที่จะต้องเล่า และไม่มีการโต้ตอบจากมนุษย์คนไหนที่จะทำให้เลิกเล่าความตื่นเต้นที่ได้ประสบมา

ในไม่ช้า ดิฉันก็พบว่า คริสเตียนส่วนมากอยากที่จะฟังเรื่องนี้มากขึ้น หลายคนถามว่า "หนังสือจะเสร็จเมื่อไร" คนส่วนมากที่ดิฉันรู้จักเป็นผู้เชื่อ รวมไปถึงสมาชิกที่อยู่ในแวดวงของครอบครัวของดิฉัน ทุกคนให้การสนับสนุนดิฉันโดยการพูดว่าพวกเขาเชื่อเรื่องของดิฉัน ดิฉันได้เล่าเรื่องนี้ให้หลานคนหนึ่งฟัง เขาได้เข้ามาใกล้ชิดกับพระเจ้า ตอนนี้ก็เข้าชั้นเรียนพระคัมภีร์ ไปโบสถ์อย่างสม่ำเสมอ และมีความหิวกระหายพระเจ้า

พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่ไม่พอใจดิฉัน แต่พระองค์ได้พูดย้ำอีกที "เราอยากให้เจ้าจดจ่อกับหนังสือ แล้วตอนนั้นเจ้าจึงจะทำให้หลายโบสถ์หิวพอใจ และได้ประกาศกับคนที่ไม่เชื่อได้"

น้ำเสียงของพระองค์ ถ้อยคำและเรื่องที่พระองค์พูด เป็นคลื่นแห่งความยินดีให้กับวิญญาณของดิฉัน ทำให้เริ่มร้องเพลงในวิญญาณ และรู้ว่าพระองค์มองหน้าดิฉัน และกำลัง

ยัม ดิฉันเองยังรู้ว่าหน้าตัวเองบนกายสวรรค์ยัมให้พระองค์ตลอดเวลาที่ดิฉันร้องเพลง

"ลูกเอ๋ย เราสนุกกับเวลาที่ได้ใช้ด้วยกัน" พระผู้เป็นเจ้าพูดขณะที่พระองค์เอามือของดิฉันวางไว้ได้แขนของพระองค์ และเงียบอยู่สักพักหนึ่ง และในที่สุดก็พูดออกมาว่า "เราอยากให้เราเขียนวิธีที่เจ้าดำเนินชีวิตคริสเตียนของเจ้า มันสำคัญมากที่คนอื่นจะรู้ว่าเจ้าดำเนินชีวิตของเจ้ากับเราอย่างไร จะได้เห็นหัวใจของเจ้าเปิดให้เราอย่างไร ความซื่อสัตย์ และชีวิตที่เชื่อฟังของเจ้ามีความสำคัญต่อเรามาก และเรารู้ว่าเราเป็นหนึ่งในชีวิตของเจ้าเสมอ เมื่ออธิษฐานเจ้าจะพูดว่าเจ้าจะให้เราเป็นที่หนึ่ง และบอกว่าเรามีความสำคัญต่อเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าผู้ใดหรือสิ่งใดในโลก

เราอยากให้เจ้ารู้ว่า เราได้ยื่นคำอธิษฐานทั้งหมดของเจ้า แม้จะดูเหมือนว่าเราไม่ได้ตอบทุกคำอธิษฐาน แต่เราเข้าใจหัวใจของลูกๆ ของเราทุกคน เราไม่สามารถช่วยพรคนที่ไม่จริงใจ แต่เราอยากให้ลูกของเราทุกคนได้รับพร"

หลังจากพระองค์จากดิฉันไปครั้งนี้ ดิฉันได้เอาถ้อยคำของพระองค์มาครุ่นคิดดู พระองค์จะพอใจกับดิฉันอย่างแท้จริง และดิฉันรู้สึกประทับใจที่ได้ยินพระองค์พูดว่าพระองค์ได้ยื่นคำอธิษฐานทั้งหมดของดิฉัน พระองค์ได้นำดิฉันไปที่ข้อความสำคัญในพระคัมภีร์ "บัดนี้สิ่งนี้คือความเชื่อมั่นที่เรามีในพระองค์ ว่าถ้าเราขออะไรตามเจตนารมณ์ของพระองค์ พระองค์ได้ยื่นเรา และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ได้ยื่นเรา ไม่ว่าเราจะขออะไร เรารู้ว่าเรามีสิทธิเรียกร้องในสิ่งที่เราได้ขอจากพระองค์" (1 ยอห์น 5:14 - 15) พระเจ้าได้ยื่นและตอบคำอธิษฐานที่จริงใจของลูกๆ ของพระองค์

พระองค์ได้ให้ดิฉันดูการอธิษฐานซึ่งเป็นคำสัญญาจากถ้อยคำที่มีค่าและเต็มอิม และดิฉันรู้ว่าพระองค์อยากให้ดิฉันเรียกร้องสิทธิที่อยู่ในแต่ละถ้อยคำให้มาเป็นของตัวเอง

เขาจะเรียกหาเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามทุกข์ยาก เราจะปลดปล่อยเขาและให้เกียรติ เราจะให้เขาอิมแอมด้วยชีวิตที่ยืนยาว และให้เขาได้เห็นความรอดของเรา

สดุดี 91: 15 - 16

พระองค์อยู่ใกล้ทุกคนที่เรียกหาพระองค์ กับทุกคนที่เรียกหาพระองค์ในความจริง

สดุดี 145: 18

เรียกหาเรา และเราจะตอบเจ้า และให้เจ้าดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่และทรงฤทธานุภาพซึ่งเจ้าไม่เคยรู้

เยเรมีย์ 33: 3

พระบิดาของเจ้ารู้สิ่งที่เจ้าต้องการ ก่อนที่เจ้าจะขอพระองค์

มัทธิว 6: 8

จงขอแล้วเจ้าจะได้รับ จงหาแล้วเจ้าจะพบ จงเคาะแล้วประตูจะถูกเปิดให้กับเจ้า ด้วยทุกคนที่ขอมอบได้ และคนที่หา ก็จะพบ และคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิด

มัทธิว 7: 7 - 8

และทุกสิ่งไม่ว่าอะไรที่เจ้าอธิษฐานขอ เชื่อแล้วเจ้าจะได้รับ

มัทธิว 21: 22

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นเพียงคำสัญญาของคำอธิษฐานที่ทรงพลังบางส่วนของพระเจ้าที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดเผยให้กับฉัน วันที่ 23 มีนาคม ฉันได้อธิษฐานอย่างหนักภายใต้การเจิมที่เป็นเลิศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ กายของฉันสั่นอย่างแรง และการครวญครางจากส่วนลึกของวิญญาณของฉันออกมาด้วยความรุนแรงอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้เข้ามาในห้องของฉัน และนั่งอยู่ใกล้หน้าต่าง จากนั้นได้เห็นกายสวรรค์ของฉันนั่งใกล้พระองค์ จึงรู้สึกแปลกใจอย่างที่สุด ดูราวกับว่าฉันกำลังมีประสบการณ์นอกร่างกายอย่างสิ้นเชิง ฉันมาเป็นวิญญาณอย่างสมบูรณ์ ด้วยความอ่อนโยน พระเยซูได้พูดกับว่า "เจ้าดำเนินชีวิตเพื่อเราอย่างแท้จริง หัวใจของเจ้าเต็มใจละทิ้งสิ่งต่างๆ ที่เป็นของโลกเพื่อเรา บัดนี้เรารู้แล้วว่าไม่มีสิ่งใดทำให้เจ้าพึงพอใจ มากกว่าการมีชีวิตอยู่ในการสถิตของเรา ดังนั้นเราไม่ต้องการให้เจ้าพูดอีกเลยว่า เจ้าไม่ดีพอสำหรับเรา ความซื่อสัตย์ของเจ้าเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับเรา"

เสียงที่ไม่ปกติและไม่ใช่ของโลกนี้ ดังออกมาจากวิญญาณของฉัน ปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติแบบนี้มักจะตามมาด้วยนิมิตที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าให้กับฉัน

จากนั้น พระองค์ให้ฉันดูมือและเท้าของพระองค์ ฉันเห็นรอยแผลเป็นจากตะปูในเท้าและมือของพระองค์ ที่แรกพระองค์นั่งไขว่ห้าง ต่อจากนั้น พระองค์ก็ได้เหยียดขา ฉันสังเกตเห็นว่าเท้าด้านบนของพระองค์ทั้งสองข้างมีรอยแผลเป็นรูปกลมลึก จากนั้นฉันมองที่มือของพระองค์ และเห็นรอยแผลเป็นกลมๆ สีขาว ใกล้กับข้อมือของพระองค์

หัวใจของฉันเจ็บแทนพระเจ้าและผู้เป็นนายของฉัน ฉันสัมผัสที่มือและเท้าของพระองค์ จากนั้นจึงแนบหน้าลงบนมือและเท้าของพระองค์ และเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น เมื่อเข้าใจในสิ่งที่พระองค์ได้ประสพมา ฉันได้แต่ร้องไห้เหมือนเด็ก ฉันยังสงสัยว่าทั้งบ้านจะได้ยินเสียงร้องไห้ของฉันหรือไม่ ฉันสามารถเห็นกายสวรรค์ของ

ดิฉันแนบหน้าอยู่บนมือและเท้าของพระองค์ ลูบไล้อย่างเบาๆ และเห็นกายสวรรค์กำลังร้องไห้ พระองค์จึงได้พูดว่า

"ตอนที่เรายูบนโลกนี้ เรามีชีวิตเพื่อถ้อยคำของพระบิดาของเรา และเรารู้สิ่งที่เราต้องเผชิญ แต่เราก็มีชีวิตเพื่อถ้อยคำของพระบิดาของเรา นั่นคือเหตุผลที่บัดนี้สวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นของเราทั้งหมด

"ลูกของเราจำนวนมากรู้ว่า เราอยากให้พวกเขาทำอะไร แต่พวกเขายังคงรักสิ่งต่างๆ ของโลกนี้มากกว่าถ้อยคำของเรา ลูกที่มีชีวิตอยู่ด้วยถ้อยคำของเรา ตามถ้อยคำของเรา คือคนที่ใจบริสุทธิ์ พวกเขาเป็นพวกเดียวเท่านั้นที่จะเข้าคฤหาสน์ที่เราได้เตรียมไว้สำหรับพวกเขา เหมือนคฤหาสน์ที่เจ้าเห็นชื่อของเจ้าอยู่บนประตู ไม่มีใครที่จะได้ทั้งราชอาณาจักรนี้และราชอาณาจักรของเรา ถ้าใครมีความสุขกับโลกมากกว่าตัวเรา เขาหรือเธอจะไม่สามารถเข้าราชอาณาจักรของเราได้"

ถึงตอนนี้ ข้อความที่พระเจ้าได้ให้กับดิฉัน นับว่าแรงที่สุด ดิฉันรู้ว่าต้องบันทึกข้อความนี้อย่างระมัดระวังและสัตย์ซื่อ เพื่อที่โลกจะได้รู้ว่า พระองค์ต้องการที่จะเป็นหนึ่งในชีวิตของเราทุกคน พระองค์ได้สร้างเราและตายแทนเรา เพื่อที่เราจะไม่ต้องพินาศในนรก แล้วพระองค์พูดต่ออีกว่า

"ตอนที่เรายูบนโลกนี้ เราทุกข์ลำบากจนถึงที่สุด เราให้ชีวิตของเราเพื่อลูกๆ ของเรา เราอยากให้พวกเขามีชีวิตอยู่กับถ้อยคำของเรา เพื่อที่พวกเขาจะได้ชีวิตนิรันดร์ร่วมกับเรา การมีชีวิตอย่างโลกนี้ จะไม่สามารถนำไปเปรียบกับราชอาณาจักรของเราได้"

เมื่อพระองค์พูดสิ่งเหล่านี้ ฟังดูพระองค์เศร้าและปวดร้าวใจ

ดิฉันจะไม่มีวันลืมคำพูดพวกนั้น และรู้ว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นความจริงอย่างมาก ชีวิตนี้ไม่สามารถนำไปเปรียบกับราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ ดิฉันได้เห็นมาแล้วและรู้ว่าราชอาณาจักรของพระองค์ถูกเตรียมไว้ให้กับเราแล้ว

เยรูซาเล็มพร้อมแล้ว

ดูเถิด เรากำลังจะมาในไม่ช้า ยึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา
เพื่อจะไม่มีใครชิงมงกุฏของท่านไปได้ ผู้ใดที่มีชัยชนะ เราจะแต่งตั้งผู้นั้น
เป็นเสาหลักในวิหารของพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่จากพระวิหารอีกเลย
บนตัวผู้นั้นเราจะจารึกนามพระเจ้าของเรา และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา
คือเมืองเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งออกมาจากจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา
และเราจะเขียนชื่อใหม่ของเราบนเขา

วิวรณ์ 3: 11 - 12

ฤดูใบไม้ผลิ เป็นฤดูที่ดอกไม้สวยเหลือเกิน ลมอุ่นพัดเบาๆ และต้นไม้มันก็เริ่มผลิใบใหม่
ดิฉันอาศัยอยู่ในรัฐออซิงตัน และช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่น่าประทับใจที่สุดของปี สำหรับ
ในสวรรค์ดูเหมือนจะมีแต่ฤดูใบไม้ผลิ ทุกหนทุกแห่งมีแต่ความอบอุ่น สวยงาม สันติสุข และ
ความชื่นชมยินดี ดิฉันเฉลิมฉลองฤดูใบไม้ผลิในหัวใจตลอดปลายฤดูหนาว ทั้งนี้เพราะ
การได้พบกับพระองค์ และการเดินทางไปสวรรค์ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ในวันที่ 24 มีนาคม โรเจอร์กับดิฉันเข้าร่วมนมัสการที่โบสถ์ สิชยาภิบาลของเราเทศนา
เรื่องการทนทุกข์ของพระเยซูก่อนการถูกตรึง เวลานี้เป็นช่วงเทศกาลประจำปีที่คริสเตียน
เตรียมตัวสำหรับการตรึงและการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ ขณะที่ศิษยาภิบาล
พรรณนาถึงการทุกข์ทรมานของพระผู้เป็นเจ้า และอ่านข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการ
ที่พระองค์ยอมทุกข์ทรมานบนไม้กางเขน ดิฉันเริ่มร้องไห้ มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่ดิฉัน
จะตัวสั่นในช่วงที่นมัสการ แต่ครั้งนี้ร่างกายของดิฉันสั่นอย่างรุนแรงจนเกือบตกเก้าอี้
การเจิมที่แรงมากของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่บนชีวิตของดิฉัน

รอยแผลเป็นที่มือและเท้า

ดิฉันได้เห็นพระเยซูอยู่ตรงหน้า และพระองค์พูดว่า "ลูกเอ๋ย เราอยากให้เจ้าดูมือของ
เราอีกที" แล้วพระองค์ชี้ไปที่รอยแผลเป็นตรงมือและเท้าของพระองค์ เสียงที่ผิดปกติ

ไปจากธรรมดาที่ดิฉันเปลี่ยนแปลงออกมาเวลาได้รับนิมิตฝ่ายวิญญาณ ไม่ได้ดังขึ้นในครั้งนี้ ดิฉันนั่งอยู่ในการสถิตของพระองค์อย่างเงียบกริบ ขณะที่พระองค์เริ่มพูดกับดิฉันต่อ

"เราอยากให้เจ้าบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่เราให้เจ้าเห็น" นี่เป็นคำสั่ง ดิฉันพยักหน้าตกลง ข้างยอดเยี่ยมอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ที่พระองค์มาพบเป็นการส่วนตัวในช่วงนมัสการร่วมกับผู้อื่น ดิฉันอยากยืนขึ้นและบอกทุกคนว่า พึงได้เห็นพระองค์ และพระองค์ได้ให้ดิฉันดูรอยแผลเป็นของพระองค์ แต่สิ่งที่อยู่ลึกๆ ในวิญญาณของดิฉันเตือนไม่ให้ทำเช่นนั้น จึงนั่งด้วยความอดทนจนเสร็จการประชุม ดิฉันเชื่อว่าเสียงนี้และเสียงนี้เป็นเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่บอกไม่ให้พูด

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันได้เรียนรู้อย่างที่โซโลมอนได้เขียนว่า มีเวลาที่จะพูดและมีเวลาที่จะนิ่งเงียบ (ดู ปัญญาจารย์ 3:7) พระเยซูกำลังฝึกดิฉันให้ไวต่อการนำของพระวิญญาณในชีวิตประจำวันของดิฉัน และดิฉันก็รู้ว่า หากพระองค์ไม่ชี้นำไปทางอื่น ดิฉันก็ควรจะเป็นผู้รับมากกว่าผู้ให้

ตลอดการประชุม ดิฉันได้ร้องไห้ภายใต้การjemอันล้ำค่าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อาการสั่นเริ่มลดลงหลังจากที่พระองค์จากไป แต่น้ำตายังคงไหล ดิฉันได้ยินคำพูดของศิษยาภิบาล แต่ความคิดและวิญญาณของดิฉัน จดจ่ออยู่ที่รอยแผลเป็นที่พระองค์ให้ดิฉันเห็นถึงสองครั้งแล้ว

ดิฉันเริ่มไตร่ตรองข้อพระคัมภีร์บางข้อที่จำได้ จากที่ศึกษาเองและที่ได้จากการเข้านมัสการในโบสถ์ "แต่พระองค์ถูกทำให้บาดเจ็บเพราะการละเมิดของเรา พระองค์ถูกทำให้ฟกช้ำเพราะบาปของเรา พระองค์ถูกลงโทษ เพื่อเราจะได้รับสันติสุข และโดยรอยแผลของพระองค์ เราได้รับการรักษาให้หายแล้ว" (อิสยาห์ 53:5) "และเมื่อเขาทั้งหลายได้มาถึงสถานที่ที่มีชื่อว่า โกละโกธา หรือที่เรียกว่า สถานที่แห่งห้วกะโหลก พวกเขาเอาไวน์เปรี้ยวผสมสิ่งที่ขมให้พระองค์ดื่ม แต่เมื่อพระองค์ชิมดูพระองค์ก็ไม่ดื่ม จากนั้นพวกเขาได้ตรึงพระองค์และเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน" (มัทธิว 27:33 - 35)

ดิฉันเห็นได้ว่า พระผู้เป็นเจ้าและนายสวดที่รักของดิฉันถูกแขวนอยู่บนกางเขนที่ยอดเขาโกละโกธา ตะปูแหลมคมเปิดเนื้อตรงฝ่ามือและข้อเท้าให้ลึกขาด ขณะที่ถูกแขวนอยู่บนนั้น พระองค์ทั้งอ่อนแรงและอดโรย หอกของทหารโรมันทำให้สี่ข้างของพระองค์เป็นแผลโหว่ และมงกุฎหนามที่พวกเขากดลงบนศีรษะของพระองค์ ทำให้เลือดไหลเป็นทางเต็มหน้าพระองค์

มีเลือดกองเป็นแอ่งที่คอไม้กางเขน คนที่ปีนป่ายเพื่อเอาเสื้อคลุมไว้ตะเข็บของพระองค์

เหยียบย่ำเข้าไปในเลือดของพระองค์ ท้องฟ้าเบื้องบนกลายเป็นสีเทาเงิน มีฟ้าแลบอยู่
ระยะไกลๆ

ผู้คนเขะเข็ญ ถากถาง ถ่มน้ำลายรด และแช่งพระองค์ พวกเขาจัดงานชุมนุมที่ชั่วร้าย
บนความเสียหายขององค์เจ้านายของดิฉัน ดิฉันหลับตาเห็นมารีย์มารดาของพระองค์
ถูกเข้าอยู่ใกล้ๆ ทางเขน ร่างกายสั่นกลัว น้ำตาไหลเป็นทางนองหน้า

โอ ดิฉันจะเข้าใจความรู้สึกที่เธอได้รับในวันศุกร์ประเสริฐวันแรกนั้นอย่างไร เธอต้อง
เฝ้าบุตรชายของเธอเปลือย คนที่เธอรักมาก กำลังถูกทรมานและถูกฆ่าไปต่อหน้าต่อตา
และไม่มีสิ่งใดที่เธอสามารถทำเพื่อที่จะหยุดยั้งสิ่งนี้ได้ พระเยซูเองสามารถเรียกทูต
สวรรค์เป็นหมื่นๆ เพื่อมาช่วยพระองค์ แต่พระองค์กลับเลือกที่จะยอมรับความโหดร้ายนั้น
การตายที่น่าละอายของการตรึง ก็เพื่อเราจะได้พบกับเส้นทางของชีวิต

ดิฉันขอบคุณพระเจ้าสำหรับนิมิตที่พระองค์ส่งผ่านมาให้ดิฉัน เพราะบัดนี้ดิฉัน
มีความเข้าใจอย่างแท้จริง ถึงสิ่งทั้งหมดที่พระเยซูได้ประสบเพื่อมนุษย์ที่พระองค์รัก
ยิ่งนัก พระองค์ถูกแขวนอยู่บนกางเขนที่โหดร้ายระหว่างสวรรค์กับนรก เพื่อพวกเรา
จะได้มีชีวิตนิรันดร์ พระองค์ไม่เคยทำบาป แต่กระนั้นพระองค์ก็เต็มใจรับเอาบาปทั้ง
หมดของพวกเราไว้บนพระองค์ พระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก!

รอยแผลเป็นบนมือและเท้าของพระองค์เป็นของจริง ดิฉันเห็นมาแล้ว เป็นรอยแผลของการ
ทุกข์ทรมานที่น่าสยดสยอง เป็นความทุกข์ทรมานแสนสาหัสที่พระองค์ได้มีประสบ-
การเพื่อคุณและดิฉัน

ปลาในสวรรค์

วันที่ 25 มีนาคม พระเยซูได้มาพบดิฉันตั้งแต่ 6.35 น. ถึง 8.50 น. เราเดินไปคุยไปอย่าง
เคยที่ชายหาด ข้ามสะพานทองคำ เดินไปตามถนนที่คดเคี้ยว หลังจากที่ได้เดินอยู่บนถนน
เดิมสักพักหนึ่ง พระองค์พาเดินไปเส้นทางอื่น เป็นถนนที่กว้างและเป็นสีขาว เหมือนทาง
หลวงในอเมริกา และมีต้นไม้ปลูกเป็นแนวทั้งสองฟากถนน

ต้นไม้เหล่านี้สูงผิดปกติ และใบของมันสวยที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ขณะที่เราเดินไป
ดิฉันสังเกตเห็นว่า ต้นไม้เริ่มเปลี่ยนสี มันเหมือนกับกำลังเดินไปตามสายรุ้งที่มีสีสรรน่า
ประทับใจมาก!

ถนนสายนี้ นำไปสู่เนินเขาซึ่งเล็กกว่าภูเขากว่าที่เรามักจะปีนกัน จากยอดเขาดิฉัน
สังเกตเห็นแม่น้ำสีเงินกำลังส่องประกายในแสงแดดของสวรรค์ เทือกเขาที่เรียงกันทำให้เกิด

ทัศนียภาพที่มีความงามที่เฉพาะสวรรค์เท่านั้นจึงจะสามารถสร้างความงามเช่นนั้นได้
ภูเขาดูเหมือนป่าที่ครีมน้ำไปด้วยต้นไม้เขียวขจี

เราเดินลงมาจากไหล่เขา และเดินไปที่น้ำ ซึ่งเราได้เห็นปลาสร้อยพัดชนิดแหวกว่าย
อยู่ในแม่น้ำที่ท้องน้ำเป็นหิน ดิฉันรู้สึกขบขันที่เห็นปลาในสวรรค์ จึงเริ่มหัวเราะ ดิฉัน
สนุกสนานไปกับช่วงเวลานั้นอย่างมาก จนได้ก้าวออกไปและลงไปเล่นในน้ำ

ดิฉันเอื้อมมือลงไปคว้าปลาที่มีลวดลายเป็นริ้วๆ สีแดง และจับมันขึ้นมาจากน้ำ ดิฉัน
หัวเราะจนท้องแข็ง ปลาเลยกระเด็นออกจากมือและว่ายหนีไปยังที่ปลอดภัย เมื่อเฝ้าดูปลาที่
เคยตกเป็นเชลยว่ายหนีไปอย่างอิสระเสรีกระโดดโลดเต้นกับปลาอื่นๆ ทำให้ดิฉันหัวเราะ
สุดขีด จึงคว้าปลาอีกตัวหนึ่งมา ปลาตัวนี้มีสีที่แตกต่าง แล้วมันก็ดิ้นจนหลุดมือเช่นกัน มัน
เป็นช่วงเวลาของความสนุกสนาน พระองค์เริ่มที่จะหัวเราะไปกับดิฉันด้วย

พระองค์ได้เข้ามาร่วมสนุกกับดิฉัน โดยเอื้อมมือคว้าปลาตัวใหญ่ที่มีสีเหมือน "เสื้อ
หลากสี" พระองค์มองปลาอย่างชื่นชม แล้วก็โยนกลับลงไปแม่น้ำ แต่ก็ยังหัวเราะอยู่
รู้สึกดีใจที่เห็นพระองค์เปลือยเปลือย

ดิฉันได้แต่หัวเราะ เป็นการหัวเราะลึกลงท้องแข็ง และรู้สึกดีมากจริงๆ ยิ่งดิฉันได้ยิน
พระองค์หัวเราะ ยิ่งทำให้ดิฉันหัวเราะมากขึ้น ในที่สุดดิฉันหัวเราะจนตัวงอ เป็นความ
รู้สึกที่ดีจริงๆ

พระเยซูพูดว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าคงสนุกมากสินะ เจ้าชอบตกปลาหรือเปล่า"

"ลูกแก่เปลือยเปลือยที่จะได้อยู่ที่นี่ค่ะพระองค์"

"เรามีปลามากกว่านี้ที่จะให้เจ้าดูทีหลัง เจ้ายังอยากจับปลาอยู่อีกหรือเปล่า"

"ลูกหัวเราะมากขนาดนี้ คงจะจับปลาไม่ไหวแล้วค่ะ พระองค์" ดิฉันยอมรับทั้งๆ ที่ยัง
หัวเราะไม่หยุด

"ลูกสาวของเรา เราควรกลับกันได้แล้ว เราต้องพาเจ้าไปอีกแห่งหนึ่ง"

เราไปจากแม่น้ำ ดิฉันรู้สึกว่าได้รับการชำระล้างจากช่วงเวลาแห่งความสนุก และการ
หัวเราะที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ พวกปลาทำให้ดิฉันเกิดความสุขและทำให้ดิฉันนึกขึ้นได้
ว่า "ใจที่ร่าเริงเป็นยาอย่างดี" (สุภาษิต 17:22) ดิฉันรู้สึกว่า ตัวเองมีความยินดีเพียงพอ
ที่จะอยู่ได้ไปจนตลอดชีวิต

ดิฉันรู้สึกประทับใจที่ได้เห็นพระองค์ มีความยินดีในความเปลือยเปลือย และความ
สุขของดิฉันอย่างมาก ประสพการณ์ครั้งนี้ช่วยให้ดิฉันเข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่เขียนว่า
"พระองค์จะให้ข้าพเจ้าได้เห็นเส้นทางเดินของชีวิต ในการสถิตของพระองค์ เป็นความชื่น
บานอย่างเปี่ยมล้น เบื้องขวาของพระองค์เป็นความยินดีอยู่เป็นนิตย์" (สดุดี 16:11)

ดิฉันได้เดินไปตามเส้นทางของชีวิตในสวรรค์ และได้ดื่มจากแม่น้ำแห่งความยินดีของพระองค์ ดังที่ผู้ที่เขียนสดุดีได้ให้ภาพไว้ "โอ พระเจ้า ความรักเมตตาของพระองค์ช่างล้ำค่ายิ่งนัก ดังนั้นลูกหลานของมนุษย์จึงมอบความไว้วางใจไว้ได้ริมปีกของพระองค์ พวกเขาเต็มอิ่มด้วยความอุดมสมบูรณ์ที่มาจากบ้านของพระองค์ และพระองค์ให้พวกเขาดื่มจากแม่น้ำแห่งความยินดีของพระองค์ เพราะพระองค์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เราเห็นแสงสว่างในความสว่างของพระองค์" (สดุดี 36:7 - 9)

ความยินดีของดิฉันเอ่อล้นขึ้นมาดั่งน้ำพุ และไหลล้นออกไปดั่งน้ำตก

ทะเลผ่านสวรรค์

เราได้กลับมาตามเส้นทางเดิมที่เราได้ใช้ขึ้นเขา จากนั้นพระองค์พาดิฉันไปบนภูเขาสูงตามถนนที่แคบๆ ซึ่งมีต้นไม้และพุ่มไม้เป็นแนวกันเขต เราเดินไปตามถนนสายนี้สักพักใหญ่ ทำให้ดิฉันอดสงสัยไม่ได้ว่าเราจะไปที่ไหน และทำไมถนนถึงแคบนัก

ในที่สุดเราเดินมาจนสุดถนน จากนั้นเขาดิฉันมองลงไปเห็นรั้วสีขาวล้อมรอบอาคารสีขาวหลายหลัง อาคารเหล่านั้นส่องประกายระยิบระยับด้วยความขาวบริสุทธิ์อย่างยิ่ง ขาวแวววาวยิ่งกว่าหิมะที่เพิ่งตกลงมาใหม่ๆ ดิฉันหวังที่จะเข้าไปใกล้ทัศนียภาพข้างหน้ามากกว่านี้ แต่กรณีแบบนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ พระเยซูให้ดิฉันเห็นภาพนี้จากระยะที่ห่างไกล ดิฉันไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

พระองค์พูดกับดิฉันว่า "ลูกของเราเอ๋ย เราอยากให้เจ้าได้เห็นอย่างชัดเจน ดังนั้นเราต้องลงไปที่นี่" พระองค์คว้ามือดิฉัน แล้วเราก็เริ่มที่จะเหาะ เป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้นมาก แล้วกายธรรมชาติของดิฉันได้ครวญครางออกมาอย่างดังมาก

เมื่อเราเหาะลงมาถึงหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์ พระเยซูได้พาดิฉันไปยังถนนที่ขาวบริสุทธิ์ จากนั้นดิฉันสังเกตว่า ถนนนี้มีบ้านที่สวยงามสีขาวทั้งสองฝั่ง ถนนหนทางนั้นขาวและระยิบระยับเหมือนแก้ว ที่นั่นทุกสิ่งทุกอย่างดูขาวไปหมด รั้วนั้นดูสูงกว่าบ้านมาก เมื่อเทียบกับภาพที่เห็นเมื่อมองลงมาจากยอดเขานั้น

ในเวลานี้ เป็นไปไม่ได้ที่ดิฉันจะอธิบาย หรือแม้แต่ที่จะเสนอแนะว่า เหตุใดพระองค์ได้ให้ดิฉันดูบางสิ่งบางอย่างที่พระองค์มี หลายครั้งที่ให้ดิฉันเห็นบางอย่างถึงสองครั้งในแต่ละโอกาส โดยปกติเราจะไม่ใช่เวลามากในแต่ละที่ และพระองค์ให้คำอธิบายความหมายของสถานที่เหล่านั้นเพียงเล็กน้อย แต่ดิฉันไม่มีปัญหาอะไร เพราะดิฉันรู้ว่าเวลานั้นก็จะมาถึง ที่เราจะรู้เท่ากับที่พระองค์รู้จักเรา (ดู 1 โครินธ์ 13:12)

ขณะที่เราเข้ามาใกล้บ้านหลังหนึ่ง พระองค์ได้บอกดิฉันว่า พระองค์ต้องให้ดิฉันดูบ้านหลังนี้ ซึ่งมีประตูลิบบด้วยทองสองบาน ตัวประตูตัดขอบด้วยกระจกสี ดิฉันสังเกตว่าลูกบิดประตุนั้นทำจากทองคำแท้!

ขณะที่เราเดินเข้าไปในบ้าน ดิฉันสังเกตได้ว่า บานหน้าต่างทุกบานทำจากกระจกสีพรมที่มีสีอ่อนอ่อนถูกนำมาผสมผสานกัน ทำให้การตกแต่งภายในบ้านดูมีรสนิยมมากขึ้น อัญมณีที่ประดับผนังส่องแสงวาววับ ดิฉันรู้สึกเหมือนกับว่า กำลังก้าวเข้าไปในรูปภาพมากกว่าในบ้าน

ดิฉันเดินขึ้นบันไดทองคำที่มีลายแกะสลักอันซับซ้อนบนพื้นผิวของมัน จากบันไดชั้นบนดิฉันเดินเข้าไปในห้องนอนที่มีเตียงหรูหราและใหญ่กว่าเตียงขนาดคิงส์ไซส์ใดๆบนโลก ดิฉันเดินอ้อมเตียงและเข้าไปในห้องแต่งตัว กำแพงทุกด้านตกแต่งด้วยทองคำและอัญมณีอันล้ำค่า ยกเว้นกำแพงด้านเดียวเท่านั้นที่มีกระจกเงาเต็มขนาดสะท้อนความสวยงามที่น่าพิศวงของสภาพแวดล้อมที่อยู่ในเวลานั้น

ดิฉันสังเกตได้ว่า ห้องทุกห้องในบ้านหลังนี้ใหญ่โตมาก รวมทั้งห้องแต่งตัว ความเป็นจริง บ้านทุกหลังที่พระองค์ให้ดิฉันดู ล้วนมีห้องใหญ่โตทั้งดงามเกินความคาดหมาย

ขณะที่เดินไปตามระเบียง ดิฉันเริ่มร้องเพลงด้วยความยินดี ดิฉันได้เข้าไปในทุกห้อง และได้เพลิดเพลินไปกับบ้านพักอาศัยที่เปี่ยมไปด้วยพร หลังจากเสร็จสิ้นการสำรวจห้องชั้นบน ดิฉันลงมาชั้นล่างที่ซึ่งพระองค์กำลังเดินไปรอบๆ ห้องที่ดูเหมือนห้องรับแขก พระองค์ได้ยินเสียงดิฉัน จึงหันมาและมองมาที่ดิฉัน แล้วถามว่า "เจ้าชอบที่นี่หรือเปล่า"

"ชอบค่ะพระองค์ มันงดงามมาก ใครจะอยู่ในบ้านเหล่านี้ที่พระองค์ให้ลูกดู"

"ลูกๆ ของเราทุกคนจะอยู่ในบ้านเหล่านี้ ที่เราได้เตรียมให้พวกเขา และจะได้ที่นี่เร็วกว่าที่พวกเขาคิด"

เมืองที่บริสุทธิ์

พระผู้เป็นเจ้า จูงมือดิฉันแล้วเราก็ออกจากหุบเขาที่สวยงามนั้น ต่อมาเราได้มาเดินอยู่บนถนนที่แบ่งออกเป็นสองฟาก ซึ่งปูด้วยอิฐสีเหลืองเหมือนในภาพยนตร์เรื่อง The Wizard of Oz ทั้งสองฟากของถนนมีบ้านสีขาวตั้งอยู่ บนเกาะกลางถนนได้รับการตกแต่งด้วยไม้ผล ที่ปลูกไว้เป็นระเบียบ เรียงไปตามธารน้ำสีฟ้าใสที่ขาวมากจริงๆ มีหินสวยงามจำนวนมากทั้งสองฝั่งของลำน้ำ

จากนั้น พระผู้เป็นเจ้าจูงมือดิฉันและพูดว่า "เราจะขึ้นไปแล้วนะลูก" เราได้

ทะยานขึ้นจากพื้นอย่างเฮลิคอปเตอร์ จากนั้นเราก็เริ่มที่จะเหาะ พระองค์พาฉันไปยัง
ภูเขาเดียวกันกับที่เราได้เริ่มการเดินทางในเทียวกิพิเศษนี้

ขณะที่เราเหาะอยู่ กายธรรมชาติของฉันที่นอนอยู่บนเตียง ส่งเสียงหวีดร้องอย่างตก
ใจ ส่วนกายวิญญาณก็เริ่มชินกับประสบการณ์เหนือธรรมชาติในสวรรค์ เราเดินกลับมา
บนถนนที่แคบ และได้ไปยังอาคารสีขาวที่ซึ่งเราใช้เปลี่ยนเสื้อผ้าของเรา สถานที่ต่อไปคือ
สระน้ำอันแสนสงบ

ทันทีที่เรามาถึงสระน้ำ ฉันเริ่มร้องเพลงและเต้นรำ หัวใจของฉันยังคงล่องลอย
อยู่ในความชื่นชมยินดี พระองค์พูดว่า "ซู นาม มานังโกสึๆ เราซิ"

ฉันเชื่อฟังโดยการนั่งบนก้อนหินถัดจากพระองค์ และจับแขนพระองค์ไว้

"ลูกสาวของเราเอ๋ย เราให้เจ้าดูแม่น้ำและเมืองเยรูซาเล็มใหม่ บ้านเหล่านั้นอยู่
ในเยรูซาเล็มเมืองบริสุทธิ์ เมื่อเรานำลูกๆ ของเรากลับบ้าน เราทุกคนจะอยู่ในเยรูซาเล็ม
เราอยากให้ลูกๆ ของเราทุกคนรู้ว่า เยรูซาเล็มพร้อมแล้วสำหรับพวกเขา

"เจ้าเห็นแล้วว่า ไม่มีถนนที่จะเข้าไปถึงเยรูซาเล็มได้ ดังนั้น การที่จะไปถึงที่นั่นได้ เรา
ต้องเหาะไป เราทุกคนจะเหาะไปที่นั่นในไม่ช้า นี่ นั่นคือเหตุผลที่งานของเจ้าจึงสำคัญมาก"

"เราไม่อยากให้เจ้าพลาดในสิ่งที่เราให้เจ้าเห็นหรือบอกเจ้า" พระองค์พูดต่ออีกว่า
"เราจะมีบางคนที่ไม่เชื่อหลายสิ่งหลายอย่างที่เราให้เจ้าเห็น โดยเฉพาะพวกที่มีความ
สงสัย และไม่รู้ถ้อยคำของเรา แต่เรารู้ว่าเจ้าพยายามอย่างมากที่จะทำให้เราพอใจ

เมื่อเจ้าทำงานนี้สำเร็จ ชีวิตของเจ้าจะมีแต่ความยินดี มากยิ่งกว่าที่เจ้าฟังได้ประสบ
เจ้าจะได้รับการอวยพร ผู้ใดที่เชื่อเจ้าและช่วยเหลือเจ้าจะได้รับพรเช่นกัน

เจ้าจะเป็นผู้ที่ทำให้โบสถ์ต่างๆ ประหลาดใจ จะเป็นความยินดีสำหรับพวกที่พร้อม
และกำลังรอคอยเรา และจะเป็นเรื่องเศร้าแก่คนที่รักโลกยิ่งกว่าเรา หนังสือเล่มนี้จะช่วย
ทำให้คนจำนวนมากที่อยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณได้รับการปลดปล่อย

ลูกสาว เจ้าอย่าหวังว่าคนจะคิดหรือพูดถึงเจ้าอย่างไร เพียงแต่จดบันทึกสิ่งที่เราให้เจ้า
เห็นและได้บอกเจ้า เราเชื่อใจการเชื่อฟังของเจ้าอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่เจ้ารู้จักเรา เจ้าเป็นคน
ที่ยำเกรงและเชื่อคำพูดของเราเสมอมา เราสังเกตว่าเจ้าไม่เคยสนใจที่จะไม่เชื่อฟังเรา นับ
ตั้งแต่เจ้ามอบหัวใจของเจ้าให้เรา และตั้งเราไว้เป็นอันดับแรกในชีวิตของเจ้ามาตลอด
นั่นคือเหตุผลที่เราได้เลือกเจ้าให้เป็นลูกสาวคนพิเศษและเพื่อนของเรา"

คำพูดของพระองค์เป็นคำพูดที่อ่อนโยน และเป็นคำพูดที่ให้ความมั่นใจอีกครั้ง ทำให้
ฉันรู้สึกดี อย่างหนึ่งที่ฉันรู้อย่างแน่นอนคือ ตั้งแต่ฉันมาเป็นคริสเตียน ฉันได้
เพียรพยายามที่จะทำให้พระเจ้าเป็นเจ้าพอใจ ที่จะตั้งพระองค์ไว้เป็นที่หนึ่งในทุก

สถานการณ์และการตัดสินใจ พระองค์ได้ช่วยพรการเชื่อฟังของดิฉัน

"มันใช้เวลานานมากที่จะเตรียมเจ้าสำหรับงานนี้" พระองค์กล่าว "บัดนี้ เจ้ารู้แล้วว่า เจ้าเป็นคนที่พิเศษกับเราแค่ไหน เจ้าพูดว่าเจ้าได้มอบชีวิตของเจ้าให้กับเรา และเรารู้ หัวใจของเจ้า อย่าได้หันเหไปจากคำมั่นสัญญานี้เลย ชู นาม

"สิ่งใดที่เจ้ายอมละทิ้งหรือสูญเสียในชีวิตบนโลก เจ้าจะได้กลับคืนมาในสวรรค์ ใน สวรรค์เจ้าจะอยู่กับเราตลอดไป"

สำหรับดิฉันถ้อยคำเหล่านั้นสำคัญมากยิ่งขึ้นกว่าถ้อยคำใดๆ เป็นคำสัญญาที่ทำให้ ดิฉันมุ่งมั่นต่อไปได้เพราะรู้ว่า การอยู่กับพระองค์เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดที่หาค่าไม่ได้ ความตื่นเต้นที่ได้รู้ว่า ดิฉันจะอยู่ในการสถิตของพระองค์ตลอดไปเป็นความคิดที่เป็น พรเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด

"พระองค์คะ ลูกไม่ได้ดีขนาดนั้น" ดิฉันท้วง "เพียงแต่ลูกรักพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่า ชีวิตของลูก ลูกจะไม่มีความสุขกับใครหรือสิ่งใด นอกจากจะมีพระองค์ร่วมอยู่ด้วย ลูก รู้สึกว่าชีวิตลูกอยู่ในการควบคุมของพระองค์ในทุกๆ ด้าน และสิ่งนี้ทำให้ลูกมีความสุขอย่างมาก"

"ผู้ใดที่อนุญาตเราให้ควบคุมชีวิตของพวกเขา จะได้รับการอวยพร คนเหล่านี้เป็นลูก ที่เชื่อฟังของเรา เจ้านับลูกคนพิเศษของเรา"

เมื่อเวลาของการพบกันได้ยุติลง ดิฉันครุ่นคิดไปกับหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเยซูได้ บอกเรื่องเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งบัดนี้พร้อมอยู่แล้ว และกำลังจะลงมาจากสวรรค์ พระองค์อยาก ให้ลูกๆ ของพระองค์ได้ชื่นชมสิริเกียรตินิรันดร์ร่วมกับพระองค์ พระองค์ได้เลือกดิฉัน ที่จะบอกเรื่องทั้งหมดที่รู้กับคนที่จะฟัง

ตลอดทั้งวัน ดิฉันได้ศึกษาข้อพระคัมภีร์ที่พูดถึงเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เมื่อดิฉัน ได้อ่านหนังสือวิวรณ์ บทที่ 21 ดิฉันรู้สึกชื่นชมยินดีที่รู้ว่า อัครทูตยอห์นได้มี ประสบการณ์กับพระองค์เช่นเดียวกับดิฉัน

โดยพระวิญญาณ ทูตสวรรค์นำข้าพเจ้าไปที่ภูเขาสูงใหญ่ และให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองอัน ยิ่งใหญ่ เยรูซาเล็มเมืองบริสุทธิ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระองค์ ซึ่งเปล่งประกาย พระสิริเกียรติของพระเจ้า และความสว่างของเมืองนั้น เหมือนหินล้ำค่าที่สุดเหมือน หินมณีโชติไสดุจแก้วเจียรไน

วิวรณ์ 21: 10 - 11

ดิฉันรู้สึกชื่นชอบการพรรณนาถึงเมืองในมิตติสวรรค์ของท่าน เพราะได้เห็นสิ่งต่างๆ มากมายที่ท่านได้เขียนถึง

แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นวิหารในเมืองนั้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและลูกแกะ เป็นวิหารของเมืองนั้น และเมืองนั้นไม่จำเป็นต้องมีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ที่จะส่องแสง ด้วยพระสิริของพระเจ้าได้ส่องสว่างและลูกแกะเป็นความสว่างของเมืองนั้น

วิวรณ์ 21: 22 - 23

ดิฉันได้เดินในความสว่างของเมืองนั้น และรู้สึกเหมือนถูกล้อมรอบไปด้วยหิมะ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างขาวและสว่าง ดิฉันได้สังเกตเช่นเดียวกันกับยอห์นว่า ไม่มีคริสตจักร หรือวิหารในเยรูซาเล็มใหม่ มีแค่เพียงบ้านสวยงามที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของได้เตรียมสำหรับ ลูกๆของพระองค์เท่านั้น

ประตูเมืองจะเปิดตลอดเวลา (และที่นั่นไม่มีกลางคืน) ประชาชาติทั้งหลายจะนำพระสิริ และเกียรติของเขาเข้าสู่เมืองนั้น ไม่มีสิ่งสกปรก สิ่งที่ทำให้เกิดความน่ารังเกียจ หรือ สิ่งโกหกจะสามารถเข้าไปได้ คนที่จะเข้าไปได้ คือคนที่มีรายชื่อจดอยู่ในหนังสือ แห่งชีวิตของลูกแกะ(พระเยซู) เท่านั้น

วิวรณ์ 21: 25 - 27

สิ่งเหล่านี้ คือสิ่งที่พระเยซูได้บอกกับดิฉัน สวรรค์ถูกสำรองไว้แล้วสำหรับคนที่เชื่อฟัง เฉพาะคนที่ใจบริสุทธิ์เท่านั้นจึงจะสามารถเข้าไปและมีชีวิตอยู่ที่นั่น

ดิฉันได้อ่านต่อในบทที่ 22 และต้องตะลึงกับสิ่งที่รับรองความเป็นจริงของสวรรค์ ตามที่ได้ประสมมา

และทูตสวรรค์ได้ให้ข้าพเจ้าเห็นแม่น้ำอันบริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิตที่ใสดุจแก้ว เจียรไน ไหลออกมาจากบัลลังก์ของพระเจ้า และของลูกแกะ ตรงเกาะกลางถนนและ ทั้งสองฝั่งของแม่น้ำเป็นต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งให้ผลสิบสองผล ต้นไม้แต่ละต้นให้ผล ของมันทุกเดือน และใบของต้นไม้มีเพื่อรักษาชนชาติต่างๆ

วิวรณ์ 22:1 - 2

ดิฉันได้ลิ้มรสน้ำจากแม่น้ำนั้น และได้เดินไปตามถนนต่างๆ ได้เห็นต้นไม้ และยังได้ลิ้ม รสผลไม้บางอย่างจากต้นไม้

ข้อความที่พระเยซูให้กับยอห์น เป็นข้อความเดียวกับที่พระองค์ได้ให้ดิฉัน ข้อความ

อันนี้พระเจ้าเป็นเจ้าอยากให้ฉันพูดให้กับทุกคนที่จะฟัง "ดูเถิด เรากำลังมาในไม่ช้า พวกเรามีแค่คนที่เก็บรักษาถ้อยคำต่างๆ แห่งการเผยถ้อยคำของหนังสือเล่มนี้" (วิวรณ์ 22:7)

พระเจ้าเป็นเจ้ายุติธรรม และพระองค์อยากให้ทุกคนรู้ "ดูเถิด เรากำลังมาในไม่ช้า และรางวัลของเราอยู่กับเรา ที่จะให้กับทุกคนตามการกระทำของเขา เราเป็นอัลฟาและโอเมก้า เป็นการเริ่มต้นและการอวสาน เป็นผู้แรกและผู้สุดท้าย" (วิวรณ์ 22:12 - 13)

อาหารและความเพลิดเพลินในสวรรค์

พรจะมีแด่คนเหล่านั้นที่รับเชิญมางาน
เลี้ยงฉลองการสมรสของลูกแกะ

วิวรณ์ 19: 9 (ขยายความเพิ่ม)

ในวันที่ 27 มีนาคม ดิฉันมีอาการสั้นลึกๆ หัวร่างกายประมาณสามสิบนาทีก่อนที่พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะมา หลังจากอาการสั้น พระองค์ก็มาและจู่มือดิฉัน ดิฉันอยู่กับพระองค์ตั้งแต่ 6.30 น. ถึง 8.45 น.

ดิฉันเดินอยู่กับพระองค์บนชายหาดในกายสวรรค์ จากนั้นพระองค์พาไปที่สวรรค์เราเดินผ่านประตูรั้วไข่มุก และไปยังอาคารสีขาวเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วจึงเดินข้ามสะพานทองคำ

ทุกอย่างกลายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับดิฉัน และแน่ใจว่า ผู้ที่เชื่อในพระองค์ทุกคนก็จะผ่านขั้นตอนเดียวกันเมื่อเขาหรือเธอไปสวรรค์ ดิฉันเริ่มคิดถึงบุคคลที่อยู่ในพระคัมภีร์คนที่ดิฉันได้ใช้เวลาอันมีค่าระหว่างการเยือนสวรรค์ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ อัครทูตเปาโลได้เขียนถึงคนๆ หนึ่งที่มีโอกาสดีเช่นนี้ใน 2 โครินธ์ บทที่ 12 ว่า

ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้หนึ่งที่เชื่อในพระคริสต์ ซึ่งเมื่อสิบสี่ปีที่แล้วถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ที่สาม จะไปในกายหรือนอกกายข้าพเจ้าไม่รู้ แต่พระเจ้ารู้ และข้าพเจ้ารู้จักชายคนนี้ เขาถูกรับเข้าไปในสวนสวรรค์ ซึ่งไปในกายหรือนอกกายข้าพเจ้าไม่รู้ แต่พระเจ้ารู้ และเขาได้ยินคำพูดซึ่งไม่อาจพรรณนาได้ สิ่งซึ่งไม่อนุญาตให้มนุษย์บอกเล่า

2 โครินธ์ 12: 2-4

ดิฉันรู้เลยว่าผู้ชายคนนี้ได้ประสบอะไรมา เพราะมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ดิฉันได้เห็นและได้ยินในสวรรค์ ซึ่งดิฉันไม่มีสิทธิที่จะเล่าให้ใครฟัง

การเยือนสวรรค์ตามพระดัมกิร์

อัครทูตยอห์นได้ไปสวรรค์เช่นกัน ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือวิวรณ์ ก่อนที่อัครทูตยอห์นจะไปสวรรค์ พระเยซูได้มาเยี่ยมเยียนเขาเป็นการส่วนตัว ซึ่งพระองค์ได้พูดว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นการเริ่มต้นและเป็นการอวสาน ผู้เป็นและผู้เคยเป็น และผู้ที่จะมา พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ" (วิวรณ์ 1:8) คิฉันก็เช่นเดียวกับยอห์น การไปเยือนสวรรค์ทุกครั้งของคิฉันเริ่มต้นด้วยการเยี่ยมเยียนของพระองค์

เอลียาห์ ผู้เผยถ้อยคำพระเจ้าได้ไปสวรรค์เช่นกัน ส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในสวรรค์ของเขาเขียนไว้ว่า "จากนั้น มันได้เกิดขึ้น ขณะที่เขาทั้งสองเดินคุยกันไป ทันใดนั้นเอง รถม้าแห่งเพลิงไฟได้ปรากฏพร้อมด้วยฝูงม้าแห่งเพลิงไฟ แล้วแยกคนทั้งสองออกจากกัน แล้วพาขุมหมันก็พาเอลียาห์ขึ้นสู่สวรรค์" (2 พงษ์กษัตริย์ 2:11) คิฉันพูดได้ว่าการเดินทางสู่สวรรค์ของคิฉันก็สามารถอธิบายได้ในลักษณะเดียวกัน

พระเจ้าได้ให้ความกรุณากับอีกหลายๆ คนก่อนหน้าคิฉัน ผู้ที่พระองค์ได้รับไปสวรรค์ก่อนถึงความตาย การไปเยือนสวรรค์ในแต่ละกรณีก็จะมีจุดประสงค์ที่คล้ายกัน แต่สิ่งที่มีความสำคัญต่อพระเจ้าเสมอก็คือ พระองค์อยากให้ประชากรของพระองค์รู้ว่าพระองค์อยากให้พวกเขามีชีวิตอยู่กับพระองค์ตลอดไป

นับว่าเป็นสิทธิพิเศษอย่างยิ่งที่คิฉันอยู่ในกลุ่มคนจำนวนน้อยที่พระองค์ได้ให้เกียรติแบบนี้ ยิ่งคิดถึงเรื่องนี้มากเท่าไร ยิ่งรู้ว่าไม่ใช่เพราะคิฉันเป็นคนพิเศษอะไร แต่เพราะคิฉันเพียงต้องการที่จะเชื่อฟังและรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดไปจนถึงนิรันดร์เท่านั้น การเล่าให้คนอื่นๆ ฟังเกี่ยวกับการเดินทางไปสวรรค์สร้างความตื่นเต้นให้กับคิฉันอย่างสุดๆ

อาหารของราชอาณาจักร

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าและคิฉันเดินไปตามถนนอยู่นาน จากนั้นได้เลี้ยวไปทางขวาเราเดินไปตามไหล่เขาจนถึงขั้นบันไดที่ทำมาจากหิน คิฉันเห็นลำน้ำที่ดูเหมือนแม่น้ำสายแคบที่ยาวมากๆ

"ลูกเอ๋ย สิ่งที่เรา กำลังจะให้เจ้าดูจะเป็นสิ่งที่พิเศษมากสำหรับลูกๆ ของเรา"

สองฝั่งแม่น้ำมีไม้ผลขนาดใหญ่หลายต้น ฝั่งหนึ่งต้นไม้จะมีผลสีม่วง อีกฝั่งหนึ่งมีผลสีแดงที่สวยงามเต็มต้น ผลไม้เหล่านี้ดึงดูดสายตาอย่างมาก และคิฉันอยากจะลิ้มรสมัน ผลสีแดงมีรูปร่างเหมือนหยดน้ำขนาดใหญ่

พระองค์คงรู้ว่าดิฉันอยากลองชิมผลไม้เหล่านี้ จึงเอื้อมมือไปเด็ดผลหนึ่งและส่งให้ดิฉันกิน ผลไม้นี้ต่างไปจากผลไม้ชนิดที่เคยกิน มันอร่อยจนปากของร่างกายธรรมชาติของดิฉันมีน้ำลายไหลย้อยข้างแก้ม

"ทำไมพระองค์ไม่ทานคะ"

"เราไม่หิว แต่เราดีใจที่เห็นว่าเจ้ากำลังเอร็ดอร่อยกับมัน"

เราเดินกันอยู่นาน ต่อมาดิฉันได้เห็นทัศนียภาพของสะพานที่สร้างจากไม้สีแดง ขณะที่เราเดินข้ามสะพาน ดิฉันมองลงไปและเห็นปลาหลากหลายชนิดเต็มลำธาร

"ปลาทั้งหมดนี้มีไว้เพื่ออะไรคะ" ดิฉันถาม

"เพื่อเป็นอาหารสำหรับราชอาณาจักร" พระผู้เป็นเจ้าตอบ

ดิฉันมีความสุขที่รู้ว่าเราจะมีผลไม้และปลาเป็นอาหารในสวรรค์ ความจริงอาหารเหล่านี้เป็นอาหารหลักของราชอาณาจักร อยากแนะนำว่าเราควรรับประทานอาหารพวกนี้ให้มากขึ้นบนโลก ดิฉันคิดอยู่เสมอว่าปลาและผลไม้เป็นอาหารที่ดีกับสุขภาพ การไปเยือนสวรรค์ครั้งนี้ให้คำยืนยันกับดิฉัน

การเห็นปลาที่แหวกว่ายน้ำอย่างอิสระ ทำให้รู้สึกจำจนหัวเราะออกมา ดิฉันถามพระผู้เป็นเจ้าว่า "พระองค์คะ เราจะเอาปลาไปทำอาหารที่ไหน" ก่อนที่พระองค์จะตอบ ดิฉันสังเกตเห็นเสียงที่ออกมาจากนิมิตเหนือธรรมชาติ ดิฉันรู้เลยว่าพระองค์อยากให้ดูอะไรบางอย่าง

ดิฉันมองทางด้านขวาของฝั่งน้ำ สังเกตเห็นกำแพงหินที่ทั้งสูงและใหญ่ซึ่งเหยียดยาวไปไกลสุดสายตา มันสูงมากจริงๆ จนมองด้านบนไม่เห็น ดิฉันเห็นทรายขาวบริสุทธิ์ลาดจากถนนจนถึงกำแพงหิน ในบริเวณนั้นไม่มีต้นไม้เลย แต่ทรายดูขาวและสะอาดมาก ทัศนียภาพที่ดิฉันได้รับผ่านทางนิมิตเหนือธรรมชาตินี้ สวยงามหาที่เปรียบไม่ได้

พระองค์ตอบคำถามของดิฉันด้วยการลุยลงไปในน้ำและคว้าปลาสีขาวแบนตัวใหญ่นาคราว่าๆ ฝ่ามือของดิฉันประกบกัน ดิฉันเพลินกับการเห็นพระองค์ทำสิ่งนี้ ช่างเป็นภาพที่สนุกมาก จึงหัวเราะกึกก้องขณะที่เฝ้าดูพระองค์

ดิฉันเดินกับพระองค์ต่อจนพ้นบริเวณก้อนหิน และแลเห็นบริเวณทำอาหารที่ใหญ่มาก มีเตาสี่เงินฝังเข้าไปในก้อนหิน บนเตาเป็นตะแกรงสำหรับย่าง มีจานทรงวงรีและส้อมทำด้วยเงิน พระองค์แค่กดปุ่มข้างเตาไฟก็ติดแล้ว

จากนั้นพระองค์จึงรับหน้าที่เป็นพ่อครัวให้ดู พระองค์ย่างปลาจนเหลืองทั้งสองด้าน ดูพระองค์มีความสุขมากที่ได้ทำสิ่งนี้ให้ดิฉัน

ไม่รู้ว่าเพราะอะไรที่ทำให้ดิฉันนึกอยากทานปลาส่วนหาง จึงชี้ไปที่ส่วนหาง พระองค์

ก็ให้ปลาทิ้งตัวในส่วนหางกับคิฉัน พระองค์รับประทานส่วนหัว ในขณะที่คิฉันรับประทาน ส่วนที่พระองค์แบ่งให้ มันอร่อยมาก อันที่จริงคิฉันไม่เคยลิ้มรสปลาที่เนื้อนุ่มอร่อยมาก ขนาดนี้มาก่อน พระองค์เฝ้าดูคิฉันทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อย

เมื่อเราทานกันเสร็จแล้ว พระองค์เอาจานและส้อมของคิฉันไปลงในภาชนะรองรับที่ทำจากเงิน แล้วพระองค์ก็พูดว่า "ลูกของเรา เข้าเห็นแล้วใช่ไหมว่าเราได้เตรียมทุกอย่าง ทุกอย่างพร้อมแล้วสำหรับลูกๆ ของเรา"

คิฉันยิ้มอย่างสดใสอย่างแท้จริง

เรากลับมาที่ถนน แล้วไปยังอาคารสีขาวที่ใช้เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นประจำ ทูตสวรรค์พาคิฉัน ไปที่ห้องแต่งตัว เมื่อคิฉันเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อคลุมและมงกุฎสวยงามแล้ว พระองค์ก็กำลัง รอคอยคิฉันอยู่

พระองค์จูบมือคิฉัน และเราได้พากันออกไปที่สระน้ำ ที่นั่นคิฉันเริ่มร้องเพลงและเต้น ร่าอย่างที่เคยทำทุกครั้ง วันนี้คิฉันรู้สึกเป็นคนพิเศษ รู้สึกดีอย่างมากจากสิ่งที่พระองค์ ได้ทำให้ รู้สึกว่าพิเศษมากกว่าวันใดๆ ทั้งสิ้น นับตั้งแต่พระองค์เริ่มพาคิฉันไปสวรรค์

ไม่ใช่เพราะคิฉันได้ทานปลา แต่เพราะพระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของคิฉันเป็นผู้ ปรงอาหาร และเราได้ทานด้วยกัน พระองค์ให้คิฉันเห็นความรักความห่วงใยของพระองค์ อย่างที่พระองค์มีให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนที่จะไปสวรรค์ ความคิดทั้งหมด นี้ได้มาถึงคิฉันขณะที่เดินรำ

จากนั้นพระองค์เรียกคิฉันเข้ามานั่งใกล้ๆ คิฉันสอคมมือไว้ได้แขนและขบหน้าตรงไหล่ ของพระองค์ แล้วเริ่มร้องไห้ "ได้โปรดให้ลูกอยู่ที่นี้กับพระองค์เถิด ลูกไม่อยากจากพระองค์ ไปไหน นี่เป็นช่วงเวลาที่คุณมีความสุขที่สุดในชีวิต"

"ลูกเอ๋ย เจ้าต้องทำงานนี้ให้กับเรา เราไม่อยากให้เจ้าพลาดอะไรสักอย่างที่เราให้เจ้าเห็น และบอกกับเจ้าเราว่าเจ้าไม่มีเวลาให้กับตัวเองเลย แต่หลังจากที่ทุกอย่างทุกอย่างเสร็จสมบูรณ์ เจ้าจะได้รับการอวยพร"

"พระองค์คะ เฉพาะ โรเจอร์เท่านั้นที่จะช่วยลูกเขียนได้ และเขาได้ทำให้ลูกมากพอแล้ว"

"บอกเขาว่าเรารักเขาเราจะอวยพรเขามากกว่าที่เขาคาดคิดไว้บอกเขาอีกว่า ให้ใช้เวลากับ เรามากกว่านี้ ผู้ใดที่รักเราต้องใช้เวลากับเรามากๆ"

เป็นช่วงเวลาของการสนทนากับพระองค์ที่ซาบซึ้งใจอย่างมาก เมื่อสิ้นสุดการสนทนา เราได้กลับไปยังอาคารสีขาว และเปลี่ยนเป็นชุดเสื้อคลุมสีขาว แล้วกลับมายังโลก เราเดินไป ตามชายหาดและนั่งที่ชายทะเล คิฉันสอคมมือไว้ได้แขนของพระองค์ และพูดว่า "พระองค์คะ

ลูกรักพระองค์"

"เราก็รักเจ้า ลูกสาวสุดที่รักของเรา" พระองค์ตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสุข "บอกทุกคนด้วยว่า ในอาณาจักรของเรามีอาหารมากมายหลายอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างที่นිරสชาติ ดีมากกว่าอาหารใดๆ บนโลก เจ้าชอบปลาไม่ใช่หรือ"

ดิฉันผงกศีรษะอย่างพึงพอใจ เมื่อเรากลับขึ้น พระองค์โอบกอดดิฉันแล้วจากไป

พระองค์สนิทสนมและน่ารักยิ่งขึ้นในทุกครั้งที่พบ ดิฉันจำได้ว่าครั้งแรกๆ พระองค์ไม่ได้ กอดหรือเรียกดิฉันว่าลูกสาวของพระองค์ หรือใช้คำหวานอื่นใด แต่เดี๋ยวนี้พระองค์เรียก ดิฉันด้วยคำหวานหลายอย่าง ดิฉันรู้สึกว่าคุณพระองค์เป็นกันเองกับดิฉันอย่างมาก

สถานที่แห่งความยินดี

พระคัมภีร์เขียนว่า "พระองค์จะให้เราเห็นหนทางแห่งชีวิต ในการสถิตของพระองค์ เป็นความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ที่มีของพระองค์เป็นความยินดีอยู่เป็นนิรันดร์" (สดุดี 16:11) การไปเยือนสวรรค์ของดิฉันทำให้เห็นความจริงของข้อพระคัมภีร์นี้ สวรรค์เป็น สถานที่แห่งความสุขนิรันดร์ พระผู้เป็นเจ้าชอบทำให้ลูกๆ ของพระองค์พอใจ พระองค์ อยากให้เรามีความสุข

เช้าวันที่ 29 มีนาคม ดิฉันอยู่กับพระองค์ตั้งแต่ 6.40 น. ถึง 8.45 น. กายของดิฉันตื่นอยู่ ยี่สิบห้า นาที ดิฉันจึงได้ยินเสียงและเห็นการสถิตของพระองค์ พระองค์จูมมือดิฉันและ ดิฉันก็เห็นกายสวรรค์เดินไปตามชายหาดกับพระองค์ เราเดินไปตามชายหาดไม่นาน จากนั้น ก็ได้ขึ้นไปสู่สวรรค์

เราเปลี่ยนเสื้อผ้าในอาคารสีขาวอย่างเคย จากนั้นได้ข้ามสะพานทองคำเดินไปตามถนน อันกว้างที่เราไม่เคยเดินมาก่อน ถนนสายนี้พาเราไปยังถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีต้นหญ้า ต้นไม้ หรือภูเขา ทักษณียภาพทั้งหมดเป็นสีขาว ราวกับว่าเราได้เข้าไปยังดินแดนที่ถูกทิ้งร้างในชั่ว โลกเหนือ เราเดินกันไปเรื่อยๆ จนสุดถนน

สิ่งที่ปรากฏอยู่ข้างหน้าเราเป็นแม่น้ำสายใหญ่ และมีภูเขามากมายอยู่สองฝั่งแม่น้ำ ภูเขาทางด้านขวานั้นสูงมาก เราเดินเลียบฝั่งแม่น้ำ ดินในบริเวณนั้นเหมือนกรวดหิน เมื่อเรา เดินไปจะมีเสียงก้อนกรวดกระทบกันได้เท้าของเรา

มีเรือลำเล็กลอยอยู่เต็มแม่น้ำ ดิฉันเคยเห็นทัศนียภาพแบบนี้แล้วบนโลก พื้นน้ำที่มีผู้ คนไปตกปลา ว่ายนํ้า เล่นสกีน้ำ หรือไม่กี่แค่พายเรือเล่น

"เจ้าอยากนั่งเรือสักลำหนึ่งไหม" พระองค์ถาม

"อยากค่ะ" คิฉันตอบอย่างกระตือรือร้น "ลูกอยากไปมากเลยค่ะ"

เราลงเรือลำเล็กลำหนึ่ง แล้วพระองค์ก็เริ่มพายเรือพาเราออกไปไกลพอสมควร เมื่อคิฉันมองออกไป เห็นฝูงปลาหลากหลายสีกำลังเล่นกันอย่างสนุกสนานในน้ำ

คิฉันจ้องลงไปใต้น้ำที่ใสเป็นพิเศษ ใสมันเห็นลึกลงไปได้อย่างชัดเจน น้ำนั้นใสดุจแก้วเจียระไนอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน แล้วคิฉันหัวเราะเพราะฝูงปลาเหล่านั้นอีกครั้ง

ปลาเหล่านั้นล้วนมีสีสดใสและสวยงามอย่างน่าอัศจรรย์ ดูเหมือนปลาสวยงามตัวใหญ่ๆ ที่คนบนโลกเอามาเลี้ยงไว้ในบ่อน้ำหลังบ้าน

"ลูกเอ๋ย สิ่งเหล่านี้มีไว้เพื่อผลิตเพลลิน เราก็เหมือนเจ้า ชอบที่จะเฝ้าดูปลาวัยน้ำไปรอบๆ"

มันช่างรู้สึกสงบสุขบนน้ำที่สงบเงียบนี้ ในขณะที่มองไปรอบๆ คิฉันรู้สึกราวกับว่านั่งอยู่บนกระจกแผ่นใหญ่ เราขึ้นจากเรือและเดินไปตามเส้นทางเดิมที่เราใช้เดินไปที่ทะเลสาบ จากนั้นเราได้เลี้ยวไปตามทางแคบๆ ที่เป็นเส้นทางขึ้นภูเขา ทัศนียภาพที่สวยงามเป็นเลิศจรอยู่ตรงสุดเส้นทางนั้น เป็นหุบเขาที่ลึกและปกคลุมไปด้วยหญ้าสูง มีลำธารสายแคบๆ ไหลผ่านไปยังทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ที่เปิดกว้าง

คิฉันเห็นว่ามီးะไรบางอย่างเคลื่อนผ่านท้องทุ่งที่ดูเหมือนนาข้าวสาเลิ จากนั้นได้เห็นการเคลื่อนไหวอย่างอื่นทั่วท้องทุ่ง หุบเขานี้เต็มไปด้วยฝูงสัตว์ที่ดูเหมือนวัวบนโลกเราอย่างมาก

"ซู นาม จดบันทึกสิ่งนี้ เราอยากให้คุณๆ ของเรารู้ว่าในสวรรค์มีอะไรรอคอยพวกเขาอยู่บ้าง เรารู้ว่าลูกๆ หลายคนมีคำถามเกี่ยวกับสวรรค์ บางคนอดสงสัยไม่ได้ว่าในสวรรค์จะมีอาหารทานหรือไม่"

คิฉันรู้คำตอบของคำถามข้อนั้น และรู้สึกเต็มใจไปด้วยความสุขอย่างที่สุด ขณะที่คิฉันมองออกไปยังทัศนียภาพที่อยู่ตรงหน้า มันยากที่จะจับภาพได้หมดในเวลาเดียวกัน

เราไม่สามารถอยู่ที่นี้ได้นาน ในไม่ช้าพระองค์ก็พากลับมายังอาคารสีขาวซึ่งเป็นสถานที่เปลี่ยนเสื้อผ้าของเรา จากนั้นได้ไปที่สระ คิฉันเริ่มร้องเพลงด้วยความยินดี แล้วได้นั่งถัดไปจากพระองค์

"เจ้าสนุกกับการนั่งเรือหรือเปล่าลูก" พระองค์ถาม

"สนุกค่ะ พระองค์"

"เมื่อเราพาลูกๆ ของเรามาที่นี่เราอยากให้พวกเขามีความสุข พวกเขาจะได้ทำหลายอย่างเหมือนที่ได้ทำบนโลก เราอยากให้พวกเขามีความสุข เจ้าต้องจดจำสิ่งทั้งหมดที่เราให้เจ้าเห็น และได้พูดให้เจ้าฟัง

เราไม่อยากให้เจ้าสับสนในเรื่องใดเลย นั่นคือเหตุผลที่เราบอกเจ้าถึงสิ่งที่สำคัญหลาย

อย่างช้าแล้วช้าอีก และให้เจ้าดูสิ่งเดิมๆ มากกว่าหนึ่งครั้ง"

เรากลับมายังอาคารสีขาว เปลี่ยนเสื้อผ้าและกลับไปยังชายหาดบนโลก พระผู้เป็นเจ้าดูรีบเร่ง ดังนั้นคราวนี้เราจึงไม่ได้นั่งและพูดคุย พระองค์แค่ทอดคิณและจากไป แล้วก็เป็นอย่างเช่นเคย ร่างกายของคิณหยุดสั้นในทันทีที่พระองค์จากไป

น้ำสำหรับโลก

เดือนเมษายนที่งดงามได้เริ่มต้น พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏในห้องนอนของคิณเมื่อเวลา 6.20 น. ของเช้าวันที่ 1 เมษายน คิณอยู่กับพระองค์จนถึง 8.35 น. กายของคิณสั้นอยู่สามสิบนาทิจากนั้นพระองค์ได้มาและพูดคุยกับคิณ พระองค์ยื่นมือออก คิณเห็นกายสวรรค์ของคิณที่ชายหาด จากนั้นพระองค์พาคิณไปที่สวรรค์

หลังจากที่เราได้เปลี่ยนเสื้อผ้า เราเดินข้ามสะพานทองคำ การเดินทางของเราได้นำเราไปยังถนนที่กว้างที่มีหินขนาดใหญ่ตั้งอยู่ทั้งสองข้างทาง เป็นการเดินที่ยาวนานกว่าปกติ และมันได้นำเราไปจนสุดถนน ข้างหน้ามีภูเขาหินสูงตั้งอยู่ มันสูงมากจนคิณมองไม่เห็นยอดเขา แต่สังเกตได้ว่าหินสีดำก้อนมหึมาหลายก้อนยื่นออกมาจากตรงดินเขา ในระหว่างก้อนหินเหล่านั้น มีคลื่นลูกใหญ่ซัดเข้ามาอย่างแรงเหมือนกับมีพายุ น้ำบริเวณนั้นดูเหมือนจะลึกมาก

ไม่มีถนนลงไปที่น้ำ ดังนั้นเราจึงแค่มองดูจากด้านข้างของภูเขา ดูเหมือนว่าแอ่งน้ำแห่งนี้กำลังเติมหลุมขนาดใหญ่ พระผู้เป็นเจ้าอธิบายว่า "น้ำนี้สำหรับโลก"

เช่นเดียวกับอีกหลายกรณีที่พระองค์ไม่ได้อธิบายความหมายคำพูดของพระองค์อย่างสมบูรณ์ บ่อยครั้งที่พระองค์เพียงแต่บอกว่าสิ่งนั้นคืออะไร และใช้สำหรับอะไร เมื่อใดที่คิณถามพระองค์ตรงๆ พระองค์ก็จะมีคำตอบให้คิณเสมอ

แต่ส่วนมากแล้ว คิณไม่รู้สึกว่าจะต้องถามในสิ่งที่พระองค์ให้ดู เพราะคิณรู้ว่าวันหนึ่งทุกอย่างจะชัดเจนกับคิณ งานของคิณในเวลานี้เป็นเพียงผู้เขียนบันทึกในสิ่งที่พระองค์ให้เห็นและบอก คิณรู้ว่าพระองค์จะให้คำอธิบายเต็มรูปแบบในเวลาที่เหมาะสม

เราเคลื่อนย้ายจากทัศนียภาพนี้ และกลับไปเดินบนถนนที่ทอดยาวอีกครั้ง เมื่อไปถึงทางแยก เราเลือกใช้ถนนที่เล็กที่วกเวียนใกล้ๆ สะพานทองคำซึ่งนำไปถึงชายหาด ขณะที่เราเดินไปตามถนนสายนี้ คิณสังเกตเห็นบ้านหลายหลังตั้งเรียงรายรอบแอ่งน้ำนั้น

ด้านหลังของบ้านเหล่านี้ มีไม้ผลหลากหลายชนิด เป็นสวนผลไม้ที่เป็นระเบียบมาก ในแถวแรกประกอบด้วยต้นไม้สีเขียวอ่อนมีผลสีม่วงเต็มต้น กลุ่มถัดไปเป็นต้นไม้ที่

ใหญ่กว่ามีใบสีแดง สีสนที่หลากหลายผสมกลมกลืนเข้าด้วยกัน ในลักษณะที่น่าพิงพองใจเป็นอย่างยิ่ง ลำดับของโทนสีช่างสวยงามตระการตา ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก สวรรค์แถบนี้ไม่มีภูเขาเลย มีแต่น้ำ ทราย บ้านเรือน และต้นไม้เท่านั้น เป็นบริเวณกว้างใหญ่สุดลูกตา จนไม่รู้ว่ามันสิ้นสุดที่ใด

พระผู้เป็นเจ้าพาดิฉันเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง บ้านหลังนี้แตกต่างไปจากคฤหาสน์และปราสาทหลังอื่นๆ ที่เราได้ไปเยือนมาแล้วอย่างมาก ภายในของบ้านค่อนข้างเรียบง่ายและสีสนไม่ค่อยสะดุดตา

พระองค์อธิบายว่า "บ้านหลังนี้จะเป็นบ้านตากอากาศสำหรับลูกๆ ของเรา"

เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์มาก! เราจะมีบ้านตากอากาศที่สวรรค์! จริงๆ แล้วพระผู้เป็นเจ้าอยากให้ลูกๆ ของพระองค์มีความสุข และเพลิดเพลินกับความสุขของพระองค์ตลอดไปชั่วกาลนาน

หลังจากการเที่ยวชมอย่างสนุกสนาน พระผู้เป็นเจ้าและดิฉันได้ไปเปลี่ยนเสื้อคลุม แล้วกลับมายังสระน้ำที่ซึ่งดิฉันได้ร้องเพลงและเต้นรำต่อหน้าพระองค์ ทั้งๆ ที่ไม่สามารถเห็นหน้าพระองค์ได้ชัดเจน แต่ก็รู้ว่าพระองค์กำลังยิ้มด้วยความปลาบปลื้มอย่างที่สุด

พระองค์เรียกให้ดิฉันไปนั่งข้างๆ และอีกครั้งหนึ่งที่ดิฉันเริ่มร้องไห้ เพราะรู้ว่าใกล้เวลาสิ้นสุดการเยี่ยมชม ยามใดที่ดิฉันอยู่กับพระองค์ ดิฉันไม่อยากจะจากไป การสถิตของพระองค์เป็นความสุขความยินดีที่เต็มอัม

ดิฉันนั่งใกล้พระองค์ พระองค์พูดว่า "เราได้เตรียมหลายสิ่งหลายอย่างในราชอาณาจักรของเราแล้ว เรารู้ว่าลูกๆ ของเราชอบอะไรบนโลก จะมีกิจกรรมมากมายและเราแน่ใจว่าจะไม่มีใครเบื่อ ทุกคนจะได้รับมอบหมายการงานที่แตกต่างกัน"

"เจ้าคิดไหมว่า ทำไมเราจึงเลือกผู้เปิดเผยถ้อยคำเพื่อทำงานให้เราบนโลก เช่นเจ้า เราได้ส่งผู้เปิดเผยถ้อยคำเหล่านั้นไปเพื่อทำงานของเรา ถ้าไม่มีผู้เปิดเผยถ้อยคำเราไม่มีวิธีใดที่จะสื่อความปรารถนาของเราให้ลูกๆ ของเรา

"ดังนั้น ลูกของเราอ้อ อย่างพลาดการบันทึกในเรื่องใดเลยที่เราให้เจ้าเห็นหรือบอกกับเจ้า ให้บันทึกทุกอย่าง เพราะว่าเจ้าเป็นลูกสาวที่เชื่อฟัง เราจึงสามารถใช้เจ้าได้"

"ตอนนี้ เราต้องกลับแล้ว"

พระองค์จูมมือดิฉัน เราเปลี่ยนเสื้อผ้าและกลับไปชายหาดบนโลก อีกครั้งหนึ่งที่เราไม่ได้นั่งและพูดคุย พระผู้เป็นเจ้าแค่กอดดิฉันแล้วจากไป อีกครั้งที่ร่างกายของดิฉันหยุดการสั่นในทันทีที่พระองค์จากไป

ผลิตผลิตกับราชอาณาจักร

เพราะความเชื่อที่แท้จริงของท่าน มีค่ายิ่งกว่าทองซึ่งเสื่อมสลายได้
เมื่อคุณผ่านการทดสอบแล้ว คุณก็จะได้รับการยกย่อง สรรเสริญ เต็มไปด้วยสง่าราศี และ
เกียรติยศในวันของการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ท่านมองไม่เห็นแต่รัก ถึงแม้ท่าน
ไม่เห็นพระองค์ในบัดนี้ แต่ยังเชื่อ ท่านก็เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีที่สุดจะพรรณนา
ท่านกำลังรับความรอดแห่งจิตของท่าน อันเป็นเป้าหมายแห่งความเชื่อของท่าน

1 เปโตร 1: 7 - 9

หลายศตวรรษมาแล้วที่นักพิราบแสนสวยเป็นสัญลักษณ์ของสองสิ่ง คือ สันติภาพและ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาทำพิธีจุ่มพระเยซูลงในแม่น้ำจอร์แดน
พระวิญญาณของพระเจ้าได้ลงมาในรูปทรงคล้ายนกพิราบเหนือพระองค์ และมีเสียงมา
จากสวรรค์พูดว่า "เจ้าเป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจในตัวเจ้ามาก" (ลูกา 3:22) เป็นนก
พิราบนี้เองที่นำข่าวมาถึงโนอาห์ว่า น้ำท่วมครั้งยิ่งใหญ่ได้ลดลงแล้ว ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่อง
แปลกที่ดิฉันจะได้เผชิญหน้ากับนกพิราบในการไปเยือนสวรรค์ครั้งต่อไป

เช้าของวันที่ 3 เมษายน พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับดิฉันตั้งแต่เวลา 6.00น. ถึง 8.30น. หลัง
จากมีอาการสั่นและการครวญครางในวิญญาณเป็นเวลาสามสิบนาที ดิฉันจึงได้ยินเสียง
พระองค์ แล้วพระองค์ก็จู่มือดิฉัน ในไม่นาน กายสวรรค์ของดิฉันก็เดินอยู่กับพระองค์บน
ชายหาด

เราไปสวรรค์ด้วยกัน ที่นั่นเราได้เปลี่ยนใส่เสื้อคลุมอีกแบบหนึ่ง เราข้ามสะพานทองคำ
แล้วได้ไปเดินอยู่ทางฝั่งขวาของถนนที่กว้างมาก ทั้งสองฟากถนนมีรั้วไม้ปกคลุมจาก
คันไม้ใหญ่ซึ่งมีอยู่มากมาย ทำให้ถนนสายนี้ต่างจากถนนเส้นอื่นที่เคยเดิน

เราเดินกันอยู่นาน จากนั้นจึงใช้ถนนที่พาไปทางขวา เราเดินต่อไปอีกสักพักหนึ่ง ถนน
นี้เป็นถนนที่วนเวียนไปรอบฐานของภูเขาหินที่ใหญ่ ทางด้านซ้ายเป็นหุบเขาที่กว้างใหญ่
มีคันไม้เขียวชอุ่ม ส่วนตรงกลางหุบเขาดูคล้ายว่ามีหินลูกวิ่งสีขาวอยู่เต็มพื้นที่

นกพิราบแห่งสวรรค์

ขณะที่ดิฉันมองข้ามหุบเขาอันสงบ เห็นได้ว่าการขับเขี้ยวตรงบริเวณหินลูกรังสีขาว บริเวณนั้นเต็มไปด้วยนก

"พระองค์คะ นันนกอะไรคะ" ดิฉันถาม

"นกพิราบ"

"ทำไมที่นี่มีนกพิราบมากมาย"

"พวกมันมีความสำคัญต่อเรามากๆ"

เป็นสถานที่งดงามที่สุด ทั้งใหญ่โตและสวยงามมาก เราเป็นไปบนกำแพงหินผา ซึ่งเราสามารถขึ้นและเฝ้าดูนกพิราบของสวรรค์ได้ เราอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และได้รับแรงบันดาลใจอย่างลึกซึ้งจากสิ่งที่กำลังเห็นอยู่

มหาสมุทรนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

เราก้าวลงจากกำแพง และกลับมาเดินบนถนน ไม่นานก็มาถึงถนนแคบๆ ที่อยู่ทางซ้ายมือ เมื่อเดินเลี้ยวไปตามบริเวณทางโค้งเล็กๆของถนน ดิฉันเห็นมหาสมุทรอันกว้างใหญ่จนสุดสายตา เมื่อเข้าใกล้ริมฝั่ง ดิฉันเห็นกำแพงหินขนาดใหญ่ที่มีบันไดนำลงไปถึงแนวชายฝั่งทะเล เราเดินไปบนกำแพงและเดินลงไปตามขั้นบันได

ชายฝั่งของทะเลมีเรือทั้งใหญ่และเล็กจอดอยู่เต็มไปหมด เป็นท่าเรือในสวรรค์ เรือแต่ละลำถูกนำมาผูกติดกับเสาท่อนใหญ่ เมื่อเข้าไปใกล้ๆ สังเกตได้ว่าเรือทุกลำนั้นสีขาว และมีห้องโดยสารที่สวยงาม หน้าต่างทำด้วยกระจกตกแต่งสี มองดูคล้ายโบสถ์เล็กๆ บนน้ำ

"ลูกเอ๋ยอยากนั่งเรือสักลำไหม" พระองค์ถาม

"โอ อียากค่ะ" ดิฉันอุทาน

พระองค์พาดิฉันไปลงเรือลำหนึ่ง การตกแต่งภายในห้องโดยสารงดงามอย่างไม่มีที่ติ แต่เรือมีขนาดพอแค่สองคนเท่านั้น มีที่นั่งด้านหน้าสองที่ และพวงมาลัยสองวง

ดิฉันเริ่มจำได้ว่า ในช่วงเวลารับใช้บนโลก พระองค์มีความเกี่ยวข้องกับทะเล ธรรมชาติ และการตกปลาอย่างไรบ้าง สาวกสามคนของพระองค์ คือ เปโตร ยากอบ และยอห์น ล้วนเป็นชาวประมงทั้งสิ้น บ่อยครั้งที่พระองค์ได้เทศนาตามชายฝั่งทะเลกาลิลี และมักจะใช้ปลาเป็นเครื่องมือในการสอน แล้วเรื่องที่พระเยซูทรงบเลยมหาสมุทรได้เข้ามาในความคิดของดิฉัน

ในทันใดนั้น เกิดพายุแรงกล้าในทะเล เรือถูกคลื่นกระหน่ำจนน้ำท่วมเรือ แต่พระองค์

ยังนอนอยู่ จากนั้นพวกสาวกได้มาปลุกพระองค์พูดว่า "พระองค์ช่วยเราด้วย เรากำลังจะตาย" แต่พระองค์ได้พูดกับพวกเขาว่า "เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไรเจ้าจึงเต็มไปด้วยความกลัวเช่นนี้" จากนั้นพระองค์ลุกขึ้นสั่งห้ามพายุในทะเล จนความเงียบสงบได้เกิดขึ้น คนทั้งหลายแปลกประหลาดใจ พูดกันว่า "พระองค์คือใครกันนี้ แม้กระทั่งพายุในทะเลยังเชื่อฟังพระองค์"

มัทธิว 8: 24 - 27

พระเยซูรักทะเล! พระองค์รักธรรมชาติในโลกที่พระองค์สร้าง และพระองค์อยากให้เรามีความสุขกับมันเช่นกัน ที่จริงแล้ว เมื่อพระเจ้าสร้างทุกสรรพสิ่ง มนุษย์ควรที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสวรรค์ที่อัศจรรย์มากกว่าสถานที่ใดที่เราจะจินตนาการได้ ที่นั่นคือสวนเอเดน สถานที่แห่งความบริสุทธิ์ ไร้เดียงสา มีแต่ฤดูใบไม้ผลิตลอดกาล เต็มไปด้วยพืชผล สันติสุข และความยินดี แต่เพราะมนุษย์ได้ทำบาป จึงถูกห้ามให้เข้าไปในสวนสวรรค์ของแผ่นดินโลก

อย่างไรก็ตาม ในความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์ได้ให้หนทางเราที่จะได้สวนสวรรค์ของสวรรค์กลับคืนมา พระองค์ส่งบุตรของพระองค์ให้มาตายเพื่อเรา "เพราะพระเจ้ารักโลกมาก จนพระองค์ได้ให้บุตรคนเดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:16) เราได้สวรรค์ที่เราเสียไปคืนกลับมาโดยทางความตายและการฟื้นขึ้นจากความตายของบุตรของพระเจ้า

ยิ่งดิ้นรนศึกษาหนังสือปฐมกาลมากเท่าไร ยิ่งรู้ลึกว่าสวนเอเดนเป็นสวรรค์จำลองบนแผ่นดินโลกมากขึ้นเท่านั้น เป็นการดำรงชีวิตที่มีความสุขแบบที่พระเจ้าอยากให้ลูกๆ ของพระองค์ได้รับ ปราศจากซึ่งความตาย ความเจ็บปวด ความทุกข์ ความมืด และโรคร้ายไข้เจ็บ บ้านในสวรรค์ของเราก็จะไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย!

ช่างเป็นดินแดนที่อัศจรรย์ที่สุด และความงามของสวรรค์ก็ยิ่งงามเกินคำบรรยายของสวนเอเดนนี้

พระเจ้าปลุกสวนแห่งหนึ่งทางด้านทิศตะวันออกในเอเดน และพระองค์นำมนุษย์ผู้ชายที่พระองค์สร้างไปอยู่ที่นั่น พระเจ้าทำให้ต้นไม้ทุกต้นเจริญเติบโตจากดิน เป็นต้นไม้ที่สวยงามน่าดูและน่ากินเป็นอาหาร ดินไม้แห่งชีวิตก็อยู่กลางสวนเช่นกัน รวมทั้งต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว บัดนี้แม่น้ำได้ไหลออกจากเอเดนเพื่อรดสวน"

ปฐมกาล 2: 8 - 10

ดิฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่า มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่สวรรค์ของเราจะเป็นเหมือนสถานที่ซึ่ง
วิจิตรตระการตาที่สุดบนแผ่นดินโลก ไม่ว่าจะเป็นมหาสมุทร ป่า ทุ่งนา ต้นไม้ ดอกไม้ นก
สัตว์ ผลไม้ และแม่น้ำ ก็ได้มีไว้ให้เราเพลิดเพลินใจเช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้สร้างสิ่ง
เหล่านั้นให้กับเราในเอเดน เพราะความบาปเราจึงสูญเสียสิทธิของเราที่จะเพลิดเพลิน
กับสวรรค์ของแผ่นดินโลก แต่โดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ สวรรค์ก็จะถูกนำกลับ
มาให้กับเราแต่ละคนในวันหนึ่ง! มันคงยอดเยี่ยมที่สุดมิใช่หรือ

แล้วความคิดของดิฉันก็นึกถึงข้อความในพระคัมภีร์ตอนที่พระเยซูเดินบนน้ำ

เมื่อค่ำลง เรือนั้นอยู่กลางทะเล และพระองค์อยู่บนฝั่งตามลำพัง ต่อมาพระองค์เห็นพวก
เขาลำบากอยู่กับการพายเรือทวนลมที่พัดปะทะพวกเขา ในเวลาประมาณสี่ โมง
ได้เดินบนทะเลมาหาพวกเขา และกำลังเดินผ่านพวกเขาไป

แต่ครั้นเมื่อพวกเขาได้เห็นพระองค์เดินมาบนทะเล และคิดว่าเห็นผีจึงส่งเสียงร้อง
เพราะพวกเขาทุกคนได้เห็นพระองค์และรู้สึกตกใจกลัว พระองค์ได้พูดกับเขาในทันที
ว่า "กล้าหาญไว้ เราเองไม่ต้องกลัว" จากนั้นพระองค์ได้ขึ้นไปหาพวกเขาบนเรือ
แล้วลมก็สงบ พวกเขารู้สึกประหลาดใจและอัศจรรย์ใจเป็นอย่างมาก

มาระโก 6: 47 - 51

ใช่แล้ว พระเยซูรักทะเลและธรรมชาติทั้งปวงที่พระองค์ได้สร้าง ซึ่งเป็นเหตุที่ดิฉัน
แน่ใจว่าสวรรค์เป็นต้นแบบของทุกสิ่งทุกอย่างที่สวยงามบนโลก พระผู้เป็นเจ้าและองค์
เจ้านายของเราอยากให้เรามีความสุขกับราชอาณาจักร!

เห็นได้ชัดเจนว่าพระเยซูอยากให้ดิฉันมีความสุขกับประสบการณ์การนั่งเรือในสวรรค์
พระองค์ก็ค่อมและเรือลำน้อยก็เริ่มออกตัวอย่างช้าๆ จากนั้นเราได้เพิ่มความเร็ว ดิฉันชอบ
ลมที่พัดปะทะหน้าและละอองน้ำที่รู้สึกสะอาดและสดชื่น

ดิฉันเริ่มหัวเราะ ขณะที่เราเร่งความเร็วบนผิวน้ำที่สงบราบเรียบของทะเล จากนั้นได้
เริ่มร้องเพลง ดิฉันเต็มไปด้วยความยินดีอย่างยิ่ง ช่างต่างจากการนั่งเรือครั้งใดๆ ที่เคยนั่งมา
บนโลก ซึ่งโดยปกติมักเกิดอาการเมาเรือ หรือไม่ก็วิงเวียน แต่ไม่ใช่ครั้งนี้ ดิฉันมีความสุขทุก
ขณะของการนั่งเรือที่น่าตื่นตาตื่นใจนี้

ขากลับพระองค์อนุญาตให้ดิฉันบังคับพวงมาลัย ดิฉันทำด้วยความรู้สึกตื่นเต้น จนทำ
ให้หัวเราะและร้องเพลงออกมา ดิฉันยังได้ยืนพระเยซูหัวเราะไปกับดิฉันด้วย ดิฉันรู้ว่า
พระองค์กำลังมองดิฉันดูจพ้อแม่มองลูก

ถึงแม้บางครั้ง ดิฉันเอาแต่หัวเราะอย่างเดียว แต่ก็ยังสามารถบังคับพวงมาลัยพาเรา

กลับมาถึงท่าเรือจนได้ เราขึ้นจากเรือ แล้วพระองค์ผูกเรือเข้ากับเสา จากนั้นพระองค์พูดกับ
ดิฉันว่า "ซู นาม เจ้าเห็นแล้วว่าสวรรค์มีสิ่งต่างๆ มากมายที่เจ้ารู้จักบนโลก เวลาที่ลูกๆ
ของเรามาถึงราชอาณาจักร เราอยากให้พวกเขามีความสุขกับสิ่งต่างๆ ที่เราได้เตรียมไว้
ให้พวกเขา"

ดิฉันยิ้ม เพราะพอเข้าใจอยู่บ้างว่าพระองค์หมายถึงอะไร

พระองค์บอกว่า "ลูกๆ ของเราจะพอใจ และนั่นเป็นเหตุผลที่เราได้บอกพวกเขาให้
ทิ้งทุกอย่างที่เกี่ยวกับทางโลกเพื่อที่จะพอใจเรา พวกเขาสามารถมีสิ่งจำเป็นทั้งหมด
ขณะที่อยู่บนโลก ถ้าพวกเขาเชื่อฟังเรา เราอยากให้หัวใจของพวกเขาตั้งเราเป็นอันดับแรก
และอยากให้พวกเขามีชีวิตที่บริสุทธิ์ เพราะเรารักทุกคน และอยากจะทำพวกเขามาที่นี่"

คิดใบแบบที่แตกต่าง

พระเจ้าบอกเราในหนังสืออิสยาห์ว่า "ความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า หรือทาง
ของเราก็ไม่ใช่ทางของเจ้า" พระผู้เป็นเจ้ากล่าว "อย่างที่สูงกว่าอยู่สูงกว่าโลก ทางของ
เราก็สูงกว่าทางของเจ้าเช่นกัน และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้า" (อิสยาห์
55:8 - 9) ถ้อยคำนี้เป็นจริงทีเดียว และเช่นนั้นพระผู้เป็นเจ้าได้ให้ดิฉันรู้บางส่วนของข้อ
พระคัมภีร์นี้ว่ามีความหมายอย่างไร

หลังจากการไปเที่ยวทะเลในสวรรค์ เราเปลี่ยนเสื้อผ้าและไปที่สระน้ำอันเงียบสงบ ที่
เรามักจะนั่งคุยกัน พระองค์นั่งที่ก้อนหินเดิมของพระองค์ ดิฉันก็เริ่มร้องเพลงเดินรำ จากนั้น
พระองค์ก็ทำอย่างที่เคยทำ คือเรียกดิฉันไปนั่งข้างๆ พระองค์

พระองค์เริ่มเล่าสิ่งที่สำคัญบางอย่างให้ดิฉันฟัง

"ลูกเอ๋ย เจ้าเป็นคนพิเศษสำหรับเรา ตอนที่ลาร์รี่ แรนคอฟฟ์ ได้เปิดเผยถ้อยคำของเรา
เหนือเจ้า และบอกว่าเจ้าเป็นคนพิเศษต่อเราอย่างไร เจ้าไม่ได้เชื่อเขา"

"พระองค์คะ ที่ดิฉันไม่เชื่อเพราะสงสัยว่า คนอย่างดิฉันจะเป็นคนพิเศษต่อพระองค์
ได้อย่างไร ดิฉันรู้สึกประหลาดใจมากเมื่อคิดว่า พระองค์ใส่ใจในตัวดิฉัน ดิฉันเชื่อว่า
พระองค์ตอบคำอธิษฐานมากมายของดิฉัน แต่ไม่เคยคิดว่าพระองค์จะจำดิฉันได้"

ขณะที่พูดต่อไป ดิฉันก็เริ่มร้องไห้

"ตอนที่ศิษยาภิบาลลาร์รี่ ได้เปิดเผยถ้อยคำของพระองค์และบอกดิฉันว่า ดิฉันเป็น
เพื่อนของพระองค์ ดิฉันตกใจมาก และเป็นเรื่องยากที่ดิฉันจะเชื่อ แต่ตอนนี้ดิฉันฟังเทป
ของเขาทุกวัน ทุกครั้งที่ดิฉันฟังและได้ยินเขาพูดถึงดิฉัน ร่างกายของดิฉันจะเริ่มสั่น มี
การเจิมลงมา และจากนั้นดิฉันจึงสามารถเชื่อว่า พระองค์กำลังจะใช้ดิฉันในลักษณะที่พิเศษ

ดิฉันรออยู่ทุกคืนที่จะให้พระองค์พูดกับดิฉัน"

พระองค์ฟังอย่างตั้งใจ แล้วพูดว่า "เราเลือกลูกของเราผู้ที่บริสุทธิ์และเชื่อฟัง ลูกๆ ที่ตั้งเราไว้เป็นหนึ่งในชีวิตของเขา เจ้าพยายามอย่างมากที่จะทำให้เราพอใจ แต่เจ้าต้องไม่ลืมว่าเรามองดูที่ใจของลูกๆ ของเราเท่านั้น เจ้าคิดเหมือนมนุษย์ ความคิดของเราต่างจากความคิดของเจ้า"

"เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อยล้า แต่เจ้าต้องอดทน"

"ลูกเอ๋ย เราไม่อยากให้เจ้าเป็นกังวลในเรื่องใดอีกต่อไปเลย ปล่อยให้เป็นการของเราอย่างที่เราได้บอกเจ้าแล้ว หนังสือเล่มนี้เป็นของเรา และจะสำเร็จตามเจตนารมณ์ของเรา"

ดิฉันชอบที่ได้ใช้เวลาอันแสนสุขกับพระองค์ รู้สึกเหมือนมารีย์ผู้ที่เต็มใจนั่งอยู่แทบเท้าของพระองค์เพื่อเรียนรู้จากพระองค์ ในทางกลับกัน มารธาคูที่พยายามอย่างมากอยู่ตลอดเวลาที่จะทำให้พระองค์พอใจ แต่เธอก็เต็มไปด้วยความกังวล ความอิจฉา และวุ่นวาย ดิฉันจึงตัดสินใจว่า ดิฉันเลือกที่จะเป็นเหมือนมารีย์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

มารธาเต็มไปด้วยความกังวลและซีหุนหิด ได้พูดว่า "พระองค์คะ พระองค์ไม่สนใจเลยหรือว่า น้องสาวของดิฉันทิ้งดิฉันให้รับใช้อยู่ตามลำพัง ดังนั้นจงบอกเธอให้มาช่วยดิฉัน" (ลูกา 10: 40) พระองค์ตอบว่า "มารธา มารธา เจ้าเป็นกังวลและยุ่งยากใจในหลายสิ่งหลายอย่าง แต่มีสิ่งหนึ่งที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่มีการถูกดึงไปจากเธอได้" (ลูกา 10: 41 - 42)

ใช่แล้ว ดิฉันตั้งใจว่าจะจะเป็นเหมือนมารีย์แทนที่จะเป็นเหมือนมารธา ดิฉันได้เลือก "ส่วนดี" ที่จะไม่มีการถูกดึงไปจากดิฉันได้ ซึ่งคือสัมพันธภาพส่วนตัวกับพระเยซูคริสต์ ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่สำคัญมากไปกว่านี้อีกแล้ว!

ดิฉันอยากให้ความคิดของดิฉันเปลี่ยนแปลงเสียใหม่ เพื่อดิฉันจะได้เห็นสิ่งต่างๆ จากมุมมองของสวรรค์ แทนที่จะเห็นในมุมมองของโลก พระผู้เป็นเจ้ากำลังช่วยดิฉันให้บรรลุเป้าหมายนี้ ดิฉันจำสิ่งที่อัครทูตเปาโลพูดไว้ในหนังสือถึงชาวโรม

ผู้ที่มีชีวิตตามสิ่งที่เป็นอย่างของเนื้อหนัง ก็จะตั้งความคิดของเขาบนสิ่งที่เป็นอย่างของเนื้อหนัง แต่ผู้ที่มีชีวิตตามพระวิญญาณ ตั้งความคิดบนสิ่งที่เป็นอย่างของวิญญาณ เพราะการมีความคิดอย่างเนื้อหนัง คือความตาย แต่ที่จะมีความคิดอย่างฝ่ายวิญญาณคือชีวิตและสันติสุข เพราะความคิดอย่างเนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ด้วยว่าความคิดนั้นไม่ยอมอยู่ใต้การเชื่อฟังต่อกฎของพระเจ้า และไม่สามารอยู่ใต้ด้วย ดังนั้นผู้ที่อยู่ในเนื้อหนังทำให้พระเจ้าพอใจไม่ได้

โรม 8: 5 - 8

โดยแท้จริงแล้ว การมีความคิดอย่างฝ่ายวิญญาณเป็นชีวิตและสันติสุข และทุกครั้งที่ดิฉันได้ไปสวรรค์กับพระองค์ ก็จะเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ ดิฉันตั้งใจแน่วแน่ที่จะนำการคิดอย่างสวรรค์กลับมายังโลก เพื่อสร้างความสัมพันธ์ของดิฉันกับพระองค์ต่อไป และอนุญาตให้พระองค์เป็นผู้เปลี่ยนความคิดของดิฉันใหม่

เมื่อกลับมาที่โลก เราได้นั่งอยู่ที่ชายหาดชั่วคราว และพระผู้เป็นเจ้าพูดว่า "เจ้าได้เห็นหลายสิ่งในสวรรค์"

"ใช่ค่ะ พระองค์ ลูกรู้สึกมีความสุขมากเวลาได้ไปสวรรค์ จนทำให้ไม่ได้คิดเรื่องอื่นเลย ความคิดของลูกอยู่ที่สวรรค์ไม่ใช่ที่โลก"

"เรารู้อยู่แล้วลูก"

"ลูกไม่มีชีวิตที่เป็นของลูกอีกแล้ว พระองค์ค่ะ ตั้งแต่ตอนที่แรกที่อยู่ในการสถิตของพระองค์ ลูกได้เปลี่ยนแปลงแล้ว ลูกแน่ใจว่าถ้าสามีของลูกไม่ใช่คริสเตียน เขาคงจะทิ้งลูกไปนานแล้ว"

"ลูกมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ ก่อนที่ลูกจะได้เห็นพระองค์และก่อนที่ลูกได้ไปสวรรค์ แต่บัดนี้ทุกครั้งไม่ว่ายามหลับหรือตื่น ลูกรู้สึกได้ว่าพระองค์อยู่กับลูก มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่ลูกคิดได้ในขณะนี้คือ หนังสือที่พระองค์อยากให้ลูกเขียน ลูกได้รับเกียรติให้ทำสิ่งนี้เพื่อพระองค์ พระองค์ค่ะ ขอขอบคุณที่ไว้วางใจลูกให้รับผิดชอบสิ่งสำคัญเช่นนี้ ลูกอยากจะทำให้ดีที่สุดเพื่อให้พระองค์มีความสุข"

"เรารู้ ลูกเอ๋ย จงอดทนและจำว่าเรารักเจ้า"

ก่อนไปพระองค์ขึ้นขึ้นแล้วโอบกอดดิฉันแล้วจากไป อาการสั่นเหนือธรรมชาติก็หยุดลง

สวรรค์...ที่แห่งการนมัสการ

ในสองวันต่อมา พระองค์มาหาดิฉันในตอนเช้า ซึ่งทำให้ชีวิตของดิฉันเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง มันเกิดขึ้นในวันที่ 5 เมษายน เวลา 5.50 น. ถึง 8.00 น. หลังจากการสั่นนานเกือบสามสิบนาที ดิฉันได้ยินเสียงของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์เข้ามาใกล้และจูบดิฉันไป ดิฉันเห็นกายสวรรค์เดินไปกับพระองค์ที่ชายหาด เราได้ไปสวรรค์เปลี่ยนเสื้อผ้าและเดินข้ามสะพานทองคำ จากนั้นเราก็ไปถึงถนนสีขาววาววับซึ่งมีดอกไม้สวยงามประดับประดาทั้งสองฝั่ง

ดิฉันไม่สามารถเข้าใจได้ถึงความงามที่ตระการตาของดอกไม้ที่สวยงามเหล่านั้น และอดคิดไม่ได้ว่าดอกไม้จะสวยงามมากขนาดนี้ได้อย่างไร?

"ลูกอยากได้ดอกไม้หรือเปล่า" พระองค์ถาม

"อยากค่ะ ลูกชอบดอกไม้เสมอมา"

พระองค์เลือกดอกไม้สีเหลืองที่งามอย่างวิจิตรบรรจงดอกหนึ่ง และวางไว้บนมือของ
ดิฉัน ซึ่งดิฉันถือไว้ตลอดการมาสวรรค์ครั้งนี้

หลังจากการเดินทางอันยาวนานมาก เราได้มาถึงอุทยานที่สวยงามและใหญ่โต
อุทยานที่ใหญ่โตโอ่อ่านี้ตั้งอยู่สุดถนนในบริเวณที่เป็นพื้นที่ชาวเงาแวววาว ดอกไม้ที่หลาก
หลายมิให้เห็นไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

เราได้ไปที่ด้านหลังของอุทยาน ดิฉันสังเกตเห็นดอกไม้อยู่ทั่วทุกหนทุกแห่งไปไกล
จนสุดสายตามันดูงามเลิศจนไม่สามารถที่จะอธิบายได้ แล้วพระองค์ได้นำดิฉันกลับมาที่ด้าน
หน้าอาคาร

เราเดินผ่านประตูทางเข้าเพื่อไปยังทางเดินที่กว้างใหญ่ ในทันใดภายในบ้านก็มีดนตรี
พระองค์ได้หายไป ดิฉันรู้สึกอ้างว้างและหวาดกลัว ดิฉันเริ่มร้องไห้

ในทันใดนั้น ห้องนั้นได้สว่างขึ้นมาอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ห้องถูกตกแต่งและจัด
เรียงไว้อย่างสวยงามที่เดียว ดิฉันตะลึงในความสว่างและความงามของห้องนั้น

จากนั้น ดิฉันเห็นชั้นบันไดที่นำไปสู่แท่นบัลลังก์ซึ่งพระผู้เป็นเจ้านั่งอยู่ พระองค์อยู่
ในชุดทองคำบริสุทธิ์ มงกุฎทองคำของพระองค์ส่องแสงระยิบระยับในแสงสว่าง และเสื้อ
คลุมทองคำของพระองค์ส่องประกายวาววับ หน้าของพระองค์สว่างเจิดจ้ามาก และไม
สามารถบอกได้ว่าพระองค์มีหน้าตาอย่างไร

จากนั้นห้องพระโรงก็เต็มไปด้วยคนในชุดสีขาวและสวมมงกุฎสีเงิน พวกเขาหันมาต่อ
หน้าพระองค์ และดิฉันก็ทำในลักษณะเดียวกัน ดูราวกับว่าห้องพระโรงได้เริ่มขยายเพื่อ
รองรับจำนวนคนที่เพิ่มขึ้นจากทุกสปีชีส์และทุกรูปแบบ ช่วงเวลานั้นเป็นการนมัสการที่
ศักดิ์สิทธิ์และเป็นการยกย่องต่อหน้าพระองค์

แล้วทุกคนหายไปเร็วกว่ากับอยู่ในเทพีวีดีโอ และพระองค์ตรงมาหาดิฉัน ในชุดเสื้อคลุม
สีขาวปกดิของพระองค์และพูดว่า

"ลูก หันไปดูรอบๆ"

ดิฉันก็ทำเช่นนั้น เพื่อจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็น มันคือห้องพระโรงขนาดใหญ่ที่สุด
เท่าที่เคยเห็นมา เหมือนห้องเต้นรำในพระราชวังที่ผู้คนได้คราวละหลายพันคน ผั่งห้อง
เปล่งประกายด้วยเพชรพลอยและอัญมณี ส่วนพื้นทำด้วยหินอ่อนสีขาวบริสุทธิ์

พระองค์บอกว่า "พวกเขานมัสการเรา พวกเขานมัสการเราอย่างต่อเนื่อง" เป็นการอธิบาย
เหตุผลว่าทำไมคนถึงไปอยู่ที่นั่น

ดิฉันนึกถึงข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการขึ้นมาในทันที

โอ พระเจ้า ชนทุกชาติที่พระองค์ได้สร้างจะมานมัสการต่อหน้าพระองค์ และจะถวายพระสิริแด่พระนามของพระองค์ ด้วยว่าพระองค์ยิ่งใหญ่ และกระทำการอัศจรรย์ พระองค์เป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียว

สดุดี 86: 9 - 10

"เมื่อลูกกลับมาที่สวรรค์เพื่ออยู่กับพระองค์ชั่วนิรันดร์ ขอให้ลูกนมัสการพระองค์พร้อมกับคนเหล่านั้นได้ไหมคะ" ดิฉันถาม

พระองค์หัวเราะ และพูดว่า "ได้แน่นอนลูกเอ๋ย"

พระองค์พูดเช่นนั้น ดิฉันต้องยอมรับว่า ดิฉันยังรู้สึกยำเกรงภาพลักษณะของพระองค์ ขณะที่พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์ในพระสิริอันส่องสว่างเจิดจ้าของพระองค์ และขณะที่เราเดินมาด้วยกัน ดิฉันรู้สึกทำตัวไม่ค่อยถูก เพราะภาพที่พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์ ยังให้ความรู้สึกที่น่าเกรงขามกับดิฉันอยู่

เมื่อพระองค์อยู่กับดิฉัน พระองค์ดูแตกต่างอย่างสิ้นเชิง พระองค์เหมือนผู้ชายธรรมดาๆ เว้นแต่ดิฉันไม่สามารถเห็นหน้าของพระองค์ด้วยตาของดิฉัน แต่ความนึกคิดบอกได้ว่า พระองค์หน้าตาเป็นอย่างไร พระองค์น่ารักและอ่อนหวาน สุภาพ และมีความเข้าใจอย่างมาก

ความรู้สึกที่อัดอั้นได้แทนด้วยเวลาแห่งความยินดี ขณะที่เราไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและไปยังสระน้ำ ดิฉันเริ่มร้องเพลงและเต้นรำตามปกติ และพระองค์ได้นั่งบนก้อนหินประจำภาพอันขึงขังของพระองค์บนบัลลังก์ที่แวบเข้ามาในความคิด จนถึงความยินดีจากใจของดิฉันเป็นครั้งคราว แต่ดิฉันก็พยายามที่จะเต้นรำต่อไปอย่างชื่นชมยินดี

"จงมาที่นี่ซิ ลูก" พระองค์เรียก

ดิฉันเริ่มร้องไห้ เพราะรู้ว่าเวลาของการเยี่ยมชมใกล้ที่จะสิ้นสุดลงแล้ว "ลูกไม่อยากจากพระองค์ไปค่ะ"

"ซู นาม สถานที่ที่เราให้เจ้าเห็นเป็นสถานที่ซึ่งประชากรของเราทุกคนจะมารวมตัวกันนมัสการเรา ไม่มีวันที่ใครสักคนบนโลกจะทำร้ายเจ้า หากเจ้าไม่ใช่ลูกสาวที่พิเศษเราก็ไม่สามารถพาเจ้ามาสวรรค์เพื่อให้เจ้าเห็นสิ่งต่างๆ ที่ได้เห็นมาแล้วทั้งหมด"

เป็นข้อความที่ให้ความมั่นใจที่ต้องการจะได้ยิน ความรักของพระเจ้าที่มีต่อดิฉันขับไล่ความกลัวทั้งสิ้นออกไป ความรู้สึกอัดอั้นใจที่มีมาก่อนหน้านี้หายไป แต่ดิฉันได้ตอบสนองคำพูดที่ให้กำลังใจของพระองค์ในลักษณะเดิมของดิฉันว่า

"พระองค์คะ ดิฉันเป็นคนไม่มีความสามารถ"

พระองค์ลูบดิฉันว่า

"อย่าได้พูดเช่นนั้นอีก เจ้าเป็นคนที่พิเศษมากสำหรับเรา เจ้าต้องเชื่อในสิ่งนี้ เราต้องเลือกลูกคนหนึ่งที่เหมาะสมเพื่อทำงานสำคัญนี้ และเจ้าเป็นคนนั้นที่เราเลือก เราอยากให้เจ้ามีชีวิตที่ดีที่สุดในโลกจนวันสุดท้าย เราจะไม่มีวันทิ้งเจ้า และเราจะดูแลเจ้าเสมอ ลูกสาวของเรา เรารักเจ้า"

คำพูดแห่งความรักที่อ่อนนุ่ม และให้กำลังใจของพระองค์ทำให้ดิฉันเศร้าใจมาก ดิฉันร้องไห้อย่างมาก เป็นช่วงเวลาของการชำระ รักษาและระบายอารมณ์ ดิฉันรู้สึกเหมือนเป็นคนใหม่

บัดนี้ ดิฉันรู้แล้วว่าสวรรค์เป็นสถานที่แห่งความรื่นรมย์อย่างที่สุด เป้าหมายคือ เป็นสถานที่ซึ่งถูกออกแบบให้เรามีความสุขสำราญ อย่างที่หนังสือ เวสมินสเตอร์ แคทซ์ซึ่ม (Westminster Catechism) ได้บันทึกไว้ บันปลายที่สำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์คือ "ที่จะให้เกียรติสิริแด่พระเจ้า และที่จะมีความสุขอยู่กับพระองค์ไปชั่วกาลนาน" เมื่อดิฉันเข้าใกล้พระเยซู ขณะที่อยู่บนโลกนี้ยิ่งมากแค่ไหน ดิฉันยังสามารถเพลิดเพลินไปกับชีวิตของดิฉันได้มากเท่านั้น ความรักของพระองค์ขับไล่ความกลัวทั้งสิ้น

ใช่แล้ว สวรรค์นั้นเป็นจริง

ทูตสวรรค์บนแผ่นดินโลกและในสวรรค์

"เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา...
ให้ทูตสวรรค์ของพระเจ้าทั้งปวงนมัสการเขา แล้วพระเจ้าพูดถึงเหล่าทูตสวรรค์ว่า
พระองค์ทำให้ทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นดุจสายลม
และผู้รับใช้ของพระองค์เป็นดุจเปลวไฟ"

ฮีบรู 1: 5 - 7

ประสบการณ์เหนือธรรมชาติของคุณกับพระเยซู และบ้านในสวรรค์ ที่บรรดาผู้เชื่อที่แท้จริงทุกคนจะได้เพลิดเพลินในวันหนึ่ง ได้เปิดให้คุณเห็นถึงความจริงฝ่ายวิญญาณบางอย่าง คุณได้สังเกตว่า เช่นเดียวกับที่พระเจ้าได้สร้างเราในลักษณะเดียวกันกับพระองค์ พระเจ้าก็ได้สร้างโลกในลักษณะเดียวกับสวรรค์ คุณรู้สึกตื่นเต้นเมื่อรู้ว่าบรรดาสิ่งสวยงามทั้งหลายที่เราชื่นชมบนโลกจะเป็นส่วนหนึ่งของการมีชีวิตนิรันดร์ของเรา

พระเจ้าพูดว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ในลักษณะเดียวกับของเรา ตามอย่างของเรา ให้มีอำนาจปกครองเหนือฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และฝูงสัตว์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และสิ่งที่เลื้อยคลานทุกอย่างบนแผ่นดินโลก" (ปฐมกาล 1:26) พระเจ้าให้โลกที่สวยงามเต็มไปด้วยปลา นก และวัวควายกับเรา และอยากให้เราปกครองเหนือพวกมัน อย่างที่คุณได้พูดไปแล้วว่า ในสวรรค์ก็มีปลา นก และวัวควายเช่นกัน การสร้างของพระองค์มหัศจรรย์ในทุกด้าน เป็นที่ซึ่งเราจะเพลิดเพลินตลอดไป

เพราะชาตานได้สูญเสียสิทธิที่จะได้รับสิริเกียรตินิรันดร์ในสวรรค์เนื่องจากความบาปของมัน และด้วยความหยิ่งและความอิจฉา มันจึงล่อลวงมนุษย์คู่แรกไม่ให้เชื่อฟังพระเจ้า ในลักษณะที่คล้ายกัน อาคัมและเอวาที่ถูกขับออกจากสวนสวรรค์ของโลกไปตลอดกาล ส่วนคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าในชีวิตนี้ ก็จะถูกขับออกจากสวนสวรรค์เช่นกัน พระผู้เป็นเจ้าได้บอกย้ำเรื่องนี้กับคุณซ้ำแล้วซ้ำอีก

ดิฉันสงสัยอยู่เสมอว่า คำว่า "เรา" ในปฐมกาล 1:26 หมายถึงใคร และบัดนี้ดิฉันเข้าใจแล้วว่า หมายถึงตรีเอกานุภาพผู้บริสุทธิ์ ในช่วงวันสุดท้ายนี้ หลายคนจะมีประสบการณ์แปลกๆ กับทูตสวรรค์ ทูตสวรรค์จะมาเยี่ยมเยียนมนุษย์ในแบบเดียวกับที่พวกเขาเคยทำในสมัยอดีต พวกเขาทำให้ความมั่นใจกับมนุษย์ถึงความรักของพระเจ้า และมาเตือนถึงสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในเวลาอันใกล้นี้ อย่างที่พระเยซูได้บอกดิฉันอยู่บ่อยๆ ว่าเราอยู่ในช่วงยุคสุดท้ายอย่างแท้จริง

ทูตสวรรค์เป็นผู้สื่อสารของพระเจ้า ดิฉันเคยพบองค์หนึ่งแล้ว เป็นสิ่งสวยงามที่ส่องสว่างความรักและพระสิริของพระเจ้า ทูตสวรรค์มีความสุขที่ได้นมัสการพระบิดาในสวรรค์ และพวกเขาเชื่อฟังพระองค์โดยการนำข่าวสารของพระองค์มาให้มนุษย์บนโลก

ดิฉันรักเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า และเชื่อว่าพวกเขาอยู่ด้วยกันกับดิฉันขณะที่กำลังเขียนบันทึกนี้ พระองค์บอกดิฉันว่า ดิฉันมีเหล่าทูตสวรรค์ส่วนตัวรายล้อมรอบดิฉัน เราต้องไม่ลืมคำสัญญาเรื่องทูตสวรรค์ของพระเจ้า "พระองค์จะมอบเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ดูแลท่าน ปกป้องท่านในทุกทาง พวกเขาจะพุงท่านขึ้นไว้บนมือของพวกเขา เพื่อไม่ให้เท้าของท่านไปสะดุดหิน" (สดุดี 91:11)

เหนือห่มุเมข

เช้าวันที่ 8 เมษายน มาพร้อมกับประสบการณ์อันแสนหวานกับพระผู้เป็นเจ้า พระองค์มาตั้งแต่ 6.00 น. ถึง 9.00 น. ร่างกายของดิฉันสั่นอยู่ประมาณสี่สิบนาทีก่อนที่ได้ยินเสียงอันมีพลังของพระองค์ร้องเรียกดิฉัน พระองค์งูมมือกายสวรรค์ของดิฉัน เราได้ไปที่ชายหาด เราเดินอยู่ที่นั่นนานกว่าปกติ จากนั้นจึงไปสวรรค์

หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้า เราเดินข้ามสะพานทองคำและเดินไปตามถนนที่เราเคยเดิน ในที่สุดเราก็เลี้ยวซ้ายและเริ่มเดินไปตามถนนกว้างสีขาว ซึ่งมีต้นไม้ใบขนาดใหญ่ปลูกอยู่เป็นแนวถนน ใบของต้นไม้เป็นสีส้มสดใส

เราเดินเป็นระยะทางไกลพอสมควร จากนั้นก็เลี้ยวไปตามถนนขรุขระที่วกไปวนมา และเลี้ยวลอดผ่านหินสูงใหญ่ ซึ่งพาไปยังสะพานสูงที่ทอดยาวระหว่างภูเขาสองลูก หลังจากข้ามสะพาน เราปีนขึ้นภูเขา และมองดูทัศนียภาพข้างหน้าเรา

เราอยู่เหนือห่มุเมข ที่จริงแล้ว ไม่ว่าจะมีเมฆอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง พระองค์พูดว่า "เราอยู่เหนือห่มุเมข"

เมฆเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญต่อพระองค์ ข้าพระกัมภีร์บอกเราว่า ตอนที่พระองค์กลับ

มา "คนที่ตายในพระคริสต์จะฟื้นขึ้นมาก่อน จากนั้นเราผู้ที่มีชีวิตอยู่และยังคงอยู่จะถูก
รับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขาในหมู่เมฆ เพื่อพบกับพระผู้เป็นเจ้าในอากาศ และเราจะอยู่
กับพระองค์ตลอดไป เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้" (1 เธสะโลนิกา
4:17 - 18) หนังสือวิวรณ์พูดถึงเมฆด้วยเช่นกันว่า "ดูเถิด พระองค์กำลังมาพร้อมกับหมู่เมฆ
และตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ รวมทั้งคนที่แท้งพระองค์ด้วยเช่นกัน" (วิวรณ์ 1:7, 14:14)

ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นในสวรรค์อีกครั้ง และดีใจที่รู้ว่ายังมีหมู่เมฆในสวรรค์ เพราะเห็นว่
เมฆนั้นให้ความรู้สึกสงบและน่ารัก ดิฉันจำได้ว่าตอนเด็กๆ ชอบสงสัยว่า ดิฉันจะรู้สึก
อย่างไรถ้าได้มาอยู่เหนือเมฆ เคียวนี้ดิฉันรู้แล้ว เป็นทัศนียภาพที่น่าประทับใจที่พระองค์
และดิฉันกำลังชื่นชอบอย่างมาก

ดิฉันครุ่นคิดอยู่ว่าจะดีหรือไม่ ถ้าเราจะบินขึ้นเหนือปุยเมฆที่ดูเหมือนอยู่ไกลมาก
จากที่เรายืนอยู่ ดิฉันไม่รู้แน่ชัดว่าเหตุใดพระองค์จึงให้ดิฉันดูหมู่เมฆ หลายคนได้ถาม
ดิฉันว่า "พระองค์ให้คุณดูทำไมหรือ" ส่วนมากดิฉันจะไม่รู้คำตอบให้กับคำถามเหล่านั้น

ดิฉันรู้เพียงว่า พระองค์ดูมีความสุขมากที่ได้ให้ดิฉันเห็นราชอาณาจักรแห่งสวรรค์
ดิฉันคิดว่าพระองค์อยากให้เราเห็นว่าสวรรค์มีหลายสิ่งหลายอย่างคล้ายโลก แต่ดีกว่าโลกมาก

อย่างหนึ่งที่แน่นอน คือ พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ และดิฉันรู้ว่าทุกสิ่ง
ที่พระองค์ให้ดิฉันเห็น สำคัญต่อพระองค์มาก อันที่จริงแล้ว ที่พระองค์พาดิฉันไปท่อง
เที่ยวราชอาณาจักรทำให้ดิฉันรู้สึกปลาบปลื้มเป็นล้นพ้น แต่สำหรับดิฉันประสบการณ์
และข่าวสารที่เกี่ยวข้องกันเหล่านี้สำคัญยิ่งกว่าชีวิตเสียอีก

พูดตรงๆ คือ ดิฉันปรารถนาอย่างมาก ที่จะเล่าประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณของดิฉันให้
กับคนอื่นๆ ที่จำเป็นต้องรู้และเข้าใจ ดิฉันในฐานะตัวแทนของมนุษยชาติ ได้มาเป็นภาชนะ
ซึ่งพระบิดาสามารถแสดงความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ออกมาให้กับประชากรของพระองค์
เราเป็นชนรุ่นที่รับการโปรดปรานมาก เราเข้ามาใกล้เวลาที่พระเจ้าจะเคลื่อนไหวอย่างน่า
ตื่นเต้น พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะกลับมาเร็วๆ นี้

เชื่อในสวรรค์

มีคนเขียนถ้อยคำที่เป็นความจริง "สวรรค์เป็นที่ๆ พร้อมสำหรับคนที่พร้อม" พระเจ้าได้
ให้ประสบการณ์เหล่านี้ เพื่อดิฉันจะได้เตรียมตัวให้พร้อมสำหรับสถานที่ๆ พระองค์ได้
เตรียมพร้อมให้กับดิฉัน และเพื่อที่ดิฉันจะสามารถช่วยคนอื่นๆ ให้เตรียมพร้อมได้

แก่นแท้ของข้อความนี้คือ "จงชื่นชมยินดีและดีใจอย่างเหลือล้น ด้วยว่ารางวัลของท่าน
ในสวรรค์ยิ่งใหญ่" (มัทธิว 5:12) ความหวังของสวรรค์คือความยินดีของโลก

หลังจากได้ไปถึงยอดเขา ซึ่งสูงเหนือหมู่เมฆแห่งพระสิริ พระองค์พาดิฉันกลับมายังอาคารสีขาวที่ซึ่งเราได้เปลี่ยนเสื้อผ้า อับราฮัมอยู่ที่นั่นคอยต้อนรับเรา เขาพูดกับพระองค์อยู่นาน ขณะที่ดิฉันยืนอย่างเงิบๆ และครุ่นคิดถึงทัศนียภาพที่อยู่เหนือหมู่เมฆ

จากนั้น พระองค์ได้ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า อับราฮัมเดินมาหาดิฉัน เขาเอามือมาแตะที่หลังของดิฉันและพูดว่า "พระองค์ได้ให้เจ้าเห็นหลายอย่างในราชอาณาจักร" อับราฮัมเป็นชายร่างสูงมากและมีเคราที่ยาว

ดิฉันผงกศีรษะ แล้วทูตสวรรค์ทั้งดงามองค์หนึ่งได้มาพาดิฉันเข้าไปในห้องแต่งตัว เมื่อสวมมงกุฏและชุดเสื้อคลุมของสวรรค์แล้ว พระผู้เป็นเจ้าและดิฉันเดินตรงไปที่สระน้ำ แล้วดิฉันจึงเริ่มร้องเพลงขึ้นมาในทันที

พระองค์นั่งบนหินก้อนประจําของพระองค์ ดิฉันเริ่มเดินร่ำแต่ก็ต้องหยุด เพราะความเศร้าสลดได้เกิดขึ้นกับดิฉันอย่างมาก จนเริ่มร้องไห้ ดิฉันรู้สึกว้าหลังจากครั้งนี้ พระองค์จะไม่พาดิฉันมาที่สระน้ำแห่งนี้อีกแล้ว สิ่งนี้ทำให้ดิฉันเศร้ามาก

มาถึงตอนนี้ ดิฉันไม่อาจสะอึกสะอื้นได้ พระองค์ผู้ที่ล่วงรู้ความคิดและความรู้สึกทั้งสิ้นของเรา เรียกให้ดิฉันมานั่งใกล้พระองค์ ดิฉันไม่ยากที่จะทำตามเพราะคิดแล้วว่า พระองค์จะบอกอะไรดิฉัน พระองค์ก็จะบอกว่าเราจะไม่กลับมาที่สระน้ำแห่งนี้อีกแล้ว

พระองค์เรียกดิฉันอีกครั้ง ดิฉันเดินมาอย่างไม่ค่อยเต็มใจ และได้นั่งลงใกล้พระองค์ เกาะแขนพระองค์ไว้และเริ่มร้องไห้อีก ดิฉันพูดว่า "พระองค์คะ ลูกรู้สึกว้าหลังว่าพระองค์จะไม่พาลูกมาที่นี่อีก อย่าให้ลูกจากพระองค์ไปเลย เพราะลูกคงจะคิดถึงพระองค์อย่างมาก" ดิฉันบิบบแขนของพระองค์และกอดไว้แน่น

"ลูกที่รักของเรา เจ้าพูดถูกแล้ว เราจะไม่พาเจ้ามาที่นี่อีกจนวันสุดท้าย เจ้ารู้แล้วว่ามันจะไม่นาน ดังนั้นจงอดทนจนกว่าจะถึงเวลานั้น เราได้ให้เจ้าเห็นสวรรค์เพียงพอที่จะบอกกับโลก แต่เรายังมีสิ่งต่างๆ ที่เราอยากให้เจ้าดูบนโลก

เราจะพาเจ้าไปที่ชายหาด และพูดคุยกับเจ้าที่นั่น ดังนั้นเราไม่อยากให้เจ้าร้องไห้อีก เราจะไม่อยู่กับเจ้าทุกหนทุกแห่ง เมื่อไหร่ที่เจ้าอยากเจอเรา เราจะอยู่ที่นั่นและเจ้าจะเห็นเรา เราจะไม่ปกป้องเจ้าจากสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงบนโลก

ลูกเอ๋ย เรารู้ว่าในใจของเจ้า เจ้าอยากช่วยคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เราจะอวยพรเจ้าอย่างมหาศาล เพื่อเจ้าจะสามารถช่วยใครก็ได้ที่เจ้าอยากจะช่วย"

"ขอบคุณค่ะพระองค์ ลูกต้องการให้เป็นเช่นนั้นมาก ลูกอยากจะช่วยคนที่ยากไร้จริงๆ"

"สิ่งนั้นก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่เรารักเจ้ามาก เมื่อเจ้ากลับมาที่ราชอาณาจักรเพื่ออยู่ตลอดนิรันดร์ เราจะนำเจ้ามาที่สระน้ำแห่งนี้ เจ้าจะยังเป็นลูกคนพิเศษของเราตลอดไป

เราไม่อยากให้เจ้าร้องไห้หาเราอีกต่อไป แต่อยากให้เจ้ามีความสุขทุกวันขณะที่อยู่บนโลก

เราอยากให้ลูกๆ ของเราอ่านหนังสือเล่มนี้ เพราะลูกหลายคนมีความลังเลเกี่ยวกับสวรรค์ เราอยากให้พวกเขาเชื่อว่ามีสวรรค์ และอยากให้พวกเขาคำนึงชีวิตที่บริสุทธิ์และเชื่อฟัง เพื่อพวกเขาจะได้เข้าราชอาณาจักรของเราได้

"หนังสือเล่มนี้เกี่ยวข้องกับถ้อยคำและราชอาณาจักรของเราที่เราได้เตรียมไว้ให้กับผู้ที่ปรารถนาที่จะมาที่นี่ ทุกสิ่งทุกอย่างเตรียมพร้อมให้แล้ว

คนเขียนหนังสือเล่มนี้จะต้องเป็นคนที่เต็มด้วยพระวิญญาณ หากเจ้าไม่อยู่ใต้ฤทธิ์อำนาจพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของเรา เราจะไม่สามารถใช้เจ้าทำหนังสือเล่มนี้ได้ อย่างที่ได้พูดมาก่อนหน้านี้ เราใช้เวลานานมากที่จะเตรียมเจ้าสำหรับงานนี้ เพราะว่าเรากำลังจะมาในเร็ววัน และเราอยากให้ลูกๆ ของเรารู้ว่าอีกไม่นานเราจะมารับพวกเขา ลูกที่รัก เราอยากให้เจ้าจดจำสระน้ำแห่งนี้ไว้เสมอ"

คำพูดของพระองค์ปลุกเร้าดิฉันอยู่ลึกๆ หัวใจของดิฉันปวศร้าวด้วยความรักให้กับพระองค์ พระองค์ขึ้นขึ้นและดิฉันรู้แล้วว่า ถึงเวลาที่เรากำลังจากกัน ดิฉันยังคงร้องไห้ แต่รู้ในใจอย่างแน่นอนว่า ดิฉันจะอยู่กับพระองค์ตลอดไป และพระองค์จะอยู่กับดิฉันบนโลกเสมอ

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้กอดดิฉันที่ห้องแต่งตัว ช่างเบิกบานใจที่ได้อยู่ในสถานที่ๆ มีความรัก ความเข้าใจ และเห็นใจอยู่เสมอ ขณะที่ดิฉันเปลี่ยนเสื้อผ้า ดิฉันสรุปได้ว่า อับราฮัมและทูตสวรรค์รู้ว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ดิฉันจะมาสวรรค์ ในขณะที่เดินออกจากห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ทูตสวรรค์ได้กอดดิฉันอีกครั้ง

ทูตสวรรค์องค์นี้ มีผมสีทองสวมเสื้อคลุมสีขาวที่พลิ้วไปมา และมีใบหน้าอ่อนโยนและอบอุ่น ทูตสวรรค์ยัมให้ดิฉันขณะที่ดิฉันเดินตรงไปหาพระองค์

เราได้กลับมายังโลก ตรงที่เรานั่งประจำริมฝั่งทะเล และพระองค์ได้เตือนดิฉันถึงสิ่งที่พระองค์ได้พูดเมื่ออยู่ที่สระน้ำในสวรรค์ พระองค์บอกว่า พระองค์จะไม่มีวันไปจากดิฉันหรือละทิ้งดิฉัน พระองค์บอกว่าเราจะพบกันที่ชายหาด พระองค์เตือนดิฉันให้จดบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ให้เห็นและได้บอกกับดิฉัน

เมื่อพระองค์จากไป ความเศร้าของดิฉันก็หลุดหายไป ดิฉันเชื่อในคำพูดของพระองค์ ดิฉันได้อ่านสิทธิคำสัญญาของพระองค์แล้ว ข้อพระคัมภีร์ได้ก้องขึ้นมาในใจดิฉัน "ดังนั้นจงไปและสร้างสาวกจากชนทุกชาติ บัพติสมาพวกเขาในนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนพวกเขาให้สังเกตทุกสิ่งที่เราได้สั่งเจ้า และดูแลเขาอยู่กับเจ้าตลอดไป จนถึงการสิ้นสุดของยุค" (มัทธิว 28:19 - 20)

ดิฉันเข้าใจความรู้สึกของเหล่าสาวกตอนที่พวกเขาเห็นว่าพระเยซูกำลังจะจากพวกเขาไปสวรรค์ พระองค์ให้ความมั่นใจกับพวกเขาด้วยคำพูดเดียวกันที่พระองค์ได้พูดกับดิฉัน ดิฉันรู้ว่าพระองค์จะอยู่ด้วยตลอดไป และเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์จะคอยเฝ้าดูแลในขณะที่ดิฉันพยายามช่วยให้คำพูดที่เป็นมหามัญชาของพระองค์สำเร็จ

ข้าพเจ้าจะไม่กลัวสิ่งชั่ว เพราะพระองค์อยู่กับข้าพเจ้า ไม้พลองและไม้เท้าของพระองค์จะช่วยให้ข้าพเจ้าสบายใจ พระองค์เตรียมสำหรับอาหารให้กับข้าพเจ้าต่อหน้าศัตรูของข้าพเจ้า พระองค์เจิมศีรษะของข้าพเจ้าด้วยน้ำมัน ด้วยของข้าพเจ้าก็เต็มจนล้น แม้ที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดทุกวัน แห่งชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอาศัยในบ้านของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

สดุดี 23: 4 - 6

ดิฉันเชื่อถ้อยคำจากสดุดีบทที่ 23 จริงๆ

ความทรงจำที่ทรงคุณค่า

เพียงรู้ว่าช่วงนี้จะไม่ได้ออกไปสวรรค์ก็รู้สึกเศร้าแล้ว ดิฉันแน่ใจว่าจะไม่ยอมแลกแม้เสี้ยววินาทีของประสบการณ์ในสวรรค์กับสิ่งที่โลกมีเสนอให้ ที่จริงแล้วไม่มีอะไรที่จะมาเปรียบกับสิริของสวรรค์ได้เลย

ดิฉันใช้เวลาตลอดทั้งเช้าและบ่ายของวันที่ 8 เมษายน ร้องเพลงของสวรรค์ ไคร่ครวญ และพยายามที่จะอธิษฐานให้มากกว่าปกติ เพราะไม่รู้ว่าจะได้พบกับพระผู้เป็นเจ้าอีกเมื่อไร ดิฉันทำอย่างนี้ทุกเช้า แต่เช้าวันนั้น ดิฉันใช้เวลาหลายชั่วโมงอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง นมัสการ และไคร่ครวญในถ้อยคำของพระเจ้า ตั้งแต่ดิฉันมาเป็นคริสเตียน การอธิษฐานเป็นเสมือนชีวิตของดิฉัน โดยวิธีนี้ พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในชีวิตของดิฉันทุกนาที

เช้าวันนั้น เป็นเวลาที่เศร้ามากสำหรับดิฉัน เพราะคิดอยู่ตลอดว่าจะไม่ได้ไปสวรรค์กับพระผู้เป็นเจ้าอีกแล้วจนกว่าจะถึงวันสุดท้าย

ประมาณบ่ายโมงตรง ดิฉันเริ่มรู้สึกเศร้ามากๆ อีกครั้ง ได้นึกคิดอยู่ว่าจะไม่ได้ไปที่สวรรค์กับพระองค์อีกแล้ว การอยู่กับพระองค์เป็นประสบการณ์ที่มีความสุขที่สุดในชีวิตของดิฉัน ไม่มีคำพูดใดๆ สามารถอธิบายความสุขที่ได้รับในระหว่างไปสวรรค์ในแต่ละครั้ง แม้ว่าจะรู้สึกอ่อนแรงในช่วงเดือนเหล่านั้น แต่โดยฝ่ายวิญญาณแล้วรู้สึกกระปรี้กระเปร่า

ดิฉันเริ่มร้องไห้ เสียงหนักแน่นและเข้มแข็งของพระผู้เป็นเจ้าเรียกความสนใจของดิฉันกลับคืนมา พระองค์พูดว่า "เราบอกเจ้าแล้วว่าอย่าร้องไห้เพื่อเราอีก"

ดิฉันพยายามกลั้นน้ำตา แต่กลั้นไม่อยู่

"พระองค์ละ ลูกเสียใจ ลูกแค่อยากให้พระองค์พาไปสวรรค์กับพระองค์เท่านั้น"

ดิฉันอยากให้พระองค์พาไปเดี๋ยวนั้น เพราะไม่สนใจอะไรในโลกนี้อีกแล้ว ความคิดเรื่องการอยู่ในสวรรค์กับพระเยซูครอบครองความคิดทั้งหมดของดิฉัน จึงพูดกับพระองค์อย่างเปิดเผย

"ลูกไม่อยากจะรอค่ะ"

การดำหนิของพระองค์เสียดแทงหัวใจดิฉัน "สุดที่รักของเรา เราได้บอกเจ้าแล้วว่าเราต้องการให้เจ้าทำงานให้เราบนโลก จงอดทน"

น้ำเสียงของพระองค์สะท้อนความโกรธ พระองค์พูดต่ออีกว่า "เราจะมาเร็วกว่าที่ทุกคนคิด เพียงแต่จำไว้ว่าเราจะไม่ทิ้งเจ้า เจ้าควรพัก"

เพียงแค่นั้น พระองค์ก็จากไป ถึงแม้ดิฉันยังต้องการอยู่กับพระองค์ในสวรรค์ อย่างไรก็ตามภาระหนักได้ถูกยกออกไปจากดิฉัน รวมทั้งความกลัวตาย เพราะดิฉันรู้แล้วว่า ความตายหมายถึงการเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์ในสวรรค์ ดิฉันเคยคิดที่จะตาย แต่บัดนี้ ดิฉันได้ยอมมอบตัวเองเพื่อทำงานรับใช้ที่พระเยซูได้ให้ไว้จนสำเร็จ

ในระหว่างนี้ดิฉันมีความทรงจำที่ทรงคุณค่ามากมายให้นึกถึงและการมีชีวิตใหม่ ดิฉันจดจำทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นในสวรรค์ ถนนทุกสายที่เดิน อาคารทุกหลังที่ไปเยือน ภูเขาทุกลูกที่ได้ไต่เหล่าทูตสวรรค์ อับราฮัม หมู่เมฆแม่น้ำต่างๆ สิ่งมหัศจรรย์ บรรดาดอกไม้และต้นไม้ หิน ทะเล ทะเลสาบ บ่อน้ำทั้งหลาย ผู้คน รวมทั้งสันติสุข และความยินดีทั้งหมดในสวรรค์

ดิฉันจะไม่มีวันเหมือนเดิมที่มัวแต่จะคิดว่า จะอยู่ในโลกนี้อย่างมีความสุขนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ อยู่จนแก่เฒ่าและท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ ดิฉันเพียงแต่อยากอยู่กับพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น ดิฉันรู้ว่าสวรรค์นั้นเป็นจริง และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ ดิฉันรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่นั่นเสมอ ดิฉันรักพระองค์ยิ่งกว่าชีวิตของตัวเอง อยากให้ทุกคนเชื่อในพระองค์ และรู้ว่ามิสสวรรค์ที่ถูกเตรียมไว้สำหรับพวกเขา

ดิฉันเห็นด้วยกับผู้เขียนหนังสือสวดคำที่ได้เขียนว่า:

เพราะความรักเมตตาของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ดังนั้นข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ขณะที่มีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะยกมือของข้าพเจ้าในนามของพระองค์...ขณะอยู่บนที่นอน ข้าพเจ้าคิดถึงพระองค์ ข้าพเจ้าคิดคำนึงถึงพระองค์ตลอดคืน เพราะพระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ จิตของข้าพเจ้าตามพระองค์อย่างใกล้ชิด มือขวาของพระองค์จะอุ้มชูข้าพเจ้า

สดุดี 63:3 - 8

ดิฉันเคยสงสัยเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ บางครั้งยากที่จะเชื่อ แต่บัดนี้ดิฉันรู้และรู้อย่างแน่นอนว่ามีสวรรค์ และสวรรค์ก็เป็นบ้านแท้จริงของเรา พระองค์ให้ดิฉันดูแหล่งน้ำในสวรรค์หลายครั้ง พระองค์บอกดิฉันว่า "หัวใจของใครที่ไม่บริสุทธิ์เหมือนน้ำ และไม่ได้มีชีวิตตามถ้อยคำของเรา จะไม่ได้เข้าราชอาณาจักรของเรา"

พระองค์ย้ำตรงนี้อยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นดิฉันจึงรู้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ พระองค์ยังพูดอีกว่า "หลายคนจะไม่ได้ไปถึงราชอาณาจักร เพราะพวกเขาไม่ได้มีชีวิตตามถ้อยคำของเรา นั่นคือสาเหตุที่เราให้เจ้าหน้าที่สวมชุดสีน้ำตาลและเสื้อคลุมสีเทา"

ดิฉันรู้ว่าตัวเองไม่ได้รู้อะไรเกี่ยวกับการเขียนหนังสือ และรู้ถ้อยคำของพระเจ้าเพียงเล็กน้อย รู้เพียงความสำคัญของการเชื่อฟัง และการยำเกรงพระเจ้า แต่พระองค์ได้บอกดิฉันว่าอย่ากังวล ในที่สุดดิฉันก็เรียนรู้วิธีที่จะยอมมอบความกังวลทั้งสิ้นให้กับพระองค์ เพราะดิฉันรู้ว่า พระองค์เอาใจใส่ดิฉัน ดิฉันอยากทำดีที่สุดเพื่อให้พระเจ้าพอใจตลอดเวลา

สวรรค์นั้นเป็นจริง

เช้าวันที่ 16 เมษายน แปลกวันหลังจากเยือนสวรรค์เมื่อครั้งสุดท้าย พระผู้เป็นเจ้าได้มาหาเป็นเวลาเกือบสองชั่วโมง ภายของดิฉันสั้นอยู่เป็นเวลาสี่สิบนาที ดิฉันครวญครางในวิญญาณ และเหงื่อออกเพื่อเตรียมพร้อมที่จะพบพระผู้เป็นเจ้า พระองค์พูดว่า "ลูกสาว เราต้องคุยกับเจ้า"

พระองค์ขึงมือดิฉันอย่างเคย และดิฉันเห็นตัวเองในกายสวรรค์เดินอยู่บนชายหาดกับพระองค์ เรามุ่งหน้าตรงไปที่ก้อนหินที่ซึ่งเรานั่งกันประจำ

ขณะที่เราเดินไป ดิฉันพูดว่า "เป็นเวลาแปลกวันแล้ว หลังจากที่พระองค์พา我去สวรรค์เมื่อครั้งสุดท้าย ลูกก็คิดถึงเวลาที่ได้อยู่กับพระองค์"

พระองค์ฟังและดิฉันรู้ว่าพระองค์เข้าใจ แต่พระองค์ก็ไม่ได้พูดอะไร เรายังคงเดินต่อไป จากนั้นเรานั่งลงบนก้อนหิน พระองค์จึงพูดว่า "เราก็คิดถึงเจ้าเช่นกัน"

ดิฉันเริ่มร้องเพลงในวิญญาณ เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ เพลงนั้นก็จะเปล่งออกมา และดิฉันไม่สามารถควบคุมเพลงนั้นได้ เวลาที่ร้องเพลงพระองค์จะมองหน้าและพระองค์ดูจะมีความสุข ตรงนี้ทำให้ดิฉันรู้ว่าพระองค์ชอบเพลงและเต้นรำ แต่ครั้งนี้พระองค์ขัดจังหวะขึ้นมาพูดว่า "เราต้องคุยกับเจ้า"

ดิฉันยังวนอยู่กับการร้องเพลงของดิฉัน ดังนั้นพระองค์จึงพูดอีกทีว่า "เราต้องคุยกับเจ้า" "ขออภัยค่ะ พระองค์"

"เราเห็นแล้วว่า หนังสือของเรากำลังไปได้ดี เจ้าได้จัดซื้อของหนังสือที่เราให้เจ้าแล้วหรือยัง"

"จดแล้วค่ะ พระองค์"

"เราบอกแล้วว่า เราจะจัดการดูแลทุกสิ่งทุกอย่างเอง"

การพยายามหาซื้อหนังสือที่เหมาะสม เป็นงานที่น่าเบื่อทีเดียว ดูเหมือนว่าซื้อที่ถูกต้อง ไม่ยอมออกมาสักที ดังนั้นระหว่างการอธิษฐานในสัปดาห์ก่อนหน้านี้ ดิฉันขอซื้อหนังสือจากพระเจ้า ขณะที่กำลังอธิษฐานในพระวิญญูญาณ ชื่อ สวรรค์นั้นเป็นจริง ก็ออกมาจากวิญญูญาณของดิฉันช้าแล้วช้าเล่า อันที่จริงแล้วดิฉันไม่สามารถหยุดพูดซื้อนี้ได้เลย

สันติสุขเกิดขึ้นกับดิฉันอย่างมาก เมื่อรู้แน่ว่าซื้อนี้เป็นชื่อที่พระองค์ให้สำหรับหนังสือของพระองค์ - สวรรค์นั้นเป็นจริง! และจะมีอะไรที่จะดีกว่านี้ เพราะชื่อนี้ตรงกับจุดมุ่งหมายแนวเรื่อง และเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่พระเยซูอยากให้คุณรู้

"ใครที่ต้องการมายังราชอาณาจักรของเรา ต้องเชื่อและเตรียมสำหรับการมาของเรา" พระองค์เสริมอีกว่า "จะเร็วกว่าที่พวกเขาคิดไว้มาก"

"แม้กระทั่งคริสเตียนที่ซื่อสัตย์ยังไม่แน่ใจว่าราชอาณาจักรของสวรรค์นั้นมีจริง เราอยากให้ลูกๆ ของเราที่ยังสงสัยอยู่ เชื่อว่าราชอาณาจักรของเราเป็นจริง ซึ่งการเชื่อเช่นนี้จะนำพวกเขาให้ซื่อสัตย์มากขึ้น เชื่อฟัง และมีหัวใจที่บริสุทธิ์ เพื่อที่พวกเขาจะได้เข้าราชอาณาจักรของเราได้"

ไปสวรรค์นั้นไม่ง่าย

พระองค์ต้องการให้ทุกคนเชื่อ ผู้เขียนหนังสือฮีบรูได้นั้นความสำคัญของการเชื่อโดยคำพูดที่ว่า เราไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอใจได้หากไม่มีความเชื่อ

ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ เพราะคนที่มาหาพระเจ้า ต้องเชื่อว่า พระองค์ดำรงอยู่และพระองค์เป็นผู้ให้รางวัลแก่ผู้ที่แสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง

ฮีบรู 11: 6

ความเชื่อมาโดยการได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า ดังที่เปาโลได้หยิบยกออกมาว่า "ดังนั้นความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า" (โรม 10:17) พระเจ้าต้องการให้เราเชื่อถ้อยคำของพระองค์ และถ้อยคำของพระองค์ชี้ทางให้เราไปถึงสวรรค์

พระเยซูพูดว่า "ถ้าท่านคงอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราคงอยู่ในท่าน จงขอสิ่งใดที่ท่านปรารถนา แล้วท่านจะได้รับสิ่งนั้น" (ยอห์น 15:7) ถ้อยคำของพระเจ้าใส่ความเชื่อเข้า

ไปในหัวใจของเรา เมื่อเราอธิษฐาน เราจะได้มุ่งไปถึงความเชื่อ และจากนั้นรับคำตอบจากคำอธิษฐานของเรา

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่ฉันขอพระเจ้าเรื่องซื้อหนังสือของพระองค์ พระองค์ได้ยินคำอธิษฐานและให้คำตอบ พระองค์ช่างเป็นพระเจ้าที่แสนจะยิ่งใหญ่และบริบูรณ์ด้วยพระสิริและสวสวรรค์ของพระองค์ก็เป็นจริง!

พระองค์ยังพูดอีกว่า "เราจะนำทุกคนที่มีชีวิตตามถ้อยคำของเราเข้าไปในราชอาณาจักร แต่หนทางสู่ราชอาณาจักรไม่ใช่หนทางที่ง่าย"

"เจ้าเฝ้าแต่ถามเราว่า เหตุไรจึงได้เลือกเจ้าให้ทำงานนี้ เราจะบอกเจ้าอีกหน เจ้าเป็นลูกสาวที่เหมาะสมสำหรับหนังสือเล่มนี้ เรารู้ว่าไม่ว่าจะลำบากแค่ไหน เจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เราบอกให้เจ้าทำ

คนจำนวนมากจะแปลกใจเพราะเจ้า เพราะเราเลือกลูกสาวแทนลูกชายสำหรับงานในวันสิ้นยุคนี้ เราเห็นว่าลูกสาวส่วนมากมีหัวใจที่บริสุทธิ์มากกว่าลูกชาย และเป็นสิ่งที่เราพอใจมาก เพราะว่าเจ้าลูกสาวอีกหลายคนจะมีความสุข เรามีแผนที่จะให้การเจิมที่พิเศษแก่ลูกสาวอีกหลายคนสำหรับงานวันสิ้นยุคนี้ และพวกเขาต้องเตรียมตัวที่จะรับมัน

เราอยากให้เจ้าบันทึกตามอย่างที่เราให้เห็นและบอกกับเจ้า ไม่ให้ขาด ไม่ให้เกิน หลังจากสิ่งนี้สำเร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้าจะได้รับของประทานพิเศษเพื่อรับใช้เรา และเจ้าจะเป็นพรแก่ประชากรของเรา และเราจะอวยพรเจ้าให้มากกว่าที่เจ้าต้องการเช่นกัน"

"พระองค์คะ พรแบบเดียวที่ลูกอยากได้คือ พรที่จะทำให้พระองค์มีความสุข ลูกไม่ต้องการอะไรเลย เพราะพระองค์ได้ให้ลูกทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกต้องการบนโลกนี้แล้ว บัดนี้ถ้าลูกสามารถรับใช้พระองค์อย่างเต็มที่ นั่นจะทำให้ลูกมีความสุขมากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งอื่นใด และลูกอยากให้ทั้งครอบครัวของลูกรับใช้พระองค์และเต็มใจที่จะมอบชีวิตของพวกเขาให้กับพระองค์"

"ลูกเอ๋ย เพราะเหตุนี้เราจึงรักเจ้ามาก" พระองค์พูดเสริมอีกว่า "จงแน่ใจที่จะเขียนถ้อยคำที่ศิษยาภิบาลแรนดอล์ฟได้เปิดเผยไว้ในหนังสือเล่มนี้ และจงจำว่า เราจะพาเจ้ากลับมาที่นี่อีก"

เรายืนขึ้น แล้วเดินไปที่ชายหาดและมองออกไปที่มหาสมุทรแปซิฟิก ก่อนที่พระองค์จะกลับขึ้นไป พระองค์พูดว่า "จงบันทึกสิ่งที่เราบอกเจ้า"

ขณะที่โอบกอด ฉันกอดพระองค์จนแน่นเพราะไม่อยากให้พระองค์ไป แต่ก็รู้ว่าพระองค์จำเป็นต้องไป ฉันรู้ว่าสวรรค์นั้นเป็นจริง และฉันไม่มีอะไรที่ต้องเป็นห่วง เพราะฉันก็จะได้อยู่กับพระองค์ไปตลอดนิรันดร์

เดินในถ้อยคำ

ถ้าท่านคงอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราคงอยู่ในท่าน ท่านจะขออะไรก็ได้
ที่ท่านปรารถนา แล้วสิ่งนั้นจะถูกทำให้กับท่าน เมื่อท่านเกิดผลมาก
พระบิดาของเราจะได้รับสิริเกียรติ และท่านจะได้เป็นสาวก
ของเรา อย่างที่พระบิดารักเรา เราก็ได้รักท่านเช่นกัน
จงคงอยู่ในความรักของเรา

ยอห์น 15: 7 - 9

เช้าวันที่ 18 เมษายน ขณะที่เฝ้าคอยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในการอธิษฐานและการคิดคำนึง พระองค์ได้ให้การเจิมที่พิเศษมาก เป็นสัญญาณว่าพระองค์กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้ และอย่างที่ได้คาดไว้ หลังจากนั้นประมาณสิบห้า นาที ดิฉันเห็นพระองค์นั่งอยู่ใกล้หน้าต่าง ห้องนอนของดิฉัน ที่ซึ่งพระองค์นั่งเป็นประจำ ดิฉันยังเห็นกายสวรัคนั่งอยู่กับพระองค์ เพลงฝ่ายวิญญาณจากส่วนลึกของวิญญาณดิฉันตอบสนองการสถิตของพระองค์

ขณะที่กำลังร้องเพลงอยู่นั้น ดิฉันก็กุมมือขององค์เจ้านายไว้ และเริ่มที่จะมองหารอยแผลเป็นบนฝ่ามือของพระองค์ โดยพยายามที่จะพลิกมือของพระองค์ แต่พระองค์ไม่อนุญาตให้ดิฉันทำเช่นนั้น พระองค์ดูค่อนข้างมีความสุขในครั้งนี้ และพระองค์ยังบอกดิฉันอีกว่า "เราไม่อยากจะเห็นเจ้าร้องไห้อีก"

ในวันนั้น พระองค์ได้ให้ดิฉันรู้ถึงเรื่องสำคัญๆ หลายเรื่อง

"ลูกเอ๋ย เราไม่อยากจะให้เจ้ากังวลเรื่องหนังสือนี้เลย" พระองค์กล่าว "เราจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง จงยินดีกับเรา และเราต้องการให้เจ้าใส่รูปถ่ายของเจ้าบนปก"

"พระองค์ ทำให้ลูกแปลกใจและมีความสุขเสมอเลยค่ะ"

"เรารู้ความต้องการของเจ้าก่อนที่จะเจ้าจะขอ แต่เราไม่อยากจะลูกของเราหยุดที่จะขอในสิ่งที่เขามีความจำเป็น"

คำพูดของพระองค์ทำให้ดิฉันนึกถึงสิ่งที่ได้อ่านในพระคัมภีร์เมื่อเช้านี้ "แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าพูดซ้ำซากอย่างคนต่างศาสนาทำกัน เพราะพวกเขาคิดว่าต้องพูดมากคำจึงจะ

ได้ยิน เหตุฉะนั้น จงอย่าเป็นเหมือนพวกเขา ด้วยพระบิดาของท่านรู้สิ่งต่างๆ ที่ท่านต้องการก่อนที่จะขอจากพระองค์" (มัทธิว 6:7 - 8)

พระคัมภีร์ข้อนี้ เป็นต้นแบบการอธิษฐาน เรียกว่าเป็นคำอธิษฐานของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ใช้ในการสอนเราที่จะอธิษฐาน เป็นคำโครงการอธิษฐานเพื่อคนอื่นที่เกิดผล และการอธิษฐานส่วนตัวทุกรูปแบบ ดิฉันใช้หลักการของพระคัมภีร์ข้อนี้ทุกครั้งที่มีสการต่อหน้าบัลลังก์แห่งพระคุณ ใช้ในการอธิษฐานเพื่อคนอื่นๆ และการวิงวอน ดิฉันอ้างคำสัญญาของพระเจ้าเสมอ อย่างเช่น ฟิลิปปี 4: 19 "และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะให้ตามความต้องการทั้งสิ้นของท่านจากความร่ำรวยเรื่องอันเหลือเศษของพระองค์ในพระเยซูคริสต์" และในเช้าของฤดูใบไม้ผลินี้ พระผู้เป็นเจ้านายได้เตือนความทรงจำดิฉันถึงความจริงที่ล้ำค่าเหล่านี้

หลังจากคำแนะนำเกี่ยวกับการอธิษฐาน พระองค์ลุกขึ้น และกายสวรรค์ของดิฉันก็ขึ้นขึ้นพร้อมพระองค์ ดิฉันเฝ้าดูพระองค์เอามือแตะศีรษะกายสวรรค์ของดิฉัน แล้วพระองค์ก็ไป กายสวรรค์ของดิฉันก็หายไปด้วย และอาการคันของกายธรรมชาติของดิฉันก็หยุด

นิมิตของหนังสือจำนวนมาก

อีกสี่วันต่อมา ในวันที่ 22 เมษายน ดิฉันอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ 6.35 น. ถึง 8.18 น. กายของดิฉันสั้นอยู่ยี่สิบห้า นาที จากนั้นดิฉันได้ยินเสียงของพระองค์ พระองค์จึงมีดิฉันและดิฉันเห็นกายสวรรค์ของดิฉันเดินอยู่บนชายหาดกับพระองค์ พระองค์พูดว่า "ลูกเอ๋ย เรารักเจ้า"

"ลูกก็รักพระองค์ เช่นกันค่ะ"

เราขึ้นไปบนหินที่เรา นั่งกันเป็นประจำ เพื่อดูทิวทัศน์ของมหาสมุทรแปซิฟิกอันกว้างใหญ่ ขณะที่เรานั่งลง ดิฉันเริ่มร้องเพลง จากนั้นก็ร้องให้ด้วยความยินดี ดิฉันกุมแขนของพระองค์ และพระองค์คบบมือดิฉันเบาๆ ด้วยมือขวาของพระองค์

"ลูกเอ๋ย เราต้องให้เจ้าดูอะไรบางอย่าง"

เสียงที่ไม่ธรรมดาดังขึ้นมาพร้อมกับนิมิตเหนือธรรมชาติที่พระผู้เป็นเจ้าให้กับดิฉัน ต่อจากนั้น ดิฉันเห็นนิมิตของร้านหนังสือที่มีหนังสือเต็มไปหมด ดิฉันคิดอยู่ว่าทำไมถึงมีหนังสือมากมายขนาดนั้น คาของดิฉันเลื้อยไปที่หนังสือเล่มหนึ่งโดยเฉพาะ หน้าปกมีพื้นหลังสีทอง มีปราสาทหลังหนึ่งอยู่ด้านบน เป็นรูปปราสาทที่วิจิตรงดงามอย่างที่ได้เห็นในสวรรค์ ชื่อของหนังสืออยู่ตรงกลางหน้าปก "สวรรค์นั้นเป็นจริง" ตัวอักษรหนาและชวนให้เกิดความเชื่อมั่น ด้านล่างปกเป็นเหมือนปุยมะมัตที่ดิฉันได้มองเห็นจากภูเขาของสวรรค์

ดิฉันรู้สึกชะงักกับนิมิตของหนังสือ ยิ่งตะลึงมากขึ้นไปอีก เมื่อเห็นหนังสือจำนวนมาก

มายลอยอยู่ในอากาศ คนทั้งหลายที่อยู่บนพื้นดินต่างกระโดดเหยียดแขนพยายามที่จะคว้าหนังสือเหล่านั้นให้ได้

นิมิตค่อยๆ หายไป ดิฉันเริ่มที่จะพิจารณาความสำคัญของนิมิต พระผู้เป็นเจ้าอธิบายว่า "เราบอกเจ้าแล้วว่า เราจะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้เจ้า อย่างเป็นกังวลถึงสิ่งอื่นใดอีกเลยลูก"

พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นตัวเล่มที่เสร็จสมบูรณ์ของหนังสือที่ดิฉันได้ใช้เวลาส่วนตัว และความตั้งใจเป็นอย่างมาก หนังสือนั้นงดงามมาก ปกของหนังสือก็ดึงดูดสายตาามาก ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นผู้คนแสวงหาที่จะรู้ความจริงเกี่ยวกับสวรรค์มากมายขนาดไหน และดิฉันรู้แน่นอนว่า หนังสือของดิฉันจะเป็นสื่อที่จะทำให้พวกเขาู้ อย่างแท้จริง

"พระองค์คะ ลูกวางใจในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์บอกกับลูกแต่ก็อดที่จะคิดเรื่องนี้ไม่ได้ค่ะ"

"ลูกเอ๋ย หนังสือเล่มนี้ต้องเสร็จตามเวลาของเรา และโดยความตั้งใจของเรา เราอยากให้เป็นเล่มที่สมบูรณ์แบบอย่างสิ้นเชิง เรารู้ว่าเดี๋ยวนี้เจ้าไม่มีเวลาให้ตัวเองเลย เพราะเจ้าต้องใช้เวลาไปกับหนังสือเล่มนี้ แต่มีบางอย่างที่รีบเร่งไม่ได้ มันต้องสำเร็จในเวลาที่เหมาะสม เราอยากให้เป็นเรื่องที่จะอดทน เราอยากให้อีกของเราทุกคนมีความสุขบนโลกนี้"

"พระองค์คะ ไม่ว่างานนี้จะลำบากยากเย็นแค่ไหน ลูกมีความสุขทุกเวลาในที่ที่ได้ใช้ไปกับหนังสือของพระองค์ ลูกไม่รู้สึกลำบากอะไรที่ต้องจดบันทึกคำพูดอันมีค่าของพระองค์ พระวิญญูณบริสุทธิเป็นผู้ชี้แนะทุกคำที่เขียน ลูกไม่มีวันที่จะทำได้ด้วยตัวเองได้"

ดิฉันต้องยอมรับว่าส่วนที่ยากที่สุดคือการรอคอย แต่ถึงกระนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้ซื้อสัตย์ต่อคำทุกคำที่พระองค์พูดกับดิฉัน คำพูดของพระองค์เป็นจริงชั่วนิรันดร์ ดังที่อิสยาห์ได้ให้คำพยากรณ์ว่า "เช่นเดียวกับที่ถ้อยคำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา ถ้อยคำนั้นจะไม่กลับมาหาเราเปล่าๆ แต่จะทำสำเร็จในสิ่งที่เราพอใจ และให้ความเจริญรุ่งเรืองในสิ่งที่มอบหมายให้ไปทำ" (อิสยาห์ 55:11) ดิฉันรู้ว่าหนังสือที่พระองค์ขอให้ดิฉันเขียนให้พระองค์ ก็จะเป็นจริงตามถ้อยคำนี้ คำพูดนั้นจะไม่กลับมาที่พระองค์โดยไม่เกิดผล มีแต่จะเจริญรุ่งเรืองและทำสำเร็จตามประสงค์ที่พระองค์ได้ตั้งไว้

การสถิตของพระองค์ เสียงของพระองค์ การสัมผัสของพระองค์ หรือคำพูดของพระองค์ ล้วนทำให้ดิฉันมั่นใจและเกิดสันติสุขอย่างมาก ดิฉันรู้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของดิฉัน และพระองค์จะดูแลทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับหนังสือเล่มนี้ ตั้งแต่การเขียนตลอดจนถึงการออกแบบปก การพิมพ์ การตลาดและการจำหน่าย งานที่มหัศจรรย์ชิ้นนี้จะมัดหัวใจคนด้วยภาพของพระสิริแห่งสวรรค์

พระผู้เป็นเจ้าขึ้นขึ้นและเดินไปที่ริมฝั่งมหาสมุทรที่ซึ่งเป็นจุดที่เราได้เริ่มต้น และพระองค์ก็พูดว่า "ลูกสาวสุดที่รักของเรา เรารักเจ้า"

คราวนี้พระองค์ไม่ได้ทอดคิณ จากนั้นพระองค์หันกลับและเดินจากไป

ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว!

เช้าวันที่ 25 เมษายน พระผู้เป็นเจ้าได้มาหาคิณตั้งแต่ 7.40 น. ถึง 9.13 น. ร่างกายของคิณ สั่นอย่างรุนแรง เสียงกรวญครางของคิณคงจะได้ยินไปทั่วบ้าน จากนั้นพระองค์จึงพูดว่า

"เราเป็นพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ลูกที่รักของเรา และเราต้องพูดกับเจ้า"

ตอนที่พระองค์จับมือคิณ กายธรรมชาติของคิณทั้งสั่นระริกและสั่นสะท้าน ราวกับมีการปล่อยกระแสไฟฟ้าเข้าไปในร่างกายของคิณ จากนั้นคิณเห็นกายสวรรค์ของตัวเอง เดินอยู่กับพระองค์ที่ชายหาด เรานั่งที่หินก้อนประจำของเรา แต่คราวนี้คิณไม่ได้ร้องเพลง

ครั้งนี้คิณได้ตั้งใจสังเกตเสื้อผ้าที่เราใส่อยู่ ขณะที่คิณกำลังสำรวจ พระองค์พูดว่า "ลูกเอ๋ย เราผลิตเพลินจริงๆ ที่ได้อยู่กับเจ้า"

"พระองค์คะ ลูกรักพระองค์และอยากอยู่กับพระองค์ตลอดไป"

"ในไม่ช้านี้เจ้าจะได้อยู่กับเราแน่ เจ้ามองดูเท้าของเจ้าหรือยัง"

คิณไม่เคยสังเกตมาก่อน แต่คิณกำลังสวมรองเท้าสานแบบเดียวกับพระองค์ และรู้ว่าเท้าของคิณเล็กกว่าเท้าของพระองค์มาก เราทั้งสองเริ่มหัวเราะกันใหญ่

จากนั้น คิณได้สัมผัสเนื้อผ้าของเสื้อคลุม มันช่างนุ่มและเป็นมันวาวเหลือเกิน พระองค์ได้เอื้อมมือมาแตะผมคิณ

"ผมของเจ้าสวยมาก" พระองค์พูด

เส้นผมของกายสวรรค์ของคิณเหมือนผมของหญิงสาวที่ยาวตรง นุ่มสลวย และเป็นเงางาม เหมือนกับเส้นผมเมื่อครั้งยังเป็นวัยรุ่น ต่อมาพระองค์มองหน้าคิณและพูดว่า "ลูกเอ๋ยเจ้าสวยมาก"

คำพูดเหล่านี้ล้วนเป็นคำพูดที่คิณอยากจะได้ยินจริงๆ เพราะคิณไม่เคยมีภาพพจน์ที่ดีกับตัวเองเลย ไม่ว่าจะเป็นลักษณะหน้าตา หรือความสามารถ การได้ยืนจากองค์เจ้านายจากสวรรค์บอกถึงความสวยงามของคิณ ทำให้ความรู้สึกทั้งหมดที่เคยมีอยู่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง คิณจึงเริ่มร้องไห้ด้วยความยินดี

"อย่าเงินอายเลยลูก" พระองค์แนะนำ

จากนั้นพระองค์ประคองใบหน้าคิณขึ้น คิณสามารถเห็นรายละเอียดใบหน้าของกายสวรรค์และความงามของเส้นผมที่ดำของคิณ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่รู้สึกว่าคุณสวยจริงๆ

ดิฉันจึงนึกถึงคำพูดของผู้เขียนหนังสือสคฺติ

ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ด้วยว่าข้าพเจ้าถูกสร้างให้น่าเกรงขามและน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง งานของพระองค์ช่างมหัศจรรย์ และจิตของข้าพเจ้ารู้เป็นอย่างดี โครงร่างของข้าพเจ้าไม่ได้ถูกซ่อนจากพระองค์ วันที่ข้าพเจ้าถูกสร้างขึ้นมาในที่ลับและถูกปั้นขึ้นมาด้วยความชำนาญจากส่วนที่ต่ำที่สุดของแผ่นดินโลก ตาของพระองค์ได้เห็นตัวตนของข้าพเจ้า ทั้งๆ ที่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง วันและคืนถูกจัดวางให้ข้าพเจ้า และถูกบันทึกไว้ในหนังสือของพระองค์ ทั้งๆ ที่วันเวลาเหล่านั้นยังมาไม่ถึง

สคฺติ 139: 14 - 16

ดิฉันแน่ใจได้ว่า พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างดิฉัน พระองค์ปั้นดิฉันให้เป็นคนพิเศษมาก และสิ่งนี้เองที่พระองค์พยายามให้ดิฉันเห็นในวันนี้ พระองค์กำลังชื่นชอบกับการสร้างของพระองค์ และอยากให้ดิฉันทำเช่นเดียวกัน

โดยปกติแล้ว พระองค์จะไม่พูดอะไรมาขณะที่มาหาดิฉัน เว้นแต่จะบอกเรื่องสำคัญๆ เกี่ยวกับชีวิตและงานรับใช้ของดิฉัน พระองค์จะพูดเรื่องที่สำคัญเหล่านั้นบ่อยครั้ง

ตัวอย่างเช่น พระองค์จะบอกดิฉันซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระองค์จะกลับมาเร็วๆ นี้ พระองค์จะพูดย้ำความเป็นจริงเรื่องราชอาณาจักรของพระองค์ที่พร้อมแล้วสำหรับลูกๆ ของพระองค์ พระองค์บอกดิฉันหลายต่อหลายครั้งให้หยุดกังวล ให้อดทนและวางใจในพระองค์

พระองค์บอกอยู่เสมอว่า หนังสือเล่มนี้มีความสำคัญ เพราะจะช่วยนำให้คนที่ยังมีความสงสัยเกิดความเชื่อมั่นว่าสวรรค์นั้นเป็นจริง ยิ่งดิฉันคิดถึงเรื่องนี้มากขึ้นเท่าไรก็ยิ่งแน่ใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดที่คนควรจะรู้ การรู้เกี่ยวกับสวรรค์ทำให้ชีวิตนั้นงดงามและน่าอัศจรรย์ใจมากยิ่งขึ้น การที่รู้ว่าสวรรค์เป็นบ้านของเรา ทำให้การใช้ชีวิตของเรามีความหมายมากยิ่งขึ้น

ดิฉันรู้สึกเช่นนี้จริงๆ ในเมื่อดิฉันได้ไปสวรรค์มาแล้วหลายครั้ง จึงอดใจรอแทบไม่ไหวที่จะไปอยู่อย่างถาวร มีคนเคยพูดว่า "สิ่งเดียวบนโลกที่เอามาเป็นของตัวเองได้อย่างถาวรคือสวรรค์"

เพราะฉะนั้น ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มีส่วนในหนังสือเล่มนี้ ดิฉันรู้ว่าพระเจ้าจะใช้หนังสือเล่มนี้ในการนำจิตของคนจำนวนมากเข้ามาในราชอาณาจักรของพระองค์ นั่นเป็นความประสงค์ของพระองค์และของดิฉันเช่นกัน

เช้าวันที่ 25 เมษายน เป็นวันที่พิเศษ เพราะพระองค์ดูร่าเริงกว่าเดิมและช่างพูดคุย ถ้อยคำและท่าทางของพระองค์ทำให้ดิฉันหัวเราะใหญ่เลย และพระองค์ก็หัวเราะไปด้วย

ช่วงเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด หลายสิ่งหลายอย่าง ทำให้พระองค์ดูเหมือนบุคคลทั่วไป และไม่เหมือนพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ในเวลานั้นพระองค์กำลังเพลิดเพลินไปกับดินอย่างแน่นอนทีเดียว

อย่างไรก็ตาม ในไม่นานบรรยากาศในการพูดคุยก็เริ่มจริงจังขึ้นมา

"ลูก เราขอบใจที่ลูกใช้เวลากับงานนี้" พระองค์กล่าว "สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเราคือ เจ้าต้องทำหนังสือตามแบบที่เราบอกให้เจ้าทำ อย่ามาเปลี่ยนวิธีทำเลย เราได้นำทางเจ้าที่ละขั้นตอน อย่างที่ได้พูดไว้ เรารู้แล้วว่าเจ้าจะเชื่อฟังเมื่อได้ทำงานนี้ และนี่คือเหตุผลที่เราเลือกเจ้า

เราขอบอกเจ้าอีกครั้งว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในราชอาณาจักรของเราพร้อมแล้วสำหรับลูกๆ ของเรา เราอยากให้คริสเตียนที่ยังสงสัยและไม่เชื่อทุกคนรับรู้ว่า มีสวรรค์จริงๆ เราอยากพาลูกๆ ของเราทุกคนไปที่นั่น แต่ใครที่ไม่ได้ใช้ชีวิตตามถ้อยคำของเราจะไม่ได้เข้าไป หนังสือเล่มนี้จะช่วยคนที่ขาดความเชื่อ

เราเห็นว่าเจ้ากำลังอธิษฐานเพื่อคนหลายคน แต่เราไม่สามารถตอบคำอธิษฐานทุกคำของเจ้าได้ เพราะบางคนไม่รู้ถ้อยคำของเรา ยังคงเห็นแก่ตัว และกำลังใช้ชีวิตอยู่เพื่อโลก ผู้ใดมีชีวิตที่ไม่ซื่อสัตย์และไม่ให้เกิดผลดีถ้อยคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ได้รับการอวยพร แม้จะเป็นลูกๆ ของเจ้าก็ตาม

ลูกเอ๋ย เราอยากให้เจ้านึกถึงคนที่เจ้ารู้จักที่เจ้าได้อธิษฐานเพื่อ เราอยากให้เจ้านึกดูว่า เราได้ตอบคำอธิษฐานอันใดบ้าง บางคนจะไม่มีวันเปลี่ยนหัวใจของพวกเขาให้สะอาดบริสุทธิ์ ดังนั้นพวกเขาจะไม่มีวันได้รับการอวยพร

คริสเตียนหลายคนจนและมีปัญหาในชีวิตของพวกเขามากมาย เพราะหัวใจของพวกเขาไม่ถูกต้องกับเรา และยังไม่ยอมให้สืบลด คริสเตียนคนใดที่ไม่ให้สืบลดจะไม่ได้รับการอวยพร เพราะพวกเขารักเงินมากกว่าถ้อยคำของเรา คนเหล่านั้นที่รักเงินมากกว่าถ้อยคำของเรา จะไม่มีวันเห็นราชอาณาจักรของเรา เจ้าก็รู้แล้วว่าพวกเขาจะไปจบลงที่ไหน

ถ้าใครมาหาเราด้วยหัวใจที่เปิดและพยายามที่จะดำเนินชีวิตตามถ้อยคำของเรา พวกเขาได้รับการอวยพรในทันที และจะมีสันติสุขและความยินดีอย่างค่อเนื่อง ใครก็ตามที่รักเราและอยากให้เราอวยพร ต้องมีหัวใจที่ถูกต้องต่อเรา และตั้งเราไว้เป็นที่หนึ่งในทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของพวกเขา และมีหัวใจที่โอบอ้อมอารีต่อคนอื่นๆ

ลูกที่รัก เราอยากให้เจ้ามีความสุขทุกวันตลอดชีวิตของเจ้าบนโลกนี้ เจ้าเป็นลูกคนโปรดของเราตลอดไป ตราบใดที่เจ้าอยู่บนโลกนี้ เจ้าจะรับการอวยพรของเราอย่างไม่มีวันจบสิ้น

เราจะปกป้องเจ้าจากทุกสิ่งที่เราไม่ชอบบนโลกนี้ และเราจะอยู่เคียงข้างเจ้าเสมอ เราจะ

มีสิ่งที่ทำให้เจ้าแปลกใจเสมอ"

"พระองค์ทำให้ลูกประหลาดใจด้วยสิ่งมากมายอยู่แล้ว ลูกคาดไม่ได้เลยว่าพระองค์จะทำอะไรต่อ"

ดิฉันสามารถรู้สึกได้เลยว่า พระองค์ยิ้มอยู่กับคำตอบที่ดิฉันให้กับพระองค์ แล้วพระองค์จึงพูดว่า "ถึงเวลาที่เรจะต้องกลับแล้ว"

เราลุกขึ้นยืนและเริ่มเดินตรงไปที่น้ำ

เราสวมกอดกัน และพระองค์พูดว่า "เรารักเจ้า"

"ลูกก็รักพระองค์ค่ะ"

อยู่ทั่วทุกแห่งและทำได้ทุกอย่าง

การเยี่ยมของพระองค์ในครั้งต่อมา เกิดขึ้นในวันที่ 29 เมษายน เช้าวันนั้นดิฉันอยู่กับพระองค์ ตั้งแต่ 6.05 น. จนเกือบ 8.00 น. ร่างกายของดิฉันสั่นอยู่ครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้น พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า "ซุนาม ลูกสาวของเรา เราต้องคุยกับเจ้าและให้เจ้าดูอะไรบางอย่าง"

เมื่อพระองค์จับมือดิฉัน ดิฉันเห็นกายสวรรค์ของตัวเอง เดินอยู่กับพระองค์บนชายหาด ทันทีที่เราเงยหน้าขึ้น ดิฉันขอบคุณพระองค์ที่พามาสถานที่พิเศษแห่งนี้เพื่อจะได้อยู่กับพระองค์

พระองค์พูดเตือนความทรงจำดิฉันอย่างนุ่มนวล "ลูก เรารักเจ้า "

"ลูกก็รักพระองค์ค่ะ" หลังจากที่ได้อยู่ด้วยกัน ดิฉันร้องเพลงให้พระองค์ฟัง

เสียงที่เหนือธรรมชาติที่มาพร้อมนิมิตที่พระองค์ให้ดิฉันได้ปรากฏขึ้น และดิฉันได้เห็นปกของหนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริงอีกครั้ง จากนั้นหนังสือก็เริ่มบินไปในอากาศ และผู้คนที่อยู่ในส่วนที่ทุรกันดารของโลก กำลังกระโดดและเหยัคแขนเพื่อคว้าหนังสือ

จากนั้น หนังสือเล่มหนึ่งบินตรงมาที่เรา แล้วพระองค์จึงคว้าไว้แล้วส่งให้ดิฉัน ในที่แรก ดิฉันจับมันไว้แน่นด้วยมือทั้งสอง แล้วแนบไว้กับอกด้วยความพึงพอใจอย่างลึกซึ้ง จนน้ำตาแห่งความยินดีได้ไหลอาบแก้มของดิฉัน

จากนั้นนิมิตเหนือธรรมชาติ ได้ให้ดิฉันเห็นสถานที่นมัสการของคริสตจักรที่ซึ่งพระผู้เป็นเจ้ากำลังยืนอยู่หลังที่เทศนา พระองค์กำลังยกชูหนังสือขึ้นด้วยมือทั้งสองของพระองค์ ผู้คนกำลังวิ่งตรงมาที่พระองค์ การที่คนมากมายขนาดนั้นวิ่งมาหาพระผู้เป็นเจ้า เป็นความรู้สึกที่อัศจรรย์ใจอย่างที่สุดและระทึกใจเป็นอย่างยิ่ง และตรงนั้นเองที่ดิฉันเกิดความเข้าใจว่าพระองค์ใช้หนังสือที่จะดึงคนเข้ามาหาพระองค์

นิมิตเปิดไปสู่ภาพหลายๆ ภาพในครั้งเดียวกัน ดิฉันสามารถเห็นพระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักรต่างๆ รอบโลก มีคนจากทุกเชื้อชาติในคริสตจักรเหล่านั้น ในแต่ละสถานนมัสการผู้คนกำลังวิ่งเข้าหาพระองค์ พระองค์ผู้อยู่ทั่วทุกแห่งและทำได้ทุกอย่าง สามารถที่จะปรากฏตัวในหลายๆ คริสตจักรในเวลาเดียวกัน

ดิฉันนึกถึงข้อพระคัมภีร์จากหนังสือวิวรณ์ "และข้าพเจ้าได้ยินเสียงราวกับว่าเสียงของคนจำนวนมากดังเหมือนเสียงน้ำที่เขี่ยกราก และเหมือนเสียงฟ้าคำรามก็ก้องว่า "อาเลลูยา!" ด้วยพระเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้สามารถในทุกสิ่งได้ครอบครองราชอาณาจักรแล้ว" (วิวรณ์ 19:6) นิมิตนี้อัครทูตยอห์นได้รับจากสวรรค์บนเกาะปีทมอส เป็นสถานที่ซึ่งเขาถูกเนรเทศ นี่คือนิสัยที่ผู้คนในนิมิตของดิฉันกำลังทำอยู่ พวกเขา กำลังวิ่งตรงไปที่พระผู้เป็นเจ้า เพื่อนมัสการพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทางภาพสูงสุด

สิ่งนี้เป็นการตอบสนองต่อความจริงที่ยอห์นได้เปิดเผยไว้ในหนังสือวิวรณ์ "จากนั้นเสียงที่มาจากบัลลังก์พูดว่า จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้ใหญ่และผู้เยาว์" (วิวรณ์ 19:5) เมื่อผู้เชื่อที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กระทำเช่นนี้ พวกเขาก็เต็มไปด้วยความยินดีและตะโกนว่า "ให้เราทั้งหลายชื่นชมยินดีและเปรมปรีดิ์ และถวายสิริเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงกำหนดงานสมรสของลูกแกะ(พระเยซู) และเจ้าสาวของพระองค์ก็ได้เตรียมตัวเองไว้พร้อมแล้ว เธอได้รับอนุญาตให้แต่งกายด้วยชุดลินินเนื้อดี ที่สะอาดและสดใส ความหมายของลินินเนื้อดี คือทัศนคติที่ถูกต้องของผู้เชื่อที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า จากนั้นพระองค์ได้พูดกับข้าพเจ้าว่า จงบันทึก พรจะมีแก่ผู้ที่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงฉลองการสมรสของลูกแกะ" (วิวรณ์ 19:7 - 9)

เช่นเดียวกับยอห์น ดิฉันถูกเรียกให้มาบันทึก และงานรับใช้ของดิฉันก็เป็นเหมือนของเขา คือที่จะให้คนรู้ว่างานเลี้ยงฉลองการสมรสของลูกแกะได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว และพรจะมีแก่ผู้ที่ได้รับเชิญให้อยู่ที่นั่นในวันสุดท้าย การเชื่อเชิญถูกยื่นเสนอให้กับทุกคน แต่เฉพาะคนที่เต็มใจเลือกที่จะเดินในถ้อยคำของพระเจ้าเท่านั้น จึงจะสามารถเข้าไปในงานเลี้ยงได้ เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับเราที่จะดำเนินชีวิตตามถ้อยคำของพระเจ้า ที่จะอธิษฐานตามหลักของพระองค์ และที่จะเชื่อคำสัญญาทุกข้อของพระองค์ เราเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ พระองค์อยากให้เราบริสุทธิ์ สะอาด และถูกต้องต่อหน้าพระองค์ สมกับที่จะเป็นวันเฉลิมฉลองการสมรสที่จะเกิดขึ้น!

นิมิตได้สิ้นสุดลง และพระองค์ถามว่า "ลูกเอ๋ย เห็นหมดทุกอย่างอย่างแล้วใช่ไหม"

"ค่ะ พระองค์ และพระองค์อยู่พร้อมกันในทุกหนแห่งได้อย่างไร"

"ในพระบิดาเดียวเราสามารถอยู่ที่ใดก็ได้"

"พระองค์คะ ลูกรู้ว่าคริสเตียนบางคนเชื่อสัตย์มาก แต่ยังมีนิสัยเดิมๆ ทำไมพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงพวกเขา"

"คนที่อยากจะเปลี่ยนจะได้รับการช่วยเหลือของเรา ถ้าพวกเขาขอในสิ่งที่เราต้องการ เราก็จะให้พวกเขา ถ้าเรารู้ว่าพวกเขาจริงใจ และถ้าพวกเขามีความพากเพียร เราจะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา"

อย่างไรก็ตาม ลูกๆ ของเรามากมาย ไม่ได้อธิษฐานอย่างจริงใจหรือนานพอ ถ้าพวกเขาไม่มีความอดทน ก็จะไม่ได้รับการอวยพร

"ลูกเอ๋ย เจ้านับคนที่ยื่นหัตถ์มาก เจ้าไม่ยอมที่จะเลิก เจ้าเฝ้าอธิษฐานขอในสิ่งที่เจ้าต้องการ เราได้ยื่นคำอธิษฐานทุกคำของเจ้า"

"ค่ะ พระองค์ ลูกจะไม่ยอมเลิกจนกว่าลูกจะได้รับ เพราะลูกรู้ว่าพระองค์มีคำตอบทั้งหมดของลูก คริสตอพระคัมภีร์ของลูกคนหนึ่งบอกว่า อย่าล้มเลิกการอธิษฐานในสิ่งใดที่ต้องการ นั่นคือเหตุผลที่ลูกยื่นหัตถ์ในการอธิษฐาน ค่ะพระองค์"

"ลูกรู้ว่าพระองค์มีคำตอบที่ลูกต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคำอธิษฐานส่วนตัวของลูก พระองค์ตอบคำอธิษฐานของลูกมากกว่าที่ลูกคาดไว้อีก ขอบพระคุณค่ะ"

"เรารักลูกที่ยืนหยัดอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นข้อพิสูจน์ถึงความซื่อสัตย์ของเขา จากตรงนี้ทำให้เรารู้ว่าพวกเขาเชื่อว่าเราเป็นผู้ถือคำตอบให้คำอธิษฐานของเขา เรายังอยากให้ลูกของเราารู้จักว่า แม้ว่าเราจะให้คำตอบกับคำอธิษฐาน ถ้าพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ เราสามารถยกคำตอบออกไปได้เช่นกัน"

"แล้วอะไรเป็นเหตุที่ทำให้พระองค์ถึงการอวยพรออกจากชีวิตของคนเรา"

"ลูกเอ๋ย เวลาที่ลูกของเราบางคนต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เขาก็จะอธิษฐานทั้งวันทั้งคืน และใช้เวลากับเรา เขาเพียรพยายามที่จะเชื่อฟังและมีชีวิตตามถ้อยคำของเรา แต่ในทันทีที่เราอวยพรพวกเขา พวกเขาก็เปลี่ยนแปลงโดยทำตัวออกห่างจากเรา และกลับไปทำตามนิสัยดั้งเดิมของพวกเขา เฝ้าทำสิ่งที่เราไม่ชอบอย่างต่อเนือง นี่คือเหตุผลที่ในบางครั้งเราต้องถึงการอวยพรของเราออกไป"

การมาของพระองค์ การสถิต นิमितของพระองค์ได้หายไป และฉันก็ได้เข้าใจวิถีทางของพระเจ้าชัดเจนมากยิ่งขึ้น "สำหรับพระเจ้าแล้ว วิถีทางของพระองค์นั้นสมบูรณ์ ถ้อยคำของพระเจ้าเป็นเจ้าได้พิสูจน์แล้วว่าจริง พระองค์เป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์" (สดุดี 18:30)

การอวยพรที่เกินความคาดคิด

หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม ภูเขาและเนินเขาทุกแห่งจะถูกทำให้ต่ำลง
ทางคดเคี้ยวจะถูกทำให้ตรง ทางขรุขระก็จะกลับริบเรียบ
และคนทั้งหลายจะเห็นความรอดของพระเจ้า

ลูกา 3:5 - 6

เช้าวันที่ 2 พฤษภาคม เป็นช่วงเวลาอธิษฐานที่มีความหมายมากเป็นพิเศษ การเจิมของพระผู้เป็นเจ้าบนคิฉันแรงมากกว่าปกติ และขณะที่การอธิษฐานสิ้นสุดลง อาการสั่นของร่างกายคิฉันก็รุนแรงมากกว่าเคย แต่อาการสั่นดูเหมือนจะไม่ยอมหยุด การครวญครางที่มาจากวิญญาณของคิฉันเป็นเหมือนการเกร็งอย่างแรงของกล้ามเนื้อที่อยู่ลึกภายใน อุณหภูมิของร่างกายสูงขึ้น และเหงื่อก็ออกอย่างมาก

ที่จริงแล้ว คิฉันรู้สึกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก เลยพลาดที่จะดูเวลา หลังจากนั้นสักพักพระผู้เป็นเจ้าได้เข้ามาทางหน้าต่างห้องนอนและนั่งที่ประจำของพระองค์

เสียงของพระองค์ทำให้การสำแดงทางร่างกายของคิฉันเงียบสงบลง "ลูกที่รัก เรามาที่จะบอกเจ้าและให้เจ้าดูบางสิ่งบางอย่าง เจ้ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องทำให้เราก่อนที่เรามาจะรับประชากรของเรา เจ้าต้องอดทนกับเรา ประชากรของเราจำนวนมากยังไม่พร้อมที่จะให้เราได้รับพวกเขา ราชอาณาจักรของเราพร้อมบริบูรณ์แล้วสำหรับคนที่ต้องการเข้าราชอาณาจักร

ผู้เชื่อทุกคนต้องยืนค้ำหน้าเราในที่สุด และพวกที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามถ้อยคำของเราจะรู้สึกผิดหวังอย่างมาก

เราอยากให้ลูกทุกคนของเราเข้ามายังราชอาณาจักรของเรา ใครก็ตามที่อ่านหนังสือเล่มนี้ เราอยากให้เขาเชื่อและรู้ว่าพวกเขาต้องดำเนินชีวิตในโลกอย่างไร จึงจะเข้าราชอาณาจักรได้

"ลูกเอ๋ย เราจะอวยพรเจ้าจนเจ้าไม่มีที่พอที่จะเก็บ เราจะอวยพรเจ้ามากเกินกว่าที่เจ้าจะคาดคิด หรือร้องขอ"

"พระองค์คะ สิ่งเดียวเท่านั้นที่ลูกอยากได้รับเป็นการอวยพรคือ ที่จะได้รับใช้พระองค์และทำให้พระองค์มีความสุข"

"ลูกเอ๋ย เจ้าทำให้เรามีความสุขมากอยู่แล้ว และนั่นคือเหตุผลที่เราเลือกเจ้าสำหรับงานนี้ เจ้าและสามีจะรับใช้เราอย่างยิ่งใหญ่จนถึงวันสุดท้าย บอกสามีของเจ้าว่าเราพอใจกับงานที่เขาทำอยู่กับหนังสือเล่มนี้"

หลังจากเสร็จสิ้นทุกอย่างแล้ว เราอยากให้อาสาสมัครคริสตจักรที่เป็นของเรา"

คำพูดนี้ นำมาซึ่งเสียงที่มาพร้อมกับนิมิตเหนือธรรมชาติที่พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้ให้กับดิฉัน และดิฉันเริ่มที่จะเห็นคริสตจักรหลังเดียวกันกับที่พระองค์เคยให้เห็นมาก่อนแล้ว หลังจากที่ได้เห็นการตกแต่งภายในและภายนอกของอาคารคริสตจักร ดิฉันรู้สึกผ่อนคลายสุดๆ ดิฉันไม่เห็นพระผู้เป็นเจ้าหรือรู้สึกการสถิตของพระองค์อีก

ในเช้าของวันที่พิเศษนี้ และในตอนเช้าของอีกหลายวันต่อมา การมาเยือนของพระองค์นั้นคาดการณ์ไม่ได้เลย และไม่ได้มาในลักษณะเดียวกันด้วย ดิฉันไม่รู้จะคาดการณ์อะไรจากการมาเยือนของพระองค์ในช่วงนี้ เพราะแต่ละครั้งก็แตกต่างกันมาก

แต่สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนกับดิฉันคือ พระองค์จะไม่มาปรากฏถ้าดิฉันมีนัยความหมายในวันนั้น อย่างไรก็ตาม ในวันที่ดิฉันไม่ได้นัยความหมายใครเลยพระองค์มักจะมา เพื่อรับดิฉันไปชายหาดบนโลก ส่วนในวันอื่นๆ พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ดิฉันรัก เพียงแค่จะมานั่งริมหน้าต่าง และพูดคุยกับดิฉันขณะที่อธิษฐาน พระองค์เป็นพระเจ้าที่ช่างเอาใจใส่และน่ารัก ความรักของดิฉันที่มีต่อพระองค์นั้นเกินกว่าที่จะบรรยายได้

ดิฉันเองก็ยังรู้สึกประหลาดใจอยู่ไม่หายว่า พระองค์รู้จักดิฉันมากขนาดนี้ได้อย่างไร พระองค์รู้ความคิด ความรู้สึก แผนการ และเป้าหมายของดิฉัน การอธิษฐานที่ทำอย่างต่อเนื่องของดิฉันมาจากหนังสือสดุดี 139: 23 - 24 "โอ พระเจ้า จงตรวจตราข้าพเจ้า และรู้ถึงหัวใจของข้าพเจ้า ทดสอบข้าพเจ้า และรู้ถึงความวิตกกังวลของข้าพเจ้า คูชีว่ามีความชั่วร้ายใดๆ ในข้าพเจ้าหรือไม่ และนำข้าพเจ้าไปในวิถีนิรันดร์"

เหมือนเด็กเล็ก ๆ

ขณะที่ความสัมพันธ์กับพระองค์เหนียวแน่นมากขึ้น ความเชื่อของดิฉันก็เติบโตมากขึ้น ดิฉันเชื่ออย่างแท้จริงว่า จะไม่มีวันสงสัยอะไรอีกแล้ว ดิฉันได้อยู่กับพระผู้เป็นเจ้า และ

พระองค์พาฉันไปสวรรค์หลายครั้งแล้ว ฉันเชื่อถ้อยคำของพระองค์ และฉันรู้แล้วว่า สวรรค์นั้นเป็นจริง

พระเยซูพูดว่า "จงให้เด็กเล็กๆ มาหาเรา อย่าได้ขัดขวางเขาเลย เพราะราชอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนเด็กเหล่านั้น เราบอกท่านตามจริงว่า ผู้ใดที่ไม่รับราชอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ จะไม่มีวันเข้าอาณาจักรได้เลย" (มาระโก 10:14 - 15)

พระเจ้าเป็นเจ้าอยากให้เราเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ เพื่อเราจะได้สุขสำราญกับพรต่างๆ แห่งราชอาณาจักรของสวรรค์ตลอดนิรันดร์ คุณสมบัติของการเป็นเด็กเกิดขึ้นได้กับผู้ใหญ่ที่ยอมจำนนชีวิตของพวกเขาอย่างสิ้นเชิงและไม่สงวนท่าทีกับพระเยซู คุณสมบัติบางอย่าง เช่น ความไร้เดียงสา การไว้วางใจ หัวใจที่บริสุทธิ์ มีความตื่นตาตื่นใจ การสนอกสนใจ ความเชื่อ ความสำราญ ความสุข มีชีวิตอยู่กับปัจจุบัน ทั้งหมดนี้เป็นบางส่วนของอำนาจพิเศษของวัยเด็กที่พระเจ้าอยากให้เราแสดงออกเพื่อจะได้ไปถึงสวรรค์

ให้สังเกตในสิ่งที่ผู้เป็นเจ้านายพูด "ผู้ใดที่ไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ จะไม่มีวันเข้าราชอาณาจักรได้เลย" (มาระโก 10:15) อันที่จริงแล้วพระองค์ต้องการให้เราเชื่อในเรื่องสวรรค์ ที่จะรับสวรรค์เหมือนเด็กเล็กๆ สิ่งนี้เป็นกุญแจไขประตูสวรรค์สำหรับเราทุกคนที่ปรารถนาจะเข้าอาณาจักรสวรรค์

อย่างไรก็ตาม เพราะมีสิ่งมากมายกระทบชีวิตเราขณะที่กำลังเติบโต เราจึงสูญเสียความไร้เดียงสา ความเชื่อ การไว้วางใจ และหัวใจที่บริสุทธิ์ไปอย่างรวดเร็ว คุณสมบัติเหล่านี้พระเจ้าจะนำกลับคืนมาให้เรา เมื่อเรายอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างบริบูรณ์ เป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งดงาม "เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ เขาเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างใหม่ สิ่งเก่าๆ สิ้นสุดลง ดูเถิดทั้งหมดกลายเป็นสิ่งใหม่" (2 โครินธ์ 5:17)

พระเจ้าเป็นบิดาของเรา เราเป็นบุตรของพระองค์ พระองค์ต้องการให้เราเป็นลูกที่ไว้วางใจ รัก และเชื่อฟังบิดาของเรา พระเยซูพูดว่า "ลูกเล็กๆ เราจะอยู่กับเจ้าอีกไม่นาน เจ้าจะแสวงหาเรา... ถ้าท่านได้รักซึ่งกันและกัน เช่นนั้นแล้ว ทุกคนจะรู้ว่าเจ้าเป็นสาวกของเรา" (ยอห์น 13:33, 35)

พระเจ้าเป็นเจ้าอยากให้ลูกทุกคนของพระองค์อยู่กับพระองค์ในสวรรค์ตลอดนิรันดร์ การที่จะไปถึงที่นั่นได้ เพื่อมีชีวิตอยู่บนภูเขาสูงสุดของสวรรค์ เราต้องเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ การเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงของคริสเตียน ก็คือการที่ผู้ใหญ่ได้มาเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ เดินไปด้วยความรู้สึกที่ไม่สงสัย การไว้วางใจ การเชื่อฟัง และความรัก

พระเยซูได้ให้ฉันเข้าใจอย่างชัดเจนว่า พระองค์ต้องการให้เราทุกคนเป็นเช่นนี้ คือที่จะมีความเชื่ออย่างเด็กเล็กๆ พระองค์อยากให้เราเดินตามถ้อยคำของพระองค์ที่จะเชื่อ

พระองค์อย่างหมกใจ และที่จะมุ่งหน้าถึงความจริงของสวรรค์ สำหรับพวกที่ไม่ทำเช่นนั้น พระองค์ชี้ให้ดิฉันเห็นหลายครั้งหลายหนแล้วว่า พวกเขาจะอยู่แค่ขอบสวรรค์แต่จะไม่มีวันได้เข้าสู่ความสุขสำราญของพระเจ้าได้

บ้านและรถที่สวยงาม

ดิฉันได้อยู่กับพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ 6.17 น. ถึง 8.14 น. ในวันที่ 6 พฤษภาคม ร่างกายของดิฉันสั่นอยู่ยี่สิบนาที และอยู่ได้การโจมตีที่แรงมากจนเหงื่อออก เสียงกรวญครางจากวิญญาณส่วนลึกของดิฉันพรุ้งพรูออกมา จากนั้นดิฉันรู้สึกถึงการสถิตของพระองค์ในห้อง

"มาเถิด ชู นาม ลูกของเรา เราจะพาเจ้าไปที่ชายหาด" พระองค์กล่าว

ดิฉันเห็นมือของพระองค์กำลังเคลื่อนมาที่ดิฉัน สิ่งต่อไปที่เห็นคือกายสวรรค์ของดิฉันเดินอยู่กับพระองค์ที่ชายหาด ช่วงเป็นเวลาที่มีความสุขจริงๆ ดิฉันยิ้มให้พระองค์เหมือนเด็กเล็กๆ ที่มีช่วงเวลาสนุกสนานในโอกาสพิเศษกับพ่อแม่ ดิฉันมีความสุขไปทั่วร่างกายและบอกได้เลยว่า พระองค์ก็มีความสุขเช่นกัน

"พระองค์คะ ลูกคิดถึงพระองค์ ลูกรักพระองค์มาก"

"เราก็คงเจ้า และด้วยเหตุนี้เราจึงพาเจ้ามาที่นี่"

เราได้ไปที่ก้อนหินประจำ ซึ่งถูกใช้เป็นที่พักผ่อนของเราเมื่อเดินทางไปชายหาดทุกครั้ง ดิฉันจะนั่งอยู่ทางซ้ายของพระองค์เสมอ ถ้าไม่จับมือก็จะเอามือไว้ได้แขนพระองค์ ดิฉันร้องเพลงอย่างซึ้นบานได้สักครู่ก่อนที่พระองค์จะบอกดิฉันว่า "ลูกสาวของเราเราจะให้เจ้าดูอะไรบางอย่าง เราอยากให้เจ้ามีความสุข"

นิมิตเสียงนั้นดังออกมาจากวิญญาณของดิฉัน มันเหมือนกับว่าจะมีอิทธิพลเหนือดิฉันอยู่พักใหญ่

ภาพนิมิตได้ปรากฏขึ้น ดิฉันเห็นแม่น้ำขนาดมหึมาที่กว้างกว่าปกติ มีบ้านหลายหลังตั้งอยู่ใกล้แม่น้ำ บ้านเหล่านั้นตั้งอยู่บนหินที่สวยงามซึ่งห่างจากระดับน้ำมาก

ความสนใจของดิฉันพุ่งตรงไปที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นบ้านสองชั้นสีขาว ล้อมรอบด้วยรั้วแบบโบราณสีขาว หน้าบ้านไม่มีหญ้าสดชื่น และพื้นที่หน้าบ้านแทนที่จะเป็นสนามหญ้ากลับตกแต่งเป็นสวนหินที่คัดเลือกมาเป็นพิเศษ ดอกไม้และต้นไม้แพรวพรั่งอยู่รอบบ้าน

ทางเข้าบ้านเป็นประตูรั้วขนาดมหึมา รถยนต์สีแดงสดเป็นมันวาวจอดอยู่ทางด้านซ้ายมือของโรงรถ รถคันนี้ดูหรูหรามาก หน้าบ้านมีบันไดอยู่ไม่กี่ขั้นที่นำไปสู่ประตูสองบานอันสวยงาม

นิมิตยังให้เห็นอีกว่า ภายในบ้านมีพรมสีครีมตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์หลากหลายสีที่ประกอบขึ้นอย่างประณีต ห้องรับแขกนั้นใหญ่มาก และห้องนอนใหญ่ที่เป็นห้องชุดก็อยู่ใกล้ๆ กัน มันมีขนาดใหญ่มาก มีเตียงขนาดคิงส์ไซส์ และมีโต๊ะเครื่องแป้งและตู้เสื้อผ้าสีเชอร์รี่ ผ้าคลุมเตียงสีทองและสีของม่านก็เข้ากัน

ดิฉันได้มองเข้าไปในห้องครัว แล้วเห็นตู้เก็บของทำจากไม้เชอร์รี่ ตรงกลางห้องครัวเป็นหลุมสำหรับปิ้งบาร์บีคิว และเครื่องใช้ในครัวเรือนอันทันสมัยมีอยู่ทั่วห้อง

ด้านนอกของห้องครัวเป็นระเบียงหลังบ้าน มีต้นไม้ปลูกควบคู่ไปกับรั้วที่งามน่ามอง สมกับเป็นคฤหาสน์ ดิฉันคิดว่าบ้านหลังนี้สวยมาก แต่พระเจ้าเป็นเจ้าให้ดิฉันดูทำไม เราก็มีรถพร้อมบ้านที่พระองค์เป็นผู้ให้เรา มา ดิฉันเองเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจสิ่งของต่างๆ อยู่แล้ว ขณะที่นิมิตจางหายไป พระเจ้าเป็นเจ้าได้ถามว่า "เจ้าชอบสิ่งที่ได้เห็นหรือเปล่า"

"มันสวยมากเลยคะ พระองค์"

"มันจะเป็นของเจ้า"

ดิฉันร้องไห้ ทุกสิ่งทุกอย่างช่างงดงามจริงๆ เป็นพระคุณที่มากเกินความคาดหวังของดิฉันทั้งหมด พระคุณที่ดิฉันไม่สมควรได้รับ ดิฉันได้แต่ถามตัวเองว่า "ทำไมถึงเป็นดิฉัน" คนมักจะถามคำถามนี้ตอนที่มีความร้ายๆ เกิดขึ้นกับตัวเอง แต่ดิฉันถามเพราะได้รับการอวยพร พระองค์ได้เทพรมากมหาศาลบนชีวิตของดิฉันแล้ว

อันที่จริงพรทั้งหลายมากเกินกว่าที่จะหาที่เก็บได้หมด ราวกับการเผยถ้อยคำของมาลาคิได้เกิดขึ้นจริงในชีวิตของดิฉันบนโลกนี้และปัจจุบันนี้

"นำสืบลดทั้งหมดเข้ามาไว้ในคลังของพระเจ้า เพื่อจะได้มีอาหารในบ้านของเรา จงพิสูจนเราในสิ่งนี้" พระเจ้าจอมโยธาพูด "ดูซิว่าเราจะเปิดหน้าต่างของสวรรค์ และเทพรลงมาให้กับเจ้า จนไม่มีที่พอจะรับพรได้หรือไม่"

มาลาคิ 3:10

โรเจอร์และดิฉันให้สืบลดจากรายได้ของเรา และให้นอกสืบลดกับงานรับใช้อื่นๆ อีกมากมายมาแล้ว ถ้าดิฉันสามารถ ดิฉันก็จะช่วยทุกงานรับใช้ แต่ก็ไม่เคยคาดหวังอะไรจากความซื่อสัตย์ของเรา พระเจ้าน่ารักมากจริงๆ ดิฉันไม่สามารถหาที่สำหรับเก็บพรที่พระองค์เทลงมาบนเรา พระองค์เปิดหน้าต่างของสวรรค์ และเตรียมที่จะให้กับเรามากยิ่งกว่านั้นอีก

"แต่พระองค์คะ ลูกไม่ได้อยากได้อะไรอีก ลูกมีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว"

"ลูกสาวของเรา อย่าร้องไห้" พระองค์เตือน

ดูพระองค์ไม่ค่อยชอบเวลาที่ดิฉันร้องไห้ ดิฉันแน่ใจเพราะพระองค์ต้องการให้ดิฉันมีความสุข แต่ถึงกระนั้น ดิฉันยังร้องไห้หนักขึ้นไปอีก เพราะนิมิตนั้นทำให้สับสน ดิฉันสงสัยว่า มันอาจหมายความว่าพระองค์จะไม่กลับมาหาลูกๆ ของพระองค์เร็วเท่าที่ดิฉันคาดไว้ เพราะถ้าพระองค์จะมารับเราเร็วๆ นี้ เหตุไรจึงให้บ้านหลังใหญ่และรถราคาแพงกับดิฉัน และเช่นเคย พระองค์รู้ความคิดของดิฉัน

"ลูกเอ๋ย เจ้าเป็นห่วงว่าเราจะไม่มาในเร็วๆ นี้ เพราะเราให้บ้านและรถกับเจ้าหรือ"

คำถามของพระองค์กระทบอารมณ์ลึกๆ หลายอย่างของดิฉัน ทำให้ร้องไห้หนักขึ้นไปอีก พระองค์ประคองใบหน้าของดิฉันขึ้น และเช็ดน้ำตาให้ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่ให้ความมั่นใจอีกครั้งว่า "ลูกสุดที่รักของเรา เรากำลังจะมาอย่างที่เราพูดไว้ แต่ก่อนที่จะถึงวันนั้น เราอยากให้คุณมีสิ่งที่ดีที่สุด"

"พระองค์คะ พระองค์ได้ให้บ้านและรถที่สวยงามกับลูกแล้ว ลูกไม่มีความจำเป็นหรือต้องการสิ่งอื่นใด สิ่งเดียวที่ลูกอยากได้คือที่จะทำให้พระองค์พอใจเท่านั้น และได้รับใช้คนอื่นๆ จนกระทั่งพระองค์กลับมารับเรา พระองค์พูดว่าถ้าเรารักพระองค์ เราต้องดีต่อคนอื่นๆ นั่นคือเหตุผลที่ลูกอยากนำคนจำนวนมากมาหาพระองค์เท่าที่ลูกจะทำได้ เพราะลูกรู้ว่าเป็นสิ่งที่พระองค์ต้องการ"

"เราไม่อยากจะเจ้ากังวลกับสิ่งใดๆ อีกต่อไป เจ้าเพียงแต่ต้องการทำให้เราพอใจ และเจ้าไม่หวังอะไรทั้งสิ้น นั่นคือเหตุผลที่เราอยากให้คุณมากกว่าที่เจ้ามีอยู่แล้วในเวลานี้ ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว จงมีความสุขเถิด"

คำพูดของพระองค์หนุนใจดิฉัน และเติมเต็มดิฉันไปด้วยความยินดีและความหวัง พระองค์จะกลับมาในไม่ช้า และดิฉันไม่มีอะไรต้องวิตกกังวล ความคิดของดิฉันพุ่งไปที่ข้อพระคัมภีร์ที่เคยได้ยินในคริสตจักร ผู้บรรยายได้บอกเราว่า ผู้เชื่อที่แท้จริงจะเป็นหัวไม่ใช่เป็นหาง (ดู ฆธบ. 28: 44) สิ่งนี้เป็นพรที่มาถึงทุกคนที่รับใช้พระเจ้า "ด้วยความสุขและความยินดีจากหัวใจ เพื่อความล้นเหลือในทุกสิ่ง" (ดู ฆธบ. 28: 47)

พระองค์บอกว่า "ตอนนี้ เราต้องกลับแล้ว" พระองค์จึงยืนขึ้น เราเดินกลับไปยังสถานที่ซึ่งเรามักจะเริ่มคืนและสิ้นสุดการมาหาของเรามา ขณะที่เราเดินกันอยู่พระองค์ได้ทำสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน พระองค์ยกดิฉันขึ้นและหมุนดิฉันไปรอบๆ แบบเดียวกับที่ผู้เป็นพ่อจะเล่นกับลูกเล็กๆ ของเขาในบางครั้ง ดิฉันเริ่มหัวเราะจนท้องแข็งและดิฉันรู้สึกได้ว่าร่างกายธรรมชาติของดิฉันเกือบลอยขึ้นจากเตียง พลังอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่บนตัวดิฉันอย่างแรงมาก

มันเป็นช่วงเวลาของความสุขที่เกินบรรยายและมีคุณค่ามาก ทำให้ดิฉันเข้าใจความ

หมายของข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้นี้อย่างดี

เพราะความเชื่อที่แท้จริงของท่าน มีค่ายิ่งกว่าทองซึ่งเสื่อมสลายได้ เมื่อคุณผ่านการทดสอบแล้ว คุณก็จะได้รับการยกย่อง สรรเสริญ เต็มไปด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ ในวันของการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์ ผู้ที่ท่านมองไม่เห็นแต่รัก ถึงแม้ท่านไม่เห็นพระองค์ในบัดนี้ แต่ยังเชื่อ ท่านก็เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีที่สุดจะพรรณนา และท่านกำลังรับความรอดแห่งจิตของท่าน อันเป็นเป้าหมายแห่งความเชื่อของท่าน

1 เปโตร 1: 7 - 9

เป็นความสุขที่เกินพรรณนาและเต็มไปด้วยสง่าราศี ความเชื่อของคุณนั้นมีความเข้มแข็งก็โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์เป็นการส่วนตัว คุณรักพระองค์มากๆ และยังได้เห็นพระองค์! นับเป็นเกียรติอย่างยิ่ง และคุณยังคงปลื้มกับความสุขที่เกินพรรณนาที่เต็มไปด้วยสง่าราศีนี้อย่างต่อเนื่อง

บินเหมือนนก

จะมีเหตุการณ์มหัศจรรย์เกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ๆ นี้ แม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่เคยใช้คำว่า Rapture (การรับผู้ที่เชื่อในพระคริสต์) อัครทูตเปาโลได้บรรยายถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นอย่างฉับพลันในวันที่พระเยซูผู้เป็นเจ้าจะกลับมาจากสวรรค์พร้อมกับบรรดาผู้เชื่อที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์ วันนั้นจะเป็นประสบการณ์ชั้นสุดยอดเยี่ยมสำหรับทุกคนที่รู้จักพระเยซู

ด้วยเหตุนี้ เราจึงพูดกับท่านด้วยถ้อยคำของพระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ที่มีชีวิตอยู่และยังคงอยู่จนถึงการมาของพระผู้เป็นเจ้า จะไม่ไปก่อนคนที่ล่วงลับไปแล้ว ด้วยว่าพระผู้เป็นเจ้าเอง จะลงมาจากสวรรค์ด้วยเสียงดังสนั่น พร้อมเสียงของหัวหน้าทูตสวรรค์ และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนที่ตายในพระคริสต์จะฟื้นขึ้นมาก่อน ต่อจากนั้น เราผู้ที่มีชีวิตอยู่ และยังคงอยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขาในหมู่เมฆ ที่จะพบกับพระผู้เป็นเจ้าในอากาศ และเราจะอยู่กับพระองค์ตลอดไป เหตุฉะนั้น จงหนุนใจกัน และกันด้วยคำพูดเหล่านี้

1 เธสะโลนิกา 4:15 - 18

แต่คนที่ไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้าจะปรากฏตัวต่อหน้าที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระคริสต์ ที่ซึ่งพวกเขาจะได้ยินคำตัดสินซึ่งสมควรกับการขาดความเชื่อของพวกเขา "เพราะค่าตอบแทนของบาปคือความตาย" (โรม 6:23) อย่างไรก็ตาม คนที่รู้จักพระเยซูจะรับพระคุณ

ของพระเจ้าเป็นของขวัญที่ไม่ต้องจ่ายราคา "ของขวัญของพระเจ้า คือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา" (โรม 6:23)

การกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ เป็นหัวข้อเรื่องในการพบกันครั้งต่อไปกับพระองค์ ซึ่งเกิดขึ้นในวันที่ 13 พฤษภาคม คิฉันอยู่กับพระองค์ตั้งแต่ 6.20 น. ถึง 9.00 น. คิฉันตื่นนอนเวลา 6.20 น. ด้วยอาการสั่นที่รุนแรง ร่างกายของคิฉันสั่นอยู่นานกว่าครึ่งชั่วโมงและจากนั้นการเจิมที่รู้สึกร้อนและการครวญครางได้เริ่มขึ้น พระผู้เป็นเจ้าตรงมาหาคิฉันและพูดว่า "ลูกสาวของเรา เราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราต้องคุยกับเจ้าและให้เจ้าดูอะไรบางอย่าง"

ครั้งนี้ ขณะที่คิฉันเดินอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าในกายสวรรค์ของคิฉัน คิฉันยิ้มให้พระองค์และพูดว่า "ลูกรักพระองค์ค่ะ"

คิฉันบอกได้ว่า พระองค์ยิ้มให้คิฉัน ทั้งๆ ที่คิฉันไม่สามารถมองเห็นหน้าพระองค์อย่างชัดเจน "เรารักเจ้า ลูกที่รักของเรา" พระองค์ตอบ

เรานั่งกันที่ก้อนหินและพระองค์พูดว่า "เราเห็นว่าสามีของเจ้าลางานเพื่อมาช่วยเขียนหนังสือ เจ้าทั้งสองทำงานได้ดีมาก"

ลูกเอ๋ย เราต้องบอกเจ้าเรื่องนี้ เรารู้ว่าเราได้บอกเจ้าให้จดบันทึกตามที่เราให้เจ้าเห็น และบอกกับเจ้า เราสังเกตว่าเจ้าไม่ได้อธิบายมากพอในสิ่งที่เราให้เจ้าเห็น"

"พระองค์ค่ะ ลูกขออภัย ลูกจะกลับไปพบทวนอีกครั้ง"

พระผู้เป็นเจ้าได้บอกคิฉันซ้ำแล้วซ้ำอีก ให้จดบันทึกทุกสิ่งทุกอย่างภายหลังการมาเยี่ยมของพระองค์ ไม่ว่าคิฉันจะเหน็ดเหนื่อยเพียงไร บางครั้งตื่นกันไปหมด แต่ในทันทีที่คิฉันจับปากกาและหยิบกระดาน ถ้อยคำก็แล่นเข้ามาในสมองอย่างรวดเร็ว คิฉันเรียนรู้ว่าเป็นการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ชี้นำคิฉัน และนี่คือสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่กับคิฉัน และคิฉันรู้แล้วว่า พระองค์จะหานักเขียนอีกคนมาแนะนำคำสอนเพื่อมาสนับสนุนประสบการณ์ของคิฉัน

คิฉันรู้ว่า บางคนจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ยากที่คนๆ หนึ่งจะมีประสบการณ์อย่างที่คิฉันได้รับสิทธิพิเศษอย่างสูงสำราญนี้ พวกเขาจะพูดว่า "สิ่งนี้ไม่อยู่ในพระคัมภีร์" อย่างไรก็ตาม ความจริงก็คือสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าให้คิฉันเห็นส่วนมากบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์ คิฉันเชื่อว่า พระองค์อยากให้หนังสือเล่มนี้ขยายความจริงเรื่องสวรรค์ซึ่งถูกบันทึกในพระคัมภีร์กับคริสเตียนที่อยู่ทุกหนทุกแห่งอีกครั้ง พระองค์ได้เลือกคิฉันให้เป็นเสมือนเครื่องดนตรี และหนังสือเล่มนี้เป็นเสมือนพาหนะที่จะย้ายความจริงจากข้อพระคัมภีร์ให้กับคริสตจักรของพระองค์ คิฉันยังเชื่ออีกว่า พระผู้เป็นเจ้าของเราต้องการให้ประชากรของพระองค์รู้ว่ามีสิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจมากมายเกี่ยวกับสวรรค์ ที่ไม่ได้ถูกบันทึกในพระคัมภีร์

พระองค์กล่าวอีกว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจงจำไว้ว่าเจ้าเป็นลูกสุดที่รักของเราเช่นไร โดยวิธีนี้เท่านั้นที่เราสามารถใช้เจ้าได้ เรากำลังมาเพื่อลูกๆ ของเรารักรักว่าที่คนส่วนมากคาดไว้"

"เมื่อคริสเตียนทุกคนถึงสวรรค์ ทุกคนจะอยู่ในบ้านอย่างหลังที่มีชื่อลูกอยู่บนประตูหรือเปล่าล่ะ"

"เราจะนำลูกของเราจำนวนมากไปที่อาณาจักร แต่ไม่ใช่ทุกคนจะอยู่ในคฤหาสน์เหมือนหลังที่มีชื่ออยู่บนประตู คฤหาสน์เหล่านี้มีสำหรับลูกคนที่พิเศษมากๆ"

"คริสเตียนทุกคนจะได้ไปกับพระองค์ ตอนที่พระองค์มารับพวกเราหรือ"

"เราจะพาเจ้าไปดูอะไรบางอย่าง" พระผู้เป็นเจ้าตอบในทันที "เราอยากให้เจ้าจดจำทุกอย่างที่เจ้าเห็น เราอยากให้ทั้งโลกรู้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นในไม่ช้านี้ เรารู้ว่าคริสเตียนจำนวนมากยังไม่เชื่อสิ่งที่ผู้เปิดเผยถ้อยคำของเราบอกพวกเขา นี่คือเหตุผลที่เราต้องให้เจ้าดูสิ่งนี้"

นิมิตเสียงของดิฉันก็เกิดขึ้นอย่างเคย เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับนิมิตเหนือธรรมชาติจากพระผู้เป็นเจ้า ดูเหมือนจะเป็นสื่อกลางที่พระองค์ใช้เพื่อเตรียมดิฉันสำหรับสิ่งที่พระองค์อยากจะให้ดิฉันดู คราวนี้เสียงนั้นอยู่นานมาก หลังจากที่ยังเพลงในพระวิญญูณไปกับนิมิตที่เป็นเสียงเป็นเวลานานกว่าครึ่งชั่วโมง ดิฉันเริ่มเห็นสิ่งต่างๆ ที่พระองค์อยากให้ดิฉันดู

ส่วนแรกของนิมิตให้ความรู้สึกประทับใจมากกว่าที่จะเป็นการเห็นนิมิต ดูราวกับว่าโลกทั้งโลกอยู่ในความตื่นเต้น โลกแควดล้อมไปด้วยเสียงและความวุ่นวายจากนั้นดิฉันเริ่มเห็นวาทกรรมที่เกิดขึ้นนั้นเกี่ยวกับอะไร

ท้องฟ้าเต็มไปด้วยวัตถุสีขาวล่องลอยอยู่ ขณะที่นิมิตเริ่มชัดขึ้น ดิฉันเห็นคนสวมเสื้อคลุมสีขาวบินอยู่ทั่วท้องฟ้า คนกำลังพุ่งทะยานออกจากแผ่นดินโลกทั่วทุกหนแห่ง และบินขึ้นสู่ท้องฟ้า ที่จริงแล้วท้องฟ้านั้นเต็มไปด้วยคนที่กำลังบินอยู่เหมือนฝูงนกที่กำลังอพยพ

เหตุการณ์นี้ผิดปกติจนตกตะลึง มาถึงตอนนี้ดิฉันกำลังร้องเพลงเสียงดัง และมีมือก็เคลื่อนไหวไปมาโดยรอบเหมือนกำลังเหวี่ยงหมัดไปที่กระสอบทราย ตลอดชีวิตนี้ไม่เคยตื่นเต้นขนาดนี้มาก่อน ร่างกายของดิฉันกระโดดขึ้นๆ ลงๆ เนื่องมาจากการเจิมและการสั่น ดิฉันรู้สึกราวกับว่ากำลังบินอยู่กับหมู่คนในชุดเสื้อคลุมสีขาวที่ดิฉันเห็น เสียงร้องเพราะความตื่นเต้นของร่างกายและนิมิตที่เป็นเสียงนั้นดังมาก จนดิฉันแน่ใจว่าทั้งบ้านจะได้ยิน

ดิฉันเคยได้ยินคนบรรยายเรื่องการถูกรับขึ้นไปมาก่อน แต่ไม่เคยจินตนาการว่าจะทำให้ตื่นเต้นและประหลาดใจได้เพียงนี้ ดิฉันอดสงสัยไม่ได้ว่า คนที่ไม่รู้จักพระเยซูจะคิดอย่างไรเมื่อได้เห็นภาพแบบนี้ ดิฉันเองทั้งตกตะลึงและตื่นเต้น แต่แน่ใจว่าพวกเขาที่ไม่รู้จักพระเยซูจะต้องหวาดกลัว

สิ่งนี้เป็นเรื่องที่ประหลาดใจที่สุดเท่าที่พระองค์เคยให้ดิฉันดู เป็นสิ่งที่ทำให้ตกตะลึงและ

เร้าใจมากที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา มนุษย์บินอยู่ทั่วท้องฟ้าเหมือนฝูงนก พวกเขาบินขึ้นสูงด้วยความเร็วเหมือนจรวด บางคนก็บินขึ้นเหมือนว่าวได้ลมในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส

ดิฉันเห็นหลานสาวอายุหนึ่งขวบ เธอสวมเสื้อคลุมสีขาว ผมยาวประบ่า เธอดูโตขึ้นมากในทีแรกดิฉันเห็นหลานอยู่ที่บ้านของเขาในซูดปกติ และในทันทีทันใดเธอก็สวมชุดเสื้อคลุมสีขาว และกำลังบินขึ้นสู่ท้องฟ้า นิमितนี้ทำให้ดิฉันพูดอะไรไม่ออก แน่นอนนิमितนี้ดูเหมือนเป็นการยืนยันว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะกลับมาในอนาคตอันใกล้

ต่อมาดิฉันได้เห็นหลานสาววัยสิบห้าเดือนของลูกสาวดิฉัน เธอมีผมอยู่ไม่มากในเวลานี้ แต่ในนิमितผมของเธอยาวลงมาถึงบ่า และเช่นเดียวกับหลานสาวอีกคน เธอก็กำลังบินขึ้นท้องฟ้า

ดิฉันเริ่มร้องไห้และกรีดร้อง เสียงที่อยู่ในห้องนอนคงทำให้ตกใจ ดีว่าโรเจอร์อยู่ที่ทำงาน ไม่เช่นนั้นคงจะตกใจและเป็นกังวลกับเสียงที่ดังขนาดนั้น

ทีแรกดิฉันไม่ค่อยแน่ใจว่า เสียงร้องไห้ของดิฉันเกิดจากความปลาบปลื้มหรือความเศร้ากันแน่ หลานสาวคนเล็กสุดของดิฉันดูเหมือนจะเติบโตขึ้นมากเช่นกัน ดิฉันรู้ว่าพระเจ้าเป็นเจ้ามีเหตุผลที่ดีที่ทำให้ดิฉันเห็นพวกเด็กๆ ประการแรกดิฉันแน่ใจว่าพระองค์ต้องการให้ดิฉันรู้ว่าพวกหลานๆ จะได้อยู่สวรรค์กับดิฉัน และผลิตเพลินนิรันดร์กาลกับพระเยซู ประการที่สอง ดิฉันรู้ว่าพระองค์อยากให้ดิฉันเห็นว่าหลานอายุเท่าไรเมื่อพระเจ้าเป็นเจ้ากลับมา มันเร็วกว่าที่คนส่วนมากคิดกัน

นิमितแห่งความยินดีได้เปลี่ยนไป ดิฉันเห็นคนที่ไม่ได้ถูกรับขึ้นไปพร้อมกับคนอื่นๆ สถานที่ต่างๆ บนโลกดูวุ่นวาย บางแห่งถึงกับกลับตาลปัตร เสียงอึกทึกครึกโครมมีไปทั่ว และผู้คนอยู่ในสถานะที่อกสั่นขวัญหายอย่างเห็นได้ชัด ความหวาดกลัวอยู่บนใบหน้าของทุกคน

ผู้คนต่างพากันวิ่งอย่างคนไร้สติ ทุกที่มีแต่เรื่องโกลาหลวุ่นวาย แต่ละคนดูเหมือนกำลังค้นหาคนหรือสิ่งของบางอย่างที่หากันไม่เจอ ดิฉันปล่อยเสียงโฮเหมือนเด็ก ขณะที่เฝ้าดูผู้คนวิ่งไปตามถนน พวกเขาทั้งหวีดร้องและตะโกน บ้างก็พยายามโยนข้าวของที่มีติดตัวอยู่น้อยนิดไปที่ยานพาหนะต่างๆ เช่นรถหรือเรือ เรือหลายพันลำลอยอยู่ในมหาสมุทร มีแต่คนพยายามที่จะหนี

ชายจำนวนมากในชุดเครื่องแบบกำลังพุ่งเข้าไปในบ้าน ค้นหาผู้คนและเอาข้าวของที่ค้นเจอไปด้วย ดิฉันเห็นครอบครัวหนึ่งมีสมาชิกในครอบครัวสี่ถึงห้าคนนอนอยู่บนพื้นบ้าน ส่วนมากอยู่ในลักษณะนอนคว่ำหน้าและมีเลือดกองอยู่เต็มพื้นด้วย

คนหลายร้อยคนวิ่งหนีขึ้นไปที่เขา ขณะที่วิ่งไปก็ถูกผู้คุมในเครื่องแบบยิงปืนเข้าใส่พวกเขา คนล้มลงหลายคน คนที่อยู่ใกล้ผู้คุมเหล่านั้นก็ถูกตีด้วยตะบองและไม้

ดิฉันเห็นคนกำลังฟังคริสตจักร ชายคนหนึ่งโยนก้อนหินไปที่กระจกตกแต่งสีที่สวยงาม ที่เป็นภาพพระเยซูกับลูกแกะของพระองค์ หน้าต่างแตกกระจาย เศษแก้วกระจายไปทุกทิศทุกทาง ดิฉันยังหวีร็องคังขึ้นไปอีก

ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังวิ่งไปทั่วบ้าน ดูเหมือนกำลังตามหาลูกที่หายไป เธอส่งเสียงตะโกนอย่างตื่นตระหนกและหวาดกลัว เธอร้องเรียกชื่อลูกของเธอ ในขณะที่กระโดดกระเทาะเท้าด้วยความเครียดและหมดหวัง ดิฉันอยากจะเข้าไปช่วยแต่ไม่มีอะไรที่ดิฉันจะทำได้

ดิฉันร้องไห้แล้วร้องไห้อีกให้ผู้หญิงคนนั้นและคนอื่นๆ

ต่อมาดิฉันได้เห็นครอบครัวหนึ่งที่รู้จักเป็นส่วนตัว คุณพ่อวิ่งเข้าไปในบ้านและรีบเร่งจากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่ง ส่งเสียงร้องเรียกชื่อภรรยาและลูกๆ ของเขา เขาหาสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวเจอ พวกเขานั่งกอดกันอยู่ที่มุมห้อง กอดกันแน่นและร้องไห้ ดิฉันรู้ว่าพวกเขาเป็นใคร แต่ดิฉันไม่มีสิทธิเอ่ยชื่อของพวกเขาในหนังสือเล่มนี้

ในที่สุดนิมิตก็จางหายไป แต่ดิฉันยังคงร้องไห้ไม่เลิก พระองค์เช็ดน้ำตาของดิฉันและพูดว่า

"ลูก เราต้องให้เจ้าดูสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อที่เจ้าจะได้บอกคนทั้งโลกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เรารักลูกของเราทุกคน และเราอยากให้ทุกคนรับรู้ว่าการกำลังจะมารับพวกเขาในไม่ช้านี้ แต่เราไม่สามารถพาคนที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามถ้อยคำของเรา เพราะพวกเขาไม่พร้อมสำหรับเรา

"คริสเตียนจำนวนมากจะประหลาดใจเมื่อวันของการสิ้นยุคมาถึง สิ่งที่เราเห็นเป็นแค่ส่วนน้อยของสิ่งที่เกิดขึ้นในไม่ช้านี้ สำหรับคนที่ไม่รู้จักรเรา มันจะร้ายแรงมากยิ่งขึ้นกว่าที่เจ้าจะสามารถจินตนาการได้ นั่นคือเหตุผลที่เราต้องการให้ลูกของเราทุกคนสามารถมากับเราที่ราชอาณาจักรของเรา

"ลูก เราได้ให้เจ้าเห็นราชอาณาจักรบางส่วน และสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในโลกนี้ เพราะเวลาสั้นมากแล้ว เราจะกลับมาในไม่ช้านี้ นั่นคือเหตุผลที่หนังสือเล่มนี้จึงมีความสำคัญต่อเรามาก เป็นหนังสือสำหรับลูกๆ ของเรา เจ้าได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนโลกในอนาคตอันใกล้นี้แล้ว

"เราพร้อมแล้วสำหรับลูกๆ ของเรา แต่ลูกของเราจำนวนมากยังไม่เชื่ออย่างจริงจัง และพวกเขาใช้ชีวิตอยู่เพื่อสิ่งต่างๆ ของโลก เรารักพวกเขาทุกคน และอยากที่จะนำทุกคนไปสวรรค์กับเรา แต่เราไม่สามารถพาคนที่ไม่พร้อมไปกับเราได้ คนที่เข้าราชอาณาจักร

ของเราได้ต้องมีใจบริสุทธิ์และเชื่อฟัง"

หัวใจของดิฉันมีให้กับทุกคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิต และดิฉันเริ่มที่จะอธิษฐานสำหรับความรอดของพวกเขา ออกชื่อทุกคนที่ดิฉันรู้จัก และขอให้พระเจ้าเข้าไปแทรกแซงในชีวิตของพวกเขา ที่จะหันเหความสนใจของพวกเขา แล้วดิฉันก็อธิษฐานสำหรับคริสเตียนที่ไม่ได้มีชีวิตเพื่อพระเยซู ดิฉันขอให้พระองค์ดึงพวกเขากลับมาหาพระองค์

ดิฉันตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำหน้าที่ให้เสร็จอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และดิฉันให้สัญญากับพระองค์ว่าจะไปในที่ซึ่งพระองค์ส่งไป ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่จะเป็นผู้รับใช้ของบุคคลสุดท้าย ได้ทำงานในทุ่งนาที่พร้อมที่จะเก็บเกี่ยวของพระองค์ ดิฉันยังจำข้อพระคัมภีร์ที่พูดตรงกับความรู้สึกของพระเยซูในขณะนี้ว่า

ครั้นเมื่อพระองค์ได้เห็นฝูงชนมากมาย พระองค์รู้สึกรักเมตตาพวกเขา เพราะพวกเขาเหนื่อยล้าและกระจัดกระจายเหมือนแกะที่ไร้ผู้เลี้ยง แล้วพระองค์พูดกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ที่จริงงานเก็บเกี่ยวมีมากแต่คนงานมีน้อย ดังนั้นจงอธิษฐานต่อพระเจ้าเป็นเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยว ให้ส่งคนงานมายังทุ่งแห่งการเก็บเกี่ยวของพระองค์"

มัทธิว 9: 36 - 38

สวรค์นั้นเป็นจริง! เปาโลได้บรรยายไว้อย่างนี้ "ไม่เคยมีใครได้เห็น ไม่เคยมีใครได้ยิน และไม่เคยที่จะเข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์" (1 โครินธ์ 2:9) วิธีที่เราจะแสดงความรักต่อพระเจ้าก็คือ โดยการเชื่อฟังอย่างเต็มที่ที่พระเยซูได้พูดไว้ "ถ้าเจ้ารักเรา จงรักษาคำสั่งของเรา" (ยอห์น 14:15)

ความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

ในความรักไม่มีความกลัว
แต่ความรักที่สมบูรณ์ย่อมขจัดความกลัวออกไป
เพราะความกลัวเกี่ยวข้องกับความทุกข์
แต่คนที่กลัวยังไม่ได้ถูกทำให้สมบูรณ์ในความรัก
เรารักพระองค์เพราะพระองค์รักเราก่อน

1 ยอห์น 4: 18 - 19

ประสบการณ์ในสวรรค์กับพระผู้เป็นเจ้าช่วยให้ดิฉันเข้าใจว่าอัครทูตยอห์นหมายถึงอะไร พระเจ้าเป็นความรัก และสวรรค์เป็นสถานที่แวดล้อมไปด้วยความรัก ความรักเป็นความสว่างและชีวิตของสวรรค์

อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ต่างๆ ที่จะมาก่อนการถูกรับขึ้นไปของคริสตชน เป็นสิ่งที่สยองขวัญและน่ากลัว ถึงแม้พระองค์ได้ลบความทรงจำที่ได้เห็นคุณแม่ในนรกแล้ว แต่ดิฉันยังมีความจำที่เลือนรางของเธอยุ่ที่นั่น และดิฉันรู้สึกปวดร้าวในหัวใจอย่างที่สุดกับจุดหมายปลายทางนิรันดร์ของพ่อแม่ดิฉัน

หลังจากที่ดิฉันมาเป็นคริสเตียน ดิฉันอธิษฐานให้พ่อแม่ครั้งแล้วครั้งเล่า ดิฉันอ่อนวอนพระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์อย่าได้ส่งพวกท่านไปนรก และดิฉันยังเตือนความทรงจำพระองค์ว่าพวกท่านเป็นคนดีแค่ไหน ดิฉันทั้งร้องไห้และอธิษฐานหลายต่อหลายครั้งสำหรับพวกเขา จนดิฉันก็รู้สึกแน่ใจว่า พระผู้เป็นเจ้าจะไม่เอาพวกเขาไปไว้ในขุมนรก ดิฉันยังขอร้องพระองค์ ให้ดิฉันทำอะไรก็ได้ ที่จะทำให้พระองค์พอใจไปตลอดชีวิตของดิฉัน เพื่อชดเชยกับสิ่งไม่ถูกต้องที่พ่อแม่ได้กระทำ

คุณแม่ของดิฉันเป็นคนดีจริงๆ เธอเคยเป็นคนมีชีวิตที่บริสุทธิ์และไร้เดียงสาในหลายประเด็น ดิฉันเคยคิดอยู่เสมอว่า คุณแม่ไม่เคยรู้จักสิ่งที่เลวร้ายเลย เธอป่วยเกือบตลอดชีวิตของเธอ และเสียชีวิตเมื่ออายุสี่สิบปี สิ่งที่คุณแม่หวังมากที่สุดก่อนตายคือตัวดิฉัน

เมื่อสิ้นคุณแม่ ดิฉันรู้สึกอยากจะตายไปด้วย เธอเป็นความรักเดียวที่ดิฉันรู้จักในขณะนั้น

ที่จริงแล้ว ดิฉันเกลียดคุณพ่อเพราะดิฉันรู้ว่า เขาอยู่กับผู้หญิงอื่นในช่วงเวลาที่คุณแม่ป่วย

แม้จะเป็นเรื่องปกติของผู้ชายบางคนทางแถบตะวันออก ที่จะมองหาผู้หญิงอื่นขณะที่ภรรยาป่วย ดิฉันก็ยังรู้สึกไม่พอใจอยู่เสมอๆ กับพฤติกรรมของคุณพ่อ ดิฉันว่าคุณพ่อกำลังทรยศต่อภรรยา และดิฉันก็รู้สึกถึงความปวศรัวของคุณแม่

ดิฉันเก็บความเกลียดชังที่มีต่อคุณพ่อไว้กับตัวเองเป็นเวลานาน จนมาเป็นคริสเตียนจึงสามารถให้อภัยท่านได้ เพราะดิฉันสำนึกได้ว่าคุณพ่อไม่ได้รู้จักพระเจ้าเป็นเจ้า ดิฉันต้องคอยเตือนตัวเองอยู่เสมอว่า เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า เราทุกคนจึงปราศจากความบาป

ดิฉันเคยคิดอยู่บ่อยๆ ว่า จะได้เห็นคุณแม่อีกหลังจากที่ดิฉันตายไปหรือไม่ ความคิดนี้เกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้ง หลังจากที่คุณแม่เสียชีวิตไปแล้ว ตอนนั้นดิฉันมีอายุเพียงสิบสี่ปีเท่านั้น

สวรรค์เป็นความรัก

พระเจ้าเป็นผู้ที่เชื่อมช่องว่างระหว่างความรักที่ดิฉันควรได้รับจากคุณพ่อคุณแม่และความรักที่ดิฉันได้รับจากพวกเขาจริงๆ สำหรับดิฉันแล้วพระองค์เป็นความรักบริสุทธิ์ พระองค์พูดกับดิฉันว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าได้มีชีวิตอยู่เพื่อเรามาเป็นเวลานานแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสองสามเดือนที่ผ่านมา เจ้าได้ทุ่มเทชีวิตให้เรา ซึ่งงานนี้ควรจะได้เสร็จเร็วๆ นี่ เจ้าควรจะต้องพัก"

"พระองค์คะ ลูกจะไม่มีความสุขบนโลก หากพระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น"

หลังจากที่คุณแม่เสีย ดิฉันรู้สึกว่าไม่มีใครรักดิฉันจริง แน่แน่นอนไม่มีอะไรจะเหมือนความรักที่ได้จากคุณแม่ ดิฉันต้องการคนที่จะให้ความรัก แต่เป็นเวลานานมาทีเดียวที่โลกของดิฉันดูเหมือนจะไม่มีความรัก หลังจากการแต่งงานและมีลูก ดิฉันมีความสุขอย่างมากกับความรักในครอบครัวที่เราให้กันและกัน ไม่ว่าความรักที่พวกเขามีให้กับดิฉันจะพิเศษขนาดไหน แต่ความรู้สึกของความรักอย่างที่ได้รับจากคุณแม่ก็ยังขาดอยู่ ดูราวกับว่ามีช่องว่างอยู่ในตัวดิฉันที่จำเป็นต้องมีการเติมให้เต็ม

ช่องว่างนี้ถูกเติมเต็มด้วยความรักอันมหาศาลของพระองค์ หลังจากที่ดิฉันมอบหัวใจให้พระเยซู ดิฉันรู้สึกมั่นคงในความรักของพระองค์ และมันง่ายสำหรับดิฉันที่จะวางใจในความรักของพระองค์ ดิฉันรู้ความจริงจากเพลงนมัสการที่ร้องว่า "ไม่มีใครที่เอาใจใส่เราเหมือนพระเยซู ไม่มีใครเอาใจใส่ดิฉันเหมือนพระองค์"

ตอนที่ดิฉันเป็นเด็ก ยามที่ล้มลงและบาดเจ็บ คุณแม่จะมาช่วยพยุงขึ้น รักและเอาใจใส่

ตรงที่เจ็บ เช่นเดียวกัน ตอนที่ดิฉันล้มลงในช่วงที่เป็นคริสเตียนใหม่ๆ พระเยซูจะพุงดิฉันขึ้น และรักษาความเจ็บทั้งหมดของดิฉัน พระองค์ได้รับการเจิมที่จะทำสิ่งนี้

พระกัมภีร์ได้บรรยายเกี่ยวกับการเจิมที่พระเยซูได้รับดังนี้ "พระวิญญาณของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้เจิมข้าพเจ้าให้ประกาศข่าวดีแก่คนจน พระองค์ได้ส่งข้าพเจ้ามารักษาคคนที่หัวใจแตกสลาย ประกาศการปลดปล่อยแก่เชลย ให้คนตามอดมองเห็น คนที่ถูกกดขี่ได้รับอิสรภาพ ให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าเป็นเจ้า" (ลูกา 4:18 - 19)

พระเยซูได้นำข่าวดีมาให้ดิฉัน พระองค์ได้รักษาหัวใจที่แตกสลายของดิฉัน พระองค์ปลดปล่อยดิฉันให้เป็นอิสระจากความกลัว การมองตัวเองในแง่ลบ ความรู้สึกไม่มั่นใจ พระองค์เปิดตาวิญญาณของดิฉันและได้ยกสิ่งที่กดขี่ดิฉันออกไป บัดนี้พระองค์กำลังประกาศ "ปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าเป็นเจ้า" กับดิฉัน "ปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า" นั้นอยู่ใกล้ๆ นี่เอง

แม้กระทั่งตอนที่คนพยายามพูดให้เสื่อมเสีย หรือนินทาดิฉัน ดิฉันยังรู้สึกมั่นคงในความรักของพระเยซู พระองค์เป็นที่ปลอดภัย เป็นหอสูง ศิลาที่ใช้หลบภัย เมื่อมีคนทำร้ายจิตใจโดยเจตนาหรือไม่ ดิฉันสามารถเข้าหาพระเจ้าเป็นเจ้าได้ในการอธิษฐาน แล้วสันติสุขรวมทั้งความปลาบปลื้มใจของพระองค์ก็กลับมา ดิฉันรู้ว่าพระเจ้ารัก พระองค์จะไม่ปฏิเสธหรือละทิ้งดิฉัน

ดิฉันชอบที่จะไตร่ตรองคำสัญญาของพระเจ้า หนึ่งในคำสัญญาที่ดิฉันชื่นชอบอยู่ในหนังสือสดุดี "คำสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้าผู้ที่คำชูเราอย่างท่วมท้นทุกวัน และพระองค์ยังเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของเราด้วย" (สดุดี 68:19) ความรักของพระองค์มิให้เรายืนมั่นคง "ใช่แล้ว เรารักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เหตุนี้ ด้วยความรักเมตตาเราได้จูบใจเจ้า" (เยเรมีย์ 31:3)

ดิฉันรู้ว่า ไม่มีอะไรสามารถแยกดิฉันออกจากความรักที่แสนมหัศจรรย์ของพระเจ้าจอมกษัตริย์ของดิฉันได้ "เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ไม่ว่าความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือเจ้าผู้ครองอำนาจ หรืออำนาจต่างๆ หรือสิ่งที่อยู่ในปัจจุบัน หรือสิ่งที่จะมาในภายหน้า ไม่ว่าเบื้องสูงหรือเบื้องลึก หรือสิ่งที่ถูกสร้างอันใด ไม่สามารถแยกเราจากความรักของพระเจ้าซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์พระเจ้าเป็นเจ้าของเราได้" (โรม 8:38 - 39)

สันติสุขอันบริบูรณ์ของพระองค์อยู่กับดิฉันเสมอ "พระองค์ดูแลเขาในสันติสุขอันบริบูรณ์ ผู้ที่ความคิของเขายู่กับพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์" (อิสยาห์ 26:3)

ถ้อยคำของพระองค์เป็นคลังสมบัติที่เต็มไปด้วยของขวัญดีๆ ที่พระองค์ปรารถนาจะแบ่งให้ลูกๆ ทุกคนของพระองค์ ของขวัญดีๆ เหล่านี้จะเป็นส่วนแบ่งประจำวันของเราในสวรรค์

สิ่งที่เปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส :

สรรเสริญพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ที่อวยพรด้วยพรฝ่ายวิญญาณทั้งหมดจากสวรรค์สถานในพระคริสต์ อย่างที่พระเยซูคริสต์ได้เลือกเราไว้ในพระองค์ ก่อนสร้างโลก เราควรที่จะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อหน้าพระองค์ในความรัก ซึ่งพระองค์ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าที่จะรับเราเข้ามาเป็นบุตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ตามความพึงพอใจแห่งเจตนารมณ์ของพระองค์ เพื่อยกย่องเกียรติแห่งพระคุณพระองค์ โดยพระองค์ได้ทำให้เราเป็นที่ยอมรับในพระเยซูคริสต์ผู้เป็นที่รักของพระองค์

เอเฟซัส 1:3 - 6

พระเจ้าได้อวยพรเราแล้วด้วยพรฝ่ายวิญญาณทุกประการในพระคริสต์ แม้ในชีวิตปัจจุบันนี้ เราสามารถมีความสุขกับ “สวรรค์สถานในพระคริสต์”

ที่จริงแล้ว เปาโลได้เขียนไว้ในบทต่อไปของจดหมายของเขาถึงชาวเอเฟซัส

แต่พระเจ้าผู้ที่ร่ำรวยในความเมตตา ด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่รักเรา ทั้งๆ ที่เราตายแล้วในการละเมิดต่อบาป ทำให้เรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์ (เราได้ความรอดโดยพระคุณ) และได้ทำให้เราฟื้นขึ้นมาด้วยกัน และได้ให้เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์

เอเฟซัส 2:4 - 6

ในทางฝ่ายวิญญาณ เราได้ถูกทำให้ฟื้นขึ้นมาแล้วที่จะนั่งด้วยกันกับพระเยซูคริสต์ในสวรรค์สถาน

เมื่อคริสตชนเข้าใจความจริงนี้อย่างถ่องแท้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป ในทางโลกพูดว่า "การเห็นคือการเชื่อ" แต่คริสเตียนพูดว่า "การเชื่อคือการเห็น" แท้จริงแล้วความจริงคือฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ฝ่ายโลก คนส่วนมากคิดว่าความเป็นจริงพบได้ในสิ่งที่เราเห็น ได้ยิน รู้รส ได้กลิ่น และรู้สึก แต่ความเป็นจริงที่เหนือความจริงทั้งหมดคือ โลกฝ่ายวิญญาณ

ความรักมีอยู่สี่แบบ - อากาเป่ (ความรักของพระเจ้า) สเตอร์จ (ความรักของครอบครัว)

ฟีเลโอ (ความรักฉันท์พี่น้อง) และเอโรส (ความรักแบบความใคร่) อันที่จริงแล้ว ทางโลกตั้งเอโรสไว้เป็นอันดับแรก และน้อยคนจึงจะได้พบความรักแบบอากาเป่ ระบบของโลกจัดอันดับความสำคัญสลับที่กับระบบของพระเจ้า พระเจ้าสร้างเราในภาพสะท้อนของพระองค์ - พระองค์เป็นตรีเอกานุภาพ (พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์) และเราก็เป็นมนุษย์ที่มีสามส่วนเช่นกัน (กาย จิต และวิญญาณ)

คำภาษากรีก pneuma คือแปลว่า "วิญญาณ" ซึ่งเป็นตัวตนแท้จริงของเรา เป็นลมหายใจของชีวิต เป็นชั่วหัวใจ สถานที่ซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าปรารถนาที่จะเข้ามาอยู่อาศัย คำว่าจิตในภาษากรีกคือ psuche สติปัญญา อารมณ์ และเจตนารมณ์ของเราจะคงอยู่ในส่วนที่เป็นจิตของเรา และปัญหาต่างๆ ส่วนมากก็เริ่มขึ้นที่จิตนี้เอง

คำสุดท้ายคือ soma เป็นส่วนกายภาพของเรา คืออวัยวะและระบบต่างๆ ของร่างกายของเรา ตรงนี้อีกเช่นกันที่โลกเรียงลำดับสลับที่กัน พระเจ้าต้องการให้เราตั้งวิญญาณของเราไว้เป็นอันดับหนึ่ง แต่คนจำนวนมากให้ความสนใจกับร่างกายเป็นอันดับหนึ่ง ความรู้สึกเป็นอันดับสอง และถ้ามีที่ว่างเหลือพอ ก็จะไปถึงวิญญาณของพวกเขา เราลืมไปว่าเราเป็นมากกว่ามนุษย์ที่เดินทางอยู่บนถนนฝ่ายวิญญาณ ความเป็นจริงคือเราเป็นกายฝ่ายวิญญาณที่อยู่ในการเดินของการเป็นมนุษย์

พระเจ้าได้ช่วยพรเราแล้วด้วยพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่าง พรของมิติสวรรค์ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์รักเราด้วยความรักอันเป็นนิรันดร์ เมื่อจิตฉันเริ่มรู้ถึงความจริงเหล่านี้ จิตฉันรู้สึกอยากทิ้งทุกอย่างที่เป็นของโลกเพียงเพื่อให้พระเจ้าเป็นเจ้าพอใจตลอดชีวิตบนโลกของจิตฉัน

นับแต่นั้นเป็นต้นมา จิตฉันตั้งพระองค์ไว้เป็นอันดับแรกในชีวิต สูงเกินกว่าใคร หรือสิ่งอื่นใด นั่นคือสิ่งที่พระองค์คาดหวังจากเราแต่ละคน ถ้อยคำของพระองค์สัญญาว่า "แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรของพระเจ้า และความถูกต้องของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งทั้งหมดนี้ให้ท่าน" (มัทธิว 6:33)

ตลอดเวลาพระเจ้าให้ความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง ทำให้จิตฉันสามารถค้นพบราชอาณาจักรของพระองค์ และพระองค์ได้ดูแลสิ่งที่จิตฉันต้องการทั้งหมด ผลก็คือจิตฉันสามารถเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ซึ่งพูดว่า "ดังนั้น อย่ากังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้ก็จะกังวลในสิ่งต่างๆ ของมันเอง" (มัทธิว 6:34)

ความกังวล ซึ่งเคยเป็นเพื่อนจิตฉัน บัดนี้ถูกแทนที่ด้วยความปลอศภัย สันติสุข การไว้วางใจ และความรัก จิตฉันไม่สนใจว่าใครจะพูดอะไรเกี่ยวกับตัวจิตฉัน และไม่กลัวว่าจะมีอะไร

เกิดขึ้นกับตัวดิฉัน ความสุขที่สุดของดิฉันหาได้จากการรับใช้และการทำให้พระเจ้าเป็นเจ้าพอใจ แคร์รักพระองค์ก็ทำให้ดิฉันมีความสุขขึ้นขมขื่นโดยไม่น่าเบื่อแล้ว

พระองค์รักดิฉัน ไม่ว่าจะทำผิดหรือถูก พระองค์บอกดิฉันอยู่หลายครั้งว่า "ลูกเอ๋ยเราอยากให้เรามีความสุข" โดยเฉพาะวันนี้ วันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 1996 ดิฉันได้รู้ถึงความสุขและสันติสุขอันประเสริฐยิ่ง ถึงแม้กำลังคุณภาพเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับช่วงวันสิ้นยุคซึ่งกำลังถูกเปิดเผยกับตาฝ่ายวิญญาณของดิฉัน ในรูปแบบของนิมิตเหนือธรรมชาติซึ่งพระองค์ยังได้เตือนดิฉันว่า "มีพรพิเศษหลายอย่างกำลังจะมาถึงเจ้า"

ดิฉันไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่า จะมีการอวยพรที่มากไปกว่านี้ได้อย่างไร ดิฉันรู้ความจริงของถ้อยคำพระเจ้าที่ประกาศว่า "ด้วยว่าราชอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่แค่การกินและการดื่ม แต่เป็นความถูกต้อง สันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์" (โรม 14:17) ใครจะต้องการอะไรมากกว่านี้ การอวยพรมากมายเหล่านี้เป็นของดิฉันแล้วในปัจจุบัน และดิฉันก็รู้ว่าจะมีอย่างต่อเนื่องตลอดไปในสวรรค์นิรันดร์

พระเจ้าเป็นเจ้าพูดว่า "ลูกเอ๋ย เรารู้ว่าเจ้าเหนื่อยมาก เราจะพาเจ้ากลับ"

เจ้านี่ เป็นเช้าที่น่าประหลาดใจมาก ดิฉันได้ใช้เวลากับพระองค์ถึงสองชั่วโมงครึ่ง จากนั้นยังอธิษฐานต่ออีกชั่วโมงครึ่ง ดิฉันรู้สึกราวกับว่าได้เข้าไปในสวรรค์ที่ซึ่งความรักของพระเจ้าคืออากาศที่เราใช้หายใจ

เก็บตัวกับพระเจ้า

ตั้งแต่วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 1996 เป็นต้นมา ดิฉันใช้เวลาที่มีทั้งหมดกับพระองค์ ชีวิตสังคมของดิฉันถูกจำกัดอยู่แค่ไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์ และการจับจ่ายต่างๆ ไปให้ครอบครัว เวลาที่เหลือทั้งหมดเป็นของพระเจ้า ผู้ที่มาเยี่ยมเราก็เป็นสมาชิกในครอบครัวเท่านั้น พระองค์ได้ให้ดิฉันเข้าใจอย่างชัดเจนว่า การทำเช่นนี้เป็นวิธีที่พระองค์ต้องการให้ดิฉันใช้เวลากับพระองค์ กับถ้อยคำ และเจตนารมณ์ของพระองค์ พระองค์กำลังเตรียมดิฉันสำหรับงานรับใช้ในระยะต่อไป

ถึงแม้จะดูเหมือนดิฉันเป็นคน "เก็บตัว" แต่กลับกลายเป็นว่า "เป็นการเก็บตัวเพื่ออธิษฐาน" ซึ่งเป็นการเปิดประตูเข้าสู่ราชอาณาจักรของสวรรค์ แทนที่จะเป็นการเก็บตัวกลายเป็นการเปิดตัวไปสู่มิติแห่งพระสิริที่สูงกว่าที่ดิฉันเคยรู้จัก

บ่อยครั้งที่มีคนโทรศัพท์มาหา และบอกว่าจะมาเยี่ยม พวกเขาจะต้องโทรกลับมา และบอกว่ามีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นทำให้มาเยี่ยมไม่ได้ ดิฉันเชื่อว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะพระเจ้าอยากให้ดิฉันใช้เวลากับพระองค์ตามลำพัง เพื่อพระองค์จะได้ทำงานต่อเนื่องในการ

เตรียมตัวของดิฉัน พระองค์บอกดิฉันไม่ให้ไปไหนสักระยะหนึ่งตั้งแต่แรกแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ให้ออกนอกเมือง จนกว่าหนังสือจะเสร็จสมบูรณ์ ถ้าดิฉันอยากไปไหนสักแห่ง ดิฉันก็ไปไม่ได้เพราะการเจมนั้นแรงมาก การเจิมของพระผู้เป็นเจ้าทำให้ดิฉันถูกเข้าต่อหน้าการสถิตของพระองค์เสมอ

ก่อนวันอีสเตอร์ในปี 1995 ดิฉันได้รู้สึกถึงการเจิมของพระองค์ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ร่างกายของดิฉันเริ่มคันทุกครั้งเมื่อการเจิมจากการสถิตของพระองค์ลงมาในดิฉัน ตั้งแต่เดือนมกราคม ปี 1996 การเจมนั้นแรงมากจนดิฉันไม่สามารถควบคุมการคันและการสำแดงอื่นๆ ได้

ตัวอย่างเช่น ขณะที่เขียนอยู่นี้ ดิฉันไม่สามารถแม้แต่จะเข้าไปในห้องที่โรเจอร์ใช้คอมพิวเตอร์พิมพ์งาน เพราะการสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นแรงมากในห้องนั้น โรเจอร์กำลังแก้คำผิดให้กับต้นฉบับของหนังสือ เขาทำงานมาอาทิตย์หนึ่งเพื่อจุดประสงค์นี้ และดิฉันเองก็รู้สึกซาบซึ้งในความช่วยเหลือของเขา

เมื่อดิฉันเข้าใกล้ห้องคอมพิวเตอร์ ร่างกายของดิฉันก็จะกระโดดด้วยความยินดี เป็นการตอบสนองทางร่างกายที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า และดิฉันไม่มีอำนาจที่จะควบคุมมันได้ ไม่ใช่สิ่งที่ดิฉัน "ทำขึ้น" เอง จริงๆแล้วเป็นการตอบสนองฝ่ายวิญญาณมากกว่าด้านอารมณ์

พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ พระบิดา และพระผู้เป็นเจ้า ได้ใช้เวลาอันมากมายของพระองค์กับดิฉัน และถือว่าเป็นโอกาสพิเศษที่จะกินเวลาเล็กๆ น้อยๆ ให้กับพระองค์ ดิฉันมีความสุขกับการทำงานให้พระองค์เสมอ การทำงานให้พระองค์นั้นไม่ยากลำบากเลย เพราะดิฉันรักพระองค์มากกว่ารักชีวิตของตัวเอง ดิฉันเชื่อในคำพูดของผู้เขียนสดุดีว่า "ความรัก ความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต" (สดุดี 63:3)

การเป็นห่วงคือความกังวล

ตลอดชีวิตของดิฉันอย่างที่ได้อธิษฐานสามครั้งแล้ว ดิฉันเป็นคนชอบกังวล จะเรียกดิฉันว่านักกังวลก็ได้ ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากประสบการณ์ที่สับสนอลหม่านในวัยเด็ก ไม่ว่าจะด้วยเหตุใดก็ตาม ดิฉันมักจะต่อสู้กับความกังวล ความกลัว และความรู้สึกไม่ปลอดภัย ดิฉันรู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่เจตนารมณ์ของพระเจ้าสำหรับดิฉัน ในความเป็นจริง พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันหลายครั้งแล้วว่า "ลูกเอ๋ย อย่ากังวล"

ดิฉันเริ่มมองการกังวลของดิฉันในแบบที่แตกต่างออกไป โดยเรียกว่า เป็นห่วง แทนคำว่ากังวล อย่างไรก็ตาม ถ้าพูดว่าดิฉัน "เป็นห่วง" แทนที่จะพูดว่า "กังวล" เมื่อฟังแล้วรู้สึกดี

ในวันที่ 20 พฤษภาคม 1996 ดิฉันอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่ 5.40 น. - 7.50 น. ร่างกาย ดิฉัน
ตื่นอยู่ตั้งแต่ 5.40 น. - 6.10 น. และเสียงครวญครางจากวิญญาณของดิฉันอยู่นานถึง สามสิบ
นาที พระผู้เป็นเจ้าเดินตรงมาหาดิฉันและพูดว่า "ซู นามลูกรัก เราต้องคุยกับเจ้า"

มือของพระองค์เอื้อมมาที่ดิฉัน ในทันใดนั้นดิฉันได้เห็นกายสวรรค์เดินอยู่กับพระองค์
บนชายหาด พระองค์ดูมีความสุขมาก และดิฉันมีความสุขอย่างมากที่ได้อยู่กับพระองค์
ขณะที่เราเดินก้าวเท้าไปตามชายหาด ดิฉันพูดว่า "พระองค์คะ ลูกรักและคิดถึงพระองค์"

พระองค์ตอบโดยไม่ลังเลเลยว่า "เราก็รักเจ้า ลูกสาวของเรา"

ความปลาบปลื้มที่เกิดในเวลานั้น ทำให้ดิฉันเริ่มเร่งฝีเท้าและเดินนำหน้าพระองค์
พระองค์เริ่มหัวเราะและดิฉันก็เช่นเดียวกัน แล้วเราได้ไปนั่งที่เดิมของเรา

"เราเห็นว่าเจ้าไม่หยุดทำงานหนังสือของเราเลย"

"ค่ะพระองค์ โรเจอร์มุงมันที่จะทำงานนี้ ภาษาอังกฤษของดิฉันไม่ค่อยดีเท่าไร ทำให้
โรเจอร์ต้องแก้ตัวสะกดและไวยากรณ์ที่ลูกใช้ผิดๆ"

"เรารู้ว่าทั้งสองคนทำงานหนักมาก"

ดิฉันรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้ารู้ความคิด ความรู้สึก และการกระทำทุกอย่างของดิฉัน ดิฉันรู้ว่า
ไม่สามารถที่จะซ่อนอะไรจากพระองค์ได้ และก็ไม่อยากที่จะปกปิดอะไรเลย พระองค์รู้ว่า
ดิฉันเป็นห่วงเรื่องหนังสือ คอยคิดแต่ว่าหนังสือจะออกมาอย่างไร ใครจะเขียนและใคร
จะพิมพ์

พระองค์รู้ทั้งหมดนี้จึงพูดว่า "ซู นาม เจ้ากังวลเรื่องหนังสืออีกแล้ว ทั้งๆ ที่เราบอกเจ้า
แล้วว่าอย่ากังวล"

"ลูกไม่ได้กังวล แต่เป็นห่วง" ดิฉันตอบขณะที่ก้มศีรษะลงด้วยความอาย

พระผู้เป็นเจ้าประคองหน้าดิฉัน แล้วพูดว่า "ลูก เข้ารู้สึกอับอาย"

ดิฉันยอมรับความจริงจากการสังเกตของพระองค์ด้วยรอยยิ้มที่เปลี่ยนเป็นเสียง
หัวเราะเบาๆ พระองค์เริ่มหัวเราะกลับแล้วพูดว่า "ลูกเอ๋ย การเป็นห่วงก็คือการกังวล
ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราไม่อยากให้เจ้ากังวลเลย หนังสือนี้เป็นของเรา เราจะดูแลเอง จนถึง
บัดนี้เรายังดูแลอยู่มิใช่หรือ"

"ใช่ค่ะ พระองค์ ลูกเสียใจจริงๆ อภัยลูกด้วยที่ไม่เชื่อฟังพระองค์"

พระองค์สนองตอบด้วยความยินดี พระองค์ดูพอใจมากกับความซื่อสัตย์และการ
ถ่อมใจของดิฉัน ดิฉันรู้ว่าพระองค์ได้ให้อภัยดิฉัน ความสงบสุขเกิดขึ้นในจิตใจของดิฉัน
มากมาย และดิฉันรู้สึกเป็นอิสระจากความกังวลที่ดิฉันเคยแก้งทำเป็นปฏิเสธ โดยจะพูด
ว่าแค่เป็นห่วง

ในวันนี้ดิฉันได้เรียนบทเรียนที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งจากพระเจ้า พระองค์ต้องการให้เรา
เชื่อสัตย์กับพระองค์ กับคนอื่นๆ รวมทั้งตัวเราเอง เราจะใช้วิธีของโลกมาพิสูจน์ความถูก
ต้อง อธิบายเหตุผล หรือปกป้องบาปของเราไม่ได้ ดิฉันรู้แล้วว่าการกังวลนั้นเป็นบาป และ
ดิฉันพยายามที่จะแกล้งทำเป็นว่ามันไม่ได้อยู่ในตัวดิฉัน

กับบางคนอาจดูเหมือนเป็นเรื่องเล็ก แต่ดิฉันรู้ว่ามันสำคัญมากกับผู้เป็นเจ้านายของ
ดิฉัน พระองค์ไม่ยอมให้ดิฉันกังวล ที่จริงแล้วพระองค์เชื่อเชิญเราแต่ละคน "บรรดาผู้ที่
เหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านได้พัก จงแบกแอกของเราและเรียน
จากเรา เพราะว่าเราสุภาพและใจอ่อน แล้วจิตของเจ้าจะได้พบการพัก เพราะแอกของเราง่ายและ
ภาระของเราก็น้อย" (มัทธิว 11:28 - 30)

ทางของมนุษย์ คือ ความกังวล ทางของพระเจ้า คือ การไว้วางใจ "พระเจ้าปฏิเสศคน
หยิ่งแต่ให้พระคุณแก่คนอ่อน คังนั้น ให้ใจของท่านอ่อนภายใต้มือที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
เพื่อพระองค์จะได้ยกท่านขึ้นในเวลาที่เหมาะสม ยกความกังวลของท่านทุกอย่างไปไว้ที่
พระองค์ เพราะพระองค์ห่วงใยท่าน" (1 เปโตร 5: 5 - 7) เหตุใดเราจึงเลือกที่จะกังวลในเมื่อ
พระบิดาของเราให้สัญญาเราไว้มากขนาดนี้

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าดูมีความประสงค์ที่จะลบความกังวลจากดิฉัน โดยให้สิ่งที่พระองค์
เตรียมเอาไว้อีกครั้งหนึ่ง พระองค์พูดว่า "เราอยากให้คุณสิ่งนี้อีกครั้ง"

นิมิตเลื่องได้เกิดขึ้น และสักพักใหญ่ นิมิตของบ้านหลังที่พระองค์ให้ดิฉันดูครั้งที่แล้ว
ได้ปรากฏขึ้น พระองค์ไม่ได้พาดิฉันขึ้นไปดูห้องชั้นบนเมื่อครั้งที่แล้ว แต่ครั้งนี้ดิฉันเห็น
ห้องนอนสำหรับแขกสี่ห้อง ห้องอธิฐานหนึ่งห้องบนชั้นสอง ดิฉันให้ความสนใจเป็นพิเศษ
กับภาพหนึ่งที่แขวนอยู่บนกำแพงของห้องอธิฐาน เป็นภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า แม้ว่าดิฉันจะ
ไม่สามารถเห็นพระองค์ได้ชัดเจน แต่รู้สึกได้ว่ารูปภาพของพระองค์มีอะไรที่น่าสนใจ และ
น่ามองเป็นพิเศษ

นิมิตพาดิฉันไปทุกห้องของบ้านหลังนี้ บ้านที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะให้ดิฉันและ
ครอบครัว พระผู้เป็นเจ้าถามว่า "เจ้าชอบบ้านหลังนี้หรือไม่"

"ชอบค่ะ ชอบพระคุณ แต่ลูกไม่จำเป็นต้องมีบ้านอีกหลัง อย่างเดียวที่ลูกอยากจะทำคือ
ทำให้พระองค์พอใจ ทำการงานของพระองค์ และเห็นครอบครัวของลูกมีความเชื่อสัตย์กับ
พระองค์มากขึ้น

"สิ่งทั้งหมดที่พระองค์ให้ลูกล้วนดูสวยงามมาก แต่มันเป็นโลกวัตถุและลูกไม่สนใจอีก
แล้ว โรเจอร์ก็รู้สึกเช่นกันค่ะพระองค์"

"ลูกสาวของเรา ให้เราเป็นคนตัดสินใจในสิ่งที่เจ้าต้องการและต้องมี เรารักหัวใจของเจ้าทั้งสอง เราต้องไปแล้ว"

หลังจากที่ได้ไปสวรรค์มาเก้าครั้ง พระองค์ได้บอกดิฉันว่า จะไม่ปลุกดิฉันอีกแล้ว และพระองค์ก็ทำตามทีสัญญาไว้ ดิฉันได้ตื่นนอนก่อนหรือหลังหกโมงเช้าไม่กี่ปีกว่า หลังจากที่ได้นอนเต็มอิ่ม

ช่วงเป็นช่วงเวลาแห่งสันติสุขและความสุขอย่างแท้จริง ไร้ความกังวลหรือความเป็นห่วง พระองค์ก็บอกดิฉันแล้วพูดว่า "เราจะคุยกับเจ้าวันหลัง" ดิฉันรู้สึกปลอดภัยเป็นที่สุดมากกว่าครั้งใดๆ

สวรรค์หรือนรก?

ตั้งแต่การเยือนสวรรค์ในเดือนพฤษภาคมเป็นต้นมา ดิฉันได้อธิษฐานเผื่อคนที่จะได้อ่านหนังสือเล่มนี้ในอนาคต ดิฉันอธิษฐานให้คุณผู้อ่านที่รัก ดิฉันประสงค์ให้พระเจ้าเตรียมใจของคุณที่จะรับความจริงจากประสบการณ์ทั้งหมดที่ดิฉันประสบมาและได้เขียนไว้ สวรรค์นั้นเป็นจริง และดิฉันต้องการให้คุณเชื่อเรื่องสวรรค์มากกว่าที่คุณเคยคิดไว้ นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าต้องการสำหรับคุณ เพราะพระองค์รักคุณด้วยความรักนิรันดร์

พระเจ้าเป็นเจ้าพาดิฉันไปสวรรค์แล้วหลายครั้ง เพื่อดิฉันจะได้บอกคุณว่า มันมหัศจรรย์เพียงไรสำหรับเราคนที่รักพระองค์และพยายามมีชีวิตเพื่อพระองค์อย่างบริบูรณ์ที่สุด ทั้งพระองค์และดิฉันต้องการให้คุณได้ไปยังคฤหาสน์หลังงามที่พระองค์ได้เตรียมไว้ให้คุณ สิ่งต่างๆ ที่พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นและได้บอกกับดิฉันนั้นเป็นเรื่องจริง และเป็นไปตามพระคำภีร์ สวรรค์เป็นความจริงที่อยู่ไกลเกินประสบการณ์ของโลกเรา ดิฉันรู้ว่า สิ่งต่างๆ ในสวรรค์เป็นจริงมากกว่าสิ่งต่างๆ ของโลกนี้ และดิฉันอยากให้คุณรู้ความจริงนี้

ก่อนที่พระองค์จะอวยพรดิฉันด้วยการเปิดเผยความจริงแห่งมิติสวรรค์มากมาย บางครั้งดิฉันเองก็สงสัยว่าอาจมีสวรรค์ ถึงแม้ดิฉันจะรักพระองค์และเชื่อพระองค์หมดหัวใจ ดิฉันก็ยังไม่เข้าใจเรื่องสวรรค์อย่างถ่องแท้ และดิฉันรู้ว่าคริสเตียนจำนวนมากเป็นเช่นนี้ บัดนี้ดิฉันรู้ว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง และสำหรับดิฉัน มันไม่ใช่แค่เรื่องความเชื่อแล้ว สิ่งนี้มันเป็นความรู้ที่เป็นจริง ความรู้แบบที่ไม่มีใครมาฉกฉวยเอาไปได้ มันเป็นความรู้ที่แท้จริง

ดิฉันเคยกลัวตายอย่างมาก และเป็นห่วงอีกหลายเรื่องในชีวิตหลังความตาย แต่ภายหลังจากประสบการณ์ในสวรรค์ ไม่มีอะไรในโลกนี้ แม้กระทั่งชีวิตของดิฉัน ก็ไม่สำคัญอีกต่อไป ดิฉันรู้ว่าตัวเองจะไปอยู่ที่ไหนหลังจากหมดลมหายใจ ดิฉันจะอยู่กับพระเยซูตลอดนิรันดร์ในสวนสวรรค์ของพระองค์ ไม่มีถ้อยคำใดอธิบายในความสมบูรณ์พร้อมของสวรรค์ได้ สิ่งที่ได้รับจากสวรรค์คือความสุขที่แท้จริงเท่านั้น

หลังจากได้ไปสวรรค์หลายเที่ยว ดิฉันอ่อนวอนพระผู้เป็นเจ้าให้พาดิฉันกลับบ้าน แต่เสียงที่แสดงความผิดหวังของพระองค์พูดว่า "เราไม่ได้ให้เจ้าดูราชอาณาจักรและขุมนรก เพื่อที่จะนำเจ้ากลับบ้านในเวลานี้ เราให้เจ้าดูสิ่งต่างๆ ทั้งหมดนี้เพื่อที่เจ้าจะได้ช่วยคนที่หลงทาง และให้ทุกคนรู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้างจึงจะเข้าราชอาณาจักรได้"

หลังจากที่พระองค์พูดสิ่งนี้แล้ว ดิฉันรู้สึกอายเป็นคนเห็นแก่ตัว จึงขอให้พระองค์ให้อภัย บัดนี้สิ่งเดียวที่อยู่ในความคิดของดิฉันคือ การรับใช้พระองค์จนถึงวันสุดท้าย ไม่ว่าจะต้องทำอะไรก็ตาม ดิฉันก็จะทำให้พระองค์พอใจ

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในคนโปรดปรานของพระองค์ ทำไมพระองค์จึงทำร้ายจิตใจดิฉันโดยใช้แม่ของดิฉันเป็นตัวอย่างในหนังสือเล่มนี้ ถ้าหากไม่ใช่เรื่องสำคัญสำหรับประชากรของพระองค์ที่จะเข้าใจว่า การเป็นคนดีจะไม่ช่วยพวกเขาให้ได้รับความรอด หากเขาไม่รู้ว่าพระเยซูเป็นใคร มีคนๆ หนึ่งได้พูดกับดิฉันว่า "ถ้าพระองค์รักคุณ พระองค์จะใช้แม่ของคุณเพื่อทำร้ายจิตใจคุณอย่างนั้นได้อย่างไร" ดิฉันถึงกับตกตะลึงกับคำถามที่ใจแคบเช่นนี้

แม้ว่าจะเป็นความทรงจำที่ปวดร้าวสำหรับดิฉัน ที่เห็นแม่และคนอื่นๆ ในขุมนรก ดิฉันรู้อย่างแน่นอนว่า ไม่มีอะไรทั้งสิ้นที่จะพาพวกเขาออกมาจากที่นั่นได้ ดังนั้นดิฉันจึงต้องยอมรับความจริงว่า คนเหล่านั้นจะต้องอยู่ที่นั่นไปชั่วนิรันดร์ เพียงเพราะว่าพวกเขาไม่รู้จักพระเยซู

พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันมีเหตุผลที่สำคัญมากๆ ที่ใช้แม่ของดิฉันเป็นตัวอย่างในหนังสือเล่มนี้ ถ้าแม่ของคนอื่นๆ ได้รับความรอดอีกสักหนึ่งคน ดิฉันก็รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้ว

ไม่ว่าจะมีความยากลำบากใดๆ ผ่านเข้ามาในชีวิต ดิฉันไม่มีทางโกรธพระผู้เป็นเจ้า ถ้ามีใครสักคนที่ดิฉันรัก ตายเพื่อพระองค์ ดิฉันจะยินดีให้กับคนๆ นั้น ถ้าเช่นนั้นดิฉันจะรู้อย่างแน่นอนว่า พวกเขาจะใช้ชีวิตนิรันดร์ของเขาในสวรรค์กับพระเยซูพระผู้เป็นเจ้า ดังที่พระเยซูพูดว่า

ด้วยว่าพระเจ้าได้รักโลก พระองค์จึงได้ให้บุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าใครที่เชื่อในบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

ยอห์น 3: 16

ดิฉันเชื่อว่า การกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว จนพระองค์อนุญาตให้ประชากรของพระองค์รู้ว่าพระองค์รักพวกเขามากแค่ไหน และพระองค์ต้องการให้คริสตจักรของพระองค์เตรียมพร้อมสำหรับพระองค์

พระเจ้ารักคุณ ความจริงข้อนี้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ได้เตรียมราชอาณาจักรของพระองค์ให้พร้อมสำหรับคุณ ถึงแม้ว่าพระองค์รักลูกๆ ของพระองค์ แต่พระองค์โกรธคนที่ไม่เชื่อ ด้วยเหตุผลนี้พระองค์จึงสั่งดิฉันให้เขียนหนังสือเล่มนี้ พระองค์บอกดิฉันหลายต่อหลายครั้งว่า ความรอดของจิตของคนทั้งหลายมีความสำคัญต่อพระองค์อย่างมาก พระองค์ไม่พอใจเมื่อคิดถึงเรื่องลูกบางคนของพระองค์ที่เลือกนรกไว้เป็นที่อยู่นิรันดร์ แทนที่จะเป็นพระสิริอันงดงามที่พระองค์ได้เตรียมให้กับพวกเขา

ในที่สุด สวรรค์เป็นเส้นทางเลือก พระผู้เป็นเจ้าไม่ยอมให้ใครลงเอยในขุมนรก ถ้าคุณเชื่อคุณจะมีชีวิตนิรันดร์กับพระผู้เป็นเจ้า

"ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากและอยู่ในใจของท่าน" (นั่นคือถ้อยคำของความเชื่อที่เราประกาศ): ว่าถ้าท่านยอมรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูเป็นพระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในหัวใจของท่านว่า พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย ท่านจะได้รับความรอด ผู้ใดที่เชื่อด้วยหัวใจจะได้เป็นคนถูกต้อง เพราะท่านยอมรับด้วยปากจึงได้รับความรอด เพราะข้อพระคัมภีร์กล่าวว่า "ผู้ใดเชื่อพระองค์จะไม่ได้รับความอับอาย"

โรม 10: 8 - 11

ถ้าคุณไม่เชื่อ คุณเองจะตกอยู่ในสถานที่แห่งการทรมาน ที่ซึ่งคุณพ่อคุณแม่ของคุณ รวมทั้งคนอื่นๆ นับไม่ถ้วนต้องทนอยู่ตลอดนิรันดร์ เป็นการตัดสินใจเลือกส่วนตัว จะเป็นทางของพระเจ้าหรือทางของซาตาน จะเป็นราชอาณาจักรของสวรรค์หรืออาณาจักรของความมืด จะเป็นชีวิตหรือความตาย จะเป็นสวรรค์หรือนรก อย่างไหนจะมีชัยชนะในชีวิตของคุณ สิทธิในการเลือกเป็นของคุณ!

คำในหนังสือเล่มนี้เป็นจริง ถ้อยคำของพระเยซูที่นำมาเขียนเป็นไปอย่างที่คุณได้พบได้พูดกับดิฉัน พระผู้เป็นเจ้าได้เลือกดิฉันเพื่องานนี้ และดิฉันได้พยายามซื่อสัตย์กับคำทุกคำและประสบการณ์ทุกอย่าง ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า และการช่วยเหลือของโรเจอร์รวมทั้งผู้เขียน ดิฉันได้พยายามให้รายละเอียดที่แม่นยำจากประสบการณ์ที่ดิฉันได้ประสบ

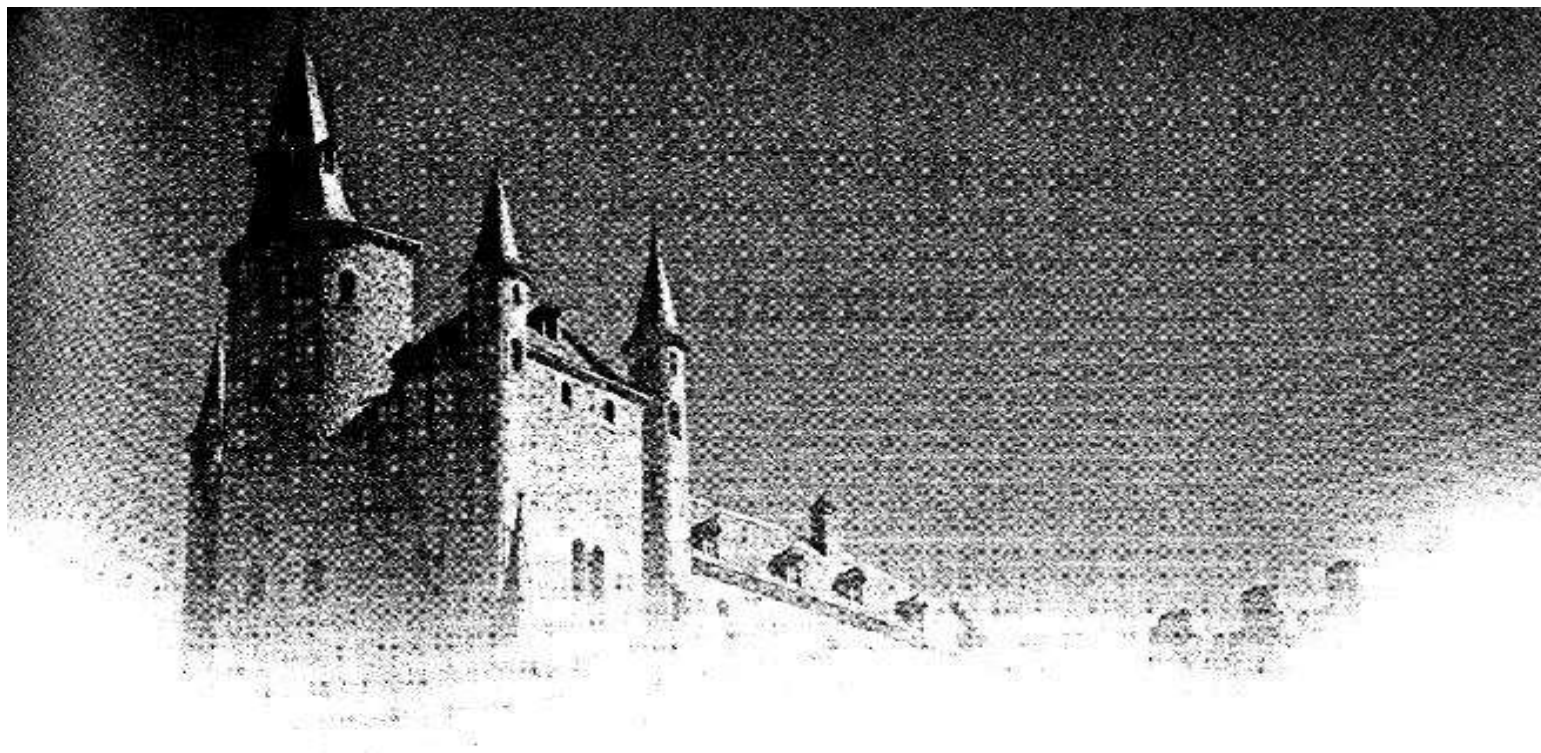
อย่างไรก็ตาม ในท้ายสุดนี้ ดิฉันรู้ว่าการตัดสินใจเลือกอยู่ที่ตัวคุณ ดิฉันทำได้เพียงแค่บอกคุณ ในเมื่อคุณได้อ่านหน้าเหล่านี้แล้ว คุณต้องรับผิดชอบกับความจริงที่คุณได้รับรู้ คุณจะทำอะไรกับความจริงที่ดิฉันได้เล่าให้คุณฟัง

ก่อนที่ดิฉันได้ไปสวรรค์ ดิฉันต้องการให้คนมารู้จักพระเยซูเพื่อจิตของคนๆ นั้นจะ ได้รับความรอดเข้าไปราชอาณาจักร แต่บัดนี้ ดิฉันรู้ว่าต้องช่วยชีวิตคนที่กำลังจะพินาศ เท่าที่สามารถจะทำได้ ดิฉันไม่สามารถลบความทรงจำของเรือนร่างเปลือยเปล่าเหล่านั้น ที่เคลื่อนไหวอยู่รอบๆ ไฟนรก และส่งเสียงหวีดร้องในความโศกเศร้าของพวกเขา อีกไม่ นานก็จะถึงกาลสิ้นสุดสำหรับเราแต่ละคน และต่อจากนั้นมันก็สายเกินไปที่จะตัดสินใจ เลือกพระเยซู และสวรรค์

ดิฉันมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเห็นคนหลงทางได้รับความรอด ที่จะรักษาพวกเขาไว้ไม่ให้ตกเข้าไปในสถานที่ที่น่ากลัวที่พระผู้เป็นเจ้าได้เปิดเผยกับดิฉัน ความปรารถนาในส่วนลึกที่สุดของดิฉันคือ ให้ทุกคนมีชื่อของเขาเขียนอยู่บนประตูของคฤหาสน์ในสวรรค์

หนังสือวิวรณ์บรรยายถึงคนสองกลุ่ม ดิฉันก็ได้เห็นอย่างเดียวกันกับที่อัครทูตยอห์นได้เห็น ยอห์นได้บรรยายจุดหมายปลายทางนิรันดร์ของคนกลุ่มแรก กลุ่มที่ไม่ได้อยู่ในพระคริสต์ ดังต่อไปนี้ "ครั้นแห่งการทรมานของพวกเขาลอยขึ้นไปตลอดนิรันดร์ และพวกเขาไม่ได้พักเลย ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน" (วิวรณ์ 14:11) กลุ่มที่สองในทางกลับกันได้บรรยายไว้ในแบบนี้ "นี่คือความอดทนของเหล่าคริสตชน คือคนที่รักษาคำสั่งของพระเจ้าและเชื่อในพระเยซู ... พรจะมีแก่คนที่ตายในพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ... เพื่อพวกเขาจะได้พักจากการงานของเขา และผลงานของพวกเขาจะติดตามเขาไป" (วิวรณ์ 14:12 - 13)

ชื่อของคุณถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะหรือยัง

ภาคที่สอง

การเตรียมและการเริ่ม

การเฝ้าที่พิเศษ

และโมเสสได้เทน้ำมันเฝ้าบางส่วนลงบนศีรษะของอาโรน
และได้เฝ้าเขา เพื่อชำระเขาให้บริสุทธิ์

เลวีนิติ 8: 12

ภาคสองของหนังสือนี้เปิดเผยถึงเรื่องที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ทำงานในชีวิตฉันอย่างไร และวิธีจัดเตรียมร่างกายเพื่อการเดินร่ำและรับใช้พระองค์ หลังจากที่พระองค์ได้ให้นิมิตรสำหรับหนังสือเล่มนี้ นับตั้งแต่วันจันทร์ที่ 27 พฤษภาคม 1996 พระองค์มาพบฉันเป็นประจำ ทุกเช้าวันจันทร์พระองค์ได้พากายสวรรค์ของฉันไปยังชายหาดบนโลก

ชายหาดสวยงามแห่งนี้เป็นสถานที่พิเศษมากสำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งได้เคยบรรยายถึงชายหาดนี้อย่างชัดเจนแล้วในภาคแรก ในวันที่ 27 พฤษภาคม 1996 พระองค์สัญญาที่จะพาฉันไปยังชายหาดทุกวันจันทร์ และพระองค์ก็รักษาคำมั่นสัญญาได้ดี ไม่เคยพลาดสักอาทิตย์เดียว

ก่อนการเตรียมร่างกายของฉัน พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้มาเยี่ยมฉันทุกเช้า สิ่งนี้ได้เริ่มต้นในวันที่ 11 กรกฎาคม 1996 พระองค์ได้เฝ้าฉันและเริ่มที่จะเตรียมฉันสำหรับงานที่พระองค์เรียกให้มาทำ พระองค์ให้คำอธิบายว่าจะยังไม่พิมพ์จำหน่ายหนังสือจนกว่าขั้นตอนการเตรียมจะเสร็จสมบูรณ์ทั้งหมด พระองค์ให้ฉันเข้าใจอย่างชัดเจน และต้องการให้จดบันทึกการงานที่พระองค์ทำให้ฉันทั้งหมดเพื่อรวบรวมไว้ในหนังสือ

มากกว่านั้น พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ทำงานกับฉันในช่วงหัวค่ำ พระองค์แทบไม่ได้ทำงานกับฉันในช่วงเช้าอีกเลย ช่วงแรกการเยี่ยมในเวลากลางคืนจะอยู่ราวๆ สี่หรือห้าทุ่ม ต่อจากนั้นพระองค์เริ่มมาปรากฏตอนหัวค่ำ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงบอกให้ฉันเข้านอนแต่หัวค่ำ

ขณะที่เตรียมเข้านอน คิฉันพบว่าร่างกายเริ่มสั่นด้วยพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ซึ่งจะเป็นเวลาราวๆ สองทุ่มทุกคืน ในขณะที่กำลังสั่น คิฉันจะอ่านพระคัมภีร์และอธิษฐาน เมื่อจะเข้านอน ร่างกายของคิฉันยังต้องอดทนกับการสั่นอย่างรุนแรงประมาณห้าถึงสิบนาทีก่อนจะเข้านอน ร่างกายของคิฉันยังต้องอดทนกับการสั่นอย่างรุนแรงประมาณห้าถึงสิบนาทีก่อนจะเข้านอน

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นทุกคืน ก่อนที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะมาพบคิฉันที่ห้อง การเจิมที่น่าอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เทลงมาบนคิฉันด้วยเช่นกัน ในระหว่างการมาพบที่มหัศจรรย์นี้ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพูดกับคิฉันโดยตรงและเป็นการส่วนตัว จากนั้นพระองค์จะเริ่มกระบวนการเตรียมตัวในร่างกายของคิฉัน เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ทำให้คิฉันไม่สามารถควบคุมร่างกายของตนเองได้ พระองค์จะอยู่กับคิฉันตลอดช่วงเวลาสองถึงสี่ชั่วโมงนี้

บ่อยครั้ง ขณะที่ร่างกายของคิฉันสั่นอย่างรุนแรง พระองค์จะพูดกับคิฉัน บางครั้งพระองค์ก็บอกถึงสิ่งที่จะทำต่อไป และเมื่อใดที่พระองค์รู้สึกหัวใจของคิฉันกำลังบ่นเกี่ยวกับแผนงานของพระองค์ ก็จะถูกดุและสั่งว่า "จงเชื่อฟังเรา"

พระองค์จะระวังเมื่อต้องพูดซ้ำในสิ่งที่เป็นการคาดหวังและแผนงานของพระองค์ บางครั้งสิ่งนี้ทำให้คิฉันท้อใจ และรู้สึกท้อแท้ว่าจะรับไม่ไหวแล้ว แต่พระองค์รู้ความปรารถนาของคิฉัน ที่จะให้พระองค์พอใจในทุกสิ่ง คิฉันจึงมุ่งมั่นที่จะวางใจในพระองค์

ระยะแรกของการพบกันในตอนหัวค่ำนี้ คิฉันสามารถมองเห็นวิญญาณชั่วต่างๆ อยู่เต็มห้อง แม้จะอัปลักษณ์และเป็นการขู่ขวัญ แต่คิฉันก็ไม่กลัว พวกมันลอยอยู่ด้านหลังศีรษะของพระองค์ แต่ทันใดที่คิฉันตะเพิดพวกมัน มันจะไปในทันที

เหตุการณ์นี้ทำให้คิฉันเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากำลังสอนคิฉันให้รู้จักปกป้องตัวเอง และยังอนุญาตให้คิฉันเห็นพระองค์ตลอดเวลาการทำงานของพระองค์ เพื่อคิฉันจะได้เรียนรู้ที่จะจดจ่ออยู่ที่พระองค์เพียงผู้เดียว

พระองค์ได้บอกคิฉันหลายครั้งแล้วให้เพ่งอยู่ที่พระองค์และงานของพระองค์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงให้คิฉันทำหนังสือจนเสร็จมานานแล้ว แต่ให้เก็บไว้ก่อนจนกว่าพระองค์จะให้วางจำหน่าย ในช่วงเวลาที่รอ พระองค์ต้องการให้คิฉันเรียนรู้ที่จะจดจ่ออยู่ที่พระองค์ และกับการเตรียมตัวที่พระองค์ทำงานในชีวิตของคิฉัน การทำหนังสือให้เสร็จสมบูรณ์ เป็นภาระหนักมากสำหรับคิฉัน แต่ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้าและสามี พร้อมกับนักเขียนที่เต็มด้วยพระวิญญาณ งานเขียนส่วนใหญ่จึงเสร็จสมบูรณ์ในเดือนกุมภาพันธ์ 1997

นิมิตฝ่ายวิญญาน

ทุกครั้งก่อนที่จะเริ่มกระบวนการเตรียมตัว พระผู้เป็นเจ้าของจะพูดคุยเรื่องอนาคตของดิฉัน จากนั้นกระบวนการเตรียมร่างกายก็เริ่มขึ้น ขณะที่พระองค์ให้ดิฉันดูนิมิตมากมาย ทั้งมหาสมุทร แม่น้ำ ภูเขาที่ลุกเป็นไฟ เหมือนทองคำ โลกทั้งใบ ดึกทั้งหมดบนโลก หิมะ โบสถ์ น้ำตก ซึ่งพระองค์เองก็อยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น

นอกจากนั้น พระองค์ยังให้นิมิตที่เป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติและทางฝ่ายวิญญานอีกหลายอย่าง นิมิตแต่ละอย่างจะปรากฏให้ดิฉันเห็นเข้าไปมา พระองค์ยังให้ดิฉันเห็นลูกเห็บขนาดใหญ่เท่าประตูครึ่งบานตกลงมาจากท้องฟ้า นิมิตนี้มาในรูปแบบความฝัน ดิฉันไม่มีวันลืมทุกสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของให้ดู

ในความจริง นิมิตต่างๆ มีจำนวนมากและหลากหลายจนนับไม่ถ้วน พระองค์จะพากายสวรรค์ของดิฉันไปยังมหาสมุทร และพระองค์ก็อุ้มดิฉันแล้วเดินไปด้วยกันบนมหาสมุทร นับว่าเป็นความยินดีที่ดิฉันได้รับ เราเดินไปคุยไปกับพระองค์บนผิวน้ำ! หลายครั้งดิฉันจะตอบสนองด้วยเสียงหัวเราะ

การไปเยือนชายฝั่งทะเลเช่นนี้ตื่นเต้นมาก ดูราวกับดิฉันกลับมาเป็นเด็กอีกครั้ง พระองค์กับดิฉันได้วิ่งแข่งกัน เพื่อจะคว้าใคร่วิ่งเร็วที่สุด ประสบการณ์ที่น่าอัศจรรย์ใจเหล่านี้ได้เกิดขึ้นเพียงเพราะว่า พระองค์ได้เปลี่ยนแปลงร่างกายของดิฉันทางกระบวนการจัดเตรียมร่างกาย เพื่อเตรียมดิฉันสำหรับงานรับใช้ที่พระองค์เรียกให้มาทำ

การเฝ้าน้อยอย่างไม่ขาดสาย

ในระหว่างการเฝ้านเพื่อการเตรียมแต่ละครั้ง การเฝ้าของพระผู้เป็นเจ้าของจะแรงมากจนง่วงและเหนื่อยมาก อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะเหนื่อยแค่ไหน ดิฉันจะถ่มใจต่อหน้าพระองค์ และยอมให้พระองค์ทำงานในดิฉัน

มีอยู่สองครั้งขณะที่พระองค์ทำงานนี้อยู่ ดิฉันเผลอหลับไปสักชั่วโมงหรือนานกว่านั้น แต่ในทันทีที่ตื่นขึ้น ร่างกายของดิฉันก็สั่นขึ้นมาอีกจึงต้องเริ่มงานทั้งหมดอีกครั้ง พระองค์ไม่ได้สนใจที่จะให้ดิฉันเรียนรู้วิธีที่ง่าย ดิฉันเชื่อว่างานนี้ถูกออกแบบมาอย่างพิเศษ เพื่อให้เห็นว่างานที่พระองค์เรียกให้ทำจะเป็นงานที่ท้าทายมาก

ดิฉันยังสังเกตได้อีกว่า สิ่งใดก็ตามที่พระองค์เริ่มต้นไว้พระองค์จะทำจนสำเร็จ เมื่อรู้เช่นนี้ ดิฉันจึงไม่อยากจะเผลอหลับ แต่การตื่นตลอดเวลาเป็นเรื่องที่ยากมาก

บางครั้งในช่วงหัวค่ำ พระองค์จะทำงานกับดิฉันสองสามชั่วโมง จากนั้นดิฉันก็จะหลับ

แล้วพระองค์จะปลุกอีกครั้งตอนตีสองหรือตีสาม เพื่อทำงานกับดินอีกสองถึงสามชั่วโมง คืนไหนที่ดินพบเหตุการณ์แบบนี้ วันรุ่งขึ้นดินจะเหนียวมากจนหน้าบวมเพราะนอนไม่พอ

ในเวลานี้ ดินรู้สึกทราบดีว่า พระองค์กำลังรีบเร่งที่จะทำให้งานการเตรียมนี้สำเร็จโดยเร็ว อันที่จริงแล้ว พระองค์บอกดินอยู่เสมอว่า "มีเวลาไม่มาก" ดินเชื่อว่านี่คงเป็นเหตุผลที่พระองค์ใช้เวลาอยู่กับดินหลายๆ ชั่วโมงในแต่ละคืน พระองค์กำลังเตรียมดินสำหรับสิ่งที่เราทุกคนจะต้องเผชิญในช่วงสิ้นสุดของยุค

น้ำมันสำหรับเจิม

งานนี้เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมร่างกายของดินสำหรับพันธกิจที่พระเจ้าได้เรียกให้มาทำ ซึ่งได้รวมไปถึงหน้า มือ ศีรษะ เท้า และหลังของดิน พระองค์ใช้มือของดินสัมผัสไปตามส่วนต่างๆ ของร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าหลายๆ รอบ จากนั้น ดินจะเอามือทั้งสองดูไปทั่วร่างกายเหมือนล้างคราบสกปรกออกไป แล้วนำมือมาถูกันราวกับว่าล้างความสกปรกออกไปจากมือ ทั้งหมดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ทรงนำดิน

ดินไม่สามารถบังคับมือหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายได้เลย ในขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำงานที่มีการเจิมของพระองค์บนดิน อย่างไรก็ตาม ผลที่เกิดขึ้นจากทั้งหมดนี้ คือ ร่างกายดินได้รับกำลังเหนือธรรมชาติอย่างแท้จริง ขณะที่ดินอธิษฐานเพื่อผู้อื่นและวางมือบนพวกเขา มือของดินจะปิดขึ้นปิดลงไปบนศีรษะหรือบ่าของพวกเขาหลายครั้ง อันเนื่องมาจากฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ไหลผ่านดิน เวลาที่ดินได้รับการเจิมไม่มีใครจับมือของดินไว้ได้ เพราะมือทั้งสองจะเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในบางคืนพระผู้เป็นเจ้าได้มาเทน้ำมันบนดิน น้ำมันที่มีคุณค่าล้ำเลิศนี้อยู่ในภาชนะทรงรี ที่ดูเหมือนขวดน้ำหอมขนาดเล็ก แต่ละขวดมีหลายหลากสี พระองค์เทน้ำมันลงบนตัวดินตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และบนแผ่นหลังด้วยเช่นกัน

ดินจดบันทึกประสบการณ์พิเศษนี้ในบันทึกประจำวัน พบว่าพระองค์ได้เทน้ำมันเจิมลงบนดินทั้งหมดแปดสิบห้าขวด ทุกขวดที่พระองค์ใช้จะมีจุกปิดอยู่ ยกเว้นขวดสุดท้าย

ก่อนที่จะถูกอาบด้วยน้ำมันเจิมแต่ละครั้ง นิมิตเพลงที่ไม่ธรรมดาจะปรากฏขึ้น และดินจะเห็นพระผู้เป็นเจ้าชัดเจนมากขึ้นกว่าเดิม แต่ครั้งที่พระองค์ได้เทน้ำมันลงบนดิน พระองค์บอกให้ดินจำสีของขวดเพื่อจดบันทึกไว้ บางครั้งยากมากที่จะบอกสีอย่างถูกต้อง

แล้วพระองค์จะบอกดิฉันว่าเป็นสีอะไร สีแต่ละสีจะมีความสำคัญกับพระองค์เป็นพิเศษ

พระองค์รู้ความคิดของดิฉันทั้งหมด ทำให้พระองค์รู้ว่าดิฉันมีปัญหาในการจำแนกสีของขวดต่างๆ ในบางคืนพระองค์จะเทจากขวดที่แตกต่างกัน แต่ละขวดมีสีที่จำเพาะ บางขวดมีสีเดียว และบางขวดมีสีที่หลายหลากสี แต่ละสีมีความสวยงามที่แตกต่างกัน

ขณะที่พระองค์เทน้ำมันสำหรับเจิมลงบนร่างกายของดิฉัน ตัวดิฉันจะสั่นกระตุกเหงื่อออก และรู้สึกร้อนอย่างรุนแรง เสียงกรวญครางลึกจากภายในวิญญาณจะดังมากขึ้น และดิฉันจะหายใจแทบไม่ออก สิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องประมาณสิบนาที แล้วได้พักห้านาทีหรือกว่านั้น

ต่อมา เสียงเพลงที่พิเศษดังออกมาก่อนที่พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันจะเข้ามาใกล้ดิฉัน พร้อมกับน้ำมันอีกขวด อย่างที่ได้กล่าวไปแล้วว่า ในบางคืนพระองค์จะเทจากขวดน้ำมันเจิมขวดที่แตกต่างกัน บางคืนพระองค์อาจจะเทจากขวดๆ เดียว ตั้งแต่นั้นดิฉันเรียนรู้ว่าเลขเจ็ดเป็นเลขของความสมบูรณ์แบบและความครบถ้วน

เมื่อพระองค์พูดว่า "เราจะเทน้ำมันนี้ลงบนแผ่นหลังของเจ้า" ร่างกายของดิฉันจะตอบสนองโดยนอนคว่ำตัวลงภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระองค์พูดว่า "น้ำมันนี้สำหรับมือของเจ้า" ร่างกายของดิฉันจะตะแคงในทิศทางที่พระองค์ยืนอยู่ แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะให้ดิฉันยื่นมือทั้งสองข้างออกไปตามคำสั่งของพระองค์

หลายครั้งพระองค์จะสัมผัสมือทั้งสองของดิฉันด้วยมือที่ร้อนเป็นไฟของพระองค์ การสัมผัสเหล่านี้เป็นประสบการณ์ที่ทำให้ดิฉันรู้สึกได้ถึงความร้อนจากการสถิตของพระองค์ ดิฉันจึงได้ร้องไห้ด้วยฤทธิ์อำนาจและไฟของพระเจ้ารุนแรงมากในเวลานี้ จนเสียงของดิฉันเริ่มแหบแห้งและพูดไม่ออก

เพลงของพระวิญญาณ

ในบางคืน ภายใต้การเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ดิฉันร้องเพลงได้ยาวนานถึงสามชั่วโมง เพลงเหล่านี้เป็นเพลงของพระวิญญาณ ประพันธ์และควบคุมเพลงโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงให้การหนุนใจและบันดาลใจเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากร้องเพลงทั้งคืน ในวันรุ่งขึ้นเสียงของดิฉันก็ไม่แหบแห้งอย่างที่น่าจะเป็น ไม่เหมือนตอนที่ร้องโดยไม่มีการนำของพระองค์ เช่นเดียวกับร่างกายดิฉัน หลังจากທີ່พระองค์ทำงานในร่างกายของดิฉันทั้งคืน ดิฉันยังรู้สึกเหมือนปกติเว้นแต่บางครั้งมีอาการอ่อนเพลียบ้าง

บางคืนขณะที่พระองค์ทำงานโดยเคลื่อนไหวร่างกายและมือของดิฉัน ร่างกายดิฉันจะเป็นสั่นและเย็นเฉียบ ในที่แรกดิฉันทั้งกลัวและประหลาดใจ แต่การสถิตของพระองค์ขจัดความกลัวออกไปเสมอ พระองค์พูดว่า "เราอยู่เคียงข้างเจ้า ไม่ต้องกลัวอะไรเลย" จะมีบางครั้งที่ร่างกายจะล่องหนขณะที่ดิฉันได้รับการจัดเตรียมจากพระองค์

กระบวนการจัดเตรียมร่างกายส่วนใหญ่จะอยู่ที่มือ ดา หน้า และศีรษะ บางครั้งพระองค์จะจัดร่างกายดิฉันให้เป็นรูปกางเขน และพระองค์จะระบายลมหายใจของพระองค์เข้าไปในปากและโพรงจมูกของดิฉัน มีบางครั้งที่พระองค์ยิงเปลวไฟจากดาของพระองค์เข้าไปในตาของดิฉัน ในกระบวนการของการอวยพรที่พิเศษเหล่านี้ จะมีการเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่แรงมากอยู่บ่อยครั้ง จนดิฉันสงสัยว่ากำลังจะตาย ดิฉันจะตอบสนองด้วยเสียงครวญครางเล็กๆ จากข้างในและน้ำตาจะนองหน้า

ในบางช่วงของการทำงาน พระผู้เป็นเจ้าจะยกร่างกายของดิฉันขึ้นและวางลง ร่างกายดิฉันจะเชื่อมพลังอำนาจของพระองค์โดยการขึ้นขึ้น และพลิกตัวกลับ

อย่างที่เคยบอก นิमितแบบเหนือธรรมชาติจะทำงานควบคู่ไปกับการเตรียมร่างกาย ครั้งหนึ่งพระองค์ให้เห็นภูเขาสูงหนึ่ง ในที่แรกภูเขานี้ก็ดูปกติธรรมดา แต่ในเวลาต่อมา ก็กลายเป็นไฟ ภูเขาทั้งลูกกลายเป็นไฟและเริ่มสว่างเหมือนแสงของดวงอาทิตย์ ดิฉันสังเกตเห็นพระผู้เป็นเจ้าอยู่ท่ามกลางแสงอาทิตย์ และร่างกายของพระองค์แสดงเป็นรูปของกางเขน

ภายใต้การนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ร่างกายของดิฉันถูกจัดให้เป็นรูปกางเขนด้วยเช่นกัน ในความเป็นจริงร่างกายถูกดึงอย่างรุนแรง จนรู้สึกเจ็บปวดอย่างที่สุด ร่างกายส่วนที่เป็นแขนขาแต่ละข้างถูกเหยียดออกเป็นเวลาอย่างน้อยสิบนาที ดิฉันคิดว่าพระองค์กำลังทำโทษจึงร้องไห้ตลอดประสบการณ์ที่น่าจดจำนี้

กระบวนการจัดเตรียมร่างกายแต่ละแบบและนิमितเหนือธรรมชาติก็มีอย่างต่อเนื่องอยู่หลายวัน จากนั้นเมื่อพระองค์พร้อมที่จะเดินทางต่อไป กระบวนการก็จะเปลี่ยนหน้าที่และความสำคัญ ปกติขั้นตอนการเตรียมแต่ละแบบจะกินเวลาสามถึงห้าวัน เมื่อใกล้เสร็จสมบูรณ์พระองค์ต้องย้อนกลับไปทำทุกสิ่งที่ได้ทำให้ดิฉันไปแล้ว บ่อยครั้งที่พระองค์ต้องยกร่างกายของดิฉันขึ้นๆ ลงๆ ถึงสี่สิบเก้าครั้งในหนึ่งคืน

เมื่อพระองค์เสร็จงานแต่ละขั้นตอน ดิฉันรู้สึกถึงการสถิตของพระผู้เป็นเจ้าอย่างใกล้ชิด บางคืนพระองค์เพียงแค่มองดิฉันด้วยน้ำมันที่ล้ำค่าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการเย็บของพระองค์ทำให้ดิฉันเหงื่อออกเพราะความร้อนและวิญญาณของดิฉันก็จะ

คร่ำครวญโดยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิที่ท่วมท้น จนบางครั้ง คิฉินรู้สึกราวกับว่าเสียสติไปแล้ว

คืนก่อนวันคริสต์มาส

เมื่อพระผู้เป็นเจ้ามาหาคิฉิน พระองค์จะสวมเสื้อคลุมสีขาว แต่คืนก่อนวันคริสต์มาส นับจากปี 1996 จนถึงปี 2002 พระองค์ได้สวมชุดเสื้อคลุมและมงกุฎที่งดงามมาก มงกุฎนั้นทำด้วยทองคำและประดับด้วยอัญมณีสีรุ้งครบทุกชนิด เสื้อคลุมของพระองค์ เป็นสีแดงเข้มขลิบทอง

"พระองค์คะ เหตุไรพระองค์จึงสวมเสื้อคลุมและมงกุฎที่งดงามอย่างนี้" คิฉินถาม

"ลูกเอ๋ย นี่เป็นวันเกิดของเรา" พระองค์ตอบพร้อมกับรอยยิ้ม

เมื่อไหร่ที่พระองค์ส่งยิ้มให้ คิฉินจะยิ้มตอบโดยอัตโนมัติจนหุบปากไม่ลง ถึงแม้ว่าต้องการ แม้คิฉินจะไม่เห็นหน้าของพระองค์ แต่สามารถบอกได้ว่าเมื่อไรพระองค์มีความสุข เศร้า หรือโกรธ

ในโอกาสที่ต่างกันทั้งสี่สิบแปดครั้งนี้ พระผู้เป็นเจ้าได้สวมชุดเสื้อคลุมขาวและมงกุฎทองคำ ในช่วงเวลานี้ดูเหมือนว่าพระองค์จะมีความสุขเป็นพิเศษ พระองค์จะสวมเสื้อผ้าที่ตระการตาเหล่านี้ในเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง รวมทั้งทุกครั้งที่เมื่อวาระของกระบวนการทางกายภาพของคิฉินได้เสร็จสิ้นลง

เมื่อคิฉินมีข้อสงสัยในใจว่า เหตุไรพระองค์จึงต้องแต่งตัวเต็มยศขนาดนั้น พระองค์จะพูดว่า "ลูกเอ๋ย เรากำลังเฉลิมฉลองอยู่" หัวใจและร่างกายของคิฉินตอบสนองกับความปรารถนาในการเฉลิมฉลองของพระองค์ด้วยมือที่เต้นรำ และวิญญูณของคิฉินก็จะตอบสนองด้วยนิมิตเสียงที่พิเศษของคิฉิน และด้วยเพลงฝ่ายวิญญูณของสวรรค์

บุญแจกทองคำ

หลายเดือนต่อมา หลังจากงานที่พิเศษนี้ พระผู้เป็นเจ้าได้ให้บุญแจกทองคำเล็กๆ ดอกหนึ่งกับคิฉิน คิฉินร้องไห้ด้วยความซาบซึ้งสุดใจด้วยใจถ่อม ขณะที่ได้รับของขวัญอันล้ำค่านี้จากองค์เจ้านาย ร่างกายก็สั่นและกระตุกอย่างควบคุมไม่ได้ และพระองค์ก็ยกร่างกายของคิฉินขึ้นๆ ลงๆ คิฉินได้รับการเจิมด้วยไฟจากสวรรค์ ร่างกายของคิฉินแน่นิ่งภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญูณบริสุทธิ

เมื่อทั้งหมดนี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว คิฉินได้พักหลายวัน แล้วพระองค์ได้มาปรากฏอีกครั้ง และเริ่มพูดคุยกับคิฉิน เป็นเวลาหลายคืนที่พระองค์เจิมคิฉินอย่างปกติ การเจิมแต่ละครั้ง

ใช้เวลาสิบห้า นาที ค่อยจากนั้นดิฉันจะพักประมาณห้า นาที ทำช้าอยู่เช่นนี้เรื่อย ๆ อย่างน้อยเจ็ด ครั้งในแต่ละคืน ทุกครั้งดิฉันจะล้มตัวลงนอนและครางเหมือนคนเป็นไข้ และดูราวกับว่าดิฉันจะหมดสติไป

การตรึง

หลังจากการเจ็บในลักษณะนี้หลายๆ คืนได้ผ่านพ้นไป พระองค์ให้ดิฉันดูร่างกายที่ถูกตรึงของพระองค์ และให้ดิฉันระลึกถึงสิ่งทั้งหมดที่พระองค์ทำให้ดิฉัน ก่อนหน้านี้นี้ พระองค์บอกดิฉันว่า ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้นเพราะพระองค์จะอยู่กับดิฉัน แต่พระองค์ก็เตือนล่วงหน้าว่า การงานขั้นต่อไปจะยากและลำบากมากกับร่างกายของดิฉัน เพราะจะได้ประสบพลังฤทธิ์อำนาจที่แรงมากกว่าที่เคยประสบมา

เมื่อดิฉันเห็นร่างกายที่ถูกตรึงของพระองค์ ยังมีเลือดไหลเป็นทางลงมาตามใบหน้า และร่างกาย มงกุฎหนามอยู่บนศีรษะของพระองค์ ดิฉันสังเกตได้ว่าร่างกายของพระองค์ทั้งใหญ่และกำยำ ผิวสีน้ำตาล ผมสีเข้มหยิกเป็นลอน ร่างกายที่ดำส้นของพระองค์นั้นเงามันไปด้วยเหงื่อ

สายตาของพระองค์มองดูแล้วสดใสและมีชีวิตชีวา แม้ว่าร่างกายของพระองค์จะเลอะและปกคลุมไปด้วยเลือด พระองค์ก็ยังดูสง่างาม และจะไม่มีวันลืมเหตุการณ์นี้ พระองค์ได้ยืนอยู่ต่อหน้าดิฉันด้วยมือที่เหยียดออกเป็นรูปกางเขน แล้วร่างกายดิฉันก็ตอบสนองโดยการเหยียดแขนออกอย่างที่เคยทำ กางเป็นรูปกางเขนเช่นกัน

พลังอำนาจของพระองค์นั้นแรงมากจนดิฉันคิดว่าตัวเองจะตาย เป็นประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณที่น่าตื่นตะลึงมากที่สุดเท่าที่ดิฉันเคยมีมา รู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออกจนต้องร้องให้ตลอดเวลา ดิฉันทั้งสั่นและปลาบปลื้ม ในความปลาบปลื้มที่เต็มล้นจนอยากตายแทนพระองค์ในทันที

ดิฉันบอกไม่ได้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แต่คงจะนานมากเพราะแขนที่เหยียดออกไปจนสุดเจ็บปวดอย่างมาก เมื่อสิ้นสุดนิมิตการตรึงของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า "งานครั้งนี้เป็นงานที่ยากที่สุดในบรรดาทั้งหมด" ในคืนต่อไป พระองค์ให้พลังดิฉันด้วยการเจ็บที่มีฤทธิ์อำนาจ จนร่างกายของดิฉันถูกยกขึ้นยกลงถึงเจ็ดครั้ง และตามมาด้วยการเจ็บที่แตกต่างอีกหลายอย่าง จากนั้นจึงได้พักเป็นเวลาสิบวัน

ประสบการณ์นี้มีผลอย่างลึกซึ้ง เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ชีวิตของดิฉันเปลี่ยน และเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เข้าใจแม้เพียงเสี้ยวเล็กๆ ในสิ่งที่พระองค์ต้องประสบบนไม้กางเขนเพื่อดิฉัน ดิฉันเองก็ได้ประสบกับความเจ็บปวดอย่างพระองค์ในส่วนที่เล็ก

น้อย ดิฉันร้องไห้ด้วยความระทมทุกข์ในจิต ซึ่งคงเป็นลักษณะเดียวกันกับสิ่งที่พระองค์ได้ประสบ

ดิฉันรู้และเข้าใจมากขึ้นกว่าเดิมว่าพระองค์ได้เผชิญกับความน่าสยดสยองเพื่อดิฉัน ทำให้ดิฉันสามารถมีชีวิตได้และไม่พินาศ ข้อพระคัมภีร์ที่ประกาศก้องถึงความรอดนั้นมีความหมายมากสำหรับดิฉัน "เพราะว่าพระเจ้ารักโลกมาก จนได้ให้พระบุตรคนเดียวของพระองค์เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรของพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์" (ยอห์น 3:16) ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่รักษาจิตของดิฉันให้ได้รับความรอด

การปลดปล่อยของร่างกายดิฉัน

หลังจากได้พักสัปดาห์ พระผู้เป็นเจ้าเริ่มทำงานกับร่างกายดิฉันในหลายรูปแบบ รวบรวมว่าพระองค์กำลังปลดปล่อยความสามารถที่อยู่ภายในร่างกายดิฉัน ตัวอย่างเช่น พระองค์จะขกร่างกายของดิฉันจากท่านอนคว่ำให้อยู่ในท่านั่ง และพระองค์จะให้ลุกขึ้นจากเตียงและให้ยืนบนพื้น การงานทั้งหมดนี้ทำภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่กำลังของดิฉัน

กระบวนการจัดเตรียมร่างกายที่ไม่ปกตินี้ทำให้ดิฉันรู้สึกเหนื่อยมาก เพราะพระองค์ทำให้ร่างกายของดิฉันลุกขึ้นและคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ช่วงละเจ็ดครั้งซ้ำแล้วซ้ำอีก ดิฉันจะร้องไห้ตลอดเวลา เพราะสิ่งที่พระองค์ทำในชีวิตของดิฉัน สร้างความรู้สึกปีติยินดีอย่างท่วมท้น และเป็นความสุภาพอ่อนโยนที่มีให้กับดิฉัน

ในบางเวลา ดิฉันรู้สึกเหนื่อยมากจนแทบยืนไม่ไหว ขั้นตอนการเตรียมของพระองค์ ในขณะที่ดิฉันนอนจะรู้สึกสบายกว่ามาก ในหลายๆ คืน ดิฉันจะถูกกำหนดให้ยืนเป็นเวลาสองชั่วโมง กระบวนการจัดเตรียมร่างกาย จะเกี่ยวข้องกับทุกส่วนของร่างกาย และจะทำซ้ำๆ กันเจ็ดครั้ง

พระองค์ได้ "ปลดปล่อย" ส่วนต่างๆ ของร่างกาย ที่จำเป็นต่อการเตรียมของพระองค์ถึงสามสิบสามครั้ง บางส่วนของ "ร่างกายที่ถูกปล่อย" จำเป็นต้องถูก "ปลด" ถึงเจ็ดครั้งในแต่ละช่วงเวลา ตัวอย่างเช่น เมื่อพระองค์ปลดปล่อยมือของดิฉัน มันจะสั่นมาก จนดิฉันรู้สึกกลัว และ เมื่อพระองค์ปลดปล่อยดวงตาของดิฉัน ตาทั้งสองข้างก็ร้อนอย่างมากจนต้องหลับตาให้สนิทอย่างน้อยห้านาที

พระผู้เป็นเจ้าจะบอกดิฉันล่วงหน้าเสมอว่า พระองค์จะปลดปล่อยส่วนไหนของร่างกายต่อไป ร่างกายแต่ละส่วนจะมีปฏิกริยาพิเศษต่อการปลดปล่อยแบบเฉพาะตัว อย่างที่

ดิฉันได้กล่าวไปแล้วว่า พระองค์ปลดล็อกมือของดิฉันเจ็ดครั้ง และกับใบหน้าและศีรษะของดิฉันก็เจ็ดครั้งเช่นกัน ส่วนการปลดล็อกทั้งหมดอีกสามสิบสามครั้งที่ยังคงเหลือเป็นของร่างกายส่วนอื่นๆ

ในแต่ละครั้งที่พระผู้เป็นเจ้าเทน้ำมนต์สำหรับเจิมลงบนดิฉันหรือปลดล็อกส่วนต่างๆ ของร่างกายดิฉัน ร่างกายดิฉันจะตอบสนองด้วยการสั่นอย่างรุนแรง การกระตุก ความร้อนที่ร้อนแรง เสียงกรวญคราง และจะมีพลังอำนาจเหนือธรรมชาติที่ทำให้ร่างกายของดิฉันถูกยกขึ้น การงานที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ทำให้เส้นเอ็นและกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ของร่างกายกระชับตัวขึ้น และดูราวกับว่าร่างกายของดิฉันพยายามที่จะดึงตัวเองเข้าหากัน ตอนที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เสียงของดิฉันบ่งบอกถึงความกลัวและหายใจแทบไม่ออก แต่ก่อนที่จะสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น เสียงฝ่ายวิญญาณเหนือธรรมชาติได้ออกมาจากส่วนลึกภายในดิฉัน

เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเสร็จสิ้นระยะของกระบวนการจัดเตรียมร่างกายนี้ พระองค์ได้ให้กุญแจทองคำอันใหญ่กับดิฉัน ดิฉันไม่เคยเห็นกุญแจที่ใหญ่ขนาดนี้มาก่อน ดิฉันเชื่อว่ากุญแจดอกนี้เป็นสัญลักษณ์ของการที่พระองค์ปลดล็อกทุกพื้นที่ของชีวิตดิฉัน เพื่อที่พระองค์จะสามารถใช้ดิฉันเพื่อสิริเกียรติของพระองค์ได้

ลูกและแม่กุญแจดอกสุดท้าย

คืนวันที่ 11 พฤศจิกายน 1997 พระผู้เป็นเจ้าทำงานกับดิฉันเป็นเวลาประมาณสองชั่วโมงครึ่ง ซึ่งสั้นกว่าปกติ เวลาทั้งหมดนี้ใช้ไปในการทำงานผ่านมือของดิฉันโดยเฉพาะ ขณะที่พระองค์ทำการงานอยู่นั้น มือของดิฉันสั่นอย่างมีพลังในหลายทิศทาง ปฏิภาณนี้ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

ดิฉันตกใจกลัวมากในครั้งนี้ เพราะมือของดิฉันไม่เคยสั่นถึงขนาดนี้มาก่อน และยังสั่นซ้ำๆ กันอยู่ถึงเจ็ดครั้ง เมื่อพระองค์เสร็จงานที่ทำผ่านมือของดิฉันแล้ว มีเสียงที่ไม่ธรรมดาเกิดขึ้น และพระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันเห็นลูกกุญแจและแม่กุญแจ

ความจริงก็คือ พระองค์ได้ปลดล็อกส่วนต่างๆ ของร่างกายดิฉันสำหรับงานรับใช้ของพระองค์ ลูกและแม่กุญแจดอกสุดท้ายนี้ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา พระองค์บอกดิฉันว่ากุญแจดอกนี้จะไขทั้งร่างกายของดิฉัน ขณะที่ใส่กุญแจเข้าในแม่กุญแจ ดิฉันเห็นกุญแจถูกเปิดออก ร่างกายของดิฉันถูกยกขึ้นขณะที่สั่นไปพร้อมกับการกระตุก เหนือก็ไหลออกมาอย่างมากมาย ต่อจากนั้นมือของดิฉันก็จะเริ่มสั่นอย่างรุนแรงอีกครั้ง แล้วจึงได้

แสดงลักษณะเหมือนรูปกางเขนเจ็ดครั้งในเวลาที่แตกต่างกัน

จากนั้นพระผู้เป็นเจ้าได้พูดกับศิณว่า

"ลูกสาวของเรา เราพึงพอใจมากกับกระบวนการจัดเตรียมร่างกายทั้งหมดในชีวิตของเจ้า บัดนี้ เจ้าพร้อมแล้วสำหรับโลก เนื่องมาจากการเชื่อฟังและความเชื่อของเจ้า เราจึงสามารถทำงานนี้ได้อย่างสมบูรณ์และครบถ้วน ขอขอบคุณสำหรับความอดทนของเจ้า"

พระผู้เป็นเจ้าได้บอกศิณบ่อยครั้งว่า กระบวนการทางกายภาพที่พระองค์ได้ทำกับศิณเป็นส่วนที่ยากที่สุด ถ้าปราศจากฤทธิ์อำนาจในการรักษาของพระองค์แล้ว ศิณจะไม่สามารถทนได้ หลังจากสี่ชั่วโมงของการทำงานอย่างต่อเนื่องของพระองค์ ร่างกายของศิณรู้สึกเหนื่อย และยังสงสัยว่าจะสามารถทนต่อไปได้แค่ไหน

พระผู้เป็นเจ้าอธิบายว่า "เป็นเพราะการเจ็บ นึ่งชั่วโมงของกระบวนการจัดเตรียมร่างกายที่เจ้าได้ประสบจะเหนื่อยยิ่งกว่าการทำงานแปดชั่วโมงในตอนกลางวัน"

ศิณรู้ว่าสิ่งนี้เป็นจริง เพราะเมื่อสิ้นสุดการงานในแต่ละระยะ ศิณจะรู้สึกมึนงงและอ่อนเพลียเป็นเวลานาน ศิณต้องหาเวลานอนพักผ่อนให้เพียงพอ

นิมิตที่มาจากไฟ

วันที่ 6 ธันวาคม 1997 หลังจากอธิษฐานในตอนกลางคืนและตอนเช้า พระผู้เป็นเจ้าเริ่มทำงานกับศิณในวิธีที่ต่างกันออกไป พระองค์จะให้ศิณดูนิมิตอันใหม่ที่มาพร้อมกับนิมิตเสียงเหนือธรรมชาติ ศิณสามารถเห็นทั้งโลกถูกห่อหุ้มด้วยท้องฟ้าที่สดใส ต่อมาทัศนียภาพเปลี่ยนไปเป็นท้องฟ้าที่มีเมฆหนาปกคลุม เมื่อเมฆเริ่มแยกตัวออกจากกัน ไฟก็ตกจากท้องฟ้าเหมือนห่าฝน โลกทั้งใบถูกเป็นไฟ ต่อมาไฟได้เปลี่ยนเป็นหิมะ จากนั้นทั่วทั้งโลกถูกปกคลุมด้วยหิมะหนาเหมือนคลุมด้วยผ้าห่มหนาๆ สีขาวๆ

นิมิตอันที่สองได้ปรากฏขึ้น ซึ่งมาพร้อมกับนิมิตเสียงที่มีพลัง ครั้งนี้พระองค์ให้ศิณดูโลกทั้งใบอีกครั้ง เมฆดำได้ปกคลุมทั่วท้องฟ้า จากนั้นเริ่มเกิดพายุฝน ไฟได้ผ่าลงมาทำลายหลายๆ เมืองจนพินาศ ศิณสามารถเห็นอาคารต่างๆ ที่อยู่ภายในเมืองเหล่านี้พังทลาย

เมื่อพระผู้เป็นเจ้าบอกศิณว่า ทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นจริงในช่วงเวลานั้น ศิณจึงร้องเสียงดังออกมาและร้องไห้

"เราจะทำลายเมืองต่างๆ หลายเมืองด้วยน้ำท่วม พายุหมุน และแผ่นดินไหว เพื่อให้พลเมืองโลกรู้ว่าเราเป็นพระเจ้า และที่พวกเขาจำเป็นต้องเตรียมให้พร้อมสำหรับการกลับมาของเรา คนจำนวนมากจะทนทุกข์ทรมาน หลายคนจะหย่าร้าง หัวใจหลายคน

จะแตกสลายให้กับผู้ที่เป็นที่รักของพวกเขา และหลายคนจะต้องตาย รวมถึงคริสเตียนจำนวนมากด้วย เจ้าต้องบันทึกนิมิตเหล่านี้เข้าไปในหนังสือของเจ้า ลูกสาวของเรา"

พระองค์ให้ฉันดูนิมิตที่คล้ายกันอีกนับไม่ถ้วน และพระองค์ได้บอกฉันว่า ถึงเวลาแล้วที่ต้องเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของพระองค์

ผู้เผยถ้อยคำหญิงในช่วงสิ้นยุค

และพระองค์จะให้บางคนเป็น..ผู้เผยถ้อยคำ...
เพื่อเตรียมคริสตชนสำหรับงานของการรับใช้
เพื่อกายของพระคริสต์จะได้รับการเสริมกำลัง

เอเฟซัส 4: 11 - 12

ก่อนที่การสถิตของพระเจ้าจะเข้ามาใกล้ เสียงกรวญครางจากส่วนลึกในวิญญาณของ
จิตเริ่มขึ้น โดยปราศจากคำพูดใดๆ ทำให้จิตสื่อสารกับพระองค์ได้จากหัวใจจิตถึง
หัวใจพระองค์ โดยปราศจากเสียงและความคิด บางทีเราก็กระซิบให้กัน

พระเจ้าเป็นเจ้าอธิบายนว่า การสื่อสารแบบใจถึงใจ เป็นสัมพันธภาพที่สำคัญมากที่สุด
เพราะการสื่อสารอย่างนี้ขาดไม่ได้สิ่งที่เราพูดกัน ในแต่ละช่วงของกระบวนการ
การจัดเตรียมร่างกาย จิตไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ด้วยเสียงของจิตโดยตรง แต่
สื่อสารด้วยหัวใจ

"ลูกสาวของเรา เจ้าคือผู้เผยถ้อยคำหญิงในช่วงสิ้นยุค" พระองค์กล่าว "และเจ้าเป็นข้อ
พิสูจน์ที่มีชีวิตของถ้อยคำและคำเผยของเรา"

พระองค์อธิบายต่อไปอีกว่า ด้วยเหตุผลนี้เองที่พระองค์ได้ให้จิตเห็นบรรดานักเขียน
พร้อมกับสมุดบันทึกของพวกเขาในห้องพระโรงของพระองค์เมื่อคราวที่ได้ไปสวรรค์กับ
พระองค์ พระองค์บอกว่าหลายคนไม่เชื่อถ้อยคำและคำเผยของพระองค์ และพระองค์
ยังพูดอีกว่า แม้กระทั่งคริสเตียนบางคนก็ไม่เชื่อเช่นกัน บัดนี้จิตรู้แล้วว่าทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่พระองค์ให้จิตมีส่วนร่วมได้รับรู้เป็นการยืนยันถ้อยคำที่อยู่ในพระคัมภีร์ของพระองค์
และคำเผยที่พระองค์ให้แก่จิตเป็นเสียงสะท้อนถ้อยคำของพระองค์

ความปิติยินดีอย่างล้นเหลือ

ในเวลานี้การที่พระเจ้าที่คริสตจักร จิตรู้สึกปิติยินดีอย่างที่สุดจนไม่สามารถหา

คำที่เหมาะสมมาพรรณนาได้ มันช่างเต็มล้นจนดิฉันไม่ได้ให้ความสนใจแก่คนรอบข้าง หลังจากได้รับนิมิตที่มาจากสวรรค์ ดิฉันจะจดจ่ออยู่เฉพาะการสถิตของพระองค์เท่านั้น ดิฉันสามารถเห็นพระองค์ข้างหน้าโบสถ์ และพระองค์ดูจะมีความสุขมากเสมอ

ดิฉันไม่สนใจว่าคนอื่นๆ จะคิดอย่างไรกับดิฉัน เพราะการไปโบสถ์ก็เพื่อให้พระเจ้าพอใจเพียงผู้เดียวไม่ใช่เพื่อคนอื่น ดิฉันเรียนรู้ว่าไม่ว่าใครก็ตามก็ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอใจได้ ถ้าคนนั้นมัวแต่กังวลว่าใครจะคิดอย่างไรกับเขา

หลังวันอีสเตอร์ปี 1995 บางคนเห็นว่าพฤติกรรมของดิฉันเป็นเรื่องสนุกสนาน เหตุเพราะอาการสั่นและการกระโดดโลดเต้นที่เกิดขึ้นภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม เพลงและการเต้นรำจากมิติดสวรรค์ ได้ถูกรวมอยู่ในเวลาการนมัสการทุกครั้ง ดิฉันเคยใส่ใจในสิ่งที่คนอื่นคิดกับดิฉัน แต่บัดนี้เลิกสนใจแล้ว แค่พระองค์พอใจกับการเชื่อฟังของดิฉันก็เพียงพอแล้ว ศิษยาภิบาลลาร์ แรนคอฟ เรียกดิฉันว่า "ผู้เชื่อที่ไม่เหมือนใคร" เขาพูดถูกต้องที่สุดแล้ว

การปลดปล่อยของร่างกาย และการเผยนิมิตที่มากขึ้น

หลังจากสืบทอดเดือนของกระบวนการจัดเตรียมร่างกาย ดิฉันได้พักสี่สัปดาห์ ดิฉันคิดว่า พระองค์คงจะเริ่มใช้ดิฉัน แต่พระองค์เพียงแค่มารับทุกเช้าระหว่างสี่หนึ่งถึงสี่สอง และพูดคุยประมาณหนึ่งชั่วโมง เป็นอย่างนี้แปดครั้งในแต่ละโอกาส จากนั้นพระองค์จะเริ่มเจิมดิฉันและทำการงานกับมือของดิฉันอย่างต่อเนื่องหลังจากอธิษฐานก่อนเข้านอนและหลังการอธิษฐานตอนเช้าในบางครั้ง

การสถิตของพระองค์มาถึงดิฉันทุกครั้งหลังการอธิษฐาน หลังจากพูดคุยกับดิฉันแล้ว พระองค์มักจะเจิมดิฉันด้วยพลังที่แรงมาก และดิฉันก็เคลื่อนไหวมืออีกครั้งอย่าง que พระองค์เคยทำมาก่อน ดิฉันยังได้เห็นนิมิตหลายอย่างที่เคยเห็นมาก่อนหน้านี้แล้ว หลังจากนั้น พระองค์ได้เริ่มทำงานในการเตรียมดิฉันในอีกหลายรูปแบบ รวมทั้งท่าเคลื่อนไหวมือ พระองค์อนุญาตให้พักเป็นระยะๆ ในระหว่างกระบวนการจัดเตรียมร่างกายนี้

การปลดปล่อยที่สามสิบสาม เป็นประสบการณ์ที่ต่างจากครั้งอื่นๆ มากทีเดียว แม่บุญเจนี้มีรูปร่างแตกต่างจากอันอื่น มันเป็นแม่และลูกบุญเจที่ใหญ่ที่สุด พระผู้เป็นเจ้าได้สวมชุดเสื้อคลุมยาวและมงกุฎทองคำ พระองค์ได้แตะมือดิฉันพร้อมพูดว่า "เจ้าได้รับการแต่งตั้งโดยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า"

คืนต่อมา พระองค์ทำให้มือทั้งสองของดิฉันหมุนไปรอบๆ ถึงเจ็ดครั้งต่างเวลากัน ในเจ็ดทิศทาง ซึ่งตามมาด้วยนิมิตเสียงที่ไม่ธรรมดา ดิฉันสังเกตเห็นชุดที่ทำด้วยทองคำ ของพระองค์ พระองค์ให้ดิฉันลูบกบอลลีเงิน และเงาวาววับเหมือนแก้ว พระองค์ถือสิ่งนี้ไว้ในมือขวาแล้วพูดว่า "ลูกของรา เข้าเป็นภาชนะที่ถูกสร้างอย่างสมบูรณ์แบบ"

ดิฉันเรียนรู้ว่าทุกครั้งที่พระองค์นำวัตถุใดๆ มาพบดิฉัน มันจะเป็นสัญลักษณ์ของบางสิ่งที่พระองค์กำลังทำในชีวิตของดิฉัน คืนหนึ่งหลังจากอธิษฐานก่อนเข้านอน พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นนิมิตที่มาจากท้องฟ้าอีกแบบหนึ่ง

ดวงจันทร์และดวงดาวส่องสว่างบนท้องฟ้า ดิฉันได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าอยู่ในลำแสงที่สว่างราวกับดวงอาทิตย์ พระองค์สวมชุดเสื้อคลุมยาวและมงกุฎทองคำ ในมือถือลูกบอลทองคำที่มีพลอยประดับโดยรอบ แล้วพระองค์ก็หย่อนลูกบอลลงมาจากสวรรค์แสงสว่างที่เจิดจ้ารายล้อมอยู่รอบพระองค์

นิมิตเสียงที่พิเศษของดิฉันดังขึ้น ดิฉันเห็นพระองค์อยู่ต่อหน้าดิฉัน พระองค์ถือลูกบอลไว้ในมือทั้งสอง จากนั้นเอามาใส่ไว้ในมือขวาพร้อมพูดว่า "เราจะเทการเจิมนี้บนศีรษะของเจ้า"

เมื่อพระองค์เปิดฝาของลูกบอล ควันได้ออกมา ตอนที่พระองค์เทลงมาบนดิฉัน ดิฉันไม่ได้รู้สึกถึงพลังอำนาจที่แรงอย่างที่เคยรู้สึกในการเจิมครั้งก่อน จากนั้นพระองค์ให้ดิฉันดูมหาสมุทรทั้งหมดและโลก พระองค์จึงพูดว่า "โลกเป็นของเจ้า"

เสาเพลิง

31 มีนาคม 1998 หลังการอธิษฐานก่อนนอน การสถิตของพระองค์ก็เข้ามาใกล้ เมื่อได้คุยกัน พระองค์ได้บอกว่า "เราต้องให้เจ้าดูสิ่งนี้" ดาของดิฉันปิดสนิทนิมิตเสียงได้ดังขึ้น ร่างกายดิฉันเต็มไปด้วยพลังอำนาจฝ่ายวิญญาณและเห็นทั้งท้องฟ้าถูกเป็นไฟ

ดิฉันพักอยู่ไม่กี่นาที แล้วดาก็ปิดสนิทอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ได้เห็นเสาเพลิงขนาดมหึมาลงมาจากท้องฟ้า แล้วตกลงกลางมหาสมุทร หลังจากได้พักอีกสักครู่ ดาก็ปิดสนิทอีกครั้งหนึ่งและพลังได้เข้าสู่ร่างกายของดิฉัน

ดิฉันได้ยินเสียงดังสนั่นในท้องฟ้า และเห็นเครื่องบินหลายลำบนท้องฟ้ากำลังยิงจรวดขนาดใหญ่รูปวงรี ขณะที่จรวดถูกยิงออกไป ดึกหลายหลังฟ้าทลายลงเจ้าหน้าที่ในเครื่องบินอาวุธครบมือ กระจายกระจายอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง ดิฉันเริ่มร้องให้ พระองค์ได้อธิบายว่า สงครามนี้จะเกิดขึ้นในปี 1998

เวลาที่ต้องเตรียมพร้อม

หลังจากอธิษฐานในเช้าวันที่ 1 เมษายน 1998 พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันเห็นนิมิตเดิมเหมือนคืนก่อน พระองค์บอกดิฉันว่า สิ่งที่น่าสะพรึงกลัวต่างๆ ที่เกิดขึ้นไม่ใช่งานของชาตานทั้งหมด

"เราต้องปลูกประชากรที่กำลังหลับให้ตื่น" พระองค์อธิบาย "พวกเขาหลายคนมีชีวิตอยู่ในความมืด เวลาที่มีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น พวกเขากลับไปโทษชาตาน เราจะทำให้หัวใจของคนเหล่านั้นสั่นด้วยความกลัว เพราะคนเหล่านี้หลายคนไม่เคยเห็นหรือได้ยินว่าเรากำลังจะมาเพื่อพวกเขาเร็วๆ นี้ คนพวกเดียวเท่านั้นที่จะได้ยินเสียงแตร คือคนที่เตรียมพร้อมและรอคอยเรา คนที่เหลือก็จะต้องประสบกับภัยพิบัติอันร้ายแรง"

ขวดทอง

รุ่งขึ้น 2 เมษายน 1998 ก็มีความสำคัญเช่นกัน หลังการอธิษฐานก่อนนอน การสถิตของพระองค์ได้เข้ามาใกล้เช่นเคย ภายหลังที่เราคุยกัน พระองค์พูดว่า "ลูกของเรา คืนนี้เรามีสิ่งที่จะทำให้เจ้าแปลกใจ เจ้าต้องดูสิ่งนี้"

ในทันทีที่พระองค์จบคำพูดเหล่านี้ ตาของดิฉันปิดสนิทและได้ครวญครางออกมาอย่างดัง จากนั้นดิฉันเห็นสวรรค์เปิด คนสองคนได้ลงมา พื้นที่โดยรอบคนทั้งสองนั้นส่องสว่างราวกับแสงอาทิตย์ หนึ่งในนั้นสวมชุดเสื้อคลุมสีขาว และสองมือประคองขวดขนาดใหญ่มาก พระผู้เป็นเจ้าสวมชุดยาวและมงกุฎทอง จากนั้นคนทั้งสองหายวับไป แล้วนิมิตเสียงที่พิเศษก็เกิดขึ้น

หลังจากนั้น พระผู้เป็นเจ้าได้ยินตรงหน้าดิฉัน พระองค์ถือขวดสีทองขนาดใหญ่มา ดูเหมือนจะทำจากทองคำแท้และไม่มีฝาขูด พระองค์ถือขวดด้วยมือทั้งสอง ความใหญ่โตของขวดทำให้ดิฉันแปลกใจมาก ดิฉันคิดว่าตัวเองคงไม่สามารถยกได้

หัวใจของดิฉันเต็มไปด้วยความสงสัย ขณะที่เอื้อมมือไปคว้าขวดและมันก็เต็มสองแขนจริงๆ ดิฉันรู้แล้วว่าทำไมทูตสวรรค์จึงต้องถือมาให้พระองค์ พระองค์พูดกับดิฉันว่า "เราจะเทขวดนี้บนตัวเจ้า ตั้งแต่บนศีรษะจรดปลายเท้าของเจ้า ร่างกายของเจ้าจะถูกเจิมด้วยไฟ"

ในทันทีที่พระองค์เริ่มเทสิ่งที่บรรจุอยู่ในขวดทองคำบนดิฉัน ทัวทั้งร่างกายก็รู้สึกร้อนเหมือนดัดไฟ และเสียงของดิฉันฟังดูเหมือนคนป่วย ดิฉันเริ่มร้องไห้ จากนั้นก็ร้องเพลงมือของดิฉันเหยียดออกด้านข้าง แล้วจึงยกขึ้นเหนือศีรษะ

ขณะที่สิ่งนี้เกิดขึ้น ดิฉันพูดขึ้นว่า "พระบิดา ลูกขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับลูก" ดิฉันไม่สามารถเอามือลงได้ จนกระทั่งดิฉันพูดว่า "ในนามของพระเยซู"

ต่อจากนั้น ดิฉันชูมือขึ้นหาพระบิดาทั้งหมดเจ็ดครั้ง และพูดในสิ่งที่อยากจะพูดในนามของพระเยซู แล้วจึงล้มคว่ำลงบนพื้น หน้าที่แต่ละพื้นของดิฉันแสดงการถ่อมต่อหน้าพระบิดา ดิฉันพบว่าตัวเองยกหัวไม่ขึ้นอีกเลยจนพูดว่า "ในนามพระเยซู"

ไม่นานดิฉันได้เรียนรู้ว่า ดิฉันไม่มีวันทำสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยตนเองจนกว่าจะพูดคำว่า "ในนามพระเยซู" มือถึงจะลง และหน้าถึงจะขยับ ดิฉันเชื่อว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้ากำลังสอนถึงความสำคัญของการอธิษฐานต่อพระบิดาในนามของพระเยซู

ดิฉันอธิษฐานในนามของพระเยซูสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างเสมอ และดิฉันเชื่อว่าพระองค์อยากให้รวมเรื่องนี้เข้าในหนังสือด้วย เพื่อคนที่ไม่ได้ใช้นามของพระเยซูจะได้เข้าใจ จากนั้นพระองค์ได้บอกดิฉันว่า ทูตสวรรค์ที่ได้มาช่วยถือขวดให้พระองค์คือมิกาเอล

มิกาเอลผู้เป็นทูตสวรรค์

เช้าตรู่ของวันที่ 3 เมษายน 1998 หลังการอธิษฐานตามปกติ พระผู้เป็นเจ้าแนะนำให้ดิฉันจดจำเรื่องราวทั้งหมดที่พระองค์บอกดิฉันเมื่อคืนก่อน ดิฉันถามพระองค์ว่า จะขอพบมิกาเอล หัวหน้าทูตสวรรค์ได้หรือไม่ พระองค์บอกว่า "มิกาเอลเป็นทูตสวรรค์ที่สว่างมาก เขาสูง 7 ฟุต หนัก 300 ปอนด์ ดาสีฟ้า ผมสีทอง"

โดยการสื่อสารจากใจถึงใจที่เรามีต่อกัน ดิฉันถามพระองค์ว่า ดิฉันจะสามารถเห็นมิกาเอลได้อย่างชัดเจนหรือไม่ ทันใดนั้นตาของดิฉันก็ปิดสนิทและเสียงครวญครางที่ออกจากวิญญาณของดิฉันเริ่มดังขึ้น ร่างกายขยับออกไปที่หัวเตียง จากนั้นดิฉันเห็นมิกาเอลยืนอยู่ในสนามหลังบ้าน

ภายในเสี้ยววินาที เขามายืนอยู่ต่อหน้าดิฉัน สีระของเขากลับจืดจางไป เป็นอย่างที่เราได้เห็นในภาพที่พระองค์ได้บอกลักษณะไว้ มิกาเอลมีผมสีทอง ดาสีฟ้าเข้ม ผิวของเขาขาวมาก และใบหน้าของเขามีรอยยิ้มที่สวยงาม เขาพูดว่า "ฮู นาม ท่านเป็นลูกสุดที่รักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา ท่านกำลังทำให้พระองค์พึงพอใจ" พอพูดเสร็จเขาได้ส่งยิ้มให้อีกครั้งหนึ่งแล้วก็จากไป สิ่งที่ดิฉันจำได้อย่างชัดเจนที่สุดในตัวเขาคือ ดาสีฟ้าเข้มที่เปล่งประกาย ยิ้มที่สวยงามของเขาทำให้ดิฉันมีความรู้สึกปีติยินดีและมีสันติสุข

ไปเยือนสวรรค์อีกครั้ง

28 เมษายน 1998 หลังจากอธิษฐานก่อนนอน พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันเห็นสิ่งทั้งหมดที่พระองค์เคยให้ดูในหลายๆ เที้ยวของการเดินทางไปสวรรค์ พระองค์ยังเตือนดิฉันถึงสิ่งทั้งหมดที่กำลังจะเกิดขึ้นบนโลกในอนาคตอันใกล้นี้ด้วย

สิ่งเดียวที่พระองค์ไม่ได้ให้ดิฉันดูอีกคือ นรก ดิฉันเชื่อว่าพระองค์คงไม่อยากจะให้ดิฉันมีประสบการณ์กับภาพที่น่าสยดสยองอีกจริงๆ แล้วดิฉันไม่มีวันลืมสิ่งใดๆ เลยที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้ดิฉันดู หรือได้บอกกับดิฉัน

พระเยซูได้บอกสาวกของพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้ที่เราได้กล่าวไว้ขณะที่เรายังอยู่กับพวกท่าน แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ช่วยของท่าน ผู้ซึ่งพระบิดาจะส่งมาในนามของเรา จะสอนสิ่งทั้งปวงแก่พวกท่าน และจะทำให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับพวกท่าน" (ยอห์น 14:25 - 26)

สิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของดิฉัน และงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้จดจำยังอยู่ในชีวิตของดิฉันจนถึงปัจจุบัน

ความเชื่อมั่นที่เพิ่มขึ้น

จงอดทนบากบั่นให้ถึงที่สุด เพื่อท่านจะได้สมบูรณ์
เพียบพร้อม และไม่ขาดสิ่งใดเลย

ยากอบ 1:4

ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1998 พระผู้เป็นเจ้ามาหาดิฉันในชุดเสื้อคลุมและมงกุฎทองคำ พระองค์ยืนอยู่ข้างหน้าดิฉัน แล้วร่างกายดิฉันก็เต็มไปด้วยการเจิมที่แรงมาก จนรู้สึกกลัวในตอนแรก ดิฉันเห็นมือขวาของพระองค์ยกขึ้น และมีทั้งสองข้างของดิฉันก็เหยียดออกไปที่พระองค์ พระองค์พูดว่า "เราขออวยพรเจ้าสำหรับงานทั้งหมดที่เราได้เตรียมให้เจ้าทำ"

ตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 1996 จนถึงทุกวันนี้ พระองค์ได้ทำการงานมากมายในชีวิตดิฉัน ดิฉันพยายามใส่รายละเอียดทั้งหมดในหนังสือโดยการจดบันทึกทุกขั้นตอน พระองค์บอกให้ดิฉันบันทึกการงานและถ้อยคำของพระองค์ภายใต้การนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในตอนแรกสิ่งทั้งหมดนี้ ดูเหมือนว่ายากเกินไปที่จะเชื่อ ไม่ว่าจะเป็นของประทานพิเศษ การมาเยือนอย่างน่ามหัศจรรย์ของพระองค์ การเผยนิมิตของอนาคต การเดินทางไปสวรรค์ และเหตุการณ์เหนือธรรมชาติต่างๆ ทั้งหมดนี้ดูเกินความเป็นจริง

เมื่อมองย้อนกลับไปดูประสบการณ์ทั้งหมดที่ผ่านมา ดิฉันเห็นว่าพระองค์กำลังพาไปสู่การเติบโตที่รวดเร็วเป็นพิเศษ และขั้นตอนของการเตรียมตัวเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับงานรับใช้ ผลที่ได้รับคือความเชื่อของดิฉันทะยานขึ้นสูง และความหวังก็ปะทุขึ้นจากภายใน ตอนนี้ดิฉันเชื่อทุกสิ่งที่พระองค์ได้บอกและให้ดู พระองค์ได้รักษาสัญญาทุกข้อรวมทั้งสัญญาที่เกี่ยวกับหนังสือ พระองค์ให้ชื่อหนังสือกับดิฉัน และนำดิฉันไปหานักเขียนที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยขัดเกลาคำและวลีต่างๆ เมื่อรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์พูดเป็นจริง ยิ่งทำให้การรอคอยนั้นยาวนานมากขึ้น

หลังจากเห็นนิมิตของสวรรค์จนมาถึงบัดนี้ พระองค์ได้ทำทุกอย่างที่จำเป็นต้องทำจนเสร็จสมบูรณ์แล้ว การสถิตของพระองค์ปรากฏทุกครั้งหลังจากช่วงเวลาการอธิษฐานแต่ละครั้ง เป็นคำสัญญาของพระองค์ และพระองค์ได้ทำทุกอย่างตามที่ได้สัญญาไว้ เมื่อประมาณสองปีที่แล้ว ขณะที่ดิฉันกำลังประสบกับสิ่งที่ไม่สบายใจในคริสตจักร ดิฉันจึงได้อธิษฐานถึงพระองค์อย่างจริงจัง เพราะต้องการสติปัญญาและการทรงนำของพระองค์

ดิฉันรู้ว่าคำสัญญาของพระคัมภีร์เป็นจริง "ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญาให้เขาขอจากพระเจ้าผู้ที่ให้กับมนุษย์ทุกคนด้วยใจที่กว้างและไม่ตำหนิ แล้วผู้นั้นจะได้รับ แต่ผู้นั้นจะต้องขอด้วยความเชื่อ ปราศจากความสงสัย เพราะผู้ใดที่สงสัยก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดไปซัดมา" (ยากอบ 1:5 - 6)

แม้ว่าดิฉันมีความเชื่อในสัญญาข้อนั้น แต่ดูราวกับว่าสวรรค์กลายเป็นคอไม้เวลาที่ดิฉันอธิษฐาน ดิฉันไม่เห็นพระองค์หรือได้ยินเสียงพระองค์ และสงสัยว่าจะได้เห็นพระองค์อีกหรือไม่ ดิฉันเริ่มร้องไห้ หลังจากสะอึกสะอื้น และแผดเสียงดังร้องเรียกพระเยซูให้มาช่วยหลายๆ ครั้งประมาณสิบห้า นาทีหรือกว่านั้น พระองค์ก็ได้ปรากฏต่อดิฉันอีกครั้ง

ในวันนั้นเอง ดิฉันได้เรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่สำคัญอย่างยิ่ง พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นว่าหัวใจของดิฉันต้องร่าเริงและสะอาด เพื่อจะได้สัมผัสกับการสถิตและได้ยินเสียงพระองค์ ดิฉันเชื่อว่า นี่คือเหตุผลที่พระองค์ดึงดิฉันออกห่างผู้คนที่ดิฉันรู้จัก ตั้งแต่พระองค์เริ่มพาดิฉันไปสวรรค์จนถึงทุกวันนี้ พระองค์ไม่ยอมให้มีอะไรมารบกวนความคิดของดิฉัน ในขณะที่พระองค์กำลังฝึกดิฉันเพื่องานที่พระองค์เตรียมไว้ให้

การอธิษฐานและการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า

ดิฉันรักพระองค์และรู้ว่าพระองค์ก็รักดิฉัน ในแต่ละวันดิฉันจะอธิษฐานหลายครั้งในเวลาใกล้เคียงกันทุกวัน แต่ครั้งที่อธิษฐาน การสถิตของพระองค์จะมาถึง จากนั้นเราก็พูดคุยกัน เป็นอยู่อย่างนี้ทุกวัน และบางครั้งการสนทนาของเราที่ใช้เวลานานมาก พระองค์ได้เตือนดิฉันถึงสิ่งสำคัญๆ ที่พระองค์ให้ดูแลและให้รับรู้

เมื่อสิ้นสุดการอธิษฐานแต่ละครั้ง ท้องดิฉันจะเกร็ง กายก็จะสั่น วิญญาณจะรวบรวมจากนั้นพระองค์ก็จะมาปรากฏ เวลาที่พระองค์จากไป ร่างกายของดิฉันก็เข้าสู่อาการอย่างเดียวกันกับตอนที่พระองค์มา

หลังจากกระบวนการจัดเตรียมร่างกายเสร็จสมบูรณ์แล้ว พระองค์จะมาพบดิฉันช่วง

อาหารเย็นทุกวัน โรเจอร์ สามีของดิฉันจะนำอธิษฐานตอนทานอาหารเย็นเสมอ และดิฉันก็เห็นพ้องกับคำอธิษฐานของเขาโดยอธิษฐานในภาษาแปลกๆ ในทันใดที่เราอธิษฐาน การสถิตของพระองค์ก็มาในทันที และเมื่ออธิษฐานจบพระองค์ก็ไป พระองค์มักจะให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอาหารเสมอ บางครั้งถึงกับล้อเล่นกับดิฉัน ทำให้ดิฉันหัวเราะไปกับอารมณ์ขันที่สนุกสนานของพระองค์

พระองค์มักจะบอกดิฉันให้กินอะไรก็ได้ที่อยากกิน และยังบอกว่าอาหารหลายอย่างที่ดิฉันชอบที่นี้จะไม่มีให้กินในสวรรค์ โรเจอร์รู้ว่าในระยะนี้ดิฉันมีประสบการณ์อะไรบ้าง เพราะเขาเห็นร่างกายดิฉันสั่น แต่ละคร้งการเข้มนั้นแรงมากจนรู้สึกว่าร่ากายร้อนเป็นไฟ มือที่มีอาหารทะเลและผักตั้งโต๊ะ พระองค์จะบอกดิฉันเสมอว่าเป็นอาหารที่ดีและมีคุณค่าทางโภชนาการ

พระองค์เป็นอย่างไรกับดิฉัน

หลายคนเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าเข้มงวดมาก แต่สำหรับดิฉันแล้วพระองค์ใจดี สนุก น่ารัก มีความเข้าใจ อุดหนุน มีความรัก เป็นผู้ที่เห็นอกเห็นใจ พระองค์จะพูดกับดิฉันอย่างสุภาพ และจะโกรธเวลาที่ดิฉันตั้งคำถามเพราะสงสัยในคำสั่งของพระองค์ ดิฉันเรียนรู้ว่าพระองค์ไม่ชอบให้ตั้งคำถามหรือบ่น

พระองค์เป็นผู้ฟังที่ดี ไม่ว่าดิฉันจะพูดยาวนานแค่ไหน พระองค์ไม่เคยขัดจังหวะเลย ดิฉันค้นพบในช่วงเวลาต่อมาว่า พระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวดิฉัน พระองค์มักจะคอยเตือนถึงแผนงานในแต่ละวันของดิฉัน

จนถึงบัดนี้ เป็นเวลาสองปีครึ่งแล้วที่ดิฉันมีชีวิตรอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์ ดิฉันพยายามอยู่เสมอที่จะเชื่อฟังวิธีของพระองค์แทนวิธีของตัวเอง และได้ค้นพบว่า ตัวเองก็พอใจในทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ยังคงต่อสู้กับการไม่อดทนของตัวเองอยู่บ้าง

พระเยซูเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของดิฉัน สำหรับดิฉันพระองค์เป็นเช่นมนุษย์ธรรมดาๆ และสามารถคุยกับพระองค์ได้ตลอดเวลาในทุกๆที่ พระองค์ยังบอกว่า ดิฉันสามารถถามอะไรก็ได้แต่ต้องไม่ถามเวลาพระองค์ให้ทำอะไร

แม้ว่าพระองค์จะเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของดิฉัน แต่ดิฉันก็ยังถ่อมตัวต่อหน้าพระองค์อย่างที่สุด ดิฉันมีทั้งความยำเกรงและความเคารพต่อพระองค์เป็นอย่างยิ่ง เพราะรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า ในตอนต้น ดิฉันเคยขอที่จะเห็นการสถิตของพระองค์ และที่จะได้ยินเสียงของพระองค์อย่างชัดเจนมากขึ้น พระองค์ตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้ามองเห็นวิญญาณของเรา"

เพราะว่าพระองค์เป็นวิญญาณ ดิฉันจึงไม่สามารถเห็นพระองค์อย่างชัดเจนตลอดเวลา เวลาใดก็ตามที่การสถิตของพระองค์เกิดเป็นภาพที่ชัดเจน ดิฉันแทบจะยืนไม่ติดเพราะการเจิมที่แรงมากของพระองค์ที่อยู่เหนือชีวิตดิฉัน

ในบางช่วงของกระบวนการจัดเตรียมร่างกาย ดิฉันจะเห็นการสถิตของพระองค์ชัดเจนมากกว่าปกติ ซึ่งการเจิมนั้นจะทรงพลังอย่างมาก ตั้งแต่พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันดูสวรรค์และขุมมรก ดิฉันไม่เคยเหมือนเดิม ทุกวันนี้เมื่อเห็นคนที่ยังไม่ได้ได้รับความรอดหรือเห็นชีวิตคริสเตียนที่เดินไม่จริงจังกับพระเจ้า หัวใจของดิฉันจะเจ็บปวดแทนพวกเขา เพราะดิฉันรู้ว่ามันยากลำบากแค่ไหนที่จะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้าได้

ความเป็นห่วงที่ดิฉันมีต่อจิตของคนกระตุนดิฉันตลอดเวลา ในเวลานี้ดิฉันอยากจะช่วยแม้กระทั่งศัตรูของดิฉันเมื่อมีโอกาส พระผู้เป็นเจ้าได้ย้ากับดิฉันหลายครั้งถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับผู้คนหลังการพิพากษา

พระองค์ได้อธิบายว่า มีคริสเตียนเพียงยี่สิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ทำให้พระองค์พอใจอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม พระองค์ให้ความมั่นใจกับดิฉันว่า พระองค์จะให้โอกาสสุดท้ายกับประชากรของพระองค์ที่จะชำระชีวิตของพวกเขาให้บริสุทธิ์ก่อนที่พระองค์จะมารับเรา และพระองค์อธิบายอีกว่า นี่คือเหตุผลที่พระองค์ได้เลือกดิฉันให้เขียนหนังสือเล่มนี้

พระองค์ต้องการให้ดิฉันรับใช้ในฐานะพยานปากให้กับพระคัมภีร์ และเป็นผู้เปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ เพราะหลายคนไม่เชื่อในสิ่งที่พวกเขาได้อ่านในพระคัมภีร์ หรือไม่เชื่อว่ามันเร็วๆ นี้พระองค์จะกลับมาเพื่อประชากรของพระองค์ และพระองค์ยังบอกอีกว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นเครื่องมือสำหรับความรอดของจิตของคนนับล้านๆ ดวง

ไม่มีความกลัว !

จากประสบการณ์ทั้งหมดที่ได้รับมา ดิฉันจึงไม่รู้สีกกลัวอีกเลย ความกล้าหาญที่แปลกใหม่ได้เกิดขึ้นกับดิฉัน เป็นความกล้าที่บริสุทธิ์ในพระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ดิฉันรู้สึกว่าจะสามารถยืนต่อหน้าคนเป็นล้านๆ และเป็นพยานให้กับเรื่องที่ดิฉันได้เห็นและได้ยืนมากับคนทั้งโลก

ร่างกายและปากของดิฉันถูกปิดสนิท ขณะที่พระองค์อยู่ในกระบวนการจัดเตรียมร่างกายอันสำคัญและการจัดเตรียมการสอนในชีวิตดิฉัน พระองค์บอกว่าพระองค์ต้องการให้เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้กับตัวเอง จนกว่าพระองค์จะเปิดเผยในภายหลัง ต้องเป็นเวลาที่เหมาะสม เพราะดิฉันแน่ใจว่ายังมีคนอีกมากที่ไม่เชื่อดิฉัน ถ้าดิฉันบอกว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเองบ้าง

หลังจากที่ได้มีประสบการณ์กับนิมิตต่างๆ และปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติอื่นๆ ผู้ที่ช่วยดิฉันเขียนได้หยิบยกข้อพระคัมภีร์บางข้อออกมา เพื่อช่วยทำให้ประสบการณ์ที่พระเจ้าให้ดิฉันชัดเจนยิ่งขึ้น ในเวลานั้นดิฉันยังไม่รู้ข้อพระคัมภีร์ดีพอที่จะรู้ว่าจะไปหาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จากที่ไหน

ในความเป็นจริง ดิฉันเคยบ่นกับพระผู้เป็นเจ้าว่า ดิฉันมีความรู้ไม่พอที่จะรับใช้พระองค์บ่อยครั้งจะถามพระองค์ว่า "เหตุใดพระองค์จึงเลือกดิฉัน"

พระองค์ตอบอย่างชัดเจนว่า "เพราะว่าเจ้าเป็นคนที่อ่านหนังสือง่าย เราจึงเลือกเจ้า"

พระองค์อธิบายว่า ดิฉันจะไม่ทำอะไรตามใจชอบเพราะดิฉันจำเป็นต้องมีพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่าง แน่นอนนี้เป็นกุญแจของความก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายวิญญาณ นอกจากนี้ยังเป็นกุญแจดอกสำคัญที่ทำให้พระองค์สามารถใช้เราได้ด้วย และเพื่อให้ใจเราเปิดกว้างให้พระองค์เสมอและสิ่งที่พระองค์มีไว้ให้เรา

เวลานี้เมื่ออ่านพระคัมภีร์ ดิฉันจะเข้าใจบางสิ่งได้อย่างชัดเจนมาก ต่างกับเมื่อก่อนที่รู้สึกว้าวุ่นมองไม่เห็นความจริงเลย ดิฉันค้นพบว่าตัวเองสามารถท่องจำข้อพระคัมภีร์หลายๆ ข้อได้อย่างง่ายดาย และท่องจำข้อพระคัมภีร์ที่ชอบได้เกือบสามร้อยข้อแล้ว พระองค์ได้ช่วยเพราะดิฉันปรารถนาที่จะรู้ถ้อยคำของพระองค์อย่างมาก นอกจากนี้ ข้อพระคัมภีร์ยังนำมาใช้เวลาเป็นพยานและนำมาใคร่ครวญ ดิฉันรู้ว่าถ้าปราศจากถ้อยคำของพระเจ้าแล้วยากที่จะเป็นพยานได้

ตลอดการฝึกฝนหลายปี พระองค์ได้สอนวินัยให้กับดิฉัน ทดสอบดิฉัน และยังทำให้ดิฉันผิดหวังเพื่อที่จะรู้ว่าแท้จริงแล้วความเชื่อของดิฉันจะเข้มแข็งแค่ไหน

พระองค์ได้เคลื่อนย้ายสิ่งที่ไม่ใช่ทางของพระเจ้า ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของดิฉันทั้งหมด (รวมทั้งคนด้วย) บางครั้งพระองค์ถึงกับอนุญาตให้ความเจ็บปวดกลับมายังคนที่พระองค์ให้การรักษาไปก่อนหน้านี้แล้ว เพื่อพระองค์จะดูความเชื่อและความรักของดิฉันที่มีให้กับพระองค์นั้นเข้มแข็งแท้จริงเพียงใด บางครั้งพระองค์ยังให้ดิฉันผิดหวังเพื่อจะได้เห็นว่าดิฉันไม่อดทนและสามารถโกรธเพียงใด ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด ดิฉันไม่เคยรักและวางใจพระองค์น้อยลง ถึงแม้ดิฉันจะผิดหวังแค่ไหนก็ตาม

ดิฉันร้องไห้เวลาอยู่ในการสถิตของพระองค์นับครั้งไม่ถ้วน ถามพระองค์ว่า ทำไมพระองค์จึงให้ดิฉันรอนานก่อนที่สัญญาของพระองค์จะเสร็จสมบูรณ์ มีบางครั้งที่คิดว่าพระองค์จะทำตามสัญญาภายในหนึ่งอาทิตย์ แต่กลับพบว่าดิฉันต้องทำการฝึกอย่างเดิมอีกครั้ง ทำให้ดิฉันรู้สึกผิดหวังมากยิ่งขึ้น จนในที่สุดดิฉันอยากจะตาย

บางครั้ง ดิฉันรู้สึกตกต่ำมากจนอยากจะยกเลิกหมดทุกอย่างที่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้
สัญญาไว้ ในบางครั้งรู้สึกว่าเสียงที่ได้ยินไม่ใช่เสียงที่คุ้นเคย หลายครั้งดิฉันยังต้อง
ถามพระองค์ว่า เสียงนั้นเป็นของผู้อื่นหรือเสียงของตัวดิฉันเอง พระองค์จะสะท้อนเสียง
ของความผิดหวังกลับมา ในขณะที่พระองค์เตือนว่า ดิฉันได้ยินทุกสิ่งทุกอย่างจากเยซู
ชวนาซาเรธพระผู้เป็นเจ้าของดิฉัน

เมื่อพระองค์พูดคำเหล่านี้ ความปิติยินดีเกิดขึ้นมาอย่างฉับพลัน จนดิฉันลืมการ
หือดยทั้งหมด ถ้าไม่ใช่เพราะสิ่งที่พระองค์พูดกับดิฉัน ดิฉันก็คงจะอดทนไม่ได้ขนาดนี้

ในช่วงของการฝึกฝน ดิฉันร้องไห้จนนับครั้งไม่ถ้วน อย่างไรก็ตาม เมื่อพระองค์จบการ
ฝึกฝนแล้ว พระองค์พูดว่า "ซู นาม เข้าผ่านการทดสอบด้วยคะแนนเกินร้อยเปอร์เซ็นต์"
คำชมและการยืนยันของพระองค์ทำให้จิตใจของดิฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก เป็นงานรับใช้หลักสูตร
สามปี และดิฉันพูดได้อย่างเต็มปากว่า ดิฉันไม่เคยขัดคำสั่งของพระองค์เลย และพระองค์ก็
รู้ว่าดิฉันพร้อมเสมอที่จะทำการทำงานของพระองค์

ไม่ว่างานนั้นจะยากลำบากขนาดไหน หรือจะรู้สึกผิดหวังแค่ไหน ดิฉันจะมีความปีติ
ยินดีและสันติสุขอยู่ลึกๆ เสมอ หลังจากที่ไปเยือนราชอาณาจักรสวรรค์ ดิฉันรู้สึกราวกับว่า
ตอนนี้ดิฉันมีชีวิตอยู่ในราชอาณาจักรของพระเจ้า คิดอยู่สิ่งเดียวคือ จะทำอย่างไรให้
พระองค์พอใจ ไม่ว่าอะไรก็ตาม สิ่งต่างๆ ในโลกไม่มีความหมายกับดิฉันอีกต่อไปแล้ว

บ่อยครั้งที่ดิฉันขอพระผู้เป็นเจ้าให้รับดิฉันกลับบ้านอย่างถาวร แต่พระองค์ปฏิเสธ
โดยพูดว่า ยังมีงานอีกมากให้ดิฉันทำ ตั้งแต่เดือนมกราคม 1996 เป็นต้นมา การดำเนิน
ชีวิตในแต่ละวันของดิฉันได้มอบให้พระเจ้าทั้งหมด พระองค์เป็นที่หนึ่ง จนถึงที่สุดท้าย
และเป็นทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับดิฉัน ตามปกติดิฉันจะอธิษฐานสี่ถึงห้าชั่วโมงทุกวัน แต่ใน
ช่วงเวลาของกระบวนการจัดเตรียมร่างกาย ดิฉันใช้เวลาเจ็ดถึงเก้าชั่วโมงต่อวันกับ
พระผู้เป็นเจ้า บางทีก็มากกว่านั้น

สามีผู้เป็นที่รักของดิฉัน

ดิฉันต้องขอบคุณโรเจอร์ สามีของดิฉันเป็นอย่างมาก ผู้ซึ่งมีความรักที่สัจซื่อและ
ความเข้าใจที่อดทนนาน ดิฉันได้อธิษฐานเผื่อเขาที่จะรู้จักพระผู้เป็นเจ้า และเขาก็มาเชื่อ
หลังจากที่ดิฉันได้เชื่อมาแล้วปีครึ่ง ดิฉันไม่เคยผลักดันโรเจอร์ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ
แต่เขาจะช่วยเหลือเมื่อดิฉันต้องการเสมอ เป็นเพื่อนคู่ใจและผู้สนับสนุนอย่างต่อเนื่อง
ขอพระองค์ช่วยให้เรามีความคิดเดียวกันในการรับใช้พระองค์ และพระองค์ได้ให้ผู้ชาย

ที่มีหัวใจใหม่เชื่อมกับดิฉัน ในปีแรกที่โรเจอร์เดินกับพระเจ้า เขาอ่านพระคัมภีร์ไปหกรอบแล้ว

ถ้าปราศจากการเห็นพ้องต้องกันของเขา ชีวิตการแต่งงานของเราคงจะอยู่ด้วยกันไม่ตลอดรอดฝั่ง โรเจอร์เป็นผู้ช่วยเหลือดิฉันในทุกด้านอย่างแท้จริง และเป็นกำลังสำคัญในงานรับใช้

โรเจอร์และดิฉันรู้ว่า ถ้าปราศจากพระเจ้า เราก็ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้ามีพระองค์แล้วไม่ว่าอะไรก็ตาม เราทั้งสองรู้ว่าเราสามารถที่จะทำทุกอย่างจนสำเร็จ ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้กับพระเจ้าผู้สมบูรณ์แบบของเรา พระองค์รู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับเรา พระองค์รู้แม้กระทั่งสิ่งที่เราต้องการ ก่อนที่เราจะแสดงความจำนงในสิ่งนั้นกับพระองค์ พระเยซูพูดว่า "พระบิดาของท่านรู้สิ่งที่ท่านต้องการ ก่อนที่ท่านจะขอพระองค์" (มัทธิว 6:8)

เราเลือกที่จะตั้งพระเจ้าไว้เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเรา พระเยซูพูดว่า "จงแสวงหาราชอาณาจักรของพระเจ้า และความถูกต้องของพระองค์เป็นอันดับแรก แล้วพระองค์จะเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงให้กับท่าน" (มัทธิว 6:33) คำสัญญาที่มหัศจรรย์นี้ได้พิสูจน์ตัวเอง ซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเป็นเช่นนั้นจริงในชีวิตของเรา

ดิฉันต้องยอมรับว่า ในบางครั้งมันไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะมีชีวิตฝ่ายวิญญาณอยู่เสมอ โดยการตั้งพระเจ้าไว้เป็นที่หนึ่งเสมอ แต่ดิฉันก็เรียนรู้ว่าตัวเองไม่สามารถทำอะไรได้หากไม่ได้รับอนุญาตจากพระผู้เป็นเจ้ามาก่อน พระองค์มักจะบอกดิฉันให้จดจ่อที่พระองค์ และการทำงานที่พระองค์กำลังเตรียมให้ดิฉันทำและเตือนไม่ให้ดิฉันนำสิ่งใดหรือนำใครมาอยู่หน้าจุดมุ่งหมายเหล่านี้

เป็นเรื่องยาก แต่ดิฉันเรียนรู้ว่าการระวังรักษาความคิดของตัวเองให้อยู่กับพระองค์ทำให้เกิดสันติสุขที่เปี่ยมล้นอย่างที่ไม่สามารถบรรยายได้ซึ่งให้ให้เห็น ถ้ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมารบกวนดิฉัน ทำให้ไม่สามารถจดจ่ออยู่ที่พระองค์และสูญเสียสันติสุขของตนเอง ดิฉันรู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่เจตนารมณ์ของพระเจ้า เพราะพระเยซูพูดว่า "เราชอบสันติสุขแก่พวกท่าน สันติสุขที่เราให้ไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทุกข์ร้อนและอย่างกลัวเลย" (ยอห์น 14: 27)

ในชีวิตประจำวันของเรา พระผู้เป็นเจ้าช่วยเหลือเราได้ทันเวลา แม้ว่าในเวลาที่เราไม่อาจเห็นหรือได้ยินพระองค์ "พระเยซูเป็นเหมือนเดิม วานนี้ วันนี้ และนิรันดร์" (ฮีบรู 13:8) พระองค์มีชีวิตอยู่ในเรา ด้วยเหตุนี้เองพระองค์จึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับเรา ดิฉันเรียนรู้ว่าเมื่อเราอธิษฐานหรือนมัสการ พระองค์ต้องการให้เราจดจ่ออยู่ที่พระองค์เท่านั้น

สวรรค์เปิด

ฝ่ายสเคเฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เงยหน้า
ขึ้นสู่สวรรค์ ได้เห็นสิริเกียรติของพระเจ้า และเห็นพระเยซู
ยืนอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า และเขาได้พูดว่า "ลูกเกิด ข้าพเจ้า
เห็นสวรรค์เปิด และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า"

กิจการ 7:55 - 56

วันที่ 16 พฤษภาคม 1998 พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันให้เตรียมตัวนอนตั้งแต่หัวค่ำ
คืนนั้นหลังจากได้อธิษฐานก่อนนอน มีการเจิมที่พิเศษเกิดขึ้นกับดิฉัน และพระองค์ได้พูดว่า
"เราต้องให้เจ้าดูอะไรบางอย่าง" ในทันทีที่พระองค์พูดประโยคนี้ ตาของดิฉันปิดสนิท และ
มีเสียงกรวญครางที่พิเศษออกมาจากวิญญาณของดิฉัน สวรรค์กำลังเปิดออกต่อหน้าดิฉัน

เวลานั้นทุกสิ่งทุกอย่างดูสว่างไสวไปหมด และหลังจากนั้นดิฉันได้เห็นทั้งสวรรค์
เป็นสถานที่แห่งความบริสุทธิ์และความขาวสะอาด ถนนและอาคารสะอาดหมดจดอย่างไม่มี
ที่ติ

พระองค์พาดิฉันเข้าไปในสวรรค์อีกครั้ง และให้ดิฉันเริ่มดูสิ่งต่างๆ ที่ละเอียดอย่าง
ความสว่างเจิดจ้าดูแสงอาทิตย์มีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง

จากนั้นพระองค์ให้ดิฉันเห็นโลกทั้งใบรวมทั้งมหาสมุทรทั้งหมด ซึ่งโลกถูกปกคลุม
ไปด้วยหิมะ พระองค์อธิบายว่า "ก่อนที่จะนำประชากรมาที่ราชอาณาจักรของเรา เรา
ต้องทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ ไม่มีผู้ใดได้เห็นราชอาณาจักรของเราได้ นอกจากพวกเขา
จะมีใจที่บริสุทธิ์เท่านั้น"

ดิฉันจำข้อพระคัมภีร์ที่ให้ความสุขที่สุดประโยคหนึ่ง "ผู้ที่ได้รับพรคือคนที่มีหัวใจ
บริสุทธิ์" ด้วยว่าพวกเขาจะได้เห็นพระเจ้า" (มัทธิว 5:8)

แขนของดิฉันกางออกทั้งสองข้าง ทำให้ตัวดิฉันดูเหมือนรูปกางเขน และค้างอยู่อย่าง
นั้นอย่างน้อยสิบนาที ดิฉันส่งเสียงร้องตลอดช่วงเวลานั้น แต่ไม่ค่อยแน่ใจว่าน้ำตาที่
ไหลมานั้นมาจากความรู้สึกขอบคุณ ปิติยินดี หรือเจ็บปวด พระผู้เป็นเจ้ากำลังทบทวน

บทเรียนที่ได้เรียนมาแล้วบางบท และพระองค์ยังเน้นย้ำว่าต้องการให้ดิฉันบันทึกสิ่งทั้งหมดนี้ลงในหนังสือ

การทบทวนบทเรียนและประสบการณ์ต่างๆ ในชีวิตทำให้ดิฉันเรียนรู้ว่าสวรรค์นั้นเป็นจริงแค่ไหน สมกับที่พระองค์ตั้งชื่อให้กับหนังสือเล่มนี้ว่า "สวรรค์นั้นเป็นจริง"

บัลลังก์ของพระเจ้า

6 มิถุนายน 1998 อีกครั้งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้บอกดิฉันให้เข้านอนแต่หัวค่ำ ดิฉันรู้ว่าจะต้องมีสิ่งดีๆ เกิดขึ้น หลังจากการอธิษฐานก่อนนอน ดิฉันได้รับการเจิมที่แรงมากๆ และอีกครั้งที่สวรรค์ได้เปิดออกเหนือดิฉัน ดิฉันเห็นบัลลังก์ของพระเจ้า และเห็นพระบิดานั่งอยู่บนบัลลังก์นั้น พระองค์สวมเสื้อคลุมและมงกุฎสีขาว พระองค์มีผมยาวสีขาว พระเยซูเจ้ายืนอยู่ทางขวามือของพระองค์ ลักษณะของพระเยซูเป็นเหมือนเดิมอย่างที่ดิฉันจำได้

ทั้งพระบิดาและพระบุตรสวมชุดสีขาว ดิฉันไม่เห็นหน้าของท่านทั้งสองแต่ได้ยินเสียงๆ หนึ่งพูดว่า "ขุนาม เราจะให้เจ้าทำงานที่เราได้เตรียมเจ้าให้ทำ เจ้าจงรับใช้เรา เราพึงพอใจกับทุกสิ่งทุกอย่างในตัวเจ้า"

การได้ยินคำที่ยืนยันเช่นนี้ ทำให้ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นเกินที่จะพรรณนา หลังจากนิมิตของสวรรค์หายไป พระองค์ได้มาปรากฏอีกครั้ง และพระองค์ได้พูดซ้ำในสิ่งที่พระบิดาได้พูดกับดิฉัน ดูราวกับว่าเป็นการเปิดตัวสู่งานรับใช้ที่พระเจ้าได้เรียกให้ดิฉันทำ และรู้สึกยินดีมากที่ได้รู้ว่าสิ่งนี้กำลังจะเกิดขึ้น

ทูตสวรรค์คอยดูแลเรา

ตลอดทั้งเดือนธันวาคม 1998 พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ให้ดิฉันเห็นสิ่งต่างๆ ที่พระองค์เคยให้ดิฉันเห็นมาแล้ว พระองค์ได้ทำซ้ำกระบวนการเตรียมร่างกายเช่นกัน พระองค์เปิดสวรรค์ให้ดิฉันเห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ครั้งที่พระองค์ทำเช่นนั้น จะทำให้ดิฉันเห็นทั่วทั้งท้องฟ้าอย่างชัดเจนมาก และเห็นดวงดาวที่สุกใสในสวรรค์ด้วยเช่นกัน

เหนือดวงดาวดิฉันได้เห็นหมู่เมฆ เหนือหมู่เมฆดิฉันได้เห็นสวรรค์ แสงจ้าของสวรรค์นั้นน่าตกใจ และความกว้างใหญ่ของสวรรค์ก็สุดจะพรรณนา ที่จริงสวรรค์ขยายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุดตลอดทั่วทั้งแผ่นดินโลก เมื่อไหร่ก็ตามที่พระองค์ให้ดิฉันดูสวรรค์ ดิฉันจะตอบสนองด้วยการร้องเพลงด้วยความยินดีเป็นเวลานาน

ครั้งนี้ เมื่อพระองค์ได้ให้ดิฉันดูสวรรค์ พระองค์ให้ดิฉันเห็นเหล่าทูตสวรรค์บินอยู่ทั่วทั้งบรรยากาศของแผ่นดินโลก พระองค์บอกดิฉันว่า เหล่าทูตสวรรค์ที่ดิฉันเห็นบินอยู่ทั่วไปบนแผ่นดินโลก กำลังเฝ้าดูประชากรของพระองค์

บางนิมิตที่พระเจ้าได้ให้กับดิฉัน เกิดขึ้นหลังจากที่พระองค์ได้ทำให้นิ้วของดิฉันแตะดวงตามากกว่าพันครั้งซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นภายในสองเดือน พระองค์ได้พาดิฉันผ่านชั้นตอนต่างๆ แต่ละชั้นตอนถึงเจ็ดครั้งในช่วงเวลาที่ต่างกัน

เมื่อใดก็ตามที่เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ดิฉันจะเห็นแสงระยิบระยับทั้งดงามราวกับเพชร แล้วก็จะเห็นก้อนหินของสวรรค์อันสวยงาม ก้อนหินก้อนหนึ่งมีลักษณะเหมือนลูกนัยน์ตา ตอนแรกที่ได้เห็นดูราวกับเป็นสีม่วงเข้ม จากนั้นสีจะค่อยๆ จางลงไปเรื่อยๆ ก่อนจะส่องประกายดุจเพชรที่แวววาวในที่สุด ช่างเป็นหินที่สวยงามที่สุดเท่าที่เคยเห็นมา ดูราวกับว่าหินนั้นอยู่ในมือของดิฉัน เพราะสามารถเห็นประกายที่แวววาวได้อย่างชัดเจน

ความทรงจำดินก่อนวันคริสต์มาสกับพระเจ้า

วันที่ 24 ธันวาคม 1998 พระผู้เป็นเจ้ามาหาดิฉันอีกครั้ง ในชุดมงกุฏและเสื้อคลุมแห่งวันคริสต์มาสที่ดูสง่างามมาก การสถิตของพระองค์ในคืนวันก่อนคริสตสมภพนี้ก็เป็นเช่นเดิมอย่างเมื่อสองปีที่แล้ว แต่ประสบการณ์นั้นแตกต่างกัน ทันทีที่ดิฉันเห็นการสถิตของพระองค์ในครั้งนี้ ดิฉันถูกเข้าต่อหน้าพระองค์แล้วร้องเพลง เดินรำ และร้องให้ด้วยความปิติยินดีที่เกินคำบรรยาย สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่สิ่งที่สร้างทำขึ้นมา แต่ทั้งหมดนี้เป็นผลจากการควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของดิฉัน

ดิฉันสามารถพูดได้ว่า ดิฉันจะไม่ลืมสิ่งใดเลยที่พระองค์ได้ให้ดูหรือบอกกับดิฉัน บ่อยครั้งที่พระองค์จะพูดซ้ำเพื่อช่วยพัฒนาความอดทนในตัวดิฉัน พระองค์ได้เตือนดิฉันว่าถ้าปราศจากความอดทน จะไม่มีใครรับใช้พระองค์ได้อย่างแท้จริง

พระองค์หยิบยกเรื่องความรอดขึ้นมาพูด เป็นของประทานจากพระคุณของพระเจ้าที่ไม่ได้เกิดจากการกระทำใดๆ แต่การที่จะรับของประทานพิเศษอย่างอื่นมีข้อกำหนดคือจะต้องทำงานหนัก ของประทานทั้งหมดไม่ต้องจ่ายราคา แต่เราต้องฝึกความอดทนเพื่อที่จะได้มา ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเราต้องเป็นไปตามทางของพระองค์ ไม่ใช่ทางของเรา เราต้องเชื่อฟังพระองค์ไม่ว่าจะยากลำบากแค่ไหน

พระองค์อธิบายว่า ในช่วงเวลาที่พระองค์อยู่บนโลก พระองค์มีชีวิตอยู่เพียงเพื่อเชื่อฟังเจตนารมณ์ของพระบิดาเท่านั้น ไม่ได้สนใจที่จะมุ่งทำตามเจตนารมณ์หรือแผนการ

ใดๆ ของตัวเอง นอกจากนั้นพระองค์ยังหิบบกขึ้นมาให้ดิฉันฟังว่า สำหรับบุคคลที่ได้รับของประทานพิเศษเพื่องานรับใช้ จะต้องจ่ายราคาสูงกว่าคนอื่นๆ พระองค์สรุปด้วยคำพูดว่า "ถึงแม้ว่าเจ้าไม่ประสงค์จะทำงานนี้ เจ้าต้องทำเพราะเราได้เลือกเจ้าแล้วที่จะเป็นผู้เผยถ้อยคำของเราในช่วงสิ้นยุค"

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้ว พระผู้เป็นเจ้าเข้าใจความต้องการของดิฉันเป็นอย่างดี แม้กระทั่งตอนที่ดิฉันบ่น พระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นและฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิฉันพูด เมื่อดิฉันพูดจบแล้วพระองค์ก็พูดว่า "ลูกสาวของเรา เราเข้าใจว่าเจ้ารู้สึกอย่างไร แต่เราต้องใช้วิธีนี้ มันต้องเป็นไปตามวิถีทางของเราและในเวลาของเรา" หลังจากที่พระองค์เป็นอย่างนั้นมวล ดิฉันจะถ่อมใจและตอบสนองด้วยการกลับใจใหม่เรื่องการไม่อดทน ความช่างสงสัย และการขาดความเข้าใจของตัวเอง

เช้าวันปีใหม่

วันที่ 1 มกราคม 1999 พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันดูเสื้อคลุมและมงกุฎที่งดงามของพระองค์อีกครั้ง ในวันที่เป็นครั้งแรกที่พระองค์สวมชุดนั้น ดิฉันถามถึงความหมายที่สำคัญของการเปลี่ยนแปลงนี้ พระองค์อธิบายว่า "ลูกสาวของเรา ปีนี้เป็นปีที่พิเศษอย่างยิ่งสำหรับประชากรของเรา" การสถิตที่เต็มไปด้วยความรักของพระองค์ทำให้ดิฉันตื่นตัวใจ จึงได้เริ่มร้องเพลง เดินรำ และร้องให้ต่อหน้าพระองค์

8 มกราคม 1999 พระองค์สวมชุดมงกุฎและเสื้อคลุมพิเศษเฉพาะกาลอีกครั้ง นิมิตเสียดผ่านเข้ามาทางดิฉันจนดิฉันเริ่มร้องไห้ ดิฉันเข้าใจว่าพระองค์สวมเครื่องแต่งกายที่พิเศษเฉพาะในโอกาสที่มีความหมายสำคัญๆ เท่านั้น โดยปกติจะเป็นการฉลองเหตุการณ์พิเศษที่สำคัญ

พระองค์บอกดิฉันว่า พระองค์กำลังเฉลิมฉลองให้กับการทำงานของดิฉัน เราคุยกันอยู่ชั่วครู่ แล้วมือของดิฉันก็เหยียดออกไปทางพระองค์และพระองค์วางมือของพระองค์บนมือของดิฉัน และพูดเพียงว่า "ขออวยพรเจ้า"

ขณะที่พระองค์พูด พลังอำนาจนั้นแรงมากจนรู้สึกว่ทั้งร่างกายของดิฉันถูกรวมเข้ากับของพระองค์ ดิฉันสะอึกสะอื้น ร้องไห้ภายใต้การเจิมที่แรงในเวลานั้น แล้วมือของดิฉันก็กลับมาวางบนอกอีกครั้ง แล้วดิฉันจึงค่อยๆ สงบลง

ระยะเวลาจากวันที่ 9 ถึง 14 มกราคม 1999 เป็นช่วงเวลาสำคัญที่น่าจดจำของดิฉัน พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นนิมิตเป็นภาพของโบสถ์ที่ดิฉันไปเป็นประจำ ในนิมิตนั้นดิฉันได้เห็นคนจำนวนมากในโบสถ์กำลังเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเห็นคน

พิการกำลังเดินอยู่ ทั้งรถเข็นให้ว่างเปล่า รวมทั้งการอวยพรอื่นๆ คิฉันเริ่มร้องเพลงและเดินร่ำเมื่อเห็นลานจอดรถของโบสถ์เต็มไปด้วยรถมากมาย

พลังแห่งการอธิษฐาน

15 มกราคม 1999 หลังจากการอธิษฐานก่อนนอน พระผู้เป็นเจ้าได้มาคุยกับคิฉัน การเจิมที่พิเศษได้ลงมาบนคิฉัน แล้วนิมิตเสียวก็เกิดขึ้น คิฉันเริ่มร้องเพลง และได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนใส่เสื้อคลุมและมงกุฎที่งดงาม คิฉันจึงเริ่มร้องเพลงและเดินร่ำ พร้อมกับทำท่าขยับมือหลายๆ ท่าและแต่ละท่าจะทำซ้ำๆ กันถึงเจ็ดครั้ง

หลังจากช่วงของกระบวนการจัดเตรียมร่างกายเสร็จสิ้นลง พระผู้เป็นเจ้าได้เปลี่ยนชุดกลับมาเป็นเสื้อคลุมขาวตามปกติ พระองค์กำลังเปิดเผยงานทั้งหมดที่พระองค์ได้เตรียมให้คิฉันทำ พระองค์อธิบายว่า นับจากนี้เป็นต้นไป คิฉันต้องอธิษฐานในภาษาแปลกๆ เท่านั้น เพื่อรับการเปิดเผยเรื่องการทำงานทั้งหมดที่พระองค์ได้เตรียมให้คิฉันทำอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งคำสัญญาทั้งหมดที่พระองค์ให้กับคิฉัน เมื่อพระองค์เริ่มงานรับใช้ของการเดินร่ำ คิฉันต้องอธิษฐานเพื่องานรับใช้ และให้มีความสัมพันธ์ภาพกับพระองค์เท่านั้น พระองค์ได้ให้คิฉันรู้ว่า คิฉันจะไม่มีเวลามากสำหรับการอธิษฐานในเรื่องอื่นๆ

เป็นเวลาหลายปีมาแล้ว ที่คิฉันเข้าไปมีส่วนในการอธิษฐานวิงวอนทุกวัน คิฉันใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงอธิษฐานเพื่อคนที่พระเจ้าใส่ชื่อเข้ามาในหัวใจของคิฉัน และเพื่อชนชาติทั้งหมดในโลก คิฉันบอกว่า "พระองค์คะ คงจะยากสำหรับลูกที่จะไม่ได้อธิษฐานให้กับคนเหล่านั้น"

พระองค์ตอบว่า "ถึงเวลาแล้วที่คนเหล่านั้นจะอธิษฐานให้ลูก"

จากนั้นพระองค์ได้บอกคิฉันว่าควรอธิษฐานอย่างไรจึงจะเกิดผล "ซู นาม เมื่อเจ้าเริ่มอธิษฐาน จงสรรเสริญพระบิดาก่อนเสมอ แล้วจึงเริ่มอธิษฐานภาษาแปลกๆ สำหรับการทำงานและงานรับใช้ของเจ้า" พระองค์ยังได้หนุนใจคิฉันให้ตั้งมั่นอยู่บนคำสัญญาของพระองค์ เพื่อที่ศัตรูจะไม่สามารถมาขโมยคำสัญญาต่างๆ จากคิฉันได้

ขณะที่องค์เจ้านายสอนเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอธิษฐาน คิฉันจึงรู้ว่าการอธิษฐานนั้นสำคัญมากต่อชีวิตของเราแต่ละคนแค่ไหน พระองค์ได้บอกคิฉันให้อธิษฐานในภาษาแปลกๆ ทุกเช้าวันอาทิตย์ตอนตื่นนอนก่อนไปโบสถ์ จนการสิ้นไหลของพระวิญญาณบริสุทธิ์หยุดลง แล้วทุกครั้งพระองค์ยังให้คิฉันไปโบสถ์เร็วกว่าเดิมสามสิบนาที ก็เพื่ออธิษฐานในภาษาแปลกๆ โดยไม่ให้มีใครมาขัดจังหวะจนเริ่มนมัสการ

มีบางคนไม่เข้าใจว่าทำไมดิฉันจึงทำเช่นนี้ แต่กลุ่มคนที่เข้าใจล้วนเป็นคนที่มีการเดินอย่างลึกซึ้งกับพระองค์ คนเหล่านั้นเข้าใจความหมายที่ดิฉันพูดว่า พระเยซูเป็นจริงกับดิฉันมากกว่าที่ดิฉันเป็นกับตัวเอง

เวลาที่ดิฉันพูดกับพระองค์ พระองค์จะฟังด้วยความอดทนอย่างมาก ไม่ว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจะดูเลวร้ายแค่ไหน สิ่งที่ดิฉันทำคือพูดออกมาอย่างหมดเปลือกกับพระองค์ แล้วสถานการณ์จะดีขึ้น ดิฉันพูดกับพระองค์ในพระวิญญูญาณ แต่กับดิฉันแล้วพระองค์มีความเป็นมนุษย์และเป็นจริง จนดิฉันรู้สึกว่าได้เข้าไปในมิติใหม่ของชีวิต ไม่มีใครเข้าใจดิฉันได้อย่างที่พระเยซูเข้าใจ ดิฉันตั้งคุณค่าของพระองค์ไว้เหนือชีวิต

บัดนี้งานรับใช้ในคริสตจักรของดิฉันก็มีเพียงแค่อธิษฐานเพื่อคริสตจักร เพื่อคนในคริสตจักร ศิษยาภิบาลทั้งหลาย และอื่นๆ อีกมาก ดิฉันอธิษฐานประจำทุกวันและนมัสการพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ในช่วงระหว่างการนมัสการที่คริสตจักรอันล้ำค่า ดิฉันจะไม่คำนึงถึงคนที่อยู่รอบข้างเลย

โดยปกติดิฉันจะเห็นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเดินไปมาอยู่ข้างหน้าคริสตจักรด้วยรอยยิ้มบนใบหน้า ทำให้ดิฉันเข้าใจว่า ทำไมตัวเองจึงหัวเราะอย่างร่าเริงอยู่บ่อยๆ ในระหว่างการนมัสการ ในช่วงเวลานี้เองที่ดิฉันจะให้พลังทั้งหมดที่มีตลอดจนความตั้งใจให้กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และดิฉันเชื่อว่าการนมัสการที่แท้จริงควรจะเป็นเช่นนี้

ไม่พูดจนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม

ในเดือนมกราคม 1999 พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้สั่งดิฉันไม่ให้นำเรื่องที่พระองค์ได้ทำในดิฉัน และทำเพื่อดิฉันไปเล่าให้ใครฟัง พระองค์พูดกับดิฉันว่า เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พระองค์จะเปิดเผยสิ่งเหล่านี้กับผู้คนเหล่านั้น บางครั้งเรื่องอย่างนี้ก็ยุ่งยากสำหรับดิฉัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและศิษยาภิบาลของดิฉัน แต่ดิฉันไม่มีทางเลือกนอกจากจะต้องเชื่อฟังพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เพราะดิฉันรู้ว่าการไม่เชื่อฟังจะทำให้สูญเสียการอวยพร

เมื่อรู้เช่นนี้ บางครั้งดิฉันอยากจะทิ้งคริสตจักรของตัวเอง และไปที่คริสตจักรอื่นที่ไม่มีคนรู้จัก ดิฉันแทบอยากที่จะซ่อนตัวเองจากคนอื่นๆ เพราะดิฉันเป็นคนที่อ่อนไหวมาก และไม่ชอบให้คนอื่นคิดว่าดิฉันพยายามหลบเลี่ยงพวกเขา

ความอดทนเหนือธรรมชาติเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเรื่องทั้งหมดนี้ ดิฉันรู้สึกว่ามีหลายคนอาจไม่เชื่อเรื่องการเปิดเผยจากสวรรค์ที่ดิฉันได้รับ แต่ดิฉันก็ไม่ใช่ห่วงในเรื่องแบบนี้ เพราะรู้ว่าพระเยซูพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของดิฉันจะจัดการดูแลอย่างที่เราได้พูดไว้

บัดนี้ดิฉันรู้แล้วว่า พระเยซูรู้สึกอย่างไรตอนที่ไม่มีใครเชื่อพระองค์ในขณะที่พระองค์
ดำเนินอยู่บนโลกนี้ เมื่อรู้ถึงสิ่งที่พระเยซูต้องประสบเพื่อดิฉัน ดิฉันจึงไม่รู้สึกท้อใจเวลา
ที่คนเข้าใจดิฉันผิด หรือถูกตัดสินโดยคนอื่น ๆ

ภาษาที่เลื้อบเงา

ในช่วงครึ่งเดือนแรกของเดือนมกราคม 1999 พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันดูดินเหนียว
หยาบๆ สีน้ำตาล และพูดว่า "ลูกสาวของเรา ก่อนที่เราจะเริ่มทำงานกับกายและจิตใจของ
เจ้า เจ้าก็เป็นเช่นนี้ บัดนี้เจ้าเป็นภาษาที่เลื้อบเงาอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว" พระองค์
ได้ให้ดิฉันดูภาษานี้อีกครั้ง ก่อนดินเหนียวสีน้ำตาลได้กลายเป็นภาษาที่แวววาว
และส่องประกาย การเปิดเผยเช่นนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกอ้อมใจอีกครั้ง เพราะดิฉันได้รับรู้สิ่ง
ใหม่ที่พระองค์ได้กระทำในชีวิตของดิฉัน

ในวันที่ 23 มกราคม 1999 พระองค์บอกดิฉันว่า ในวันรุ่งขึ้น (วันอาทิตย์) เวลาหกโมงเช้า
ดิฉันควรเริ่มอธิษฐานภาษาแปลกๆ เพื่อคำสัญญาของพระองค์ทั้งหมด และให้อธิษฐานต่อ
เนื่องจนการลั่นไหของพระวิญญาณบริสุทธิ์หยุดลง นอกจากนั้นพระองค์ยังบอกให้
ดิฉันไปโบสถ์เร็วขึ้นกว่าเดิมสามสัปดาห์ จงสรรเสริญพระบิดาก่อนแล้วจึงอธิษฐานภาษา
แปลกๆ จนเริ่มการนมัสการ

เพื่อไม่ให้ใครมารบกวน พระองค์ได้เตือนดิฉันด้วยความรอบคอบ พระองค์ให้การ
ทรงนำอย่างชัดเจน "เจ้าสามารถไปเข้าได้ แต่อย่าสายเกินเก้าโมงครึ่ง" ดิฉันรู้ว่าเหตุ
ผลที่บอกเช่นนั้นเป็นเพราะภาษาแปลกๆ อันใหม่ที่พระองค์ทิ้งไว้ให้กับดิฉันเมื่อคืนวันก่อน

อาทิตย์ต่อมา พระผู้เป็นเจ้าบอกให้ดิฉันทำเช่นเดิม ประมาณสัปดาห์ก่อนเริ่มนมัสการ
ดิฉันได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าอยู่บนเวที พระองค์สวมชุดเสื้อคลุมและมงกุฎที่งดงามแบบ
ที่พระองค์มักจะใส่ในโอกาสพิเศษ พระองค์ดูมีความสุขมาก และในนาที่ที่ดิฉันได้เห็น
การสถิตของพระองค์ ดิฉันก็ได้ประสบกับการเจิมฝ่ายวิญญาณที่แรงมากๆ

ดิฉันแทบจะชินไม่คิดในช่วงเวลานมัสการ หลังจากเลิกโบสถ์แล้ว ดิฉันได้อธิษฐาน
ตามปกติ และถามพระองค์ว่า เหตุใดพระองค์จึงสวมชุดพิเศษในโบสถ์เมื่อเช้านี้ พระองค์
ตอบว่า "เราได้เปิดประตูเพื่อให้การทำงานของเจ้าได้เริ่มขึ้น"

การงานได้เริ่มต้นแล้ว

7 กุมภาพันธ์ 1999 พระผู้เป็นเจ้าได้ปลุกดิฉันเวลาประมาณตีสอง เพื่อบอกดิฉันว่า

การงานได้เริ่มต้นแล้ว พระองค์อธิบายว่า วันนี้เป็นวันพิเศษสำหรับดิฉัน ดังนั้นดิฉันจึงคาดหวังว่าพระองค์จะพาดิฉันไปด้านหน้าคริสตจักรเพื่อเดินร่าอย่างที่ได้สัญญาไว้นานมาแล้ว แต่สิ่งนี้ก็ไม่ได้เกิดขึ้น

ดิฉันรู้สึกผิดหวังมาก เมื่อกลับมาถึงบ้าน ดิฉันร้องไห้และบ่นต่อหน้าพระองค์ พระองค์นั่งฟังดิฉันเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง และเมื่อเทใจออกมาหมดแล้ว ดิฉันก็ถ่อมใจด้วยการกลับใจใหม่ พระองค์บอกว่า ดิฉันต้องเข้าใจพระองค์ผิดแน่ๆ ถึงแม้ความรู้สึกทั้งหมดนี้จะไม่สู้ดีนัก แต่อย่างไรก็ตาม มันเป็นการเจิมที่แรงที่สุดเท่าที่เคยประสบมาระหว่างการนมัสการ

11 มีนาคม 1999 หลังจากเวลาอธิษฐานปกติดอนเช้า มือของดิฉันเริ่มที่จะไปแตะตาของตัวเอง แล้วพระองค์จึงให้ดิฉันคุกเข่าลงบนพื้นอีกครั้ง แต่ดิฉันไม่อยากจะลืมตา ความคิดอย่างหนึ่งแวบเข้ามา และดิฉันได้บอกพระองค์ว่า นานตราบเท่าที่ดิฉันอยู่บนโลกนี้ แม้จะไม่สามารถมองเห็นใคร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดอีกเลย ดิฉันก็ยังอยากให้พระองค์ใช้ดิฉันอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ว่าจะทำ เพื่อคนที่ตาบอดฝ่ายวิญญาณบนโลกจะได้เห็นอย่างแท้จริง

ดิฉันได้เห็นโลกนี้มาพอแล้ว และทุกสิ่งทุกอย่างที่โลกนี้เสนอให้ ไม่มีคุณค่าพอที่จะให้ความสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบกับความสว่างของนิมิตแห่งสวรรค์ ที่พระเจ้าได้ให้กับดิฉันโดยทางพระคุณของพระองค์ การที่ได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าและได้รับใช้พระองค์ตลอดชีวิตของดิฉันก็เพียงพอสำหรับดิฉันแล้ว เมื่อนึกถึงสิ่งที่พูดจึงได้เริ่มร้องไห้ ดิฉันหมายความว่าพูดทุกคำ และพระผู้เป็นเจ้ารู้ความคิดของดิฉัน พระองค์พูดว่า "ลูกสาวของเรา เจ้าได้รับการอวยพรเป็นสองเท่า"

แม้ว่าดิฉันจะไม่ค่อยแน่ใจเท่าใดนักว่าพระองค์หมายความว่าอะไร แต่ดิฉันรู้และได้บอกกับพระองค์ว่า ถ้าดิฉันสามารถเอาชีวิตของดิฉันแลกกับหนังสือเล่มนี้ได้ ดิฉันรู้สึกเป็นเกียรติที่จะทำเช่นนั้น เดียวนี้ชีวิตของดิฉันในโลกนี้ มีความหมายต่อดิฉันน้อยมาก ดิฉันเพียงแต่อยากให้ทุกคนอ่านหนังสือเล่มนี้ และค้นพบว่าต้องทำอะไรบ้างจึงจะเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้าได้

ยอมเป็นคนประหลาดเพื่อพระเจ้า

แต่พระเจ้าได้เลือกสิ่งที่ดีกว่าไว้ เพื่อให้คนฉลาดอาย

1 โครินธ์ 1: 27

วันแรกของฤดูใบไม้ผลิปี 1999 พระผู้เป็นเจ้าได้บอกฉันหลายสิ่งหลายอย่างระหว่างนมัสการ และฉันเกือบทำให้ตัวเองเป็นควดลก เพราะปกติแล้วในช่วงนมัสการมือของฉันจะเคลื่อนไปทุกทิศทางในขณะที่ร่วมเดินและร้องเพลงแห่งมิตีสวรรค์ แต่เช้าวันอาทิตย์นี้ ฉันไม่สามารถแม้แต่ที่จะยกมือขึ้นตลอดช่วงนมัสการ แต่ร่างกายของฉันได้รับการเจิมจนเต็มล้นตลอดเวลา ฉันรู้สึกสับสนกับเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไปเช่นนี้

ประสบการณ์ทั้งหมดนี้ทำให้ฉันรู้สึกหดหู่ใจ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สี่แล้วที่ฉันไม่มีความสุขเลยนับตั้งแต่พระองค์ให้ฉันเห็นนิมิตแห่งสวรรค์ ฉันยังคงมีสันติสุขแต่ความคิดก็ยังถูกรบกวน แม้กระทั่งหลังการประชุมขณะที่อยู่ในการสถิตของพระองค์

หลังจากโบสถ์เล็ก ฉันบ่นกับพระองค์และยังบ่นต่อก่อนทานอาหารเย็น แต่พระองค์ยังคงเงียบกริบ ฉันจึงยังรู้สึกเศร้าสลดยิ่งขึ้นไปอีก ในทันใดนั้นความคิดที่ได้แวบเข้ามาคือผู้ที่ทำให้ฉันเป็นเช่นนี้คือซาตาน ดังนั้นฉันจึงขบมันออกในนามของพระเยซู แล้วความปิติยินดีกลับเข้ามายังฉันในทันที

ฉันปลื้มปิติไปด้วยรอยยิ้มและความสุข จากนั้นจึงขอพระผู้เป็นเจ้าให้อภัยพระองค์ตอบว่า "ลูกสาวของเรา เจ้าไม่รู้จักปกป้องตัวเอง คริสเตียนหลายคนยังไม่รู้วิธีที่จะขับไล่ศัตรูอย่างที่เจ้าทำ เจ้าต้องรวมประสบการณ์นี้เข้าไปในหนังสือของเจ้าด้วย"

"เป็นเรื่องสำคัญสำหรับคริสเตียนทุกคน ที่จะรู้วิธีขับไล่ศัตรูออกไปจากตัว ตอนที่เจ้าป่วยหรือเมื่อมีปัญหาอื่นใดในชีวิตของเจ้า ประการแรกเจ้าจงขับไล่วิญญาณชั่วและต่อจากนั้นอธิษฐานต่อพระบิดาในนามของเรา"

ช่างเป็นการสอนที่สำคัญสำหรับดิฉันจริงๆ จากนั้นพระองค์ก็สอนดิฉันเรื่องการตัดสินใจคนอื่น ดิฉันเคยสงสัยว่าเหตุใดผู้เชื่อที่เต็มด้วยพระวิญญาณบางคนจึงมีปัญหามากมายกับสิ่งที่เป็ของโลก ใจจริงแล้วดิฉันไม่ได้กลัวพวกเขา แต่ต้องยอมรับว่าตัวเองเอาเรื่องนี้มาครุ่นคิด ดิฉันจะคิดไปว่าบางทีคริสเตียนเหล่านี้อาจดำเนินชีวิตขัดกับความประสงค์ของพระเจ้า และด้วยเหตุผลนี้สิ่งเลวร้ายทั้งหลายถึงได้เกิดขึ้นกับผู้เป็นที่รักของพวกเขา แล้วพระเจ้าได้ใช้ลูกสาวของดิฉันสอนบทเรียนบางอย่างให้ดิฉัน เกี่ยวกับทัศนคตินี้

ดิฉันกับลูกสาวมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน เราเคยเป็นเพื่อนที่สนิทกัน แต่จู่ๆ เมื่อประมาณสามปีที่แล้ว ความสัมพันธ์ของเราต้องหยุดกลางคัน เธอเป็นคริสเตียนที่เต็มด้วยพระวิญญาณ และเราคิดว่าเธอมีชีวิตแต่งงานที่ดี แต่แล้ว เธอกับสามีก็มีปัญหากัน

ในที่สุดลูกสาวของดิฉันก็หย่ากับสามี พวกเขามีลูกด้วยกันสองคนและดูเหมือนพวกเขาจะมีทุกสิ่งที่เป็นและต้องการมากกว่าคนทั่วไป แต่พวกเขาก็สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งเป็นผลมาจากชีวิตการแต่งงาน และตามมาด้วยการหย่าร้าง แม้ว่าลูกสาวของดิฉันจะประสบความสำเร็จในด้านการงาน แต่เธอก็ลืมหวนไปด้วยผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า และได้ใช้ชีวิตนอกทางของพระองค์อย่างสิ้นเชิง ผลที่ตามมาก็คือเธอมีปัญหาสารพัดอย่าง

ก่อนที่ปัญหาชีวิตแต่งงานของพวกเขาจะเริ่มขึ้น ดิฉันได้สังเกตว่าลูกสาวเริ่มห่างจากพระผู้เป็นเจ้า เวลาดิฉันพูดถึงพระผู้เป็นเจ้ากับเธอที่ไร เธอจะไม่ต้องการได้ยินเรื่องของพระองค์ หรือแม้แต่พูดถึงพระองค์ แต่ก็ยังพาลูกๆ ไปโบสถ์อาทิตย์ละครั้ง ยังอ่านพระคัมภีร์ และอธิษฐาน นอกเหนือจากนั้นก็ดำเนินชีวิตตามอย่างชาวโลก

ก่อนที่ปัญหาของเธอจะเกิดขึ้น เธอได้ทำตามคำแนะนำของดิฉัน แต่จู่ๆ ก็ไม่ต้องการรับฟังอะไรจากดิฉัน เธอเปลี่ยนเป็นคนละคน ทั้งโรเจอร์และดิฉันต่างก็รู้สึกที่เราไม่รู้จักเธอจริงๆ เราารู้สึกว่าเธอสูญเสียหลักการชีวิตไปจนหมดสิ้น

ดิฉันได้รับการหนุนใจในระดับหนึ่ง เมื่อรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าเฝ้าดูพฤติกรรมของเธออยู่ แต่ก็รู้ว่าพระองค์จะไม่ทำอะไรให้เธอจนกว่าเธอจะกลับใจใหม่และมอบหัวใจให้กับพระองค์จนหมดสิ้น พระเจ้าจะไม่วันบังคับพวกเราทุกคนให้ทำในสิ่งที่เราไม่ต้องการทำ

พระผู้เป็นเจ้าได้สอนเราทั้งสองหลายสิ่งหลายอย่างโดยผ่านทางลูกสาวของเรา ตั้งแต่มารเป็นคริสเตียน ดิฉันไม่เชื่อในการหย่าร้างหรือการทำสิ่งต่างๆ ที่เป็นบาปอย่างตั้งใจ ดังนั้น ดิฉันจึงรู้สึกละอายมากเกี่ยวกับการหย่าร้างและการใช้ชีวิตนอกทางของพระเจ้าของเธอ เรื่องนี้ทำให้ใจของดิฉันเจ็บช้ำยิ่งนัก ซึ่งเธอก็ทำให้พระเยซูเจ้าปวดร้าวเช่นกัน เรื่องที่เกิดขึ้นนี้เป็นเรื่องที่ลำบากที่สุดตั้งแต่เราได้ความรอด แต่เราไม่เคยคิดที่จะตำหนิ

พระองค์เจ้าสักครั้งเดียว เราด้อมใจของเราเพราะรู้ว่าพระองค์จะจัดการดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในทางที่สมบูรณ์แบบของพระองค์

ดิฉันเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าไม่ชอบความคิดที่น่าอายของดิฉันในเรื่องนี้ และพระองค์ทำให้ดิฉันไม่มีโอกาสเลือกเช่นกัน ที่ต้องรวมเรื่องของลูกสาวลงในหนังสือเล่มนี้ ดิฉันได้ให้สัญญากับพระองค์แล้ว ไม่ว่าสถานการณ์อะไรจะเกิดขึ้น ดิฉันจะเชื่อฟังพระองค์ตลอดชีวิตของดิฉัน ดังนั้นดิฉันจึงไม่เคยตั้งคำถามกับพระองค์ว่าทำไมดิฉันต้องทำเช่นนี้ เพียงแต่จะพูดว่า "ถ้าสิ่งนี้เป็นความประสงค์ของพระองค์ ลูกก็จะทำ"

บัดนี้ชีวิตของลูกสาวก็ลงตัวแล้ว ความสัมพันธ์ของเราก็กลับมาเป็นอย่างที่เคยเป็น แต่ชีวิตของเธอก็ยังทงุ่นงั้นไม่มีเวลาให้กับตัวเองหรือคนอื่นๆ สิ่ง que ดิฉันเป็นห่วงมากที่สุดคือ เธอไม่มีเวลาให้กับพระองค์

หลังจากที่ดิฉันได้รับการเปิดเผยและมีประสบการณ์เรื่องสวรรค์ พระผู้เป็นเจ้าได้พูดกับดิฉันหลายครั้งเรื่องการหย่าร้างที่จะเกิดขึ้นจำนวนมาก หลายครอบครัวจะแตกแยก และคนจำนวนมากจะตาย พระองค์ได้อธิบายว่า ในท่ามกลางคนเหล่านั้นจะมีคริสเตียนจำนวนมาก

ดิฉันเรียนรู้ว่า กับพระเจ้าแล้วสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับลูก จะไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตของคนที่เป็นพ่อหรือแม่ พระองค์ให้คำอธิบายไว้แบบนี้ "แม้กระทั่งคริสเตียนที่สัตย์ซื่อและผู้ที่รักของพวกเขา ก็อาจจะมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นบ้างในบางครั้ง การตัดสินใจอื่นเป็นหนึ่งในบาปที่เลวร้ายที่สุด ไม่มีใครมีสิทธิที่จะตัดสินคนอื่นๆ ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไรก็ตาม จนกว่าจะได้เรียนรู้ผ่านทางประสบการณ์ของตนเอง ความจริงในเรื่องนี้เป็นสิ่งยากที่จะเข้าใจ"

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ไม่ว่าจะมีความไม่พอใจอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของบุคคลใด ดิฉันเลือกที่จะไม่คิดอะไรชั่วร้ายต่อพวกเขา แต่เลือกที่จะมีความรักเมตตาให้กับพวกเขามากกว่าอย่าง que เปาโลได้สั่งไว้ว่า "พี่น้องทั้งหลาย หากใครถูกจับได้ว่าทำความผิด พวกเราที่อยู่ฝ่ายวิญญูณควรที่จะช่วยผู้นั้นด้วยใจที่อ่อนโยน ให้เขากลับตัวใหม่ แต่จงระวังตัวท่านเอง มิฉะนั้นท่านเองจะถูกล่อลวงให้ทำบาปไปด้วย จงช่วยรับภาระของกันและกัน ทำได้ดังนี้แล้วท่านได้ปฏิบัติตามบัญญัติของพระคริสต์" (กาลาเทีย 6:1 - 2)

เวลาบมัสการ

ตั้งแต่วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 1999 ทุกเช้าวันอาทิตย์ระหว่าง ดิหนึ่งถึงดิสอง พระผู้เป็นเจ้าได้ให้ดิฉันเห็นการสถิตของพระองค์ พระองค์ใช้เวลาช่วงนี้บอกถึงสิ่งที่ดิฉันควรทำใน

ที่ประชุมของเช้าวันอาทิตย์ ตั้งแต่วันที่ 21 มีนาคม ดิฉันยังไม่สามารถเคลื่อนไหวมือตลอดช่วงนมัสการ

ต่อมาในวันที่ 28 มีนาคม ดิฉันไม่สามารถขยับเขยื้อนทั้งมือและปาก ได้แต่ร้องไห้ด้วยความปีติยินดีและรู้สึกล้นใจตลอดการประชุม เพราะรู้ว่าเป็นพระวิญญูณบริสุทธิที่ควบคุมร่างกายของดิฉันอยู่ พระองค์บอกดิฉันว่า เวลาการนมัสการเริ่มขึ้นไม่ให้ใช้กำลังของตัวเอง ดังนั้นดิฉันจะนั่งอยู่ตรงนั้นจนกว่าพระวิญญูณบริสุทธิขยับเขยื้อนดิฉัน

ในจังหวะนี้ ร่างกายของดิฉันได้เติมเต็มไปด้วยพลังการเจิม ดิฉันยืนขึ้นแต่ไม่สามารถยกมือขึ้นตลอดเวลานมัสการ เมื่อเสร็จสิ้นการนมัสการ ทั้งมือและปากของดิฉันได้ปล่อยพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าออกมา

11 เมษายน 1999 พระองค์บอกดิฉันตอนเช้าว่าวันนี้จะเป็นวันที่พิเศษ ดังนั้น ดิฉันจึงเตรียมพร้อมเพื่อปฏิบัติการในมิติของการอัศจรรย์ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์มาในเสื้อคลุมและมงกุฎทองคำ ยืนอยู่ข้างที่เทศนาอย่างน้อยยี่สิบนาที ดิฉันคิดว่าแค่นี้ก็อัศจรรย์มากพอแล้ว

ดิฉันอธิษฐานตลอดเวลา ภายใต้การเจิมที่แรงมาก ดิฉันไม่สามารถขยับมือหรือเดินรำได้ตลอดเวลาของการนมัสการ

18 เมษายน 1999 หลังจากอธิษฐานในภาษาแปลกๆ กว่าครึ่งชั่วโมงก่อนนมัสการ พระผู้เป็นเจ้าสั่งว่า ดิฉันควรทำอะไรบ้างในเช้านี้ พระองค์บอกดิฉันไม่ให้ขยับตัวตามใจชอบแต่ให้นั่งและคอย ดิฉันจึงได้ทำตามเช่นนั้น

ก่อนที่จะจบเพลงแรก ร่างกายของดิฉันได้ยืนขึ้น แต่ดิฉันไม่สามารถขยับส่วนอื่นของร่างกายได้เลย ในทันทีทันใดเพลงจากมิตีสวรรค์ก็ดังขึ้นมา จากนั้นพระวิญญูณบริสุทธิได้เคลื่อนร่างกายดิฉันไปอยู่ข้างหน้ากลุ่มนมัสการ แล้วร่างกายดิฉันได้หันหน้าเข้าหาที่ประชุมแล้วเริ่มเดินรำด้วยเพลงจากมิตีสวรรค์ของดิฉัน

เมื่อการนมัสการสิ้นสุดลง การร้องเพลงและเดินรำของดิฉันก็หยุด ดิฉันเดินกลับไปยังที่นั่งโดยได้รับอนุญาตจากพระผู้เป็นเจ้า ตลอดเวลาที่ดิฉันเดินรำ ตาของดิฉันปิดและจดจ่อที่พระเยซูเท่านั้น ดิฉันรู้สึกถึงความยินดีที่เกินคำบรรยายตลอดการประชุม ธรรมดาแล้วดิฉันเป็นคนขี้อายมาก แต่ดิฉันรู้สึกตะลึงกับการเจิมที่แรงมากๆ ในครั้งนี้ จนดิฉันไม่สนใจว่าใครจะคิดอะไรหรือพูดอะไร

พระผู้เป็นเจ้าได้ชี้ นำให้ดิฉันบอกกับศิษยาภิบาลว่า จะมีเรื่องที่น่าแปลกใจและการอวยพรหลายๆ อย่างเข้ามาที่คริสตจักร และการเดินรำนี้นอยู่ภายใต้การกระตุ้นจากพระวิญญูณบริสุทธิ นับว่าเป็นวันที่ดิฉันมีความสุขที่สุดในชีวิต วันที่ดิฉันรอคอยมาแสนนาน เพราะ

พระผู้เป็นเจ้าได้สัญญาว่า การเดินรำนี้อจะเป็นการเริ่มต้นงานรับใช้ของดิฉัน

หลังจากที่พระองค์ได้เริ่มกระบวนการทางกายภาพกับดิฉัน ดิฉันเห็นนิมิตในวันนั้น ดิฉันเห็นตัวเองยืนอยู่บนโขดหิน กำลังมองดูมหาสมุทรที่ไกลสุดหูสุดตา และดิฉันก็สวมชุดยาวสีขาวเดินร่ำและร้องเพลงอยู่บนโขดหิน เพลิดเพลินไปพร้อมๆ กับนิมิตนั้น

ราเชลในสวรรค์

6 พฤษภาคม 1999 หลังการอธิษฐานตอนกลางคืน พระผู้เป็นเจ้าบอกให้ดิฉันรวมชื่อของนักเรียนชั้นมัธยมที่ถูกยิงเสียชีวิตในระหว่างการยิงกันที่โคลัมเบียไฮสกูลในเมืองโคโลราโด ไว้ในหนังสือเล่มนี้ นักเรียนผู้นั้นชื่อ ราเชล

พระองค์กล่าวว่า "ราเชลถูกเลือกไว้เพื่อการรับใช้ในช่วงสั้นๆ เธอได้ถูกเลือกไว้แล้ว ก่อนที่เธอจะเกิด เรามีแผนการผ่านทางชีวิตของเธอที่จะจะต้องจดจำสิ่งต่างๆ ทั้งคนหนุ่มสาวและผู้สูงอายุ"

ก่อนหน้านี้ดิฉันได้ร้องไห้ให้กับราเชล เพราะนับว่าเป็นพรสำหรับดิฉันเมื่อได้รู้ว่าเธอยืนหยัดเพื่อพระผู้เป็นเจ้าของเธอต่อหน้าความตายอย่างไร ดิฉันรู้ว่าเธออยู่กับพระองค์ในสวรรค์ และเมื่อรู้เช่นนี้แล้วหัวใจของดิฉันมีความปีติยินดีอย่างมาก ดิฉันไม่เคยรู้สึกเสียใจเรื่องที่เธอตายเพราะดิฉันรู้ว่าเธอไปที่ไหนหลังจากความตาย ใครที่ตายเพื่อพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าของเรา จะได้รับการอวยพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือสิ่งทั้งปวง

พระผู้เป็นเจ้าได้บอกดิฉันหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับราเชล แต่เมื่อตื่นนอนในวันรุ่งขึ้น เพื่อมาเขียนประสบการณ์นั้นในหนังสือดิฉันกลับลืมชื่อเธอจนสนิท ไม่ว่าจะพยายามนึกเท่าไรก็ไม่สามารถจำชื่อของเธอได้ ดิฉันจึงคิดว่าอาจจะไม่สำคัญขนาดที่ดิฉันจะต้องเขียนเรื่องของเธอลงในหนังสือ

หลังการอธิษฐานตอนเช้าขณะที่พระผู้เป็นเจ้าและดิฉันกำลังคุยกัน ดิฉันบอกกับพระองค์ว่า "นี่ชื่อของเธอ" ไม่ออก พระองค์กระซิบว่า "ราเชล" และดิฉันจะไม่ลืมชื่อของเธออีกเลย พระองค์พูดว่า "ราเชลมีความสุขที่ได้อยู่กับเรามากกว่าที่อยู่โลก และเราจะอวยพรครอบครัวของเธอ บ่อยครั้งที่คนมักจะกำหนดว่าสิ่งเลวร้ายต่างๆ นั้นมาจากซาตาน ถ้าความตายของราเชลเป็นเจตนารมณ์ของซาตาน ชื่อของเราจะไม่ได้ถูกยกขึ้นมาพูดก่อนที่เธอจะตาย ซาตานไม่มีพลังอำนาจเหนือประชากรของเราถ้าเราไม่อนุญาตมัน"

"ชีวิตแต่ละชีวิตต่างก็มีเป้าหมายพิเศษในโลกนี้ นั่นคือเหตุผลที่เราใช้บางคนในลักษณะที่พิเศษ ดังนั้น อย่าได้คิดว่าเพราะการที่ผู้ใดผู้หนึ่งเป็นคริสเตียนที่สัตย์ซื่อ พวกเขาจะมีชีวิตยาวนานและสมบูรณ์แบบบนโลก ถ้าเราต้องเอาชีวิตของใครสักคนไปเพื่อ

ที่จะทำให้อันอื่น ๆ ได้รับความรอด เราก็จะทำเช่นนั้น"

"อย่างที่เราได้พูดมาแล้ว เราจะต้องเอาชีวิตไปเป็นจำนวนมาก ก่อนที่เราจะกลับมาในท่ามกลางคนเหล่านั้นจะเป็นคริสเตียนจำนวนมาก ความรอดคือสิ่งที่สำคัญมากกับเรา แต่จงจำไว้ว่าเราไม่ประสงค์ที่จะเห็นผู้หนึ่งผู้ใดพินาศ"

ถูกตำหนิ

วันอาทิตย์วันหนึ่งในปี 1999 พระวิญญูณบวิสสุทธิได้พาฉันไปด้านหน้าบริเวณนมัสการ เมื่ออยู่ข้างหน้ากลุ่มนมัสการ ฉันเริ่มเต้นรำและร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดี ในทันใดนั้นเมื่อศิษยาภิบาลได้มาอยู่ต่อหน้าฉัน เขาก็เริ่มตำหนิการเต้นรำ

ศิษยาภิบาลคว้านแขนของฉัน และพาฉันกลับไปนั่งที่เก้าอี้ ฉันเริ่มร้องไห้เพราะรู้ว่าเขากำลังทำร้ายจิตใจของพระเจ้าเป็นเจ้า แต่ฉันไม่ได้รู้สึกอายหรือโกรธในสิ่งที่เขาทำ แต่รู้สึกเสียใจให้กับศิษยาภิบาลของฉันเพราะเป็นมารที่ได้ทำเช่นนี้กับเขา

การเต้นรำของฉันในช่วงเวลาการนมัสการไม่ใช่การเต้นรำธรรมดาทั่วไป เนื่องจากพระเจ้าเป็นเจ้าได้ทำงานกับร่างกายและมือของฉันเป็นเวลาหลายเดือน ดังนั้นฤทธิ์อำนาจอันมากมายได้ถูกสะสมไว้ในตัวฉัน และพระองค์จะผู้ที่นำการเต้นรำของฉันในแต่ละการเคลื่อนไหวและทุกครั้งที่เกิดเคลื่อนไหว เวลาที่เต้นรำฉันไม่ได้ขยับมือด้วยตนเอง แต่พระวิญญูณบวิสสุทธิที่ขยับมือทั้งสองให้กับฉัน และจะไม่พยายามหยุดยังการทำงานของมือด้วยตนเอง แต่ฉันจะให้พระวิญญูณบวิสสุทธิหยุดมือทั้งสองเอง

การเคลื่อนไหวแต่ละอย่างก้าวจะปฏิบัติถึงเจ็ดครั้ง และฉันไม่สามารถทำท่าขยับเขยื้อนได้ด้วยตนเอง พระวิญญูณบวิสสุทธิจะทรงนำการเดินในแต่ละตอน ด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้ฉันไปโบสถ์ก่อนเวลานมัสการอย่างน้อยสามสิบนาที และฉันยังอธิษฐานสองหรือสามชั่วโมงก่อนไปโบสถ์โดยการนำของพระองค์

จากนั้น ทุกเช้าวันจันทร์ พระเจ้าเป็นเจ้าพาฉันไปที่ชายหาดด้วยกายสวรรค์ หลังจากที่เราคุยกัน ฉันจะถูกพาอยู่ต่อหน้าพระองค์ แล้วฉันจะเต้นรำต่อหน้าพระองค์ด้วยเพลงจากมิติสวรรค์ เป็นการเต้นรำในลักษณะเดียวกันกับที่พระองค์เรียกร้องให้ฉันเต้นรำในช่วงนมัสการที่คริสตจักร

ดังนั้นการเต้นรำจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากต่อพระเจ้าเป็นเจ้า และฉันรู้ว่าการเต้นรำเป็นส่วนหนึ่งของงานรับใช้ที่พระองค์ได้ให้ฉัน ในร่างกายฉันมีพลังอย่างมาก และหลังจากที่เต้นรำแล้ว ฉันจะหมดแรงและแทบจะยืนไม่ไหว

หลังจากที่ถูกตำหนิ ฉันกลับไปบ้านและพูดคุยกับพระองค์ ฉันเรียนรู้ว่าพระองค์

ไม่พอใจอย่างมากกับศิษยาภิบาลของดิฉัน พระองค์พูดว่า "เขาไม่ได้เชื่อเจ้า เพราะเขาอนุญาตให้มารเข้ามาใช้เขา เขายังยังพระวิญญาณบริสุทธิ์ของเรา เจ้าต้องไม่กลับไปที่คริสตจักรนั้นอีก"

เป็นเวลาเกือบเดือน ที่ดิฉันเดินร่ำอยู่ข้างหน้าที่ประชุม และพระองค์ได้มีแผนที่จะอวยพรคริสตจักรนั้น แต่มารได้ทำลายแผนนั้น

"มีคริสตจักรประมาณ 20% เท่านั้นที่ตั้งเราไว้เป็นที่หนึ่ง คริสตจักรส่วนที่เหลือเป็นพวกที่กังวลว่า คนจะพูดถึงเขาอย่างไร และพวกเขาจะมีเงินเท่าไร หลายคริสตจักรไม่ได้เป็นห่วงเรื่องการประกาศแก่จิตที่หลงทางเลย เรื่องการประกาศเป็นสิ่งที่สำคัญกับเรามากที่สุด"

"ลูกสาว เราต้องบอกเจ้าว่า ศิษยาภิบาลหลายคนจะเข้าไปอยู่ในหุบเขาที่เราให้เจ้าดู จากนั้นสมาชิกของพวกเขาจะตามไปด้วย ศิษยาภิบาลคนใดที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องกับผู้รับใช้ที่มีการjemเป็นพิเศษและผู้เผยถ้อยคำของเรา จะไม่ได้รับการอวยพร แต่ใครที่ได้รับพรที่พิเศษจากเราสามารถนำการอวยพรไปสู่ทั้งคริสตจักรได้ เจ้าต้องเขียนทั้งหมดนี้ลงในหนังสือของเจ้า ชู นาม"

ดิฉันอ่อนวอนพระเจ้าไม่ให้เรียกร้องดิฉันทำสิ่งนี้ เพราะดิฉันเป็นกังวลถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับศิษยาภิบาล แต่พระองค์เตือนความทรงจำของดิฉันว่า ดิฉันจำเป็นต้องเชื่อฟังพระองค์ตลอดเวลา พระองค์ได้หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาด้วยประสงค์ที่จะให้คริสตจักรอื่นๆ รู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้เช่นกัน

ศิษยาภิบาลเป็นผู้ที่ได้รับเกียรติอย่างมาก และเป็นบุคคลที่น่ารัก แต่เขาไม่แน่ใจในตัวดิฉัน เพราะชาตานได้เข้ามาแทรกระหว่างเขากับดิฉัน เราได้ร่วมนมัสการที่คริสตจักรนี้มากกว่าสี่ปีแล้ว ดิฉันเคยขาดการนมัสการเพียงครั้งเดียวเท่านั้น สาเหตุเพราะหิมะตกหนัก

งานรับใช้ของดิฉันในคริสตจักรอยู่ในรูปของการอธิษฐานวิงวอน สามิของดิฉันได้ช่วยงานมากมายเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างตึก นอกจากนั้น โรเจอร์ยังเป็นหัวหน้าผู้ให้การต้อนรับ เรามีความรักให้กับศิษยาภิบาลอย่างแท้จริง และรักคริสตจักรอย่างมาก แต่ประสบการณ์ในวันเดียวเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง

การเริ่มต้นใหม่

ดิฉันเคยได้ยินชื่อ คริสตจักรเบธเอล มาก่อน แต่ไม่เคยมีความปรารถนาที่จะไปที่นั่น หรือจะไปคริสตจักรอื่นใด เพราะพระเจ้าเป็นเจ้าได้ให้คำสั่งดิฉันที่จะอยู่คริสตจักรที่เรา

อยู่ จนกว่าพระองค์จะให้เราไป

16 พฤษภาคม 1999 ดิฉันรู้ว่าไม่สามารถกลับไปคริสตจักรเดิมได้อีก และดิฉันเชื่อว่าพระองค์จะนำเราไปคริสตจักรอีกแห่งหนึ่ง ดิฉันเริ่มคิดถึงเบธเอล และในระหว่างการอธิษฐานก่อนอาหารค่ำ พระองค์ได้กระซิบ "เบธเอล"

สิ่งนี้เป็นการยืนยัน และหัวใจของดิฉันเริ่มปรารถนาที่จะไปนมัสการที่นั่น คืนนั้นเราได้เข้าประชุมที่เบธเอล แล้วดิฉันได้มีประสบการณ์การเจิมที่อบอุ่นและพิเศษจริงๆ แล้วการเจิมแรงมากจนเสื้อผ้าของดิฉันเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ

23 พฤษภาคม เราเข้าร่วมประชุมในวันอาทิตย์ที่เบธเอล แต่เราเข้าใจผิดเรื่องเวลาเข้าประชุม เราจึงเข้านมัสการช้าไปสามสิบนาที แต่ในทันทีที่ดิฉันนั่งลง การเจิมอย่างรุนแรงจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าก็ท่วมทับดิฉันอีกครั้งหนึ่ง ในความเป็นจริงดิฉันไม่สามารถควบคุมไว้ได้ ทั้งๆ ที่ดิฉันพลาดโอกาสที่จะอธิษฐานและเดินรำก่อนการประชุมกับพระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยภาษาแปลกๆ ครึ่งชั่วโมงก่อนการนมัสการเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

30 พฤษภาคม 1999 เราได้เข้าประชุมที่เบธเอลอีกครั้ง และในครั้งนี้นี้ดิฉันได้เดินรำอย่างอิสระระหว่างช่วงนมัสการ ดิฉันเคยรู้สึกอึดอัดมากที่เดินรำที่โบสถ์เก่าของเรา

พระผู้เป็นเจ้าได้อธิบายให้ดิฉันฟังว่า ที่คริสตจักรเก่ามีการถกเถียงกันอย่างมากเกี่ยวกับการเดินรำของดิฉันต่อหน้ากลุ่มนมัสการ ดิฉันแน่ใจว่าความรู้สึกที่อึดอัดของดิฉันในแต่ละครั้งนั้นมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ได้เตือนความจำว่า "คริสตจักรใดที่ไม่อนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนไหวของคริสตจักรอย่างอิสระ ไม่สามารถรับการอวยพรได้ เรามีแผนการที่จะเทการเจิมที่แรงมากขึ้นบนคริสตจักร ก่อนที่เราจะกลับมา และคริสตจักรควรที่จะพร้อมสำหรับการเจิมนี้"

หลังจากการนมัสการ พระองค์บอกว่าพระองค์อยากคุยกับดิฉันเกี่ยวกับบางสิ่งที่สำคัญมากๆ พระองค์บอกดิฉันให้คุยกับนักเขียนเกี่ยวกับหนังสือ พระองค์ขอให้ดิฉันส่งต้นฉบับที่เกี่ยวกับกระบวนการจัดเตรียมร่างกาย และให้จครายละเอียดของมิติสวรรค์ทั้งหมดที่พระองค์ได้ให้กับดิฉันตลอดสามปีของการฝึกฝน

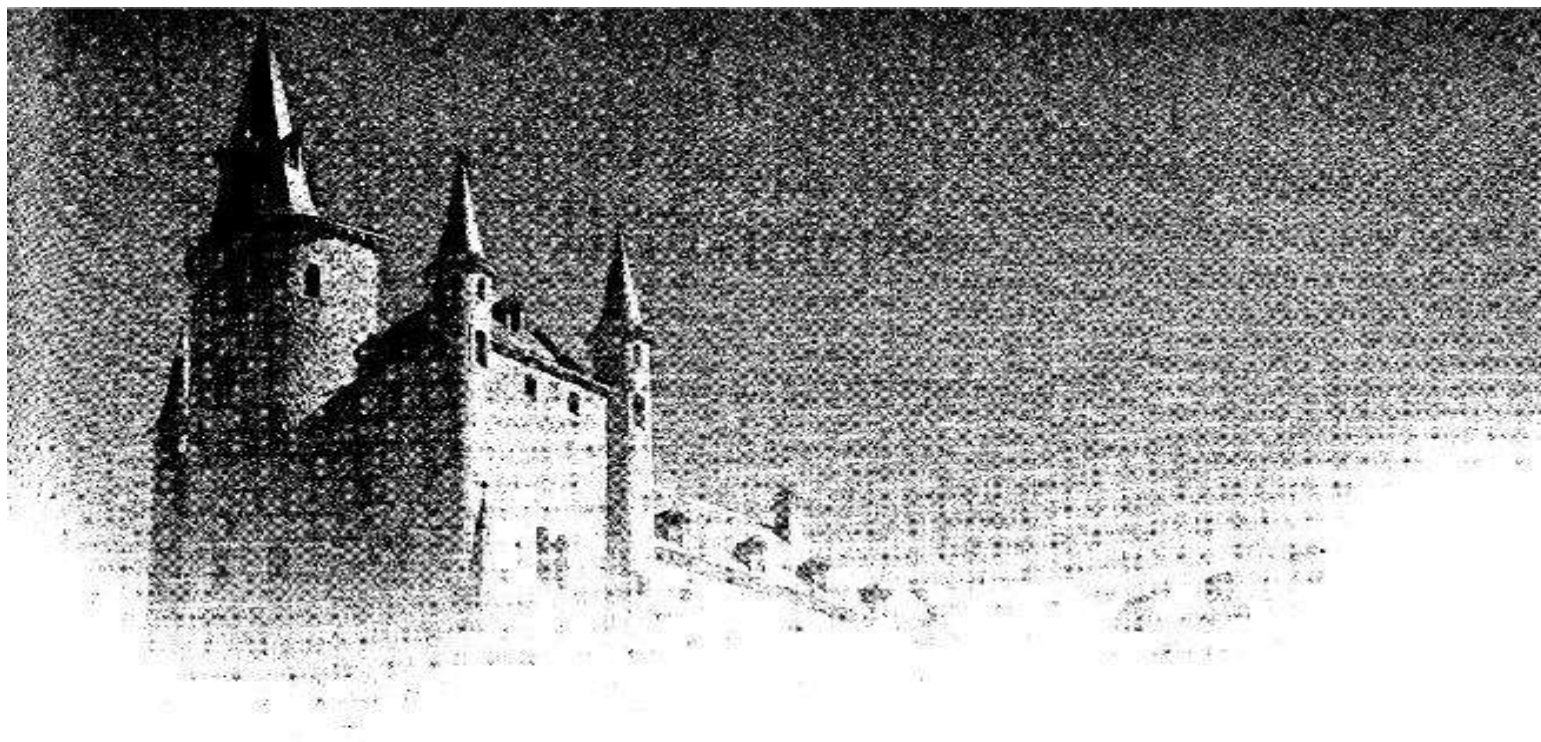
ถึงแม้ว่าดิฉันจะพูดถึงหนังสือกับพระองค์อยู่บ่อยๆ พระองค์มักจะบอกว่า พระองค์จะจัดการดูแลในเวลาของพระองค์ และดิฉันไม่ควรที่จะเป็นกังวลในเรื่องนี้ พระองค์กำลังให้ดิฉันแบ่งปันเรื่องบางอย่างเกี่ยวกับหนังสือ ทำให้ดิฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก

นอกจากนั้นพระองค์ยังบอกให้ดิฉันส่งรายละเอียดต่างๆ ของนิมิตที่มาจากสวรรค์ และที่จะเล่าประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณให้กับศิษยาภิบาลคนใหม่ของเรา ศิษยาภิบาลวูฟสัน

หลังจากใช้เวลากับพระเจ้าเป็นเจ้าประมาณสามปีครึ่ง ดิฉันรู้สึกว่าคุณคิดและการกระทำของดิฉันไม่เป็นตัวของตัวเองอีกต่อไปแล้ว ชีวิตทั้งชีวิตเป็นของพระเจ้า ทั้งความคิด ความรู้สึก พฤติกรรมของดิฉันล้วนถูกเปลี่ยนใหม่หมด ดิฉันรู้สึกเห็นใจจิตของคนที่ยหลงทางและขัดสนเป็นอย่างมาก และหัวใจของดิฉันก็เจ็บปวดสำหรับผู้ที่ไม่รู้จักพระองค์

ดิฉันรู้ว่าเมื่อใดที่ดิฉันทำให้พระองค์พอใจและตั้งพระองค์ไว้เป็นหนึ่งเสมอ ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของดิฉันจะเกิดผล พระองค์ผู้ยอดเยี่ยมของดิฉันได้เปลี่ยนแปลงดิฉันจากภายในสู่ภายนอก พระองค์ได้สอนสิ่งที่มหัศจรรย์มากมายเกี่ยวกับทางของพระองค์ ไม่มีใครสามารถทำให้ดิฉันโกรธได้อีกต่อไปเพราะความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ในชีวิตของดิฉัน ทำให้ดิฉันสามารถให้อภัยทุกคนได้

"โอพระเจ้า ผู้เป็นพระกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักพระองค์ พระองค์เป็นศิลา เป็นป้อมปราการ และผู้กอบกู้ของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าและพระกำลังของข้าพเจ้า ในพระองค์ข้าพเจ้าจะวางใจ เป็นโล่ เป็นกำลัแห่งความรอด เป็นที่มั่นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องขอต่อพระองค์ ผู้ที่สมควรรับการสรรเสริญ แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากเหล่าศัตรู" (สดุดี 18:1 - 3)

ภาคที่สาม

สามปีแห่งการฝึกฝนในงานรับใช้

เวลานั้นเหลือน้อย

แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้เผยถ้อยคำบริสุทธิ์
ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาเปิดเผยกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
ถึงสิ่งต่างๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในไม่ช้านี้

วิวรณ์ 22: 6 (ขยายความเพิ่ม)

วันที่ 11 สิงหาคม 1999 หลังจากได้อธิษฐานก่อนนอน การเจิมที่พิเศษสุดมาพร้อมๆ
กับการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า แล้วจึงกลายเป็นเพลงไพเราะจากมิติสวรรค์พร้อมเนื้อ
ร้องที่ดีเยี่ยม

พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า "ซู นาม เรามีสิ่งที่จะให้เจ้าประหลาดใจ" ในทันทีที่พระองค์พูด
นิมิตที่เป็นเสียงก็ปรากฏขึ้นและดิฉันจึงดูการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์อยู่ในเสื้อ
คลุมและมงกุฎทองคำในขณะที่พระองค์ยืนอยู่ข้างหน้าดิฉัน

ร่างกายของดิฉันรู้สึกแข็งแรงขึ้นมาก และยังสัมผัสถึงพลังอันประหลาดที่มาปกคลุม
ดิฉัน พระองค์บอกให้ดิฉันยื่นมือทั้งสองออกไปหาพระองค์ ขณะที่ดิฉันทำตาม มือทั้ง
สองก็เคลื่อนตรงไปที่พระองค์ภายใต้พลังอำนาจของพระองค์ ดิฉันเห็นพระองค์ถือกุญแจ
ทองคำดอกใหญ่ดอกหนึ่ง แล้วพระองค์จึงพูดว่า "เราให้กุญแจทองคำนี้แก่เจ้าเพื่อการอัครรรย
ในงานของเจ้า"

ตอนที่พระองค์นำกุญแจไว้ในมือดิฉัน ร่างกายของดิฉันกระโดดขึ้นและสั่น ผลจากการ
เจิมทำให้ดิฉันแทบหายใจไม่ออกแล้วเริ่มร้องไห้ ดิฉันกำมือทั้งสองข้างเข้าด้วยกัน แล้ว
นำมาพักที่อกอยู่ชั่วครู่ จากนั้นมือทั้งสองก็สั่นจนควบคุมไม่ได้อยู่หลายนาที

พระผู้เป็นเจ้าเปลี่ยนชุดกลับไปเป็นเสื้อคลุมปกติของพระองค์ แล้วบอกดิฉันว่าพระองค์
ได้ออญญาตคำสัญญาทุกคำของพระองค์แล้ว พระองค์บอกว่า "กุญแจที่เรามอบให้เจ้าเป็น
ดอกสุดท้าย เจ้าจะทำให้โลกประหลาดใจ และเจ้าเป็นลูกของเราที่รับการอวยพรมากมาย"

ก่อนเข้านอนในวันที่ 8 ธันวาคม 1999 เมื่อสิ้นสุดการอธิษฐานแล้ว พระองค์ได้เริ่ม

พูดคุยกับดิฉัน โดยปกติพระองค์จะคุยเรื่องงานของดิฉัน รวมทั้งแผนงานของพระองค์สำหรับดิฉัน และเรื่องงานที่พระองค์เตรียมให้ดิฉันทำในวันนี้ แต่คืนนี้พระองค์ให้ดิฉันรู้เหตุผลที่พระองค์ต้องพิมพ์และจำหน่ายหนังสือในเร็วๆ นี้ พระองค์พูดว่า "หนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริง จะเป็นโอกาสสุดท้ายสำหรับคนทั้งหลายที่จะได้รู้ว่าเรากำลังจะมาเพื่อประชากรของเราในไม่ช้านี้"

พระองค์ยังพูดอีกว่า "ถ้าคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังยังไม่ยอมตื่นตัว พวกเขาจะไม่ได้ยินเสียงแตรและจะต้องประสบกับภัยพิบัติที่ร้ายแรงที่สุด" พระองค์ได้อธิบายต่อไปว่าพระองค์ได้เตือนคนทั้งหลายโดยผ่านเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กนักเรียน แต่พวกเราไม่มีความยำเกรงพระองค์เพียงแค่ระยะเวลาสั้นๆ แล้วเราก็กลับไปในวิถีทางเก่าๆ ของเรา

พระองค์ยังบอกอีกว่า "เราได้ให้หมายสำคัญหลายอย่างที่จะนำพวกเขากลับมาอธิษฐานกันในห้องเรียนอีก แต่มีอีกหลายคนที่ไม่ได้พยายามกันอย่างจริงจัง เราจะไม่บังคับความคิดของใครทั้งสิ้น เราสามารถให้เพียงแต่หมายสำคัญต่างๆ เพื่อที่พวกเขาจะรู้ว่าเราต้องการให้เขาทำอะไร"

"เราเตือนพวกเขามานานแล้ว และมากพอที่จะรู้ว่าเราต้องการให้เขาทำอะไร เราไม่สามารถรอได้ตลอดเวลาสำหรับผู้ที่ไม่ต้องการที่จะเตรียมพร้อมสำหรับเรา เราจะมีรับคนที่พร้อมสำหรับเรา และสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเร็วกว่าที่พวกเขาคาดคิดไว้"

พระผู้เป็นเจ้าพูดว่า ดิฉันต้องใส่ถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือ

ความสุขที่เกินพรรณนา

คืนวันคริสต์มาสของปี 1999 หลังการอธิษฐานก่อนนอน การสถิตของพระเจ้าเป็นจริงสำหรับดิฉันมาก หลังจากที่เราร่วมกันชั่วคราว การเข้านอนไฟได้เข้าไปทั่วทั้งร่างกายของดิฉันในทันที ซึ่งตามมาด้วยนิมิตเสียง แล้วดิฉันเห็นพระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าในเสื้อคลุมและมงกุฎวันคริสต์มาสของพระองค์ พระองค์พูดว่า "ลูกรัก เรามีความสุขมากที่ได้ฉลองวันเกิดกับเจ้า"

ในทันทีที่พระองค์พูด เพลงแห่งมิตีสวรรค์ก็ดังขึ้น ดิฉันเริ่มต้นรำต่อหน้าพระองค์ เหตุการณ์นี้ดำเนินไปอย่างน้อยสามสิบนาที ตลอดช่วงเวลานี้ดิฉันได้ทั้งเต้นรำและร้องเพลง การเขมรแรงมากจนดิฉันคิดได้แต่เพียงว่า อยากให้พระองค์พากลับบ้านในเวลานั้น ดิฉันได้แต่ร้องไห้แต่ก็ยังขยับให้กับพระองค์เพราะความสุขที่ได้รับนั้นเกินพรรณนา

พระผู้เป็นเจ้ารอดอยผู้ที่พร้อมสำหรับพระองค์

คืนวันปีใหม่ของปี 2000 ดิฉันได้มีประสบการณ์เหมือนที่เคยมีกับพระองค์ในวันคริสต์มาสปี 1999 เป็นประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่กว่าคริสต์มาสและปีใหม่ใดๆ ที่ผ่านมา บางสิ่งๆ ที่พระองค์บอกดิฉันไม่สามารถเขียนลงในหนังสือเล่มนี้ได้ อย่างไรก็ตามดิฉันพูดได้ว่าพระองค์พร้อมแล้วสำหรับผู้พร้อมสำหรับพระองค์

วันที่ 6 มกราคม 2000 หลังอธิษฐานก่อนนอน พระองค์ได้ให้ดิฉันดูนิมิตสำหรับคริสตจักรของเรา Church for All Nations ซึ่งเป็นชื่อใหม่ของคริสตจักรเบธเอล ดิฉันได้รับนิมิตนี้ในช่วงการประชุมในวันอาทิตย์ในขณะที่กำลังทำการงานอัศจรรย์ด้วยการเดินรำ ในนิมิตนี้พระองค์กำลังยื่นมือขวาอยู่ข้างๆ ที่เทศนา ผลที่ตามมาคือ สมาชิกทุกคนในห้องประชุมล้มลงที่พื้น

การเจิมแห่งฤทธิ์อำนาจ

คืนวันที่ 8 มกราคม 2000 ก่อนอธิษฐานเข้านอน พลังอำนาจของการเจิมแรงมากจนดิฉันไม่สามารถนั่งตัวตรงได้ ร่างกายอ่อนแรง ลื่นก็อ่อนแรงเกินกว่าที่จะพูดได้ ตลอดช่วงเวลาของการอธิษฐานดิฉันเปล่งเสียงไม่ได้ และร่างกายก็อยากที่ล้มตัวลงนอน

เมื่อจบการอธิษฐานในคืนวันเสาร์ พระองค์บอกให้ดิฉันตื่นตอนตีห้าเพื่อสรรเสริญพระบิดา แล้วจึงอธิษฐานเพื่อคำสัญญาทั้งหมดของพระองค์และงานรับใช้ของดิฉันในภาษาแปลกๆ แล้วให้ไปอธิษฐานที่โบสถ์ก่อนเก้าโมงครึ่ง พระองค์บอกดิฉันว่าจะไปโบสถ์สายหน่อยก็ได้ แต่อย่าเกินเก้าโมงครึ่ง พระองค์ยังบอกว่าอย่าให้ใครเข้ามารบกวน

"เวลาที่เจ้าเริ่มอธิษฐาน อย่าพึ่งทำอะไรตามใจชอบจนกว่าเจ้าจะเดินรำเสร็จ" พระองค์สั่ง "เจ้าควรที่จะรู้ขั้นตอนทั้งหมดเกี่ยวกับการเดินรำนี้แล้ว"

ในทันทีที่ดิฉันเดินเข้าไปในสถานที่นมัสการในวันที่ 9 มกราคม ดิฉันรู้สึกตัวร้อนเหมือนไฟเผา และเริ่มร้องไห้ก่อนอธิษฐาน ดิฉันสรรเสริญพระบิดา และขณะที่ดิฉันเริ่มอธิษฐานก็ได้เห็นการสถิตของพระองค์ พระองค์อยู่ในชุดเสื้อคลุมและมงกุฎทองคำ และกำลังยืนอยู่บนที่เทศนาและส่งยิ้มให้ดิฉัน

พระองค์เพียงพูดว่า "เรากำลังเปิดประตูให้กับการอัศจรรย์ในงานรับใช้ของเจ้า"

ดิฉันเริ่มเดินรำต่อหน้าสมาชิกของคริสตจักร ในวันแรกๆ ที่มาโบสถ์ ดิฉันเดินรำเพียงสี่ครั้งเท่านั้นก่อนประชุมช่วงเช้า อย่างไรก็ตาม ในไม่นาน ดิฉันก็เริ่มเดินรำช่วงการประชุมตอนเย็นทุกวันศุกร์ ขณะที่คริสตจักรเบธเอลได้มีการฟื้นฟู ดิฉันก็ยังทำเช่นนี้

อย่างต่อเนื่องจนได้ย้ายไปที่อาคารใหม่ Church for all Nations คิฉันไม่ได้เดินรำเพื่อการ
อัศจรรย์ที่นั่นมาเกือบสองเดือนแล้ว

หมดเวลา

วันที่ 13 มกราคม 2000 หลังการอธิษฐานตอนเช้า พระองค์เริ่มพูดคุยกับคิฉัน
ถึงงานและหนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริง! พระองค์บอกว่า ไม่มีเวลารอแล้ว พระองค์อธิบาย
ว่าถึงเวลาที่พระองค์จะต้องดำเนินการพิมพ์และจำหน่าย

นอกจากนั้น พระองค์ยังเตือนคิฉันว่า พระองค์ได้ให้โอกาสทุกอย่างแก่ทุกคน
ที่จะมารู้จักพระองค์ และพระองค์ได้ให้หมายสำคัญมากมายแก่คนทั้งหลาย พยายาม
ทุกอย่างที่จะช่วยคนเหล่านั้นให้รู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้า พระองค์พูดต่ออีกว่า "แต่พวก
เขาไม่มีความยำเกรงเรา รวมทั้งคนจำนวนมากที่รู้จักถ้อยคำของเรา แต่ไม่มีความเชื่อ
ในเราเพียงพอที่จะดำเนินชีวิตตามคำสั่งของเรา แต่เราจะให้โอกาสคนเหล่านั้นอีกครั้ง
โดยผ่านทางหนังสือของเจ้า และหมายสำคัญอื่นๆ อีกหลายอย่าง"

หลังจากพระองค์พูดจบแล้ว ฤทธิ์อำนาจที่ทรงพลังมากลงมาบนคิฉัน จนตาของคิฉันปิด
สนิทและมีเสียงดังมาจากส่วนที่ลึกที่สุดของตัวคิฉัน มันดังมากจนคิฉันคิดว่าคงได้ยืน
ไปทั่วบ้าน และนี่เป็นเหตุที่ทำให้คิฉันร้องไห้ออกมา

พระผู้เป็นเจ้าได้ให้คิฉันคุณสมบัติของพระองค์ที่เกี่ยวกับโลกอย่างรวดเร็ว คิฉันได้
เห็นตึกอาคารสูงๆ จำนวนมากพังลงมารอบโลก ต่อจากนั้นเมฆดำทะมึน ลมพายุและฟ้า
แลบเกิดขึ้นแผ่กระจายไปทั่วทั้งโลก ตามมาด้วยฝน น้ำท่วม และพายุทอร์นาโดทั่วทุกหน
ทุกแห่ง จากนั้นพระองค์จึงพูดว่า "อ่าน อิสยาห์ 64:3" ข้อความที่เป็นการเผยถ้อยคำได้
เขียนไว้ว่า ภูเขาต่างๆ ล้มคลอนเวลาอยู่ในการสถิตของพระเจ้า

แล้วพระผู้เป็นเจ้าพูดว่า "เราเตือนประชากรของเราอีกครั้งหนึ่งว่า เรากำลังจะมารับ
พวกเขาเร็วกว่าที่พวกเขาคาดคิด" พระองค์อธิบายต่ออีกว่า "ผู้ใดที่พร้อมแล้วสำหรับ
เราจะได้ยืนเสียดแดร และผู้ใดที่ไม่พร้อมสำหรับเราจะต้องประสบกับภัยพิบัติที่ร้าย
แรงมากที่สุด คนจำนวนมากจะตกเป็นของซาตาน เราได้ให้โอกาสมากเพียงพอแล้ว
สำหรับคนทั้งหลายที่จะเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของเรา แต่เขาเหล่านั้นไม่ใ้
ใจกับคำพูดของเรา เราจะไม่รอพวกเขาตลอดไปและเรากำลังจะมาสำหรับผู้พร้อม
สำหรับเรา"

พระผู้เป็นเจ้าได้พูดซ้ำหลายสิ่งหลายอย่าง พระองค์ต้องการอย่างมากที่จะให้คนทั้ง
หลายเตรียมพร้อมสำหรับการมาของพระองค์

การใช้ที่เป็นงานอัศจรรย์

ร่างกายของพระองค์เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา
ใบหน้าของพระองค์ฉายแสงเหมือนดวงอาทิตย์
เสื้อผ้าของพระองค์ขาวเหมือนแสงสว่าง

มัทธิว 17: 2

เช้าวันที่ 15 มกราคม 2000 พระผู้เป็นเจ้าได้บอกดิฉันว่า "เรามีสิ่งที่จะทำให้เจ้าประหลาดใจ เจ้าต้องเข้านอนให้เร็วกว่าเดิม" หลังจากอธิษฐานก่อนนอน ร่างกายของดิฉันก็ตื่นอย่างรุนแรงในทันที ดิฉันได้รับการโจมตีที่แรงมาก จนดิฉันส่งเสียงดังมากอยู่สักพักหนึ่ง ตามมาด้วยนิมิตที่มีเสียง

ดิฉันได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าปรากฏในชุดเสื้อคลุมยาวและสวมมงกุฎทอง ทันทีที่ดิฉันมองดูการสถิตของพระองค์ เสียงของดิฉันก็ยิ่งดังขึ้น ในขณะเดียวกันดิฉันเริ่มร้องไห้ ด้วยความฉงนใจต่อหน้าพระองค์ ในขณะเดียวกันก็มีความชื่นชมยินดีเกินคำบรรยาย

ดิฉันเคยเห็นพระองค์ในชุดยาวสีทองมาก่อน แต่การโจมตีที่มาร่วมนิมิตครั้งนี้แรงกว่าครั้งใดๆ พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันว่า คำสัญญาของพระองค์ทั้งหมดกำลังถูกนำมาเพื่อการรับใช้ที่เป็นงานอัศจรรย์สุดท้ายที่พระองค์เตรียมให้ดิฉัน

พระองค์มักจะพูดกับดิฉันซ้ำๆ ในเรื่องต่างๆ ดิฉันเชื่อว่าพระองค์แน่ใจว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่จะทำให้ดิฉันเข้าใจและจดจำสิ่งสำคัญๆ ที่พระองค์บอกกับดิฉัน อย่างไรก็ตาม คุณก็ได้เห็นแล้วว่า ดิฉันได้พบกับความผิดหวังหลายครั้งเหมือนกัน

ต่อมาพระองค์สั่งให้ดิฉันยื่นมือออกมาหาพระองค์ ดิฉันรีบทำตามโดยทันที จากนั้นพระองค์ก็ยกมือขวาขึ้นและพูดว่า "เริ่มงานของเจ้าได้แล้ว" จากนั้นพระองค์มายืนอยู่ข้างหน้าดิฉันในชุดเสื้อคลุมสีขาว พระองค์อธิบายว่า ในวันที่ดิฉันเริ่มเดินรำ ดิฉันก็ได้เริ่มงานรับใช้กับคริสตจักร ในการเดินรำแต่ละครั้งพระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับดิฉัน พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่ ณ ที่ใด การอัศจรรย์จะเกิดขึ้นอย่างมากมาย

หลายคนได้บอกกับดิฉันว่า พวกเขาารู้สึกถึงการโจมตีพิเศษขณะที่ดิฉันเดินรำ คน

เหล่านี้เป็นผู้ที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณ พวกเขารู้จักแยกแยะได้ว่าอันไหนเป็นการทำงานและอันไหนเป็นการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า หลายคนบอกฉันว่า พวกเขารู้สึกซาบซึ้งใจกับการเดินรำในพระวิญญาณของฉัน และขณะที่ฉันเดินรำต่อหน้าพระองค์บางคนก็ได้สัมผัสกับพลังอำนาจอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้า

การเตรียมพร้อมมากขึ้นเพื่องานรับใช้

ตั้งแต่ช่วงต้นเดือนมิถุนายนถึงธันวาคม ปี 2000 พระองค์ให้ฉันเห็นนิมิตซ้ำอีกหลายครั้ง และพร้อมกันนั้นได้มีการเจิมที่พิเศษอย่างมากและการเคลื่อนไหวมืออีกหลากหลายแบบ บ่อยครั้งที่การเคลื่อนไหวมือจะรวมไปถึงการแตะต้องที่ดวงตาของฉันนับครั้งไม่ถ้วน บ่อยครั้งที่พระองค์จะให้ฉันได้คู่ก้นหีนที่สวยงาม และจะคอยสอนบทเรียนหลายอย่างเพื่อที่จะทำตามเป็นขั้นเป็นตอนอย่างง่ายๆ การสอนของพระองค์ในแต่ละเรื่องล้วนมีความสำคัญต่อฉันมาก

ฉันรู้สึกทราบดีว่า พระองค์กระตุ้นให้ฉันตื่นตัวทุกวัน ทุกครั้งที่ฉันทำสิ่งที่ผิดหรือพูดในสิ่งที่ไม่ใช่ทางของพระเจ้าโดยไม่ตั้งใจ พระองค์มักจะให้ฉันรู้ตัวในทันทีเพื่อที่จะได้ไม่ทำอีก ฉันคิดว่าคงจะไม่สามารถเรียนรู้จากพระองค์ได้ทั้งหมด แต่ก็พยายามเท่าที่จะสามารถทำได้ เพื่อทำตามพระองค์ในทุกทาง

หากฉันไม่มีโอกาสที่จะได้พูดถึงพระผู้เป็นเจ้า หรืออ่านถ้อยคำของพระองค์ ฉันจะรู้สึกไม่มีความสุข ดูราวกับว่าหลายๆ คนไม่อยากจะอยู่ใกล้ฉันนอกเสียจากว่า พวกเขาจะเหมือนฉัน แม้แต่คริสเตียนที่เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลายคนก็ไม่ชอบที่จะพูดเรื่องพระเยซูตลอดเวลา อย่างไรก็ตามสำหรับฉันแล้ว พระองค์จะมาเป็นอันดับหนึ่งเสมอ แม้กระทั่งเวลาไปซื้อของของฉันก็ยังบอกเรื่องพระเยซูกับคนอื่นๆ

ฉันไม่เคยรู้สึกเหงาหรือต้องการใครมาเป็นเพื่อน เพราะมีเรื่องมากมายที่ทำให้ฉันมีความสุขกับพระองค์ได้ทุกวัน สำหรับฉันถ้อยคำของพระองค์หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง ถ้าได้ใช้เวลาสักครึ่งวันกับใครสักคนโดยไม่มีพระเจ้าเป็นจุดศูนย์กลางในการสนทนา ฉันจะรู้สึกว่าเสียเวลาไปเปล่าๆ ฉันมีความรู้สึกเร่งรีบที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพราะรู้ว่าการกลับมาของพระองค์นั้นใกล้เข้ามามากแล้ว

ในบางครั้ง ฤทธิ์อำนาจแห่งการเจิมของพระองค์ที่ลงมาบนมือและแขนของฉันแรงมากๆ จนรู้สึกว่าแขนแทบจะหลุดออกเป็นชิ้นๆ เข้าวันอาทิตย์หนึ่ง ฉันได้เอามือไปแตะที่ดวงตาถึงสามสิบหกครั้ง และก่อนที่จะแตะแต่ละครั้ง มือของฉันมักจะเคลื่อนไหวในท่าแปลกๆ และแตกต่างกันถึงเจ็ดท่า

ทุกเช้าวันอาทิตย์ ดิฉันใช้เวลาอธิษฐานกับพระองค์อย่างน้อยสองชั่วโมงก่อนที่จะไปโบสถ์ จากนั้นดิฉันจึงจะพร้อมสำหรับการเดินรำที่จะนำมาซึ่งการอัศจรรย์ ดิฉันไม่เคยต้องกังวลกับเวลา แต่พระองค์จะให้ดิฉันไปโบสถ์ตรงเวลาเสมอ พระผู้เป็นเจ้าของเรารู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับเรา พระองค์สัญญาที่จะจัดหาสิ่งที่เราจำเป็นทั้งสิ้น (ดู ฟิลิปปี 4:19)

บางครั้งร่างกายของดิฉันอ่อนแรงมากขณะที่พระองค์สถิตอยู่ด้วย จนล้มลงบนพื้นต่อหน้าพระองค์ เวลาเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ดิฉันก็จะสรรเสริญพระบิดา ถ่อมตัวลงต่อหน้าพระองค์ และหลังจากที่จบการอธิษฐานว่า "ในนามของพระเยซู" เท่านั้นแหละ ดิฉันจึงจะสามารถเงยหน้าขึ้นได้

ทุกเช้าวันอาทิตย์ ดิฉันจะร้องไห้อย่างมากในการสถิตของพระองค์ ปกติเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นเมื่อดิฉันใช้เวลาอธิษฐานสามสิบนาทีก่อนเริ่มนมัสการในห้องประชุม น้ำตาช่วยให้ดิฉันถ่อมใจต่อหน้าพระองค์ ในขณะที่ดิฉันขอบคุณพระองค์และบอกถึงความรักที่ดิฉันมีต่อพระองค์

ในระหว่างสามสิบนาทีของการอธิษฐาน ก่อนการเดินรำอันอัศจรรย์ ดิฉันจะเห็นพระองค์สถิต ณ บริเวณที่เทศนา พระองค์จะพูดคุยกับดิฉันก่อนเดินรำประมาณสิบนาที นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ดิฉันร้องไห้เสมอ และบางครั้งก็ยังหัวเราะด้วย

การอดอาหารไม่เคยมีบทบาทในชีวิตคริสเตียนของดิฉัน จนกระทั่งเริ่มรับการสำแดงจากสวรรค์ มีวันหนึ่งดิฉันอยากจะอดอาหารสักสามวัน แต่พอถึงวันที่สอง ร่างกายก็เริ่มอ่อนแอมากจนแทบเดินไม่ไหว ดังนั้นพระองค์จึงบอกให้ดิฉันล้มเลิกเสีย

พระองค์พูดว่า "เจ้าไม่ต้องอดอาหารเพื่อให้เรารู้ว่าเจ้าขบซึ่งกับการอวยพรของเราในชีวิตของเจ้าเพียงไร เพราะเรารู้หัวใจของเจ้าอยู่แล้ว" ถึงกระนั้นก็ตาม ดิฉันก็ยังปรารถนาที่จะอดอาหารทุกวันอาทิตย์เพื่อพระองค์ เพียงเพื่อแสดงให้พระองค์รู้ว่าดิฉันให้เกียรติและยกย่องพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ได้ทำให้เรา และดิฉันอยากจะมอบสิ่งนี้แด่พระองค์ ดิฉันจึงได้บอกกับสามีในเรื่องนี้

ดิฉันต้องการที่จะอดอาหารตั้งแต่วันเสาร์หลังอาหารเย็นไปจนถึงมือเย็นของวันอาทิตย์ ซึ่งจะเป็นการอดอาหารยี่สิบสี่ชั่วโมงในทุกสัปดาห์ โรเจอร์บอกว่าเขาอยากมีส่วนร่วมในการอดอาหารกับดิฉัน เราจึงอดอาหารด้วยวิธีการนี้ตั้งแต่นั้นมา ในช่วงเวลาอดอาหารดิฉันจะดื่มแต่น้ำ และโรเจอร์จะดื่มกาแฟ

เราพยายามอย่างที่สุดที่จะทำให้ทุกวันอาทิตย์ตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาเข้านอน เป็นวันของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันว่า เมื่อพระองค์ให้ดิฉันเริ่มงานรับใช้ เราต้องเลิกอดอาหาร พระองค์บอกว่า "เจ้าจำเป็นต้องมีแรงที่จะรับใช้เรา" พระองค์

รู้เสมอว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเรา ดิฉันรู้เพียงว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเราที่จะใช้เวลาของเราทุกนาทีกับพระองค์ในวันอาทิตย์ แทนที่จะออกไปเดินซื้อของ ไปรับประทานอาหารนอกบ้าน หรืออยู่รายล้อมไปด้วยคนที่ไม่มี faith ในพระเจ้าในวันของพระผู้เป็นเจ้า ถ้าเรามีโอกาสที่จะประกาศข่าวดีก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

การรักษาของดิฉัน

ก่อนที่ดิฉันจะได้พบพระเยซูเจ้า ดิฉันมีปัญหาทางด้านอารมณ์และสุขภาพอยู่บ้าง แต่หลังจากไปโบสถ์ประมาณสองเดือน ปัญหาทางด้านอารมณ์ที่เคยมีก็ได้รับการรักษา และถูกลบเลือนออกไปหมดสิ้น ตัวอย่างเช่น ไม่ว่าจะโกรธมากขนาดไหน ดิฉันจะไม่มีคำหยาบคายใดๆ หลุดออกจากปากเลย ดิฉันรู้สึกแปลกใจมากกับการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ เพราะไม่ได้ขอการรักษาในเรื่องนี้ ซึ่งไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าพระเจ้าจะสามารถทำได้ถึงขนาดนี้

ช่วงเวลานั้นเองที่ดิฉันขอให้พระผู้เป็นเจ้ารักษาปัญหาด้านสุขภาพของดิฉัน และพระองค์ก็รักษาอย่างค่อยเป็นค่อยไป เมื่อมองย้อนกลับไปในตอนนั้น จึงรู้ว่าดิฉันได้ทำบาปอย่างไรบ้าง ทั้งที่รู้และไม่รู้ ด้วยเหตุนี้ ทำให้พระองค์ไม่สามารถรักษาได้อย่างรวดเร็ว แต่บัดนี้ดิฉันรู้ดีว่าบาปนำมาซึ่งความเจ็บป่วยในหลายๆ กรณี

ดิฉันมาเป็นคริสเตียนตั้งแต่เดือน มีนาคม 1992 ดิฉันไปโรงพยาบาลเพียงแค่สองหรือสามครั้งเท่านั้น (เพื่อตรวจเช็คร่างกาย) แต่ไปหาหมอพื้นหลายครั้ง เมื่อรู้ว่าพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าได้ถูกเขียนสามสิบเก้าครั้ง เพื่อรักษาเราให้หายจากโรค ดิฉันจึงมอบการเจ็บป่วยทั้งหมดของดิฉันให้กับพระองค์

เมื่อมีความเจ็บป่วยเกิดขึ้น พระองค์ก็รักษาเสมอ บางครั้งพระองค์รักษาในทันที แต่บางครั้งก็ใช้เวลา ไม่ว่าจะเป็นเช่นไรดิฉันเรียนรู้ว่า ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระผู้เป็นเจ้าของเรา ดิฉันฟังพระองค์อย่างแท้จริง และรู้ว่าพระองค์จะดูแลดิฉัน

ครั้งหนึ่งประมาณห้าปีมาแล้ว ดิฉันมีอาการคออักเสบอย่างรุนแรง อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เจ็บปวดมากจนนอนไม่ได้ถึงสองคืน จะกลืนแต่ละครั้งช่างทรมานเหลือเกิน แต่ไม่ยอมกินยาหรือไปหาหมอ

เมื่อปวดแต่ละครั้ง ดิฉันจะนึกถึงรอยแผลเขียนที่พระเยซูต้องอดทนเพื่อดิฉัน ทำให้ร้องไห้คร่ำครวญกับพระองค์ รู้อยู่เต็มอกว่าความเจ็บปวดของดิฉันนั้นไม่สามารถเปรียบได้กับสิ่งที่พระองค์ต้องประสบเพื่อดิฉัน เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ความเจ็บปวดของดิฉันนั้นไม่มีอะไรเลย ดิฉันรู้สึกว่าได้ถูกตรึงกับพระองค์แล้ว ตั้งแต่ดิฉันรู้สิ่งนี้ว่าเป็นการรักษาที่น่าอัศจรรย์ หากดิฉันเป็นหวัดก็จะเป็นไม่เกินหนึ่งหรือสองวัน ซึ่งอาการอย่างนี้

เมื่อก่อนจะใช้เวลาเป็นอาทิตย์ หรือไม่ก็เป็นเดือน

ดิฉันรู้ว่าตัวเองมีของประทานหลายอย่างจากพระเจ้า แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่มีโอกาสได้รับใช้ผู้อื่น ยกเว้นโดยการเป็นพยานและอธิษฐาน อย่างไรก็ตาม ดิฉันรู้ว่าตัวเองมีของประทานในการรักษาโรค เพราะแต่ละครั้งที่มีการเจ็บป่วยบนร่างกาย ดิฉันก็แค่วางมือตรงตำแหน่งนั้นเพื่อรักษา

ขณะที่ดิฉันทำเช่นนั้น ความร้อนจะมาบนร่างกายดิฉันในทันที แล้วร่างกายจะรับการเจิมและสันอย่างมีพลังอำนาจ บางครั้งก็ได้รับการรักษาในทันที แต่บางครั้งก็นานหน่อย

เวลาที่พระองค์ไม่ได้รักษาในทันทีทันใด ดิฉันก็จะเฝ้าอ่อนวอนพระองค์ให้รักษาจนพระองค์ทำการรักษาให้ พระองค์บอกดิฉันว่า "การอธิษฐานแบบไม่ลดละคือคำตอบ เพราะผู้ที่เชื่อจะคาดหวังว่าเราจะรักษาพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งหน้าตั้งตาอธิษฐานขอจนกว่าจะได้รับ"

พระองค์ยังบอกดิฉันอีกว่า "การอธิษฐานที่ขาดความอดทนจะไม่ได้รับอะไรจากเราเลย" ผู้ที่รู้ถ้อยคำของพระเจ้าไม่มากพอ ก็จะขาดความเชื่อหรือความอดทนที่จะได้รับคำสัญญาทั้งหมดของพระองค์ เวลาที่คุณไม่รู้ถ้อยคำของพระเจ้าและคำสัญญาของพระองค์คุณก็จะเบื่อที่จะอธิษฐาน

พระเจ้าไต่ถามและตอบคำอธิษฐาน

สิ่งแรกที่คริสเตียนหลายคนทำเวลาเจ็บป่วยคือไปพบแพทย์ แทนที่จะขับไล่วิญญาณชั่วให้ออกไป หรืออธิษฐานต่อพระบิดาในนามของพระเยซู พิจารณาในหัวใจเสียก่อนว่ามี ความบาปหรือไม่ แล้วกลับใจใหม่ อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งพระองค์ก็นำเราไปพบแพทย์

มีเหตุการณ์หนึ่ง ตอนที่ปวดฟันกราม เป็นเวลานานที่พระองค์ไม่ได้รักษาอาการเจ็บปวดนี้ ดิฉันถามพระองค์ถึงเหตุผล พระองค์สั่งให้ไปถอนฟัน ดิฉันเชื่อฟังและไปหาหมอฟันทันที คุณหมอเอ็กซ์เรย์ฟันและถอนออกทันที ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า แต่บางครั้งพระเจ้าเลือกที่จะไม่รักษาเรา

สิ่งสำคัญสำหรับเราคือ การรู้จักข่มเสียงและฟังเสียงของพระเจ้าในสถานการณ์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม บางครั้งยากมากที่จะเข้าใจว่าพระองค์อยากให้คุณทำเช่นไร ให้อธิษฐานก่อนเสมอและถามพระองค์ว่าคุณควรที่จะทำอย่างไร จากนั้นไม่ว่าการตัดสินใจใดๆ ที่มาจากหัวใจของคุณ ถ้าคุณมีสันติสุขในสิ่งนั้น นั่นก็มาจากพระเจ้า

โปรดจำไว้เสมอว่า พระเจ้าเป็นสันติสุข ถ้าการตัดสินใจมาจากซาตาน ความคิดของคุณจะสับสนมาก ให้ถามพระองค์ก่อนเสมอเวลาที่จำเป็นต้องมีหรือต้องการสิ่งของใดๆ

พระองค์มีความสุขมากที่จะช่วยผู้ที่ไว้วางใจในพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าของเราต้องการให้
ลูกๆ ของพระองค์ทุกคนพึ่งพาพระองค์ตลอด ถ้าคุณตั้งหน้าตั้งตาขอสิ่งที่คุณจำเป็นต้อง
มีหรือต้องการ คุณก็จะได้ยินเสียงของพระองค์ไม่ช้าก็เร็ว เพราะคุณพึ่งพาพระองค์
นั่นคือเหตุผลที่ว่า การอธิษฐานอย่างไม่ลดละจะนำมาซึ่งคำตอบเสมอ

บางคนคิดว่า เพราะว่าเขาไม่ได้ยินเสียงของพระเจ้า พระเจ้าคงจะไม่ได้ยินหรือจะไม่
ตอบคำอธิษฐานของพวกเขา ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนในช่วงแรกๆ ดิฉันไม่รู้ว่าจะ
อธิษฐานอย่างไร และก็ไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ แต่ดิฉันอธิษฐานแบบไม่ลดละ
และเชื่อว่าดิฉันจะได้รับสิ่งที่ได้ขอจากพระองค์

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา คำอธิษฐานเกือบทั้งหมดของดิฉันได้รับคำตอบ ทุกวันนี้ดิฉันพูด
คุยกับพระองค์ตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน แต่ดูเหมือนว่าคำอธิษฐานบางอย่างใช้เวลา
นานกว่าจะได้รับคำตอบ ดิฉันเชื่อว่าพระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานของผู้เชื่อก่อน ถ้าพวก
เขาเป็นผู้ที่เชื่อฟังและใจของพวกเขาบริสุทธิ์และใกล้ชิดกับพระองค์

ตอนที่ดิฉันมาเป็นคริสเตียนใหม่ๆ แม้ไม่รู้วิธีที่จะอธิษฐานแต่ก็อธิษฐานวันละหลายๆ
ครั้ง ขอสิ่งเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีกเหมือนเด็ก ตอนนั้นดิฉันอยากได้หลายสิ่งหลายอย่าง ใน
ประมาณสองเดือนต่อมา พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันเริ่มตอบคำอธิษฐานของดิฉันทีละข้อๆ

ผลก็คือ ดิฉันยำเกรงพระเจ้าด้วยความเคารพเทิดทูนและถ่อมใจลงต่อพระองค์ ดิฉัน
พยายามที่จะอธิษฐานมากขึ้นและเริ่มอ่านพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าจะเข้าใจได้ไม่มากนัก แต่ก็
เริ่มฝึกนิสัยให้เป็นคนอ่านถ้อยคำและอธิษฐานวันละหลายๆ ครั้ง

พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันจะอวยพรเรามากขึ้น ยิ่งพระองค์อวยพรดิฉันมากขึ้นเท่าไร ดิฉันก็
ยิ่งยำเกรงพระองค์มากขึ้นเท่านั้น ดิฉันไม่สามารถทำอะไรที่ขัดกับความประสงค์ของ
พระองค์โดยตั้งใจ การได้เรียนรู้ความเป็นจริงเช่นนี้รวมทั้งการยอมจำนนเป็นแนวทาง
ให้ดิฉันทิ้งสิ่งต่างๆ ที่เป็นของโลก ซึ่งครั้งหนึ่งดิฉันเคยชื่นชอบเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งละครทีวีที่เคยเป็นชีวิตประจำวันของดิฉัน ทันทีที่ดิฉันตัดสินใจที่จะเลิกใน
สิ่งนี้ ดิฉันไม่อยากกลับไปดูมันอีกเลย

ในลักษณะเดียวกันนี้ ดิฉันจะไม่มีความสุขกับผู้ใดเลย ถ้าถ้อยคำของพระเจ้าไม่อยู่ใน
คนนั้น ความปรารถนาตามอย่างโลกทั้งสิ้นเริ่มตายลงอย่างรวดเร็ว ดิฉันเรียนรู้ว่าพระองค์
จะไม่บังคับเราให้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด แต่เมื่อใดที่เราประสงค์จะใช้พระองค์และละทิ้งสิ่ง
ต่างๆ ของโลก พระองค์จะก้าวเข้ามาและกำจัดการปรารถนาตามอย่างโลกของเราออกไป
และใส่ความปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระเจ้าเข้ามาในเรา เพื่อเราจะสามารถเชื่อฟัง
พระองค์ได้อย่างเต็มที่ ลูกๆ ที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มร้อยเป็นพรที่ยิ่งใหญ่ต่อพระองค์

การเชื่อฟังเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ถ้าเจ้าทำสิ่งใดๆ ที่เราสั่งเจ้า เจ้าก็เป็นเพื่อนของเรา

ยอห์น 15: 14 (ขยายความเพิ่ม)

ตลอดหลายปีของการฝึกฝน พระผู้เป็นเจ้าไม่อนุญาตให้ดิฉันทำงานคริสตจักรหรืองานอื่นใดเลย พระองค์เฝ้าแต่บอกให้ดิฉันจกด้อยอยู่ที่พระองค์ในช่วงการจัดเตรียมเพื่องานของดิฉัน และให้อธิษฐานสม่ำเสมอเพื่อให้คำสัญญาของพระองค์นั้นสมบูรณ์ และขณะที่ได้เดินร่ำอยู่ต่อหน้าพระองค์ การสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ล้อมรอบตัวดิฉันพร้อมด้วยการเจิมที่เต็มล้น

เวลาที่มีการเจิมที่แรงมาก พระองค์จะไม่อนุญาตให้วางมืออธิษฐานให้ใคร แม้ดิฉันพยายามที่จะแตะต้องคนอื่นๆ แต่มือจะไม่ยอมทำตาม และขณะที่ดิฉันได้รับการเจิมให้เดินร่ำจะไม่มีใครได้รับอนุญาตให้แตะต้องมือหรือร่างกายของดิฉัน

ดิฉันปรารถนาที่จะวางมืออธิษฐานเผื่อคนอื่น แต่ในเวลาให้อธิษฐานเผื่อคนป่วย ดิฉันจะอธิษฐานอยู่ห่างๆ ขณะอธิษฐานวิงวอน การเจิมจะมาบนร่างกายของดิฉัน แล้วก็สั้นราวกับว่าร่างกายของดิฉันเป็นเสมือนร่างกายของคนเจ็บป่วยที่ดิฉันกำลังอธิษฐานเผื่อ เมื่อเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น ดิฉันเห็นการสถิตของพระเจ้าอยู่กับผู้ นั้น ซึ่งมักจะเกิดขึ้นกับเด็ก ๆ

ดิฉันเชื่อว่าเหตุผลสำหรับเรื่องนี้คือ พระองค์ต้องการให้มือของดิฉันคงความบริสุทธิ์เพื่อที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสามารถเดินร่ำโดยมือของดิฉันได้ นี่คือเหตุผลที่ได้พูดไว้ในช่วงต้นๆ ของกระบวนการจัดเตรียมร่างกายในภาคที่สองของหนังสือเล่มนี้ พระองค์บอกดิฉันว่า "เมื่อเจ้าเริ่มเดินร่ำ อย่าเอามือไปแตะต้องร่างกายของคนอื่นเพื่ออธิษฐานให้"

หลังจากได้รับประสบการณ์พิเศษของการเปิดเผยจากสวรรค์ ดิฉันเปลี่ยนทั้งบุคลิกความคิด รวมทั้งสิ่งต่างๆ ที่เคยอยากได้ แต่ตอนนี้กลับไม่มีความหมายสำหรับดิฉันอีกเลย

ความรักของพระเจ้า

ใครก็ตามที่รักครอบครัวและสิ่งต่างๆ ของโลกมากกว่าพระองค์ จะทำร้ายจิตใจพระองค์ และทำให้พระองค์ไม่พอใจ เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะไม่ทำร้ายจิตใจพระเยซู พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์บอกฉันว่าพวกเราหลายคนทำร้ายจิตใจและความรู้สึกของพระองค์เป็นอย่างมาก สิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์ก็เหมือนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเราตอนที่โดนลูกๆ ทำร้ายจิตใจ

นอกเหนือจากความรักที่ฉันมีให้กับครอบครัว พระผู้เป็นเจ้าได้ให้ฉันรักคนอื่นๆ อย่างมากมายด้วยความรักของพระองค์ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน บัดนี้ฉันมีความรักอย่างมากล้นให้กับผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาเด็กๆ แต่ครั้งที่เห็นพวกเขา ฉันจะยิ้มให้ และอยากที่จะเข้าไปสัมผัสพวกเขา นี่เป็นความรักของพระเยซูที่อยู่ภายในตัวฉัน เพราะพระองค์รักเด็กๆ

ตอนนี้ฉันอยากจะกอดและสัมผัสคนอื่นๆ แม้จะเป็นคนแปลกหน้า การทำเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่เคยอยากทำมาก่อน และความปรารถนาที่จะประกาศข่าวดีของพระเยซูคริสต์ก็คล้ายๆ กัน เป็นสิ่งที่ฉันควบคุมไม่ได้และ ดูเหมือนจะอดใจไม่ได้ด้วย

ก่อนที่ฉันจะได้เห็นสวรรค์ ฉันปรารถนาที่จะประกาศข่าวดีอยู่เสมอ เพราะอยากทำให้พระผู้เป็นเจ้ามีความสุขและฉันก็อยากไปสวรรค์ แต่บัดนี้แรงจูงใจที่จะทำสิ่งนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว เพราะฉันรู้แล้วว่าสุดท้ายจะไปลงเอยที่ไหน

ฉันมีความรักความเข้าใจให้กับจิตที่หลงทาง อันที่จริงแล้วมันเป็นความรักอันร้อนรนที่พุ่งพล่านอยู่ในชีวิตของฉัน ฉันเคยมีความรักความเข้าใจให้กับคนพิการที่พบเห็นในโบสถ์ เดิวนี่รู้ว่าพวกเขารักพระเยซูมากกว่าคนสุขภาพดีเสียอีก จึงไม่รู้สึกรังเกียจพวกเขาอีกเลย

เหตุผลที่พระองค์ให้ฉันเห็นพ่อแม่และคนอื่นๆ อยู่ในนรก ซึ่งทำให้ฉันยังคงร้องไห้คิดถึงคุณแม่อยู่ เป็นเพราะพระองค์ต้องการใส่ภาระในใจของฉันอย่างมาก สำหรับจิตที่หลงทาง

ก่อนที่ฉันจะได้รู้จักพระเยซูพระผู้เป็นเจ้า ฉันคิดอยู่เสมอว่าหลังจากตายแล้วจะไปอยู่กับคุณแม่ ในเวลานั้นฉันคิดว่าเราทุกคนจะได้ไปอยู่ที่เดียวกัน ฉันไม่เคยรู้เลยว่าสวรรค์และนรก บัดนี้ฉันรู้ว่าทั้งสวรรค์และนรกเป็นจริงอย่างกับโลกของเราใบนี้

ฉันรู้สึกขอบพระคุณพระผู้เป็นเจ้าเป็นอย่างมากที่ให้อาจารย์สามีของฉันมีความอดทนเป็นพิเศษในหลายปีที่ผ่านมา ขณะเดินไปด้วยกันในทางของพระผู้เป็นเจ้า

เป็นสิ่งที่หนุณใจดิฉันอย่างมาก

สามีของดิฉันไม่เคยบ่นเลยที่ดิฉันอยากรับใช้พระผู้เป็นเจ้า และเขาไม่เคยขัดกับดิฉันในเรื่องใดเลยที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายวิญญาณของดิฉัน กลับทำให้เขายำเกรงพระเจ้าและรักพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าชีวิตตัวเอง

พระองค์มีงานให้สามีของดิฉันทำอยู่เป็นประจำ ดังนั้นดิฉันจึงพยายามอย่างที่สุดที่จะดูแลเขาในแบบที่พระองค์อยากให้ภรรยาดูแลสามี ดิฉันรู้ว่าภรรยาควรที่จะเป็นมงกุฎสำหรับสามีของเธอ (ดู สุภาษิต 12: 4)

ความสำคัญของการเชื่อฟัง

28 พฤษภาคม 2000 หลังการอธิษฐานตอนเช้า พระผู้เป็นเจ้าได้ให้ดิฉันเห็นนิมิตด้านนอกอาคารและด้านในโบสถ์ของเรา ดิฉันเห็นการสถิตของพระเจ้า พระองค์ยืนอยู่ด้านหน้าตรงที่เทศนาในชุดเสื้อคลุมขาวและสวมมงกุฎสีทอง ภายในโบสถ์เต็มไปด้วยแสงสว่างเจิดจ้าดูงดงามยิ่ง ในเวลานั้นเองที่พระผู้เป็นเจ้าได้บอกดิฉันว่าพระองค์กำลังจะให้ดิฉันเดินร่ำที่นำมาซึ่งการอัศจรรย์ให้กับโลก

ดิฉันอยากเห็นคริสตจักรของเราได้รับการอวยพรอย่างมากจากการเดินร่ำนี้ และอยากนำสิริเกียรติมาให้กับพระผู้เป็นเจ้าของดิฉัน พระองค์ได้ใช้เวลามากมายกับดิฉันเพื่อช่วยเตรียมดิฉันสำหรับงานนี้

ในความเป็นจริง ทุกสิ่งที่ดิฉันอยากทำขณะอยู่บนโลกไม่ใช่สิ่งสำคัญ ทุกอย่างก็เพื่อพระผู้เป็นเจ้าและพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์รวมทั้งคนที่หลงทาง พระองค์ได้อวยพรให้เราในทุกสิ่งที่จำเป็นต้องมีในชีวิต สิ่งที่เราต้องการมากที่สุดในเวลานี้คือ ตั้งพระเจ้าไว้เป็นที่หนึ่งในทุกสถานการณ์ ดิฉันปรารถนาให้คนอื่นๆ ได้รับการอวยพรโดยผ่านทางชีวิตของดิฉัน ปกติดิฉันเป็นคนเก็บตัวและมีนิสัยขี้อายมาก และไม่ชอบเป็นจุดสนใจของใคร แต่พระองค์ให้ดิฉันเป็นที่สนใจของคนอื่นๆ โดยที่ดิฉันไม่มีทางเลือก

ชีวิตที่สะดวกสบาย แค่เพียงวันละหนึ่งชั่วโมงไม่ใช่สิ่งที่ดิฉันปรารถนา หัวใจของดิฉันกระตือรือร้นที่จะทำแต่งงานของพระเจ้า และความมุ่งมั่นอย่างนี้เต็มปรี้อยู่ในตัวดิฉันตลอดเวลา เป็นเวลานานแล้วที่ดิฉันตื่นก่อนตีสี่เพื่ออธิษฐาน ปกติแล้วเมื่อคุณอธิษฐานเกือบครึ่งวันของทุกวัน คุณก็จะไม่มีเวลาพอที่จะไปทำอย่างอื่นอีก

ตั้งแต่พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันได้เห็นสวรรค์ ดิฉันก็ไม่ได้นอนตามปกติ และไม่มีเวลาเพียงพอที่จะผ่อนคลาย ทุกๆ วันอยากที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้า เพื่อเตรียม

พร้อมสำหรับงานรับใช้ ทั้งที่งานรับใช้เวลานี้คือการเดินร่ำเท่านั้น พระองค์บอกว่า จะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ดีขึ้น แต่ดีขึ้นก็ยังปรารถนาที่จะรู้จักพระองค์และถ้อยคำของ พระองค์มากขึ้น ดีขึ้นไม่อาจดับความหิวกระหายหาพระเจ้าและถ้อยคำของพระองค์ได้เลย

ไม่มีวิธีใดที่ง่ายสำหรับการรับใช้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าเลย เราต้องยอมจำนนทุกอย่างให้กับ พระองค์ รวมถึงทุกสิ่งที่เราไม่ยอมเลิกอย่างสิ้นเชิงเพื่อที่จะทำให้พระองค์พอใจ เพราะ เรารักพระองค์

เมื่อมีความยุ่งยากเข้ามา ดีขึ้นมักจะบอกตัวเองให้คิดถึงกางเขนของพระเจ้าเป็นเจ้า เสมอ ความทรงจำนี้ทำให้ดีขึ้นสามารถอดทนได้กับทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้ใดก็ตามที่อยากจะ อยู่กับพระเจ้า พระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดกาลต้องมุ่งมั่นเพื่อให้ได้ความรอดของพระองค์ใน ทุกๆ วันของชีวิตของเขา เราไม่สามารถเป็นคริสเตียนตามความต้องการของเรา เพราะ เราไม่รู้ว่าพระองค์จะกลับมารับประชากรของพระองค์เมื่อไหร่

เมื่อคุณดำเนินชีวิตแบบเชื่อฟังอย่างแท้จริง คุณก็จะไม่ยากดำเนินชีวิตโดยวิธีอื่นเลย เมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง เราจะไม่ง่วงในเรื่องใดเลย แม้บางครั้งจะมีการข่ม เหนงและการทดลองอยู่บ้าง แต่การทดลองเหล่านี้ทำให้เราสามารถฟังพาพระองค์ได้เสมอ ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เรามีสันติสุขและความชื่นชมยินดีกับพระองค์ และโดยพระองค์

การเป็นมิตรกับโลกคือศัตรูกับพระเจ้า

ดีขึ้นอยากบอกกับบรรดาคริสเตียนที่ไม่เชื่อฟังพระองค์ทุกๆ คน อย่ามัวแสวงหาความ สบายในโลกนี้มากเกินไป จงเฝ้าระวัง เพราะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา กำลังจะมารับเรา สิ่งนี้เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ จงใช้เวลาสักหนึ่งอ่าน ลูกา 17: 26 - 36 หากคุณยังไม่เชื่อฟังพระเจ้า ผู้ที่ตายแทนคุณ และยังมีมัวสนุกไปกับโลก คุณจะไม่ได้พบพระองค์อีกเลย

การเชื่อฟังของเรามีความสำคัญต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้ามาก พระองค์ได้ให้ดีขึ้นดูคริสเตียน จำนวนมากที่จะถูกทิ้งไว้ รวมถึงบางคนที่ดีขึ้นรู้จักเป็นการส่วนตัว พระองค์จะกลับมาเพื่อ ผู้ที่เตรียมพร้อมและรอคอยพระองค์เท่านั้น สิ่งนี้จะเกิดขึ้นก่อนที่เราจะรู้หรือคาดคิดเอาไว้

หัวใจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราเป็นทุกข์ให้กับทุกคนที่ไม่เชื่อฟังและกับบรรดาจิตของ คนที่หลงหาย ความรักของพระองค์ที่อยู่ในดีขึ้นทำให้คิดถึงจิตของคนที่ไม่หลงหายและ คริสเตียนที่ไม่จริงจัง ดีขึ้นรู้ว่าในที่สุดจะเกิดอะไรขึ้นถ้าพวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ ดีขึ้น ยังคงต้องเฝ้าระวังในการอธิษฐานเพื่อพวกเขาตลอดเวลา

ถ้าคุณเป็นคริสเตียนที่ไม่จริงจัง ขอให้ตั้งใจฟังสิ่งที่ดีขึ้นกำลังจะพูดตรงนี้เป็นพิเศษ

คุณจะให้ความรักกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือผู้หนึ่งผู้ใดมากกว่าพระเยซูพระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่ตายแทนคุณไม่ได้ ถ้านักเทศน์บอกคุณว่า คริสเตียนทุกคนที่ไปโบสถ์จะได้ไปสวรรค์ คุณควรจะหาโบสถ์ใหม่ดีกว่า

เมื่อคุณได้รับความรอด พระผู้เป็นเจ้าคาดหวังที่จะให้คุณอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง จงแน่ใจว่าคุณตื่นตัวในฝ่ายวิญญาณอยู่เสมอ โดยไม่ต้องพึ่งการสอนของผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อคุณศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง คุณจะเข้าใจการสอนในพระคัมภีร์ เพราะการเจิมจากพระองค์จะสอนคุณทุกอย่าง (ดู 1ยอห์น 2:27)

หลังจากที่เราได้รับความรอด เราต้องมุ่งมั่นในความรอดของเราอย่างต่อเนื่อง สิ่งนี้หมายความว่าเราต้องเชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า และทำให้พระองค์พอใจทุกเรื่องในชีวิตของเรา หนังสือเล่มนี้พูดถึงเรื่องการเชื่อฟังหลายต่อหลายครั้ง เพราะสิ่งนี้สำคัญมากกับพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ต้องการที่จะนำทุกคนเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระองค์ คริสเตียนจำนวนมากมีปัญหามากมายเนื่องจากการไม่เชื่อฟังพระองค์ในเรื่องการถวายสิบลด การถวายพิเศษ และการให้กับผู้ที่ขัดสน พวกเขายังคงใช้ชีวิตแบบคนที่ไม่ได้รับความรอดเหมือนแต่ก่อน

ดิฉันได้ศึกษาหลายคนที่ยกย่องสิบลดและถวายพิเศษ ซึ่งรวมถึงลูกชายและลูกสาวของดิฉัน ตลอดจนเพื่อนๆ ของดิฉันด้วย คนที่ยกย่องสิบลดและถวายพิเศษจะมีชีวิตที่ได้รับการอวยพรอย่างต่อเนื่องในทุกด้าน ตรงกันข้ามกับคนที่ไม่ถวายสิบลด ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไปโบสถ์ และทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่องานของพระเจ้า แต่มักจะเห็นว่าชีวิตของพวกเขาไม่เคยได้รับการอวยพรอย่างจริงจังและมีปัญหาเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง พระองค์ไม่มีความสุขอย่างมากกับคนที่ไม่ถวายสิบลด (ดู มาลาکی 3:8-10) พระองค์ให้ดิฉันเห็นและบอกอย่างชัดเจนว่า ใครที่ไม่ให้สิบลดจะไม่ได้พบพระองค์ เพราะพวกเขารักเงินทองมากกว่าพระองค์

สิบลด คือ สิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้ที่คุณได้รับก่อนหักค่าใช้จ่ายไม่ใช่หลังหักค่าใช้จ่าย พระเจ้าไม่ได้ต้องการเงินของเราแต่พระองค์ต้องการให้ผู้เชื่อทุกคนนำสิบลดเข้ามาไว้ในบ้านของพระองค์ เพื่อที่คริสตจักรจะได้ทำการงานของพระเจ้าได้ การถวายนอกเหนือสิบลดเป็นของขวัญแห่งความรักสำหรับผู้ขัดสน และเป็นการให้เพื่อขอบคุณแก่บ้านของพระเจ้า รวมถึงงานรับใช้ในด้านอื่นๆ งานของพระเจ้าทั้งหมดต้องใช้เงิน ผู้ใดก็ตามที่สามารถทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้อย่างสัจย์ซื่อจะได้รับการอวยพรจากพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพอย่างสูงสุด เพราะเป็นการเชื่อฟังและแสดงถึงความรัก สองสิ่งนี้เป็นคำสั่งที่สำคัญมากของพระเจ้า ถ้าคุณประสงค์ที่จะอยู่กับพระเยซูในสวรรค์ตลอดกาล

และมีชีวิตที่เต็มด้วยการอวยพรขณะที่อยู่บนโลกนี้ ขอให้ตั้งใจถึงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าพูด
ดิฉันต้องรับผิดชอบที่จะเขียนความจริงแห่งถ้อยคำของพระองค์ ดิฉันได้เขียนอย่างชัดเจน
ที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่ผู้เชื่อใหม่และคริสเตียนบางคนที่ยังสับสนเกี่ยวกับการถวาย
สิบลดและการถวายพิเศษจะได้เข้าใจอย่างสมบูรณ์

เป็นพยานเพื่อพระเยซู

เวลาที่ดิฉันเป็นพยานให้กับคนอื่น บางคนก็ตัดสินใจที่จะต้อนรับพระเยซูคริสต์ใน
ฐานะผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา แต่บางคนตอบสนองด้วยการพูดว่า "ไม่ยอมรับตอนนี้" ดิฉัน
มักจะบอกกับพวกเขาว่า อย่ารออีกเลย เพราะอาจจะสายเกินไป เมื่อเราตายเราต้องไปแห่ง
ใดแห่งหนึ่งในสองแห่งนี้ คือ สวรรค์หรือนรก ดิฉันรู้ว่าจะไม่ได้เห็นบางคนอีกเลย ที่
ต้องเป็นเช่นนั้นเพราะการตัดสินใจต้อนรับพระคริสต์ของพวกเขาช้าเกินไป

เมื่อดิฉันบอกข่าวดีกับคนอื่น ๆ ดิฉันจะเริ่มเล่าถึงพระเยซูว่า ได้ทำอะไรให้กับเราบ้าง และ
พระองค์รักเรามากแค่ไหน ใครก็ตามที่เชื่อว่าพระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า จะมีชีวิต
นิรันดร์กับพระองค์ในสวรรค์ ถ้าเขายังปฏิเสธที่จะต้อนรับความรอดที่ดิฉันนำเสนอ
ต่อพวกเขา ดิฉันจะบอกว่าหลังจากที่ประชากรของพระเจ้าถูกรับขึ้นไปในสวรรค์หมด
แล้ว ถ้าคุณยังมีชีวิตอยู่อย่างรับหมายเลข 666 ของซาตานเป็นอันขาด

ถ้าคุณรับหมายเลขนี้ คุณจะตกเป็นของซาตาน ไม่ใช่ของพระเยซู และคุณจะถูกเผา
ในบึงไฟตลอดชั่วนิรันดร์ ถ้าคุณปฏิเสธที่จะรับหมายเลขของซาตาน คุณจะถูกฆ่าแต่คุณ
จะมีชีวิตนิรันดร์เพราะคุณตายเพื่อพระเยซู (ดู วิวรรณ์ 13:15 - 18, วิวรรณ์ 14:9 - 13 สำหรับข้อมูล
เพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่สำคัญเหล่านี้)

ดิฉันเชื่อว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์นำทางดิฉันให้พูดสิ่งเหล่านี้ เพราะเหตุนี้ดิฉันจึงมี
ใจกล้ามากกว่าปกติที่จะพูดข้อความนี้กับคนอื่น ๆ ดิฉันคิดเช่นเดียวกับพระเยซูที่ไม่
อยากให้ใครพินาศ ดิฉันเริ่มไปโบสถ์เพราะไม่อยากไปนรก ดิฉันเชื่อและมีความกลัวมาก ๆ
ว่าอาจจะตายก่อนได้รับบัพติศมา ดังนั้นดิฉันจึงรับบัพติศมาโดยที่ยังไม่ได้ศึกษาถ้อยคำ
ของพระเจ้า

นรกที่พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันเห็น เลวร้ายยิ่งกว่าที่ดิฉันเคยได้ยินมา ดิฉันหวังว่าใครก็
ตามให้อ่านหนังสือเล่มนี้จะเชื่อและตื่นตัวอยู่เสมอกับข้อความแห่งความรอด การไปร่วม
ประชุมที่โบสถ์ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้ไปสวรรค์

ถ้าเราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามคำสั่งของพระเจ้า พระองค์จะไม่พอใจเราอย่างยิ่ง คริสเตียน

ที่ไม่เชื่อฟังจะไม่สามารถเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ สวรรค์มีหลายระดับและสถานที่แตกต่างกัน พระองค์ให้ดิฉันเห็นและบอกกับดิฉันหลายต่อหลายครั้ง

ทันทีที่เราได้รับความรอดโดยโลหิตของพระเยซูพระผู้เป็นเจ้า เราต้องพยายามที่จะเลิกสิ่งต่างๆ ที่เป็นของโลกนี้ และมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ เราต้องศึกษาถ้อยคำของพระองค์ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีชีวิตที่บริสุทธิ์โดยไม่อ่านถ้อยคำของพระเจ้า ดิฉันสังเกตว่าคริสเตียนหลายคนไม่ชอบที่จะได้อินความจริงแห่งถ้อยคำของพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ยากที่จะเปลี่ยน

การบังเกิดใหม่หมายถึง การที่คุณปรารถนาสิ่งต่างๆ ที่เป็นของพระเจ้า คุณต้องการเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือทำให้พระเจ้าพอใจ ที่ดิฉันพูดเช่นนี้เพราะดิฉันรักคุณ ดิฉันมีความรักของพระเยซูในดิฉัน และนั่นคือเหตุผลที่ดิฉันได้พูดสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ไม่สำคัญว่าคุณจะคิดอย่างไรกับดิฉัน เพียงขอให้คุณเชื่อว่าดิฉันเป็นห่วงคุณมาก

พระองค์ต้องเป็นอันดับหนึ่ง

แล้วดาวิดจึงเดินร่ำต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ด้วยสิ้นสุดพลังกำลังของเขา

2 ซามูเอล 6:14

ขณะที่ดิฉันเดินร่ำในพระวิญญูณช่วงนมัสการของวันที่ 4 มิถุนายน 2000 ดิฉันคาดว่าพระองค์จะมีเรื่องให้แปลกใจ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทุกอย่างยังเหมือนเดิม ถึงกระนั้นดิฉันรู้สึกมีความสุขมากเมื่ออยู่ในคริสตจักรแทนที่จะรู้สึกห่อหุ้มอย่างที่เคยเป็น

ในความเป็นจริง ดิฉันเคยท้อกับการเดินร่ำของตัวเองหลายครั้ง เพราะคาดว่าจะมีการอัศจรรย์เกิดขึ้นกับคริสตจักร แต่เมื่อไม่มีการอัศจรรย์เกิดขึ้น ดิฉันจะบ่นกับพระองค์ แต่ในเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา ดิฉันได้ให้สัญญากับพระองค์ว่าจะไม่บ่นเรื่องการเดินร่ำอีกเลย

วันนี้ดิฉันเริ่มรู้สึกท้ออีกครั้งหลังการประชุมนมัสการที่คริสตจักร เมื่อถึงบ้านก็เริ่มอธิษฐานอย่างเคย ถึงแม้ความรู้สึกในครั้งนี้จะแย่มาก ดิฉันก็ยังอธิษฐาน ขณะพูดคุยกับพระองค์ดิฉันได้เก็บความรู้สึกนี้เอาไว้ และพระองค์รู้ว่าดิฉันรู้สึกอย่างไร แต่ดูเหมือนพระองค์จะไม่สนใจความรู้สึกของดิฉัน

ดิฉันเชื่อว่าพระองค์รอคอยว่าดิฉันจะรักษาสัญญาที่ได้ให้ไว้กับพระองค์ในคราวก่อนได้หรือไม่ เรายังคุยกันต่อในเรื่องต่างๆ ตามปกติ หลังจากพระองค์จากไปแล้ว ดิฉันจะรู้สึกแย่ลงไปกว่าเดิม ดิฉันจึงตะเพิดมาร ถึงกระนั้นก็ยังไม่ดีขึ้น สิ่งนี้หมายความว่าความรู้สึกของดิฉันไม่ได้เกิดจากวิญญูณชั่ว

อีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมา ดิฉันนั่งลงและพยายามที่จะอธิษฐาน แต่คราวนี้ไม่อยากอธิษฐานเพื่อคำสัญญาต่างๆ ของพระองค์ (ปกติจะอธิษฐานวันละสี่ครั้งในเวลาใกล้เคียงกันทุกวัน) ดิฉันบอกพระองค์ว่า วันนี้ไม่อยากอธิษฐานเพื่อคำสัญญาต่างๆ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ดิฉันปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้า แต่คำตอบของพระองค์ก็ง่ายและตรง "เจ้าต้องเชื่อฟัง"

แม้ดิฉันจะเข้าใจคำพูดของพระองค์ แต่ความคิดของดิฉันถูกรบกวนเกินกว่าที่จะยินยอม และความพยายามที่จะอธิษฐานก็ออกมาแบบไม่จริงใจ ดิฉันพูดกับพระองค์ว่า "ลูกไม่อยากจะของประทานที่พระองค์ให้ เพราะของประทานเหล่านั้นทำให้ลูกทำบาปต่อพระองค์ ลูกไม่ได้ขอของประทานเหล่านั้น พระองค์เป็นผู้มอบให้กับลูก สิ่งเดียวที่ลูกต้องการตลอดชีวิตของลูกคือ การไถ่บาปและการให้อภัย การทำให้พระองค์พอใจและมีความสุข"

"คำสัญญาทั้งหมดของพระองค์ เป็นเหตุให้ลูกทำบาปต่อพระองค์ เพราะลูกหวังมากเกินไป และปรารถนาที่จะให้พี่น้องชายหญิงทั้งหมดได้รับการอวยพรจากการเดินรำนี้นี้ ตั้งแต่ลูกได้เดินร่ำ ลูกไม่สามารถจดจำที่พระองค์ในขณะที่มีสมาธิกับพระองค์ได้เลย"

"ในระหว่างการเดินร่ำแต่ละครั้ง ลูกมัวแต่กังวลถึงการอัศจรรย์ที่จะเกิดขึ้นกับคริสตจักร ลูกต้องการให้ทุกคนในคริสตจักรได้รับการอวยพรจากการเดินรำนี้อย่างจริงจัง จนทำให้ลูกลืมที่จะสรรเสริญพระองค์อยู่บ่อยๆ"

หลังจากระบายความรู้สึกทั้งหมด ความคิดใหม่ๆ ก็เข้ามา อย่าลืมว่าคำพูดเหล่านี้ ดิฉันพูดอยู่ในใจ ไม่ได้เปล่งเสียงออกมา เวลาดิฉันอยู่ในการสถิตของพระองค์ ดิฉันไม่สามารถใช้ปากพูด แล้วก็คิดขึ้นได้ว่าตัวเองได้ทำผิดหลายอย่างมานานแล้ว นอกจากนั้นยังบ่นเรื่องที่ท้อใจอยู่หลายเรื่อง เมื่อคิดเรื่องพวกนี้ได้แล้ว ดิฉันจึงเริ่มถ่อมใจต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าและขอให้พระองค์ให้อภัย

พระองค์ตอบอย่างนุ่มนวลว่า "เราได้ลืมไปหมดแล้ว ลูกรัก" จากนั้นพระองค์เริ่มพูดคุยกับดิฉันว่า "เราได้บอกเจ้าแล้วว่า ให้จดจำอยู่ที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นอันดับแรก จากนั้นค่อยจดจำที่งาน เจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้นเลย ในระหว่างการเดินร่ำทุกครั้งเจ้ามัวกังวลเรื่องการอัศจรรย์ที่จะเกิดขึ้นกับผู้คน จนลืมพระสิริของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เราสร้างสรรคการเดินรำนี้นี้ขึ้นมาเพื่อความสุขความพอใจของเรา ไม่ใช่เพื่อให้เจ้ามาวิตกกังวลในเรื่องการอัศจรรย์"

"เมื่อใดที่เราพอใจ เมื่อนั้นการอัศจรรย์ก็จะเกิดขึ้น การอัศจรรย์เหล่านั้นเป็นของเรา ไม่ใช่ของเจ้า เจ้าต้องอย่าลืมว่าการเดินรำนี้นี้มีความสำคัญต่อพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอย่างไร"

หลังจากที่พระองค์พูดสิ่งเหล่านี้ ดิฉันรู้สึกอายมากและเข้าใจดีว่า การเดินรำนี้นี้มีความหมายต่อพระองค์มาก เพียงแค่ฝึกการใช้มืออย่างเดียว ก็ใช้เวลาถึงสิบหกเดือน ส่วนการฝึกอื่นๆ ทั้งหมด และการเตรียมพร้อมของพลังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในร่างกายของดิฉันก็ใช้เวลาเกือบสามปีก่อนที่ดิฉันได้เริ่มเดินร่ำในคริสตจักร

เดินรำที่ชายหาด

ในบทต่างๆ ที่ผ่านมา คิฉันได้พูดถึงช่วงวันที่ไปชายหาดด้วยกัน พระองค์จะปลุกคิฉันทุกคืนวันจันทร์หลังเที่ยงคืน พระองค์จะเขย่าร่างกายของคิฉันเป็นเวลาสามสิบนาที พระองค์ไม่เคยช้าหรือเร็วไปแม้แต่นาทีเดียว ถ้าคิฉันเพลอหลับไปแม้เพียงห้านาที อาการสั่นจะต้องเริ่มใหม่หมด

หลังจากการสั่นสามสิบนาที การสวดของพระองค์ได้ปรากฏ แล้วพระองค์บอกว่า "ลูกเอ๋ย เราต้องไปชายหาดกัน" ในทันทีที่พระองค์พูดเช่นนี้ ร่างกายของคิฉันจะสั่นแรงขึ้น และมีการเขย่าที่แรงกว่าเดิม จากนั้นคิฉันสามารถเห็นกายสวรรค์ของคิฉันเดินจงกรมกับพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าบนชายหาด เราเดินเลียบไปตามชายฝั่งอยู่ชั่วครู่แล้วจึงขึ้นไปบนเนินเขา และนั่งบนโขดหิน ชายหาดและหินก้อนนี้เป็นจุดที่พระองค์ใช้สำหรับเปิดเผยเรื่องของสวรรค์

เมื่อเราไปถึงที่นั่น ทันทีที่เรานั่งลง คิฉันจะสอดแขนขวากลิ้งแขนของพระองค์ๆ บอกว่า "เจ้าต้องมองคู่นี้" เมื่อพระองค์พูดเสร็จ คิฉันก็ได้เห็นน้ำที่ชายหาดที่อยู่ข้างหน้าเรา

หลังจากที่พระองค์ได้อธิบายหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับการเดินรำของคิฉัน และเป้าหมายที่แท้จริงของมัน ภาพนิมิตเดียวกันนี้จะปรากฏตลอดเวลาที่คิฉันอยู่กับพระองค์ เราคุยกันชั่วครู่ จากนั้นพระองค์พูดว่า "เจ้าต้องร้องเพลง" คิฉันจึงร้องเพลง หลังจากร้องเพลงจบแล้วเราคุยกันอีก แล้วพระองค์พูดว่า "ตอนนี้เจ้าต้องเดินรำ" คิฉันถูกเขย่าลงต่อหน้าพระองค์ และเริ่มร้องเพลงและเดินรำในทันที

พระผู้เป็นเจ้ามักจะนั่งไขว่ห้างอยู่ข้างหน้าคิฉันขณะเดินรำ คิฉันไม่เห็นหน้าของพระองค์ แต่บอกได้ว่าพระองค์สุขหรือเศร้ากับการเดินรำนี้ คิฉันบอกได้ว่าพระองค์กำลังยิ้มอยู่ คิฉันส่งยิ้มให้พระองค์ตลอดเวลาที่เดินรำ

ทุกครั้งที่อยู่กับพระองค์ที่ชายหาด คิฉันมีความรู้สึกเหมือนครั้งที่พระองค์ได้พาคิฉันไปสวรรค์ ทุกๆ ครั้งคิฉันจะจดจ่ออยู่กับพระองค์ จนไม่สามารถคิดถึงเรื่องอื่นและคิฉันไม่สามารถบรรยายถึงความรู้สึกปลาบปลื้มใจในเวลานั้น คิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าช่วงเวลาแห่งความสนิทสนมที่แสนหวานนี้จะอยู่ตลอดไป

ขณะอยู่กับพระองค์ที่ชายหาด คิฉันจะบอกพระองค์ว่า ไม่ต้องการให้ช่วงเวลานี้สิ้นสุดลง การเดินรำในเช้าวันจันทร์เช่นนี้ จะใช้เวลาเกินสี่สิบนาทีในแต่ละครั้ง หลังจากการเดินรำเสร็จสิ้นลง พระองค์ชมเชยคิฉันอย่างมากจนรู้สึกเจ็บ เพราะสิ่งที่พระองค์พูดฟังแล้วดีเกินไปที่จะเป็นจริง

หลังจากช่วงเวลาแห่งความปลาบปลื้มใจ พระองค์พูดว่า "เจ้าต้องเห็นสิ่งนี้" ดิฉันเริ่มร้องเพลงอีก และได้เห็นมหาสมุทรอยู่ชั่วครู่ จากนั้นก็เปลี่ยนไปเป็นโลกทั้งใบ แล้วเราก็พูดคุยกันอีก พระองค์ได้พูดว่า "เราต้องพาเจ้ากลับ เพื่อเจ้าจะได้นอน" ขณะที่พระองค์พูดแต่ละคำ ร่างกายของเรายับเยียนราวกับภาพวิ่งเร็วในวิดีโอ

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ใช้เวลาประมาณสองถึงสองชั่วโมงครึ่ง เมื่อถึงเวลาที่ต้องจากกัน พระองค์จะกอดดิฉันจนแน่น แล้วดิฉันจะเห็นพระองค์เดินเลียบไปตามชายฝั่ง ขณะที่พระองค์เดินอยู่ ดิฉันสามารถเห็นด้านหลังของพระองค์ได้อย่างชัดเจน

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่ชายหาดเกี่ยวข้องกับกายสวรรค์ของดิฉัน ร่างกายจริงยังคงนอนอยู่บนเตียง และไม่มีส่วนร่วมในการเต้นรำและร้องเพลง โปรดจำไว้ว่าพระผู้เป็นเจ้าใช้กายวิญญาณของดิฉัน แต่ความคิดและความรู้สึกทั้งหมดเกิดขึ้นในร่างกายธรรมชาติของดิฉัน ความหมายตรงนี้คือ กายวิญญาณของพระเยซู และกายวิญญาณของดิฉันอยู่ด้วยกัน ถ้าดิฉันมีความเจ็บปวดที่ร่างกายก่อนที่พระองค์มาหา ความเจ็บปวดก็จะหายหลังจากการพบกับพระองค์ที่ชายหาดเกือบทุกครั้ง

ดิฉันต้องการอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับประสบการณ์นี้อย่างละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อว่าเมื่อเด็กๆ ได้อ่าน พวกเขาจะเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ เพราะเด็กนั้นไร้เดียงสา มีความไว้วางใจ และเปิดใจให้กับพระองค์ เด็กๆ มีความสามารถที่ดีเลิศในการเข้าใจว่าเหตุใดหนังสือเล่มนี้จึงมีความสำคัญมากต่อพระองค์

ในวันจันทร์ที่ 27 พฤษภาคม 1996 ตอนที่พระองค์พาดิฉันมาที่ชายหาด พระองค์บอกว่า "เราจะพาเจ้ามาที่ชายหาดแห่งนี้ทุกวันจันทร์" จนถึงทุกวันนี้ พระองค์ไม่เคยผิดนัดสักครั้ง พระองค์บอกว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงวันสุดท้าย

ในที่สุด ดิฉันก็รู้ว่าความเชื่อของดิฉันอ่อนแอ และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ดิฉันรู้สึกท้อถอยเป็นอย่างมาก และยังได้บ่นกับพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ถึงความอ่อนแอนี้ ดิฉันจะแสวงหาหน้าของพระองค์เท่านั้นในระหว่างการเต้นรำแต่ละครั้ง และจะไม่ยอมเอาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับใครหรือเรื่องใดอีกเลย

ดิฉันบ่นเฉพาะเรื่องเต้นรำ เพราะคิดว่าการเต้นรำทุกครั้งจะนำการรักษาโรคและการปลดปล่อยจากวิญญาณชั่วมายังคริสตจักรอย่างมากมาย เหตุที่ดิฉันคิดอย่างนี้เพราะพระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นเก้าอี้รถเข็นมากมายในโบสถ์ อย่างไรก็ตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยอธิบายในรายละเอียด เพราะถ้อยคำของพระองค์จะสั้นมากและตรงประเด็น

การทดสอบครั้งใหญ่

พระองค์เริ่มทดสอบศิษย์ในทุกๆ ด้านของชีวิต การทดสอบที่หนักที่สุดเกี่ยวข้องกับคนที่ศิษย์รัก ศิษย์ยังเชื่อว่าการที่ตัวเองบ่นเรื่องการเดินร่ำทำให้พระองค์ต้องชะลอไม่ให้สัญญาต่างๆ ของพระองค์นั้นสำเร็จครบบริบูรณ์ แน่แน่นอนพระองค์สามารถบอกศิษย์ได้ว่า ศิษย์ทำถูกหรือผิด แต่พระองค์ต้องการให้ศิษย์เรียนรู้ตามวิธีของศิษย์ การจัดเตรียมในชีวิตของศิษย์เพื่องานที่พระองค์ได้เรียกให้ทำไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ศิษย์เรียนรู้ว่า พระองค์ไม่ประสงค์ให้เราทำอะไรอย่างง่ายๆ ดังถ้อยคำของพระองค์บอกเราว่า เราต้องผ่านความยากลำบากเพื่อเข้าไปในราชอาณาจักรของพระองค์ (ดู กิจการ 14:22)

การเดินร่ำบนเวที

ในวันที่ 17 มิถุนายน 2000 หลังการอธิษฐานก่อนเข้านอนและหลังการสนทนากับพระเจ้า พระองค์พูดว่า "เจ้าต้องฟังสิ่งที่เราพูดเกี่ยวกับการเดินร่ำ"

ศิษย์ตอบว่า "พระองค์คะ ไม่ว่าพระองค์จะพูดอะไร ลูกจะยอมรับและเชื่อฟัง"

พระองค์พูดว่า "เช้าวันพรุ่งนี้เจ้าต้องเดินร่ำบนเวที เจ้าต้องไปโบสถ์แต่เช้า ไปบอกกับศิษยาภิบาลว่า เจ้าจะขึ้นไปเดินร่ำบนเวที"

เมื่อได้ฟังแล้วรู้สึกกังวลใจ เพราะนี่คือสิ่งที่ศิษย์ไม่อยากทำงานกว่าการอัศจรรย์จะเกิดขึ้นกับการเดินร่ำ ถึงกระนั้นก็ตามศิษย์ได้บอกพระองค์ว่า "ลูกจะเชื่อฟังพระองค์คะ"

ศิษย์รู้สึกอึดอัดใจกับเรื่องนี้ เพราะทุกวันอาทิตย์นับตั้งแต่วันที่ 9 มกราคม 2000 เป็นต้นมา ศิษย์จะเดินร่ำและหันหน้าไปทางผู้เข้าประชุมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ศิษย์ได้ยินจากศิษยาภิบาลว่า สมาชิกที่โบสถ์ได้ถามว่า ทำไมศิษย์จึงไม่หันหน้าไปทางทีมนมัสการ ศิษย์บอกเขาว่าศิษย์ต้องเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพราะตัวศิษย์ต้องการทำเช่นนั้น สิ่งที่ศิษย์เป็นห่วงมากที่สุดคือ การรบกวนทีมนมัสการ การคิดอย่างนี้ ศิษย์ก็ขัดแย้งกับพระผู้เป็นเจ้า เพราะคำตอบของศิษย์ควรเป็นอย่างเดียวเท่านั้นคือ ต้องเชื่อฟังพระองค์

เมื่อสามเดือนที่แล้ว ศิษย์เคยคิดไว้ว่า ถ้าพระองค์ต้องการให้ไปเดินร่ำบนเวทีล่ะ ดังนั้นศิษย์จึงไปคุยกับศิษยาภิบาลอาวุโสวุฟสัน และถามเขาว่าศิษย์จะเดินร่ำตรงไหนก็ได้ใช่ไหม แม้จะเป็นบนเวที

ศิษยาภิบาลบอกศิษย์ว่า ศิษย์จะเดินร่ำบนเวทีหรือที่ไหนก็ได้ หลังจากที่เขาพูดเช่นนั้น ศิษย์คิดว่าคงจะไม่มีปัญหาสำหรับศิษย์ที่จะเดินร่ำบนเวที ถ้าพระผู้เป็นเจ้าสั่งศิษย์

เมื่อศิษย์ตื่นขึ้นเช้าวันที่ 18 ศิษย์รู้สึกมีความสุขมากที่จะทำสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าขอให้ทำ

เช้าวันนั้นดิฉันไปโบสถ์แต่เช้า แต่หาศิษยาภิบาลวุฟสันไม่พบ ขณะที่กำลังตามตัวเขาอยู่ ดิฉันก็ไปเจอศิษยาภิบาลอีกคน จึงได้บอกเขาในสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าได้บอกดิฉันเรื่องการเดินร่าบนเวที

ศิษยาภิบาลคนนี้พูดว่า "เป็นเช่นนั้นไม่ได้"

ดิฉันจึงพูดกับเขาว่า "ศิษยาภิบาลคะ คุณตั้งมนุษย์ไว้เหนือถ้อยคำของพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าได้ขอให้ดิฉันเดินร่าบนเวทีเพื่อเป็นการอวยพรของคริสตจักร"

แล้วพระผู้เป็นเจ้าพูดกับดิฉันว่า "อย่าเป็นห่วงในเรื่องนี้ เราจะดูแลเรื่องนี้เอง"

ขณะที่ดิฉันอธิษฐานก่อนเริ่มเดินร่า ดิฉันนึกอยู่ในใจว่าแม้ศิษยาภิบาลจะปฏิเสธ ดิฉันตั้งใจแน่วแน่แล้วที่จะขึ้นไปบนเวทีและเดินร่า เพราะดิฉันต้องเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า โดยไม่สนใจว่าจะถูกโยนออกจากโบสถ์หรือไม่ ถ้าข้างหน้าไม่มีที่พอ ดิฉันจะไปด้านหลัง ที่มณัฏการ ถ้าหากพระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำพาดิฉันไป ไม่ว่าผลจะออกมาเช่นไร ดิฉันไม่ต้องการที่จะขัดคำสั่งพระองค์

พระผู้เป็นเจ้ารู้ความคิดของดิฉันเสมอ น้ำเสียงอันนุ่มนวลที่ให้ความมั่นใจพูดว่า "ลูกเอ๋ยเจ้ายังไม่ต้องขึ้นเวทีจนกว่าจะถึงเวลาที่เราพร้อมสำหรับเจ้า เราพอใจในการเชื่อฟังของเจ้ามาก จนมีความสุข เวลาที่เจ้าขึ้นไปอยู่บนเวทีเจ้าจงยืนที่ด้านหน้า อย่ายืนด้านหลังที่มณัฏการ ทั้งเวทีเป็นของเจ้า"

พระองค์รู้ว่า ดิฉันไม่ต้องการขึ้นบนเวทีเพื่อเดินร่าร่วมกับที่มณัฏการแต่อย่างใด ดิฉันเชื่อว่าพระองค์ต้องการที่จะดูให้แน่ใจว่า ดิฉันจะเชื่อฟังพระองค์มากแค่ไหน ที่จะทำให้พระองค์พอใจและตั้งพระองค์ไว้เป็นที่หนึ่ง ดิฉันได้เชื่อฟังพระองค์ และทุกสิ่งทุกอย่างก็ลงเอยได้ดี

เหตุผลที่ถูกต้องของการมาโบสถ์

หลังจากที่เสร็จสิ้นการสร้าง The New Puget Sound Christian Center (โบสถ์ที่เราเคยเป็นสมาชิก) ทางโบสถ์ต้องรอเงินถวายเพื่อให้เพียงพอสำหรับรายจ่ายค่าปุพรหม โรเจอร์และดิฉันเคยคิดว่าเราสามารถช่วยจ่ายค่าปุพรหมได้ ดิฉันจึงถามพระผู้เป็นเจ้าในเรื่องนี้

ด้วยน้ำเสียงที่แสดงความไม่พึงพอใจ พระองค์พูดว่า "ลูกของเรา เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องนี้ เราไม่ได้มองหาพรหมในบ้านของเรา เรามองหาเฉพาะหัวใจของคริสตชนเท่านั้น"

"คริสตจักรส่วนมากพยายามที่จะใช้เงินจำนวนมากสำหรับความมั่งคั่งของโบสถ์ แต่คริสตจักรจำนวนน้อยทำให้เราพอใจ เราต้องการให้ทุกคริสตจักรฝึกสมาชิกสำหรับการประกาศข่าวดี และส่งพวกเขาออกไปสู่สนามในงานรับใช้"

ในเวลาเดียวกัน พระองค์ยังแสดงความไม่พอใจเกี่ยวกับคนที่มาโบสถ์โดยไม่จดชื่ออยู่ที่พระองค์เป็นอันดับแรก โดยเฉพาะในเช้านี้ ขณะที่อธิษฐานประมาณสามสิบนาที ก่อนเริ่มการนมัสการ ดิฉันสังเกตเห็นเสียงคนคุยกันและเสียงหัวเราะ หลายคนกำลังเล่าประสบการณ์ระหว่างอาทิตย์ที่ผ่านมาให้กันและกันฟัง

พระผู้เป็นเจ้าพูดกับดิฉันว่า "เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม แทนที่พวกเขาจะก้มศีรษะและอธิษฐานต่อหน้าเรา พวกเขากลับพูดคุยกันในเรื่องสิ่งต่างๆ ที่เป็นของโลก เจ้าคงเห็นแล้วว่าเหตุใดบางคริสตจักรจึงไม่ได้รับการอวยพร"

การประกาศและการถวาย

เพราะพระเจ้ารักโลกมาก จนพระองค์ได้ให้บุตรคนเดียว
ของพระองค์ ผู้ใดที่เชื่อในบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์

ยอห์น 3:16

การได้รับนิมิตจากสวรรค์ถือว่าเป็นพรกับดิฉัน และเป็นแรงผลักดันให้ดิฉันเป็นพยานกับคนอื่นๆ ดิฉันจะซื้อพระคัมภีร์ และหนังสือพันธสัญญาใหม่ไว้แจก และทำเครื่องหมายตรงข้อความที่สำคัญ เพื่อเป็นข้อสังเกตในการอธิบายเกี่ยวกับพระเยซู รวมทั้งแนบไปประกาศเรื่องความรอดด้วย ดิฉันจะแจกในทุกครั้งที่มีโอกาสเป็นพยาน

ตั้งแต่เดือนธันวาคม 1999 ดิฉันได้รวบรวมสูจิบัตรของโบสถ์และเทปของ แมรี เค แบล็กสเตอร์ เรื่องการเปิดเผยเรื่องของนรกโดยตรงจากพระเจ้า ไว้ในซองเพื่อใช้แจกเวลาเป็นพยาน ดิฉันนำของทั้งหมดมารวมกันเป็นซองเดียว แต่ครั้งที่ออกไปข้างนอก จะมีซองหลายๆ ซองติดตัวไปด้วย ดิฉันได้แจกตามที่พระผู้เป็นเจ้านำ

ดิฉันไม่เคยเหลือซองเหล่านั้นกลับบ้านเลย เพราะจะพูดคุยกับคนทั่วทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าจะเป็นที่ลานจอดรถ ห้างสรรพสินค้า ร้านค้าอื่นๆ ที่ทำการไปรษณีย์ เวลาเข้าแถวคอยรับบริการที่ธนาคาร หรือที่ไหนก็ตาม การได้เป็นพยานให้กับพระผู้เป็นเจ้าในทุกแห่งที่ไป นับว่าเป็นเกียรติที่ได้รับอย่างยิ่ง

ความปรารถนาของดิฉันที่จะพูดถึงพระเยซูเต็มล้นจนไม่สามารถบังคับตัวเองได้ บางครั้งทำให้คนที่ไปด้วยกันรำคาญ ดังนั้น ดิฉันมักจะไปไหนมาไหนคนเดียว

ดิฉันเรียนรู้ว่า วิธีที่ดีที่สุดสำหรับดิฉันที่จะเริ่มการเป็นพยานคือ ถามพวกเขาก่อนว่าเชื่อในพระเยซูหรือยัง หลายคนจะตอบว่า "เชื่อในพระเจ้า" นั้นหมายถึง เขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเยซู ด้วยเหตุนี้ ดิฉันจะเริ่มนำเสนอเนื้อหาของข่าวดี

เวลาเป็นพยาน ก็เคยเจอการปฏิเสธบ้าง แต่เรื่องนี้ไม่รบกวนดิฉันแต่อย่างใด ดิฉันพบว่า

คนหนุ่มสาวและคนอเมริกันผิวดำจะง่ายต่อการเป็นพยาน

คนหนุ่มสาวที่ยังไม่เชื่อเกือบเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ที่ดิฉันได้เป็นพยานให้ จะรับของที่น่าไปแจก บางครั้งพระวิญญูณบริสุทธินำดิฉันให้อธิษฐานเพื่อพวกเขาในเวลานั้น ดิฉันอธิษฐานให้พวกเขาได้รับความรอด และขับวิญญูณชั่วออกไปทุกครั้ง เมื่อใดก็ตามที่ดิฉันขับวิญญูณชั่วออกไป การเจ็บที่เป็นไฟจะมาเหนือดิฉันจนทำให้ดิฉันกระโดด ดิฉันเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ทำให้พระวิญญูณบริสุทธินี้มีความสุข พระองค์จะนำทางดิฉันเสมอ โดยไม่เคยต้องวางแผนเวลาจะอธิษฐานให้ใคร

หลายคนที่ดิฉันพูดคุยด้วยรู้จักพระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขาไม่มีเวลาให้กับพระองค์ เพราะคริสเตียนหลายคนทำงานในวันอาทิตย์ บางครั้งเวลาที่เป็นพยานในลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า ทันทีที่เอ่ยชื่อของพระเยซู เขาก็จะพูดว่า "ฉันไม่ต้องการที่จะได้ยินเรื่องนี้" แล้วก็วิ่งหนีไป ครั้งหนึ่งมีผู้หญิงคนหนึ่งพูดกับดิฉันว่า "ก็เพราะคนอย่างพวกเธอทำให้ฉันไม่อยากไปโบสถ์"

ดิฉันแน่ใจว่าที่เธอพูดเช่นนี้เพราะดิฉันเอ่ยชื่อของพระเยซูกับเธอ สำหรับผู้หญิงคนนี้แล้ว เธอคิดว่าดิฉันกำลังทำสิ่งที่แย่มาก เธอไม่รู้ว่าดิฉันเพียงแค่ต้องการเห็นเธอได้รับความรอด ดิฉันขอพระองค์อวยพรเธอและช่วยเธอให้ได้ความรอด

หัวใจดิฉันแตกสลาย สำหรับคนที่ไม่ต้องการรู้เกี่ยวกับพระเยซู ดิฉันจะไม่มีวันลืมคนพวกนั้นที่อยู่ในนรก ที่พยายามหนีจากไฟแต่หนีไม่ได้ เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับพ่อแม่ของดิฉัน เพราะพวกเขาไม่มีโอกาสได้ยินเรื่องพระเยซู นี่คือเหตุผลอย่างหนึ่งที่ดิฉันต้องประกาศข่าวดีของพระเยซูในนามของพระเยซูกับทุกคนทุกหนทุกแห่ง พวกเขาจำเป็นต้องรู้จักพระองค์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคนอีกมากที่ยังไม่รู้จักพระเยซู แต่ชอบที่จะได้ยินเรื่องของพระองค์ พวกเขามีความสุขที่จะรับข่าวสารรวมทั้งของที่ดิฉันนำไปแจก

พระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ดิฉันรวมเอาเทพของแมรี เค แบริกส์เทอร์ ไว้ในของที่ดิฉันนำไปแจก มีคนในโบสถ์ส่งเทพการเปิดเผยเรื่องของนรกโดยตรงจากพระเจ้าของเมรีให้กับดิฉันหลังจากที่ดิฉันได้รับการเปิดเผยเรื่องของสวรรค์ ในเวลานั้นดิฉันไม่ปรารถนาที่จะฟังเทพนั้น เพราะฟังจะได้ประสบการณ์อันน่าประทับใจจากสวรรค์ และประสบการณ์จากนรกหนึ่งครั้ง คอนันต์ดิฉันคิดว่าชีวิตนี้มีแค่เพียงพอแล้ว

อย่างไรก็ตาม สองปีต่อมา พระองค์เตือนความจำของดิฉันเกี่ยวกับเทพนี้ และให้ดิฉันมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะฟังเทพนี้ เมื่อได้ฟังคำพูดของแมรี ก็เชื่อโดยทันทีถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นประสบการณ์ของนรกจากเธอ

ดิฉันได้ยินมาว่า หนังสือของแมรีได้ถูกแปลออกมาหลายภาษา ดิฉันรู้ว่าถูกแปลเป็นภาษาเกาหลีแล้ว เพราะว่าหลานชายคนหนึ่งที่อยู่ประเทศเกาหลีได้อ่านแล้วและเกิดความกลัวอย่างมาก เขาเชื่อทุกอย่างในหนังสือเล่มนี้ ตอนนี้เขาไปโบสถ์แล้ว

ดิฉันเชื่อในหนังสือ การเปิดเผยเรื่องของนรกโดยตรงจากพระเจ้า ของแมรีร็อยเปอร์เซ็นต์ เพราะเป็นไปตามพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เขียนไว้ว่าคนที่โกหกจะไม่มีวันเห็นพระเจ้า (ดูวิวรณ์ 21:8) นอกจากนั้นพระองค์ได้บอกดิฉันว่า คำพูดทุกคำของแมรีที่พูดเกี่ยวกับนรกเป็นความจริง พระองค์บอกว่า "การถูกลงโทษของคนบางคนจะเลวร้ายยิ่งกว่าสิ่งที่แมรีได้พูดไว้" พระองค์ยังพูดอีกว่า "หนังสือที่เป็นการเปิดเผยของแมรีเป็นเรื่องที่สำคัญมากที่ทุกคนจะต้องอ่าน เพราะการลงโทษเช่นนี้สามารถเกิดขึ้นกับผู้ใดก็ได้ แม้กระทั่งผู้เชื่อจำนวนมาก"

เมื่อได้ยินแบบนี้แล้ว ดิฉันปรารถนาที่จะแจกเทปนี้อย่างมาก ซึ่งได้แจกไปแล้วหลายร้อยม้วน ดิฉันเชื่อว่าเทปแต่ละม้วนที่แจกไปจะต้องชีวิตคนเป็นจำนวนมาก

ขณะที่ออกประกาศตามท้องถนนและเป็นพยาน ดิฉันได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับผู้คน ดิฉันแจกซองที่เป็นคำพยานแก่คริสเตียนหลายคนที่ไม่ได้ไปโบสถ์ หรือไม่มีโอกาสไป นอกจากนี้ยังให้คริสเตียนบางคนที่ไม่ไปโบสถ์ เพื่อที่พวกเขาจะได้เอาไปแจกให้คนอื่น ๆ

คนที่อยู่ในความเชื่อแบบโรมันคาทอลิกหลายคนก็ได้รับของแจกนี้ ดิฉันรู้สึกแปลกใจที่พบว่า หลายคนไม่ถือว่าตัวเองเป็นคริสเตียน ดิฉันมักจะพูดกับพวกเขาว่า คราปใดที่คุณเชื่อในพระเยซู คุณก็เป็นคริสเตียน

ดิฉันได้พูดในทำนองเดียวกันนี้ กับบางคนที่มีความเชื่อแบบมอร์มอน และพยานพระเยโฮวาห์ แต่อย่างไรก็ตามพี่น้องที่น่ารักเหล่านี้ไม่มีใครรับของแจกเลย ดิฉันจะอธิบายเกี่ยวกับพระเยซูกับทุกคนที่ได้รับซองจากดิฉัน และบอกพวกเขาว่ามันเป็นเทปอะไรปกติแล้วพวกเขาจะพอใจมาก ผู้ที่ไม่เชื่อบางคนยังแสดงความต้องการที่จะมีพระคัมภีร์

เราต้องจดจำที่จะอธิษฐานให้กับคริสเตียนที่ด้อยงานในวันอาทิตย์ ดิฉันเชื่อว่าการกลับมาของพระเยซูใกล้มากแล้ว และชาตานพยายามที่จะทำให้คริสเตียนมีภาระยุ่งในวันของพระองค์ ขณะที่พยานดิฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับสถานที่ทำงานของคนหลายคน เช่น ถ้าในที่ทำงานนั้นมีคนทำงานห้าคนมีสองคนได้รับความรอดแล้ว แต่ผู้ร่วมงานอีกสามคนยังไม่ได้ได้รับความรอด เขาไม่เคยได้ยินเรื่องพระเยซูจากอีกสองคนที่ได้รับความรอดเลย

ดิฉันรู้ว่าเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นบ่อยๆ เพราะตอนที่ดิฉันเป็นพยานกับสามคนที่ไม่รู้จักพระเยซู เมื่อได้อธิบายให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับพระเยซูและความรอด และแจกของ

ส่วนมากจะดีใจที่ได้รับของแจก บางครั้งก็จะพูดว่าเขารู้ว่าเพื่อนร่วมงานเป็นคริสเตียน แต่พวกเขาไม่เคยเล่าให้ฟังเกี่ยวกับความเชื่อของเขา

เราจำเป็นต้องบอกถึงความเชื่อของเรา กับคนทุกคนที่เรารู้จัก เพราะการเป็นพยานเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดที่เราควรทำเพื่อพระเยซู พระองค์ตายแทนคนบาปทั้งหลาย พระองค์บอกฉันว่า "ถ้าคนที่ได้รับความรอดไม่เป็นพยาน แล้วคนที่ไม่เชื่อจะมารู้จักเราได้อย่างไร" ฉันเชื่อว่า คริสเตียนที่ไม่พูดเรื่องความรอดของตัวเองกับผู้ที่ไม่เชื่อพวกเขา ทำให้พระเจ้าไม่มีความสุข

หุบเขาสองแห่ง

เวลาที่เราไปสวรรค์ เราจะเห็นหุบเขาสองแห่งที่มีความแตกต่างกันอยู่นอกประตูทางเข้าสวรรค์ ฉันไม่ต้องการเดินวนรอบหุบเขานั้นตลอดไป พระผู้เป็นเจ้าให้ฉันดูหุบเขาสองแห่งนี้ถึงสองครั้ง คนที่อยู่ในหุบเขาจะได้อยู่ด้านนอกของราชอาณาจักรสวรรค์ตลอดไป

เวลาเราเข้าไปในสวรรค์ และมีชีวิตอยู่ที่นั่นตลอดกาลดีกว่าการมีชีวิตอยู่บนโลกนี้เป็นพันๆ เท่า แม้ว่าเราจะเดินอยู่กับพระเยซูเจ้าที่นี่แล้วก็ตาม พระองค์ได้เตรียมทุกสิ่งเพื่อความเพลิดเพลินใจของเรา เพราะพระองค์รู้ว่าเราชอบอะไร อย่าลืมว่า เกือบทุกสิ่งในสวรรค์จะคล้ายกับสิ่งที่เรามีบนโลก แต่ความงดงามบนโลกเปรียบกับสวรรค์ไม่ได้เลย บางคนอาจบอกว่าไม่อาจเชื่อในสิ่งที่พูดมานี้เพราะไม่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์

นั่นเป็นเรื่องทางเลือกส่วนตัว อย่างไรก็ตามฉันได้พบว่าเกือบทุกสิ่งที่พระองค์ให้ฉันดูมีแหล่งที่มาจากพระคัมภีร์ พระองค์ได้เลือกฉันสำหรับการเผยแผ่ถ้อยคำของพระองค์ในช่วงสิ้นยุค เพื่อที่พระองค์จะได้ให้ฉันเห็นบางสิ่งที่ยังไม่กระจ่างชัดในพระคัมภีร์ (ดู โยเอล 2:28 - 30) สิ่งนี้ได้เกิดขึ้น เพราะพระองค์พร้อมแล้วที่จะมารับประชากรของพระองค์ไปสวรรค์

การประกาศตามท้องถนนเสร็จสมบูรณ์แล้ว

หลังจากแปดเดือนของการประกาศตามท้องถนน พระผู้เป็นเจ้าได้บอกฉันเมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2000 ว่า งานของฉันสิ้นสุดลงแล้ว ฉันรู้สึกดีที่ฉันได้ยืนพระองค์บอกว่าฉันทำได้ดีทีเดียว

ขณะที่ฉันทำงานประกาศตามท้องถนน ฉันมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแจก

พระคัมภีร์และเทปเกือบทุกคนยินดีที่จะรับ หลังจากที่เราบอกกับพระองค์ว่า งานประกาศตามท้องถนนของดิฉันสิ้นสุดแล้ว ดิฉันก็รู้สึกร้อร่นเหมือนก่อน แต่ดิฉันก็ยังเป็นพยานและยังแจกของให้กับคนอื่นๆ มีวันหนึ่งมีเจ็ดคนได้ปฏิเสธดิฉัน แต่ก็ได้รับการหนุนใจเมื่อรู้ว่าทุกคนที่ได้รับของจากดิฉันเป็นผู้ที่พระเจ้าได้เลือก และมีความเชื่ออย่างมากว่าพวกเขาจะไม่พินาศ

ดิฉันรู้สึกสนุกเวลาทำงานประกาศตามท้องถนน และยังคงเป็นพยานแต่ไม่ได้สนุกแบบเวลาที่ได้ประกาศในช่วงแปดเดือนนั้น หลังจากเป็นพยานแล้วทุกครั้ง ดิฉันรู้สึกยินดีเกินที่จะบรรยาย และการเดินไปมาด้วยรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า ทำให้คนมองดิฉันด้วยความประหลาดใจ

บัดนี้ คุณเข้าใจแล้วว่า เหตุใดเหล่าทูตสวรรค์จึงพากันชื่นชมยินดีและเต้นรำอย่างสนุกสนานทุกครั้งที่คุณบาปได้กลับใจใหม่ ทุกคนที่ดิฉันได้รับสิทธิพิเศษให้นำมารู้จักพระเจ้าเป็นเจ้า ดิฉันจะอธิษฐานให้อย่างต่อเนื่องอาทิตย์ละหกวัน สิ่งนี้ทำให้ดิฉันนึกถึงชาวนาที่นำเมล็ดมาปลูกในดิน เขารู้ว่าเขาต้องรดน้ำ ใส่ปุ๋ย และเลี้ยงดูเพื่อที่จะเป็นต้นไม้ที่เกิดผล การอธิษฐานวิงวอนเป็นพลังอำนาจฝ่ายวิญญาณที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุดอย่างหนึ่ง

ความปรารถนาที่มอบให้

หลังจากอธิษฐานก่อนนอนทุกคืนวันเสาร์ และหลังตื่นนอนทุกเช้าวันอาทิตย์ พระผู้เป็นเจ้าให้การเจิมที่พิเศษและแรงมากบนดิฉัน การเจิมจะปกคลุมทั่วร่างกายและมีสิ่งแปลกๆ หลายอย่างเกิดขึ้นกับร่างกายดิฉันในช่วงเวลานี้ มันยากที่จะอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะทั้งกายและความคิดของดิฉันมีความรู้สึกแปลกๆ การเจิมที่มีพลังอำนาจมากอย่างนี้มักจะเกิดกับดิฉันเวลาที่ต้องเต้นรำเพื่อการอัศจรรย์ในเช้าวันอาทิตย์

ตั้งแต่ดิฉันมาเป็นคริสเตียน ดิฉันมีความปรารถนาเสมอที่จะถวาย แต่ก็ไม่สามารถทำได้เลยนึกถึงคนที่สามารถถวายสิบลดและถวายพิเศษ ในช่วงนั้นเราเพิ่งจะย้ายมาจากเมืองแคลิฟอร์เนีย ส่วนสามีดิฉันก็ยังไม่ได้รับความรอด

อีกปีครึ่งต่อมา โรเจอร์จึงได้รับความรอด สองอาทิตย์หลังจากมาเป็นคริสเตียน เขาก็เริ่มถวายสิบลด เพราะเป็นสิ่งที่ดิฉันขอให้เขาทำ ผลที่ตามมาคือ การถวายพรเริ่มเพิ่มมากขึ้นทุกวัน จนมาถึงวันนี้เราไม่ต้องขอสิ่งที่เป็นวัตถุเลย พระเจ้าได้อวยพรเราอย่างสมำเสมอเกินความคาดคิด

ไม่ใช่ว่าดิฉันโอ้อวดในเรื่องนี้ เพียงอยากให้พี่น้องคริสเตียนชายหญิงทุกคนเชื่อฟัง

พระเจ้าในเรื่องนี้ เพราะดิฉันเชื่อว่าพี่น้องแต่ละคนที่ถวายจะได้รับการอวยพรเช่นเดียวกับเรา ดิฉันไม่เคยปฏิเสธคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

ดิฉันกับสามีก็มีชีวิตจำกัดในการถวาย แต่ตัวดิฉันเองต้องการเป็นอย่างยิ่งที่จะถวายมากขึ้นๆ เมื่อพระองค์อวยพรตามคำสัญญาของพระองค์ในด้านการเงิน แผนการที่ดิฉันวางไว้ในการถวายคือ สนับสนุนในงานรับใช้ต่างประเทศ และคนพเนจรในโลกนี้ ดิฉันบอกกับพระผู้เป็นเจ้าว่า เมื่อใดที่พระองค์ทำให้ดิฉันร่ำรวยอย่างที่ทำให้สัญญาไว้ จะไม่มีเด็กที่หิวโหยในโลกนี้อีกเลย

เมื่อดิฉันเติบโตขึ้นในพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันได้เรียนบทเรียนที่สำคัญมากเกี่ยวกับการถวาย ในเช้าวันเสาร์ของเดือนพฤษภาคม 2000 ดิฉันเดินผ่านบริการล้างรถของเด็กๆ จึงหยุดเพื่ออุดหนุนและเป็นพยานถึงพระเยซูกับพวกเขา พร้อมกับแจกพระคัมภีร์และอื่นๆ

ในขณะที่แจกอยู่นั้น ได้สังเกตว่ามีคนอยู่กลุ่มหนึ่งยืนอยู่อีกด้านหนึ่งพร้อมอาหาร พวกเขาดูเป็นมิตรและได้เชื้อเชิญให้คนเข้ามาคุยเรื่องประเทศรัสเซีย และการประกาศแบบครูเสด (เวทีกกลางแจ้ง) ที่จะจัดขึ้นในเดือนมิถุนายน พวกเขากำลังรับเงินจากคนที่ถวายให้กับโบสถ์ในประเทศรัสเซีย

ดิฉันมีเงินติดตัวมาเพียงสี่สิบเหรียญเท่านั้น จึงให้กับพวกเขาไปในทันที เมื่อถึงบ้าน ดิฉันรู้สึกเล็กๆ ในใจว่าต้องให้มากกว่านี้อีก ในวันนั้นสามีไม่อยู่บ้าน ในทันใดนั้นก็ถูกคิดขึ้นมาได้ว่ายังมีเงินสดประมาณห้าร้อยเหรียญที่เก็บไว้เพื่อภาวะฉุกเฉิน ดิฉันถามพระองค์และพระองค์บอกว่าดิฉันต้องถวาย

เมื่อดิฉันกลับมายังสถานบริการล้างรถและนำเงินไปให้พวกเขา ดิฉันรู้สึกมีความสุขมาก ดิฉันดูรายชื่อที่มีลายเซ็นของดิฉัน ในรายชื่อนั้นจำนวนที่ดิฉันให้เป็นเงินก้อนใหญ่ที่สุดของวันนั้น เพราะตอนที่มอบเงินถวายนั้นดิฉันได้เซ็นชื่อไว้

เมื่อกลับเข้ามาในรถ ดิฉันเริ่มหัวเราะด้วยความยินดี และได้แต่หัวเราะตลอดทางกลับบ้าน ทันทีที่เดินเข้าบ้านก็ยิ่งหัวเราะมากขึ้นกว่าเดิม และได้กระโดดโลดเต้นด้วยความยินดีอย่างยิ่ง รู้สึกมีความสุขอย่างมากตลอดทั้งวัน และอยากจะถวายมากกว่าเดิม

เหตุผลที่ดิฉันมีความสุขเช่นนั้น เพราะดิฉันรู้ว่าพระองค์มีความสุข ในความเป็นจริง พระองค์บอกดิฉันว่า พระองค์พอใจมากกับสิ่งที่ดิฉันได้ทำในวันนั้น ตั้งแต่เดือนนั้นเป็นต้นมา พระองค์ได้อวยพรเรามากยิ่งขึ้นเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้ ดิฉันไม่ได้บอกเรื่องนี้กับสามีอยู่พักหนึ่ง แต่ในไม่กี่เดือนต่อมาดิฉันได้บอกเขา และรู้สึกว่าเขาจะพอใจ

ปกติไม่ว่าจะถวายอะไรก็ตาม เราจะปรึกษากันก่อน แต่ครั้งนี้ดิฉันถวายจากเงินออมของตัวเอง ดิฉันเรียนรู้ว่า ใครที่ถวายด้วยความรักจะได้รับการอวยพรร้อยเท่า เมื่อมีกำลัง

ทรัพย์ที่จะถวาย ทำให้ดิฉันอยากสรรเสริญพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

ดิฉันเคยบอกกับพระองค์ว่า ดิฉันต้องการให้ทุกคนสามารถซื้อหนังสือของดิฉันมาอ่าน โดยเฉพาะเด็กๆ ดิฉันนึกภาพได้เลยว่า พวกเขาจะตื่นเต้นกันแค่ไหนเมื่อรู้ว่ามิอะไรมาयरอคคอยพวกเขาอยู่บนสวรรค์ สถานที่ๆ ซึ่งมีความสุขเพลิดเพลินตลอดนิรันดร์

พระผู้เป็นเจ้าของเรามีความรักที่พิเศษมากให้แก่เด็กๆ และดิฉันได้ให้ความรักที่พิเศษนี้แก่พวกเขา ดิฉันอธิษฐานให้คนหนุ่มสาวและวัยรุ่นเหล่าๆ กันทุกวัน ขอให้พระเจ้าช่วยพวกเขาให้ได้ความรอด

สามีและดิฉันไม่มีความปรารถนาที่มากไปกว่าที่เราได้อยู่แล้ว พระผู้เป็นเจ้าได้อวยพรเราด้วยสิ่งที่เราต้องการ ก่อนที่เราจะรู้จักพระองค์ และมีชีวิตที่สะดวกสบายมาตลอด เราไม่เคยร่ำรวยและไม่สนใจที่จะร่ำรวย ทุกวันนี้ความปรารถนาของเราที่จะร่ำรวย ก็เพื่อรับใช้พระผู้เป็นเจ้า และให้เรามีส่วนทำให้ชีวิตของคนอื่นเปลี่ยนแปลง

จริงๆ แล้ว ดิฉันจะรู้สึกอึดอัดใจ ถ้าดิฉันมีบ้านและรถที่หรูหรา เพราะดิฉันรู้ว่ามีคนจำนวนมากกำลังตายเนื่องจากขาดอาหาร และดูเหมือนจะขาดแคลนทุนทรัพย์ในการสนับสนุนงานรับใช้สำคัญๆ ในต่างประเทศรอบโลก แต่ดิฉันเชื่อว่าถึงแม้ดิฉันจะไม่ต้อง การ พระองค์ก็จะอวยพรให้มีบ้านและรถที่ดีกว่า เพราะพระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว

ก่อนมาเป็นคริสเตียน ความต้องการอันยิ่งใหญ่ที่สุดและกิจกรรมที่เพลิดเพลินที่สุดก็คือการเดินซื้อของ ทุกวันนี้ความต้องการนั้นได้ตายไปแล้ว อย่างไรก็ตาม ดิฉันยังต้องการที่จะซื้อเสื้อผ้าสวยๆ เพื่อสวมใส่ไปบ้านของพระเจ้าเพื่อนมัสการพระผู้เป็นเจ้าของดิฉัน

ดิฉันรู้ว่าพระองค์สนใจแต่สิ่งที่อยู่ในหัวใจของเราเท่านั้น แต่ดิฉันปรารถนาที่จะให้ความเคารพและให้เกียรติพระองค์ตลอดเวลา เมื่อเรายืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด เราควรจะดีที่สุด ดิฉันเคยรู้สึกผิดที่ได้แต่งชุดที่สวยงามและเครื่องประดับดีๆ ไปโบสถ์ เพราะดิฉันรู้ว่าบางคนไม่อาจที่จะมีสิ่งของเหล่านี้ได้ อย่างไรก็ตามพระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันว่า "ไม่ต้องรู้สึกผิดที่จะสวมใส่สิ่งที่พระองค์ได้อวยพรดิฉัน"

แม้ว่าดิฉันจะสื่อสารกับพระองค์โดยทางพระวิญญาณ ดิฉันรู้ว่าพระองค์เป็นจริงกับดิฉันอย่างมาก พระองค์เฝ้ามองดิฉันทั้งภายในและภายนอก ดังนั้น ดิฉันจึงกลัวมากที่จะทำให้พระองค์ไม่พอใจ ดิฉันบอกพระองค์ว่า "สิ่งใดก็ตามที่ดิฉันต้องการที่จะทำมันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว เพราะการทำให้พระองค์พอใจคือทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับดิฉัน ชีวิตบนโลกนี้จะไร้ความหมายถ้าดิฉันไม่สามารถทำให้พระองค์พอใจได้"

พระองค์ได้ตอบคำอธิษฐานของดิฉันอย่างนี้ "ลูกเอ๋ย สิ่งที่เราพูดทำให้เราพอใจมาก" ปกติแล้วคำพูดของพระองค์จะมีน้อยคำ

คริสเตียนทุกคน ถ้าคุณมีเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับที่สวยงาม คุณไม่ต้องรู้สึกผิดที่จะสวมใส่มัน พระองค์ได้บอกดิฉันว่า เราไม่ควรแอบในสิ่งที่พระเจ้าได้อวยพรเรา เป็นการดีสำหรับคนที่ไม่เชื่อที่จะรู้ว่าคริสเตียนคือผู้ที่ได้รับการอวยพร ดิฉันสังเกตว่าพี่น้องผู้หญิงที่เป็นคริสเตียนหลายคนรู้สึกผิดมากๆ เมื่อสวมใส่สิ่งที่บอกถึงความมั่งมีเวลาไปโบสถ์ อย่าให้เรากังวลถึงคนอื่น เพราะการให้คนอื่นได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าได้อวยพรเรา จะให้ความหวังกับพวกเขาที่จะรับการอวยพรจากพระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของพวกเขาเช่นกัน

ดิฉันรู้แน่ว่า พระองค์พอใจมากเมื่อเห็นเราดูดีที่สุดเมื่ออยู่ในบ้านของพระองค์ หลายครั้งที่พระองค์ได้บอกดิฉันว่า "ลูกที่รัก เข้าดูงดงามมากในโบสถ์" นอกจากนี้แล้วมีอะไรบ้างที่พระองค์ไม่รู้เกี่ยวกับเรา

นมัสการพระผู้เป็นเจ้า

หลังจากที่เราย้ายไปที่คริสตจักรเบธเอล ดิฉันได้เดินรำเพียงสี่ครั้งเท่านั้นในช่วงการประชุมตอนเช้า และในช่วงเดือนมิถุนายนจนถึงเดือนพฤศจิกายน 1999 ได้เดินเฉพาะในวันสุกข์สำหรับการประชุมฟื้นฟู

หลังจากที่เราย้ายมาที่คริสตจักรใหม่ของเรา เซอร์ช ฟอร์ ออลส์ เนชั่น (Church for All Nations) ดิฉันไม่ได้เดินรำที่นำการอัศจรรย์อยู่พักหนึ่ง แต่ในช่วงเวลาถวายทรัพย์แต่ละครั้ง พระวิญญูญาณบริสุทธิ์จะพาร่างกายของดิฉันไปที่เวทีนมัสการเพื่อเดินรำ การเดินรำแบบนี้ไม่มีการฝึกฝนมาก่อน แต่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ขยับมือและร่างกายไปตามดนตรี การเคลื่อนไหวในแต่ละท่าจะทำซ้ำกันถึงสามครั้ง

หลายคนไม่รู้ว่าการนมัสการมีความสำคัญต่อพระผู้เป็นเจ้าของเราอย่างไร ในขณะที่เราอยู่ในการนมัสการ เราจะได้รับ การเจิม ได้รับผลของพระวิญญูญาณ การรักษา ได้รับความปรารถนาของพระเจ้า การบำบัดรักษาของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ และความยินดีที่เกินคำบรรยาย สันติสุข และการปลดปล่อยจากวิญญูณชั่ว ใครที่นมัสการด้วยหัวใจแห่งความรักที่จริงใจ และให้การขอบคุณแด่พระผู้เป็นเจ้าของเรา แสวงหาพระองค์ด้วยใจที่ไม่วอกแวก จะได้รับการอวยพรจากพระองค์อย่างงาม

ช่วงเวลาการเตรียมที่ยาวนาน

ดิฉันถามพระองค์ว่า ทำไมทุกคำสัญญาของพระองค์ที่มอบไว้ในงานของดิฉัน รวมทั้งการตีพิมพ์หนังสือจึงใช้เวลาานมากกว่าจะสำเร็จ พระองค์บอกว่า "ลูกสาวในการทำแบบนี้ เราจะได้ให้เจ้าเห็นว่งานรับใช้ของเจ้าเป็นงานที่สำคัญมากสำหรับยุคสุดท้ายนี้ พันธกิจการเดินร่ำของเจ้าที่นำการอัศจรรย์เกี่ยวข้องกับหลายๆ สิ่งและหลายๆ คน ดังนั้นเราจึงต้องเตรียมคนทุกคนที่จะร่วมรับใช้ในงานรับใช้ของเจ้า และเพื่อจัดสิ่งต่างๆ ให้เข้าที่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เราต้องชำระเจ้าให้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ ทั้งภายในและภายนอก ความรักเมตตาของเจ้าที่มีต่อคนอื่นๆ และสิ่งต่างๆ ในชีวิตของเจ้าทั้งหมดกำลังถูกเปลี่ยน เพื่อให้เป็นเหมือนเราให้มากขึ้น เหมือนตอนที่เราเคยอยู่บนโลกนี้"

"ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร เจ้าต้องให้เราเป็นที่หนึ่งในใจของเจ้าเสมอ เพื่อที่เจ้าจะสามารถเชื่อฟังเราได้เหมือนที่เราเชื่อฟังพระบิดาของเราเมื่อครั้งที่เราได้อยู่บนโลก การเดินร่ำที่เราได้สร้างสรรค์ขึ้นมาให้เจ้านั้น ต้องบริสุทธิ์อย่างสิ้นเชิงตลอดเวลา เพื่อที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะนำการเดินร่ำได้ ฉะนั้น เราจึงฝึกฝนเจ้าค่อนหน้าสาธารณชนมาแสนนาน เพื่อจะช่วยเจ้าให้มีความกล้าอย่างมาก มีความเชื่อมั่น และไม่กลัวที่จะยืนค่อนหน้าใคร"

"ไม่ว่าเสียงรอบตัวเจ้าจะดังเพียงไร หรือมีคนห้อมล้อมเจ้ามากแค่ไหน เจ้าต้องสามารถที่จะจดจ่ออยู่กับเราเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นเสียงหรือใครก็ตามจะไม่สามารถรบกวนความคิดของเจ้าได้ นั่นคือเหตุผลที่เจ้าต้องหลับตาและใส่ที่อุดหูขณะเดินร่ำ เมื่อเราพอใจกับการเตรียมเพื่องานรับใช้ของเจ้าอย่างแท้จริงแล้ว เราจะจัดการทุกสิ่งเหมือนพุ่มไม้ที่ตัดไฟไม่มีอะไรจะขัดขวางได้"

เริ่มงานรับใช้

แต่จงเลียนแบบคนเหล่านั้น ซึ่งได้รับมรดกตามคำสัญญา
โดยอาศัยความเชื่อและความอดทน

ฮีบรู 6:12

พระผู้เป็นเจ้าปลุกจิตฉันตอนตีสามครึ่งในเช้าของวันที่ 22, 23 และ 24 ธันวาคม 2000 ร่างกายของจิตฉันสิ้นประมาณสามสิบนาที จากนั้นพระองค์ได้ปรากฏ และพูดคุยอยู่ประมาณยี่สิบนาทีทุกเช้า พระองค์บอกว่าจะงานรับใช้ของการเดินร่ำเพื่อการอัศจรรย์ของจิตฉันจะเริ่มขึ้นในเร็วๆ นี้ พระองค์บอกว่าจะงานรับใช้นี้ได้ใช้เวลายาวนานในการฝึกฝน และขอบคุณจิตฉันสำหรับความอดทนและการเชื่อฟัง

ในขณะที่เดียวกัน จิตฉันรู้ว่ามีคนบางคนบ่นเรื่องการเดินร่ำของจิตฉันในคริสตจักร จิตฉันเชื่อว่าถ้าเขาเหล่านั้นเต็มด้วยพระวิญญาณอย่างแท้จริง พวกเขาจะไม่บ่นเรื่องที่คนอื่นทำภายใต้ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือการเจิม เวลาที่คนในคริสตจักรรับการเจิมที่พิเศษ สมาชิกหลายคนมักจะทำสิ่งที่แปลกๆ พระคัมภีร์ได้ให้ตัวอย่างมากมายในเรื่องนี้

จิตฉันและสามีต้องการให้คริสตจักรของเราได้รับการอวยพรอย่างมาก เราอธิษฐานกันอย่างซื่อสัตย์วันละสองครั้งทุกวัน สามีจิตฉันยังอธิษฐานก่อนทานอาหารทุกมื้อ เรารู้สึกขอบคุณที่คริสตจักรของเราได้เปิดใจให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เดินร่ำด้วยร่างกายของจิตฉันอย่างอิสระ และพระองค์ยังพูดกับจิตฉันอีกว่า "เราจะอวยพรคริสตจักรนี้ ศิษยาภิบาลอาวุโส วุฟสันเป็นลูกที่เราโปรดปรานคนหนึ่ง"

เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าพอใจ จิตฉันเชื่อว่านี่เป็นเหตุที่จิตฉันถูกส่งมาที่คริสตจักรนี้ หลังจากจิตฉันถูกดำเนินจากคริสตจักรอันก่อน

การเดินรำแห่งความสุข

เช้าวันอาทิตย์ที่ 24 ธันวาคม 2000 ขณะที่ดิฉันอธิษฐานอยู่ในห้องประชุมนมัสการ ก่อนที่จะเดินรำ ในทันใดนั้นดิฉันรู้สึกว่าการเจิมที่แรงมากกว่าปกติลงมานดิฉัน จากนั้น ก็ได้เห็นพระผู้เป็นเจ้าในชุดและมงกุฎคริสต์มาสที่พิเศษของพระองค์

พระองค์ยืนยิ้มอยู่ที่เทศนา ดิฉันจึงยิ้มกลับไปให้พระองค์และพูดว่า "พระองค์คะ"

พระองค์ตอบว่า "ลูกที่รัก เรากำลังฉลองวันเกิดของเรากับเจ้า" ในทันทีที่เห็นพระองค์ ดิฉันไม่สามารถอธิษฐานต่อไปได้ เพราะทั้งความคิดและสายตาของดิฉันจดจ่ออยู่ที่ พระองค์จนไม่มีสมาธิที่จะอธิษฐาน พระองค์ล่วงรู้ความคิดของดิฉัน จากนั้นการสถิตของ พระองค์ได้หายไป การเดินรำที่พิเศษในเช้านี้ ทำให้ดิฉันมีความสุขมากกว่าครั้งอื่นใด

เมื่อการเดินรำแห่งความสุขนี้ใกล้จบ พระองค์บอกให้ดิฉันพักสองอาทิตย์ และสั่งว่า ในช่วงเวลานี้ดิฉันต้องไม่เดินเพื่อนำการอัศจรรย์ แต่สามารถเดินตอนถวายทรัพย์ได้

การฉลองวันคริสต์มาส

หลังจากอธิษฐานก่อนเข้านอนในคืนวันคริสต์มาส 2000 พระผู้เป็นเจ้าและดิฉันได้คุย กันชั่วคราว แล้วทันใดนั้นการเจิมที่พิเศษได้มาบนดิฉัน พร้อมกับนิมิตเสียงที่พิเศษได้ เกิดขึ้นสักพักหนึ่ง ดิฉันเห็นพระผู้เป็นเจ้าในชุดและมงกุฎคริสต์มาสของพระองค์ ยืน อยู่ต่อหน้าดิฉันด้วยรอยยิ้ม พระองค์พูดว่า "ลูกที่รัก เรากำลังฉลองวันเกิดของเรากับเจ้า" ในทันทีที่พระองค์พูดคำเหล่านั้น เพลงพิเศษของสวรรค์ก็ดังขึ้น แล้วดิฉันจึงเริ่มเดินรำ ประมาณสามสิบนาที

ความยินดีที่ได้ประสบในคืนนั้นหาคำบรรยายไม่ได้จริงๆ เมื่อการเดินรำสิ้นสุดลง พระองค์ในชุดคริสต์มาสที่พิเศษนั้นก็หายไป จากนั้นการปรากฏของพระผู้เป็นเจ้าใน แบบปกติได้เกิดขึ้นต่อหน้าดิฉัน พระองค์พูดว่า "ลูกที่รัก เจ้าเป็นลูกสาวที่พิเศษมากของ เราในยุคสุดท้ายนี้"

วันปีใหม่ 2001

หลังจากอธิษฐานก่อนเข้านอนในวันปีใหม่ 2001 พระผู้เป็นเจ้าได้ใส่ชุดเสื้อคลุมพิเศษ สีทองและมงกุฎอีกครั้งหนึ่ง แบบเดียวกันกับที่พระองค์ใส่มาสี่ครั้งแล้ว ในช่วงคริสต์มาส และปีใหม่ของทุกๆ ปี

สิ่งที่แตกต่างเห็นจะเป็นเพลงและการเดินรำที่พระองค์ให้ต่างกันทุกครั้ง คริสต์มาสและ

ปีใหม่นี้ คิฉันใช้เวลาเดินรำและร้องเพลงยาวนานมากกว่าครั้งใดๆ

ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู บุช

หลังจากไปโบสถ์ในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2001 พระผู้เป็นเจ้าบอกคิฉันว่าต้องมีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง พระองค์บอกว่าไม่ต้องอธิษฐานสำหรับคำสัญญาต่างๆ ที่พระองค์มีเพื่องานรับใช้ของคิฉันอีกต่อไป คิฉันได้อธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้มาเกือบสองปีแล้ว

ตั้งแต่พระผู้เป็นเจ้าได้ให้คิฉันเห็นนิมิตจากสวรรค์ คิฉันอธิษฐานวันละสี่ครั้งทุกวัน จนถึงทุกวันนี้ และไม่เคยพลาดเลย สิ่งใดที่คิฉันเริ่มต้นทำกับพระองค์ คิฉันไม่เคยที่จะเลิกจนกว่าพระองค์จะบอกให้เลิก นี่เป็นสาเหตุที่พระองค์เคลื่อนย้ายทุกคนที่คิฉันรู้จักออกไปจากชีวิต จะได้ไม่มีสิ่งใดหรือใครเข้ามารบกวนความคิดของคิฉันขณะที่พระองค์กำลังเตรียมคิฉันให้พร้อมสำหรับงานรับใช้

พระผู้เป็นเจ้าได้บอกคิฉันในช่วงก่อนการเลือกตั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาว่า จอร์จ บุช เป็นผู้ที่พระองค์เลือกให้เป็นประธานาธิบดีสำหรับช่วงยุคสุดท้าย คิฉันจึงรู้ว่าทำไมกระบวนการการเลือกตั้งถึงยุ่งยากไปด้วยเสียงคัดค้านและปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย เป็นเพราะชาตารู้ว่า จอร์จ บุช จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงในหมู่ชาวคริสเตียนในโลกนี้ ดังนั้นศัตรูจึงขัดขวางเขาอย่างมาก

เช้าวันที่ 27 มกราคม 2001 พระองค์บอกคิฉันว่า พระองค์จะนำคนมากมายมาหาพระองค์ผ่านทางประธานาธิบดี จอร์จ บุช ในช่วงยุคสุดท้ายนี้ ดังนั้นศัตรูจึงใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะมีชัยชนะ พระผู้เป็นเจ้าได้บอกคิฉันว่า ทุกคริสตจักรต้องขับวิญญาณชั่วออกไปและอธิษฐานให้กับประธานาธิบดีและคนที่อยู่ในคณะรัฐบาลของเขา คิฉันอธิษฐานให้เขาทุกเช้าตามที่พระผู้เป็นเจ้าได้นำ และหวังว่าคริสเตียนทุกคนจะอธิษฐานเพื่อเขาและให้บุตรหลานของตนเอง รวมทั้งคนที่หลงทางทุกคนที่อยู่ในโลกที่แสนวุ่นวายนี้

การเดินรำพิเศษในชุดสีขาว

เช้าวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2001 ขณะที่คิฉันเดินเข้าไปในห้องประชุมนมัสการที่โบสถ์ ร่างกายของคิฉันสั่นแบบไม่สามารถควบคุมได้ อีกครั้งหนึ่งที่คิฉันได้รับการเจิมที่พิเศษมากหลังการเดินรำ พระองค์บอกให้คิฉันบอกกับศิษยาภิบาลวุฟสันว่า การเดินรำที่คิฉันทำนั้นสำคัญต่อพระองค์และคริสตจักรอย่างมาก และพระองค์กำลังเทพรให้กับคริสตจักร คิฉันบอกให้เขาคาดหวังและรับพรไปได้เลย

หลังจากไปโบสถ์ในวันที่ 4 มีนาคม 2001 พระผู้เป็นเจ้าได้พูดกับดิฉัน "ลูกสาวเอ๋ย เข้าต้องไปหาซุคสีขามาใส่สำหรับวันอาทิตย์ที่ 11 มีนาคม"

คำสั่งนี้ทำให้ดิฉันตกใจมาก แต่ไม่ได้ถามอะไร เพราะรู้ว่าพระองค์ไม่ชอบให้ถามเวลา พระองค์บอกให้ทำอะไร จากนั้นตัวดิฉันเองก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก เพราะพระองค์บอกดิฉันว่า ดิฉันจะสวมชุดสีขาวตั้งแต่เริ่มกระบวนการจัดเตรียมร่างกายในช่วงเริ่มแรกของงานรับใช้อันอัศจรรย์ พระองค์ได้ให้ดิฉันเห็นนิมิต ซึ่งในนิมิตนั้นดิฉันสวมชุดสีขาว ขณะที่ยืนอยู่บนโขดหินและเดินร่ำอยู่หน้ามหาสมุทร

พระองค์ให้เวลาดิฉันสั้นมากที่จะไปหาซุคสีขา แต่ดิฉันรู้ว่าเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเชื่อฟังพระองค์ในเรื่องนี้เช่นเดียวกับในทุกเรื่อง

ดังนั้นในวันที่ 5 มีนาคม 2001 ดิฉันได้ไปหาซุคสีขาถึงสี่ร้าน แต่หาขนาดที่เหมาะสมนั้นยากมาก นอกจากจะสั่งตัด ในที่สุดก็ซื้อมาชุดหนึ่ง แต่ก็ไม่ใช่ขนาดของดิฉัน

ขณะเดินทางไปโบสถ์ ในวันที่ 11 มีนาคม ดิฉันร้องไห้ตลอดทางเพราะรู้สึกท้อใจต่อพระเจ้าอย่างมาก ดิฉันสงสัยว่าเหตุใดพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุดจึงอนุญาตให้คนอย่างดิฉันสวมชุดแต่งงานเพื่อเดินร่ำต่อหน้าพระองค์

ขณะที่ร้องไห้อยู่ดิฉันถามพระองค์ว่า ขณะที่เดินร่ำอยู่นั้นจะเป็นไปได้หรือไม่ที่พระองค์จะรับดิฉันขึ้นสวรรค์เหมือนรับเอเลียห์ ด้วยวิธีนี้ดิฉันรู้ว่าทุกคนในคริสตจักรจะรู้ว่าดิฉันไปอยู่กับพระผู้เป็นเจ้าแล้ว และรู้ว่าสามีของดิฉันจะดูแลเรื่องหนังสือ "สวรรค์นั้นเป็นจริง!" ไปจนถึงการพิมพ์จำหน่าย แล้วทุกคนจะเชื่อว่าสิ่งนี้เป็นความจริง ผู้คนทุกหนทุกแห่งจะเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของพระองค์ แต่พระผู้เป็นเจ้าบอกว่า ดิฉันต้องอยู่บนโลกนี้จนถึงยุคสุดท้าย

เขานี้เป็นครั้งแรกที่ดิฉันรู้สึกว่าตัวเองคงามขณะที่เดินร่ำอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าในชุดขาวสีขาว ดิฉันรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าสาวของพระองค์อย่างแท้จริง ดิฉันสังเกตว่า ปกติเมื่อคริสเตียนมารวมกัน จะมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รับการเจิมเพื่องานรับใช้

เมื่อดิฉันเดินร่ำแต่ละครั้ง ดิฉันเต็มไปด้วยการเจิม และการสถิตของพระองค์ก็อยู่กับดิฉันอย่างเต็มที่ แต่ดิฉันไม่เห็นว่ามีใครได้รับการรักษาเพราะพระองค์ยังไม่ให้ดิฉันรับใช้พระองค์ในรูปแบบนี้ พระองค์จะต้องแน่ใจว่าดิฉันพร้อมแล้วสำหรับโลก ดิฉันเองรู้สึกว่าพร้อมสำหรับงานรับใช้มานานแล้ว แต่จะมายึดถือความคิดเห็นของดิฉันไม่ได้

ไม่ว่าจะต้องทำอะไรก็ตาม ดิฉันจะเชื่อฟังพระองค์และจะรอพระองค์จนลมหายใจสุดท้ายหรือจนวันสุดท้าย ชีวิตของดิฉันบนโลกนี้ไร้ความหมายถ้าไม่สามารถทำให้

พระองค์พอใจได้ มีหลายอย่างที่พระองค์ขอให้ดิฉันทำ และดิฉันไม่อยากทำ แต่เพราะรักพระองค์มากจนไม่มีวันที่จะขัดคำสั่งของพระองค์ ดิฉันเชื่อว่าใครก็ตามที่รักพระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงใจ ไม่สามารถขัดคำสั่งพระองค์ได้

หลังจากไปโบสถ์ในวันที่ 11 มีนาคม 2001 พระองค์บอกว่า จากวันนี้เป็นต้นไป ในการเดินร่านำการอัศจรรย์ ดิฉันต้องสวมชุดยาวสีขาวทุกครั้ง พระองค์บอกว่าห้ามใส่สีอื่นใด และได้อธิบายว่า ดิฉันไม่ต้องสวมชุดยาวที่ตกแต่งเป็นพิเศษในตอนเริ่มต้น

เริ่มงานตามพันธสัญญางานรับใช้

วันที่ 25 มีนาคม 2001 หลังจากที่ดิฉันได้อธิษฐานในห้องประชุมนมัสการ พระองค์มายืนปรากฏบนที่เทศนาในชุดเสื้อคลุมสีทอง ในทันทีที่เห็นพระองค์ดิฉันก็เริ่มร้องไห้ พระองค์ยิ้มและพูดว่า "เรากำลังให้เจ้าเริ่มงานตามพันธสัญญา" หลังจากนั้นพระองค์เปลี่ยนกลับมาเป็นชุดธรรมดาและพูดคุยกับดิฉันตามปกติ

หลังเลิกโบสถ์ ในวันที่ 27 พฤษภาคม 2001 ดิฉันได้อธิษฐานอย่างเช่นเคย พระองค์พูดกับดิฉันว่า "ในการอธิษฐานครั้งต่อไป เจ้าจะพูดในภาษาแปลกๆ"

ดิฉันเริ่มอธิษฐานอีกในตอนบ่าย การjemพิเศษที่ร้อนเหมือนไฟคลุมไปทั่วร่างกายของดิฉัน ไม่ใช่เรื่องปกติที่ได้รับการjemมากขนาดนี้ แต่ดิฉันนึกขึ้นได้ว่าพระองค์ได้บอกแล้วว่าเจ้าจะได้รับภาษาแปลกๆ ในช่วงบ่ายระหว่างการอธิษฐาน

การjemนั้นแรงมากจนดิฉันพูดไม่ออก จากนั้นก็มีภาษาแปลกๆ ที่ใหม่อีกแบบที่พระองค์ได้ให้ดิฉัน ดิฉันเคยได้รับภาษาแปลกๆ ที่หลากหลายมาก่อน แต่ครั้งนี้เป็นภาษาที่ยาวมาก ทำให้ดิฉันต้องอธิษฐานนานกว่าปกติ เมื่อพูดภาษาที่แปลกๆ นี้ ดิฉันไม่เข้าใจสิ่งที่ดิฉันพูดสักคำ พระองค์บอกว่าไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องนี้ และให้ดิฉันมั่นใจว่าพระองค์เข้าใจทุกอย่างที่ดิฉันพูด และยังบอกด้วยว่าพระองค์กำลังเปิดประตูสำหรับงานรับใช้ที่อัศจรรย์ของดิฉันในทุกๆ ด้าน

พระองค์บอกว่า ดิฉันจะไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนที่ดิฉันเคยอธิษฐานเพื่อมาเป็นเวลานาน พระองค์บอกว่าดิฉันต้องอธิษฐานเพื่อครอบครัว ศิษยาภิบาล และคริสตจักรของดิฉันเท่านั้น ตั้งแต่นั้นดิฉันจึงอธิษฐานเพื่อคนอื่นๆ ในเวลาว่างนอกเหนือเวลาอธิษฐานปกติของดิฉัน

เพลงใหม่จากสวรรค์

เช้าวันรุ่งขึ้น ดิฉันเริ่มนมัสการต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าที่บ้านในแบบที่ต่างจากที่เคยทำใน

ตอนเช้า หลังจากอธิษฐาน ดิฉันก็เริ่มร้องเพลงสวรรค์ใหม่ๆ ที่พระองค์ได้ให้ไว้เมื่อวันก่อน พระองค์ยังให้เนื้อร้องด้วยเช่นกัน

จากนั้นดิฉันเริ่มเดินรำถวายเกียรติ ดิฉันจะนมัสการด้วยการเดินรำวันละครั้งก่อนอาหารกลางวัน แต่การนมัสการในเช้านี้ต่างไปจากเดิมมาก และรู้สึกว่าคุณอยู่ในสวรรค์กับพระองค์ ดิฉันเชื่อว่าพระองค์อยากให้คุณนมัสการพระองค์มากกว่าที่จะอธิษฐานเพื่อคนอื่น ๆ พระองค์ยังบอกด้วยว่าพระองค์ได้ยื่นคำอธิษฐานทุกคำของคุณแล้ว

ดิฉันอธิษฐานทุกวันเป็นเวลาหลายปีแล้ว พระองค์จะพูดอยู่เสมอว่า เมื่อพระองค์เริ่มงานรับใช้แห่งการอัศจรรย์ของคุณ ๆ ควรจดจ่ออยู่ที่พระองค์ก่อน แล้วตามด้วยการงานของพระองค์ แล้วให้พักทุกวันจนกว่าจะถึงวันสุดท้าย สิ่งนี้ทำให้ดิฉันรู้ว่าตัวเองจะไม่ได้ไปสังคมกับใคร ในอันที่จริงแล้วทันทีที่เริ่มงานรับใช้จะเป็นงานรับใช้ที่สั้นมาก

การเดินรำและร้องเพลงสองแบบ

ตั้งแต่เช้าวันนั้นเป็นต้นมา ดิฉันได้ทำการเดินรำและร้องเพลงสองแบบ การเดินรำแบบแรกเป็นนิมิตบนชายหาดระหว่างพระองค์กับกายวิญญูณของคุณ ในเวลานั้น ดิฉันจะร้องเพลงโดยไม่มีเนื้อร้อง พระองค์กับดิฉันพูดโต้ตอบกันจากใจถึงใจ และดิฉันสามารถสรรเสริญพระองค์ด้วยความเข้าใจ ดิฉันจะใช้เวลาไตร่ตรองในสิ่งที่พระองค์ให้ดิฉันดู และสิ่งที่พระองค์ได้ทำกับดิฉันในสวรรค์ นอกจากนั้นยังคิดไปถึงสิ่งที่อยากทำในสวรรค์เมื่อได้ไปถึงที่นั่น ทำให้ดิฉันสรรเสริญพระองค์ด้วยความรักที่เต็มล้น

พระองค์ได้บอกดิฉันว่า ดิฉันมีความหมายต่อพระองค์เช่นไร พระองค์บอกถึงคำสัญญาต่างๆ มากมาย คำสัญญาที่เกี่ยวข้องกับดิฉันบนโลกนี้และอนาคตของคุณในสวรรค์

การเดินรำชุดที่สองมีเนื้อร้องด้วย แต่ดิฉันไม่สามารถเข้าใจเนื้อร้องเหล่านั้น การเดินรำชุดนี้เหมือนกับที่ได้เดินในคริสตจักรมาสองปีแล้ว พระองค์เรียกชุดนี้ว่า การเดินที่นำการอัศจรรย์ ในการเดินแต่ละครั้ง การสถิตฝ่ายวิญญูณของพระองค์จะอยู่ข้างหน้าดิฉันเสมอ ในระหว่างการเดินแต่ละครั้งพระองค์บอกว่าไม่มีอะไรทำให้พระองค์มีความสุขยิ่งไปกว่าช่วงเวลานี้ สิ่งนี้เองยังทำให้ดิฉันเต็มเปี่ยมด้วยความปิติยินดีจนอยากจะโผบิน การเดินรำแต่ละครั้งกินเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง

เปิดประตูสู่งานรับใช้

เช้าวันที่ 30 พฤษภาคม 2001 หลังจากอธิษฐานในการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์

ได้บอกดิฉันว่า "เราจะใส่การjemที่พิเศษบนเจ้า" ทันทีที่พระองค์พูด ดูราวกับว่าไฟได้โหมไปทั้งร่างกายของดิฉันอยู่พักหนึ่ง แล้วนิมิตเสี่ยงก็เกิดขึ้น ดิฉันจึงเห็นพระองค์ปรากฏในชุดเสื้อคลุมยาวสีทองและมงกุฎทองคำ

พระองค์พูดว่า "ลูกสาว เรากำลังเปิดประตูให้กับงานรับใช้ของเจ้าในทุกๆ ด้าน" พระองค์พูดถึงหลายสิ่งหลายอย่างอยู่สักครู่ จากนั้นพระองค์สั่งให้ยื่นมือออกมาที่พระองค์ เมื่อดิฉันยื่นมือออกไปต่อหน้าพระองค์ พระองค์เอามือวางทับบนมือของดิฉัน และพูดว่า "เราอวยพรเจ้า"

เมื่อมาถึงตอนนี้ ร่างกายของดิฉันร้อนมากจนแทบหายใจไม่ออก มือกำแน่นจนต้องดึงเข้ามาไว้ที่อก ด้วยความชื่นชมยินดี ดิฉันได้ปรบมือเป็นเวลาอย่างน้อยสิบนาที

การปรบมือ

คืนวันเสาร์ที่ 16 มิถุนายน 2001 หลังอธิษฐานก่อนนอน พระผู้เป็นเจ้าขยับมือของดิฉันในหลายทิศทาง เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากอธิษฐานตอนเช้า พระองค์ก็ทำเช่นเดียวกัน แล้วปล่อยให้มือดิฉันแตะที่ตาสิบครั้ง พระองค์บอกว่าการเดินรำของเจ้านี้จะแตกต่าง แล้วก็เป็นเช่นนั้น ดิฉันร้องไห้ก่อนนมัสการเกือบตลอดเวลา และการเดินรำครั้งนี้เป็นการเดินที่เต็มไปด้วยความร่าเริงยินดีมากที่สุดเท่าที่เคยเดินมา

เมื่อเดินรำเสร็จแล้ว ดิฉันเริ่มปรบมืออย่างควบคุมไม่ได้ เมื่อหยุดปรบมือดิฉันเริ่มพูดว่า "พระองค์ถูกรักพระองค์" พูดซ้ำอยู่อย่างนั้นหลายครั้งพร้อมกับเหี่ยยมือออกไปหาพระองค์

พระองค์อนุญาตให้ดิฉันพักการเดินรำแห่งการอัศจรรย์เป็นเวลาสองอาทิตย์ จากวันที่ 8 - 15 กรกฎาคม 2001 แต่พระองค์อนุญาตให้เดินตอนถวายทรัพย์สินทั้งสองอาทิตย์

แล้วในวันที่ 22 กรกฎาคม 2001 พระผู้เป็นเจ้าได้บอกดิฉันว่า ต้องเดินบนบันไดขั้นแรกของเวทีนมัสการ

ศิษยาภิบาลที่เข้าใจ

หลังจากอธิษฐานตอนเช้าของวันที่ 29 กรกฎาคม 2001 มือดิฉันแตะตาถึงสิบสี่ครั้ง ดิฉันยังเห็นประกายที่ระยิบระยับ มือและแขนของดิฉันนั้นร้อนเหมือนไฟ ทันทีที่เดินเข้าไปในโบสถ์ก็รู้สึกได้ถึงการสถิตของพระองค์ และในขณะที่อธิษฐานอยู่ก็เห็นพระองค์นั่งอยู่ตรงบันไดขั้นแรกที่ดิฉันถูกกำหนดให้เดินรำ เราทั้งสองได้แต่ยิ้มตลอดเวลา

ขณะที่เดินรำ การjemที่พิเศษซึ่งเต็มไปด้วยพลังอำนาจมากกว่าครั้งใดๆ ได้ลงมาถึง

ตัวดิฉัน และยังรู้สึกแตกต่างไปจากตอนที่เดินอยู่บนพื้น

หลังการประชุมมัสการ ดิฉันได้บอกศิษยาภิบาลวุฒิสว่า ดิฉันได้เดินรำตรงบันไดชั้นแรก เขาไม่ทราบเรื่องนี้เพราะเข้ามาช้า เขาพูดว่า "คุณต้องทำตามคำพูดของพระเจ้า" นอกจากนั้นยังถามอีกว่ามีใครพูดอะไรหรือเปล่า ดิฉันรักศิษยาภิบาลคนนี้นะมาก ดิฉันสามารถบอกได้เลยว่าเขาทั้งรักและยำเกรงพระเจ้า แล้วดิฉันยังรักการเทศนาของเขา มีศิษยาภิบาลอยู่ไม่มากนักที่สามารถเปรียบเทียบกับการเทศนาของเขาได้ บางคนบอกว่าเขามีความรักให้กับเยาวชนเป็นพิเศษ พระผู้เป็นเจ้าพูดอยู่บ่อยๆ ว่าเขาเป็นลูกชายคนพิเศษของพระองค์

ดิฉันบอกเขาว่าไม่มีใครพูดอะไร ดิฉันต้องเดินในทันทีที่เริ่มมัสการ โดยไม่คำนึงว่ามีใครอยู่ที่นั่นหรือไม่ ดิฉันออกไปข้างหน้าในทันทีที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เคลื่อนดิฉัน การเดินรำนี้ทำให้พระองค์พอใจไม่ใช่เพื่อเอาใจมนุษย์ เมื่อพระองค์พอใจ การอัศจรรย์จึงจะเกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้าใช้เวลาอย่างมากในการฝึกดิฉันสำหรับการเดินรำนี้ เวลาที่ดิฉันเดินรำพระองค์จึงยิ้มอยู่เสมอ หนังสือเล่มนี้เอ่ยถึงการเดินรำบ่อยๆ แต่ก็เป็นสิ่งที่สำคัญมากต่อพระองค์

คืนวันที่ 4 สิงหาคม 2001 พระองค์บอกดิฉันว่า เช้าวันรุ่งขึ้นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่จะเดินบนพื้นห้องประชุมมัสการ การเดินรำทั้งหมดที่ดิฉันเดินบนพื้นเป็นการฝึกฝน

พระองค์บอกดิฉันว่า พระองค์พึงพอใจกับการฝึกของดิฉันอย่างมาก แล้วอธิบายต่ออีกว่า "เราไม่สามารถทำการอัศจรรย์ได้ขณะที่เรากำลังฝึกฝนเจ้าสำหรับงานรับใช้ของเจ้า การเดินรำต่อไปจะเกิดขึ้นบนเวที ทั้งเวทีต้องเป็นของเจ้า" พระองค์น่าจะบอกดิฉันล่วงหน้าจะได้ไม่ต้องหวังว่าจะเกิดการอัศจรรย์ทุกครั้งที่เดิน

แสงทหาหน้าของพระเจ้า

หลังจากการอธิษฐานในคืนวันที่ 4 สิงหาคม ไฟของพระเจ้าร้อนไปทั่วทั้งร่างกายดิฉัน และนำพามือดิฉันแตะดวงตาตัวเองตั้งหลายครั้ง เกิดนิมิตเสียงและดิฉันเริ่มเห็นคริสตจักรของเรา ดิฉันกำลังเดินรำอยู่ พระองค์ปรากฏอยู่ต่อหน้าดิฉันด้วยรอยยิ้ม พระองค์ดูสูงกว่าครั้งก่อนๆ และพระองค์ก็บอกดิฉันว่า "การสถิตของเราจะอยู่ต่อหน้าเจ้าสำหรับการเดินรำแห่งการงานอัศจรรย์ทุกครั้ง เพราะนี่คือเหตุผลที่เราฝึกเจ้ามาเพื่อเจ้าจะได้คงอยู่ที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเท่านั้นขณะที่เจ้าเดินรำ"

นอกจากนั้น พระองค์ยังพูดว่า "ในแต่ละสถานที่ๆ เจ้าเดินรำ ต้องมีคนๆ หนึ่งอธิษฐาน

เป้าหมายของการเดินของเจ้าให้ทุกคนรู้ บอกพวกเขาว่าพยายามอย่าดูการเดินของเจ้า ถ้าพวกเขาประสงค์การอวยพรของเรา พวกเขาจะต้องหลับตาและแสวงหาหน้าของเรา และสรรเสริญเราด้วยสุดใจของเขาตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ"

นอกจากนั้นพระองค์ยังบอกดิฉันว่า ดิฉันต้องเดินรำหลังการนมัสการเสร็จสิ้น สมบูรณ์แล้ว และให้คนตรีนมัสการต่อไปโดยไม่ต้องมีเนื้อร้อง พระองค์อธิบายอีกว่าทั้งเวที นมัสการจะเต็มด้วยการสถิตของพระองค์ และจะเป็นการเดินต่อหน้าพระองค์ ทุกครั้งที่เดิน ดิฉันรู้ว่าการสถิตของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ต่อหน้าดิฉัน แต่เป็นการยากที่ดิฉันจะเห็น พระองค์

ดิฉันเคยอธิษฐานว่า "อย่าให้ดิฉันล้มลงขณะที่เดินรำอยู่" เพราะทุกครั้งที่ยืนไปยัง เวทีนมัสการร่างกายของดิฉันอยากที่จะล้มลง พระผู้เป็นเจ้าได้ตอบคำอธิษฐานของดิฉัน เพราะในระหว่างการเดินแต่ละครั้ง ทั้งที่มีการเขมรแรงมากจนร่างกายรู้สึกร้อนเป็นไฟ ดิฉันก็ไม่เคยล้มเลย นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่พระองค์ใช้เวลาในการสะสมพลังอำนาจในกาย ดิฉัน

การเดินรำแห่งความชื่นชมยินดี

หลังการอธิษฐานของเช้าวันที่ 5 สิงหาคม 2001 ดิฉันมีการเขมรที่พิเศษมากเช่นเคย การเขมรเช่นนี้จะเกิดขึ้นในเวลาที่ดินต้องเดินรำเพื่อการอัศจรรย์ในคืนวันเสาร์และเช้าวันอาทิตย์ต่อหน้าสมาชิกในโบสถ์ ในโอกาสนี้มือของดิฉันจะไปแตะดวงตาสิบสี่ครั้ง หลังจากการแตะแต่ละครั้ง มือของดิฉันจะทำสัญลักษณ์รูปกางเขน

ทั้งที่รู้ว่าจะเป็นการเดินรำการอัศจรรย์บนเวทีนมัสการครั้งสุดท้ายของดิฉันที่คริสตจักร ดิฉันก็มีสันติสุขมาก ขณะที่เดินก็รู้สึกเต็มไปด้วยความยินดี รู้สึกโล่งอกอย่างมาก ที่ไม่ต้องเดินรำบนเวทีนมัสการอีกแล้ว ดิฉันรู้แล้วว่า พระผู้เป็นเจ้าจะรับผิดชอบทุกสิ่งทุกอย่างอย่างสมบูรณ์

ที่จริงแล้วพระองค์ได้ทำงานอย่างหนัก และใช้เวลาเป็นพันๆ ชั่วโมงที่จะฝึกดิฉันเพื่อ งานนี้ หลังจากเดินรำเสร็จพระองค์บอกดิฉันว่า ดิฉันทำได้ดีมากและไม่ต้องเดินบนพื้นอีกแล้ว พระองค์พูดว่า "บัดนี้ เจ้าสามารถยืนต่อหน้าคนนับล้านๆ เพราะเจ้าถูกฝึกฝนมา อย่างสมบูรณ์แบบ"

ตั้งแต่วันที่ 9 มกราคม 2000 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2001 ดิฉันได้พักเพียงแปดครั้งโดยแต่ละครั้งได้พักครั้งละสองอาทิตย์

การหัวเราะที่บริสุทธิ์

12 สิงหาคม 2001 ตลอดเวลาที่ดิฉันอยู่บนเวทีในช่วงนมัสการวันอาทิตย์ มีพลังอำนาจที่แรงมากได้มาถึงตัวดิฉันจนยืนไม่ได้ ตลอดช่วงเวลาการนมัสการ ดิฉันได้แต่นั่งลงตรงพื้นและหัวเราะ แม้ว่าดิฉันอยากที่จะหยุดหัวเราะ แต่ดิฉันรู้ว่าไม่สามารถที่จะหยุดการหัวเราะได้ เพราะนี่คือของประทานเหนือธรรมชาติที่ดิฉันเรียกว่าการหัวเราะที่บริสุทธิ์

หนังสือคำพยานของดิฉัน

ทุกคนคงเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับผู้ก่อการร้ายทำลายตึกแฝดของ World Trade Center เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2001 ตั้งแต่เกิดโศกนาฏกรรมครั้งนี้ ดิฉันร้องไห้และอธิษฐานให้กับผู้ที่สูญเสียชีวิตซึ่งเป็นที่ยรักของพวกเขาตลอดมา ดิฉันเสียใจกับผู้ที่ติดอยู่ด้านในที่หาทางออกไม่ได้ รวมถึงครอบครัวของพวกเขาเช่นกัน ในอีกแง่มุมหนึ่งดิฉันไม่เสียใจกับผู้ที่ยากไปโดยที่ไม่ได้รับความรอดแล้ว เพราะรู้ว่าพวกเขาได้อยู่ในที่ๆ ดีกว่า แต่ดิฉันรู้สึกเสียใจอย่างมากสำหรับผู้ที่ยากไปโดยไม่รู้จักพระเจ้า เพราะรู้ว่าพวกเขาจะต้องไปลงเอยที่ไหน

14 กันยายน ดิฉันยังคงร้องไห้ไม่หยุด เมื่อคิดถึงความทุกข์ทรมานที่คนเหล่านั้นต้องประสบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กๆ ที่สูญเสียพ่อแม่ ขณะที่ความคิดเหล่านี้เกิดขึ้นในสมอง หัวใจของดิฉันปวดร้าวและเศร้าโศกไปกับพวกเขา

ขณะที่กำลังนมัสการพระเจ้าเป็นเจ้า ดิฉันเริ่มร้องไห้หนักจนหยุดไม่ได้ การเจ็บที่แรงจากการสถิตของพระองค์มาถึงตัวดิฉัน และสังเกตได้ว่าพระเจ้าก็ร้องไห้ไปกับดิฉันด้วย ดิฉันบอกได้เลยว่าพระองค์เศร้ามาก และรู้สึกได้ถึงหัวใจของพระองค์ที่ปวดร้าวแทนประชากรที่กำลังทุกข์ทรมานใจเหล่านั้น

โปรดจำไว้ว่า ความคิดของเราอยู่ในพระคริสต์ พระองค์เริ่มพูดคุยกับดิฉันว่า "ลูกเอ๋ย เราเห็นได้ว่าเจ้ามีความรักเมตตาให้กับคนอื่นๆ มากแค่ไหน หัวใจของเราปวดร้าวแทนผู้ที่กำลังทุกข์ทรมานใจเหล่านั้น เพราะพวกเขาสูญเสียชีวิตอันเป็นที่รักของพวกเขาไป"

พระองค์อธิบายต่ออีกว่า "เราจะบอกเจ้า พวกเขาต้องดูแลตัวเองเพื่อคนในครอบครัว ไม่มีใครสามารถแผ่เมตตาไปให้คนตายได้ คนตายที่ไม่รู้จักเราไม่เคยเป็นของเรา แต่จากการตายของพวกเขา ครอบครัวอาจจะได้รับความรอด คนตายที่ไม่รู้จักเรา ล้วนมีโอกาส

ที่จะได้ความรอดแต่ได้เพียงเฉยๆของเรา มีเขียนไว้ว่า อย่ามีชีวิตอยู่เพื่อวันพรุ่งนี้ จงมีชีวิตวันต่อวัน

"การกลับมารับประชากรของเราใกล้เข้ามาแล้ว เราพยายามช่วยเหลือจิตของคนมากเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าโดยวิธีใดก็ตาม ชาตานุสติสิ่งนี้และมันพยายามทำลายจิตของคนมากเท่าที่จะทำได้ก่อนที่พวกเขาจะได้รับความรอด ผู้คนควรสังเกตได้แล้วว่าทำไมคนเป็นอันมากจึงเสียชีวิตลงในช่วงเวลานี้ ทุกคริสตจักรต้องขับวิญญาณชั่วอย่างค่อเนื่องโดยการอธิษฐาน คริสตจักรของเราอยู่อย่างสะควกสบายมากเกินไป เราไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งกับพวกเขาหลายคน

"เราต้องการให้โลกทั้งโลกรู้ว่า เราเป็นพระเจ้าที่น่ายำเกรง เรารักลูกๆ ของเรา และนั่นคือเหตุผลที่เราดาบแทนพวกเขา เราต้องเป็นที่หนึ่งในชีวิตของทุกๆ คน ทุกคนจำเป็นต้องกลับใจใหม่ และถ่อมใจลงค่อหน้าเรา สิ่งที่เกิดขึ้นกับเมืองนิวยอร์กเป็นความเสียหายที่เล็กน้อยเท่านั้น โลกนี้จะประสบกับความวุ่นวายสับสนครั้งยิ่งใหญ่อย่างค่อเนื่องจนกระทั่งเรามารับประชากรของเรา วันนั้นจะมาถึงเร็วกว่าที่พวกเขาคาดคิดไว้"

หลังจากที่ได้รับถ้อยคำที่ทรงพลังจากพระเจ้าเป็นเจ้า ตอนนี้ดิฉันเข้าใจมากขึ้นว่าเหตุไรพระองค์จึงให้ดิฉันดูภูเขา และอาคารมากมายที่ลุกเป็นไฟ ไฟนั้นตกลงมาจากท้องฟ้าจากนั้นหิมะก็ลงมาจากนปกคลุมไปทั่วโลก

พระองค์ต้องการให้ทุกคนกลับใจใหม่ทุกวันและทำหัวใจของเขาและเธอให้บริสุทธิ์ เพื่อที่พระองค์จะสามารถนำประชากรของพระองค์ทุกคนเข้าราชอาณาจักรของพระองค์ได้ พระเยซูเจ้ารักเรามากจนพระองค์ไม่ต้องการให้ใครพลาดเสียงแตร พระองค์พูดว่าไม่มีใครรักพระองค์ได้มากกว่าที่พระองค์รักเรา ถ้าดิฉันมีวิธีบอกรักพระองค์ถึงล้านๆ วิธี พระองค์ก็ยังคงพูดว่า "เรารักเจ้ามากกว่า"

ความสำคัญของการถ่อมใจ

การถ่อมใจเป็นเรื่องที่สำคัญมากค่อพระองค์ เพราะตอนที่พระองค์อยู่บนโลก พระองค์เป็นตัวอย่างให้เราเห็นความสำคัญของการถ่อมใจโดยการยอมมาเกิดเป็นมนุษย์ ดิฉันขอขอบคุณพระองค์ที่ให้ดิฉันเห็นเป็นแบบอย่างและสอนให้รู้ถึงการถ่อมใจในหลายๆ วิธี

ตัวอย่าง พระองค์พาดิฉันไปหาช่างตัดเสื้อคนหนึ่ง เพื่อนัดตัดชุดยาวสีขาว ช่างคนนี้ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้หญิงเก่งในการตัดเย็บตามแบบของลูกค้า แต่อย่างไรก็ตาม ชุดที่เธอตัดให้ดิฉันใส่ไม่ได้เลย

ดิฉันรู้สึกผิดหวังกับเหตุการณ์นี้ จึงอธิษฐานกับพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระองค์บอกให้โอกาสเธออีกครั้ง ดิฉันก็ได้เชื่อฟังพระองค์ ในระยะเวลาเกือบสามเดือนเธอตัดได้แค่เสื้อคลุมหนึ่งตัว และชุดหนึ่งชุด ดิฉันนำผ้าไปตัดเพิ่มแต่เธอไม่มีเวลาตัดเย็บให้ดิฉันๆ จึงบอกให้นำผ้ามาคืน เพราะไม่คิดว่าเธอจะนำผ้าสีขาวไปใช้ทำอะไรได้ ในที่สุดก็ชวนมาพบที่ร้านขายผ้าแห่งหนึ่ง พร้อมกับซื้อผ้าแบบที่เธอชอบให้ จากนั้นก็พากันไปทานอาหารเที่ยง

ในทันทีที่เธอลงมือตัดชุดยาวสีขาวของดิฉัน เธอก็เริ่มมีปัญหามากมาย ซึ่งรวมไปถึงปัญหาด้านสุขภาพที่เธอและสามีต้องประสบ ช่วงนี้เป็นช่วงที่ธุรกิจของเธอยุ่งมาก แต่เธอก็ไม่ยอมเสียมิตรภาพกับดิฉันๆ รู้สึกเห็นใจเธอมาก และรู้ว่าเธอก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม ดิฉันไม่สามารถสวมชุดใดๆ ที่เธอตัดเย็บให้ได้เลย และดูเหมือนว่าดิฉันไม่สามารถบอกข้อผิดพลาดให้เธอได้ ดังนั้นดิฉันจึงพยายามแสดงความรักต่อเธอตลอดเวลา ตอนนี้ดิฉันรู้แล้วว่าเรื่องทั้งหมดนี้เป็นการทดสอบที่มาจากพระองค์

แม้ว่าดิฉันเคยจำเบอร์โทรศัพท์ของเธอได้ แต่หลังจากที่เธอเอาผ้ามาคืน ดิฉันกลับนึกเบอร์โทรไม่ออกเลย แต่เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ดิฉันเชื่อว่าพระองค์กำลังสอนความอดทนและการถ่อมใจให้ดิฉัน

ดิฉันเคยอธิษฐานขอการถ่อมใจ และก็ยังคงขอยู่ เพราะดิฉันต้องการฝึกฝนการถ่อมใจกับมนุษย์ทุกคน ดิฉันต้องการให้ชีวิตของตนเองเป็นเหมือนพระเยซูในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นเช่นไร ดิฉันไม่ต้องการที่จะตัดสินคนอื่น และอยากที่จะรักและอธิษฐานให้กับพวกเขาแทนการตัดสินเขา สิ่งนี้คือสิ่งที่พระองค์ต้องการจากเรา

หลังจากนิมิตที่มาจากสวรรค์ พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏอย่างแรงกล้าที่จะให้อ่าน 1 โครินธ์ 13 ดิฉันอ่านข้อพระคัมภีร์นี้ สัปดาห์ละหกวัน และไม่เคยพลาดที่จะอ่านสักวันเดียว แต่ไม่เคยพยายามที่จะท่องจำ ดิฉันเชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าได้ความรักของพระองค์ในวิญญาณของดิฉันโดยผ่านทางถ้อยคำของพระองค์และยังให้ดิฉันปรารถนาที่จะอธิษฐานตามคำอธิษฐานของพระองค์ทุกวันหลังการอธิษฐานประจำวันของดิฉัน

การรักษาที่อัศจรรย์

ในวันที่ 24 ธันวาคม 2001 พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏในชุดยาวและมงกุฎคริสต์มาส และในวันที่ 31 ธันวาคม ในชุดเสื้อคลุมและมงกุฎสีทอง ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นในลักษณะเดียวกันกับวันคริสต์มาสและวันสิ้นปีของปีก่อน แต่ปีนี้เป็นช่วงเวลาแห่งความยินดีที่เกินคำบรรยายกว่าปีใดๆ ในชีวิตของดิฉัน

ในช่วงสุดท้ายของโอกาสอันพิเศษนี้ พระองค์บอกกับดิฉันว่า "เจ้าเป็นผู้ที่ให้การเฉลิมฉลองที่ดีที่สุดสำหรับวันเกิดและวันปีใหม่ของเรา เราชักเจ้า ลูกที่รัก จึงมีความสุขเกิด" พูดเช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จากไป

ตั้งแต่ดิฉันหยุดการเดินร่ำแห่งการอัสจรรย พระองค์ได้นำดิฉันให้มาอธิษฐานที่เวทีนัมมัสการทุกเช้าวันอาทิตย์ก่อนเริ่มนัมมัสการ

ในหุข้างขวาของดิฉันเกิดมีเสียงรบกวนขึ้นมา ดิฉันจึงขอให้พระองค์รักษา พระองค์ให้ความมั่นใจว่าพระองค์จะดูแลให้ แล้วการรักษาได้เกิดขึ้นแค่ใช้เวลาสองอาทิตย์

อาทิตย์ที่ 13 มกราคม 2002 ขณะไปโบสถ์ ดิฉันบอกพระองค์ว่าอยากให้พระองค์รักษาภายในเช้าวันนี้ที่เวทีนัมมัสการ สิ่งแรกที่ดิฉันทำตอนไปโบสถ์ในวันอาทิตย์คือคุกเข่าที่เวทีนัมมัสการและสรรเสริญพระบิดาด้วยการขอบพระคุณ จากนั้นก็อธิษฐานให้กับศิษยาภิบาลในคริสตจักรและสำหรับการฟื้นฟู ในเช้าวันนี้ทันทีที่ดิฉันคุกเข่า โดยที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว หน้าของดิฉันก็ลงไปกองอยู่ที่บันได และไฟของพระวิญญูณบรรลพก็สัมผัสไปทั่วร่างกายจนดิฉันไม่สามารถพูดได้

อย่างไรก็ตาม ในใจของดิฉันพูดว่า "ลูกรักพระองค์ พระองค์รู้ถึงสิ่งที่ลูกต้องการให้พระองค์ทำในเช้านี้" จากนั้นเป็นต้นมา ดิฉันร้องไห้ตลอด จนถึงเวลาเริ่มนัมมัสการแล้วเสียงในหูก็เงียบหายสนิท

การอัสจรรยอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในเช้าวันอาทิตย์ถัดไป ก่อนจะไปโบสถ์ดิฉันเกิดอาการปวดอย่างรุนแรงขึ้นมาในทันทีตามบริเวณร่างกายด้านซ้ายและไหล่จนกระดูกกระดูกไม่ได้ ครั้งนั้นพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้รักษาอย่างที่ทำในครั้งก่อน ดิฉันบอกพระองค์ว่า "ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ดิฉันก็จะไปโบสถ์เพื่อสรรเสริญพระองค์ และดิฉันคาดว่าจะได้รับการรักษาจากพระองค์ก่อนออกจากโบสถ์"

อีกครั้งหนึ่งขณะที่คุกเข่าอยู่ที่เวทีนัมมัสการ ศีรษะของดิฉันลงนอนอยู่ที่ชั้นบันได หั้งร่างกายรู้สึกร้อนเป็นไฟ และดิฉันเริ่มร้องไห้ จากนั้นการนัมมัสการก็เริ่มขึ้น ดิฉันสรรเสริญพระองค์ตลอดการประชุมนัมมัสการ ดิฉันลืมแม้กระทั่งความเจ็บปวด แล้วถึงได้รู้ว่าได้รับการรักษาแล้ว

ดิฉันเคยปวดแบบนี้ก่อนที่จะรู้จักพระเยซู บางครั้งกว่าจะหายก็ใช้เวลาถึงสองสัปดาห์ พระเยซูเจ้ารับการเขียนสามสิบเก้าครั้งบนร่างกายของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อฟังและรักพระองค์อย่างแท้จริง โดยตั้งพระองค์ไว้เป็นที่หนึ่งในทุกด้านของชีวิตของเขาและเธอ จะได้รับการรักษาดูแลตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

พระองค์สามารถรักษาคิฉันได้ในทันทีอย่างที่เคยทำมาเสมอ แต่ครั้งนี้พระองค์กำลังสอนคิฉันถึงการถ่อมใจต่อหน้าพระองค์ ต่อหน้าสาธารณชน เพื่อที่คิฉันจะได้รวมเรื่องนี้เข้าไว้ในหนังสือเล่มนี้ สำหรับบางคนแล้ว เป็นสิ่งที่ยากมากในการยอมจำนนต่อหน้าพระองค์ที่เวทีนมัสการหรือต่อหน้าสาธารณชน

ใช่แล้ว เรื่องนี้สำคัญมากต่อพระผู้เป็นเจ้าที่ประชากรของพระองค์จะถ่อมใจลงต่อหน้าพระองค์และต่อหน้าคนอื่นๆ คิฉันได้ประสบการณ์นี้ขณะนั่งสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่เก้าอี้และที่เวทีนมัสการ สิ่งที่แตกต่างกันคือ คิฉันรู้สึกได้ถึงไฟของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มาสัมผัสคิฉันทุกครั้งที่ถูกเข้าต่อหน้าพระองค์บนเวทีนมัสการ

เมื่อเราเป็นของพระเยซูเจ้าโดยสมบูรณ์แล้ว เราไม่ต้องกังวลในสิ่งที่คนจะพูดหรือคิด สิ่งสำคัญที่สุดคือทำให้พระองค์ผู้ซึ่งตายแทนเราพอใจ พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระองค์ได้ผ่านประสบการณ์การถ่อมใจอย่างที่สุดขณะที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนเพื่อเรา พระองค์ถ่อมตัวเองจนถึงความตายเพื่อเรา

ความสำคัญของการสรรเสริญ

เช้าวันเดียวกันนั้น ขณะที่คิฉันขมื่อขึ้นจนสุดและเริ่มแสวงหาพระเจ้า การเจิมที่แรงมากได้มาบนร่างกายของคิฉัน เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับเราที่จะยกมือไปที่พระผู้เป็นเจ้า ขณะที่นมัสการและสรรเสริญพระองค์ นี่เป็นวิธีหนึ่งที่พระองค์สอนคิฉัน เป็นเหมือนกุญแจในการรับการเจิมของพระองค์

บางคนอาจจะคิดว่าพวกเขาได้รับการอวยพรมากแล้วจนไม่จำเป็นต้องสรรเสริญพระองค์ เป็นความคิดที่อันตรายมาก พระเจ้าสร้างเราเพื่อสิริเกียรติของพระองค์ และต้องการให้ทุกคนที่เรียกพระองค์ว่าพระผู้เป็นเจ้าให้สิริเกียรติแด่พระองค์อย่างต่อเนื่อง ในสายตาของพระองค์ไม่มีผู้ใดสูงส่งหรือสำคัญจนไม่ต้องนมัสการพระองค์ การที่พระเจ้าสถิตในคริสตจักรของพระองค์ก็เพื่อจะได้รับสิริเกียรติจากประชากรของพระองค์ ในช่วงการนมัสการ นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่พระเยซูบอกเราว่า พระบิดามองหานักนมัสการ (ดู ยอห์น 4:23)

สัญลักษณ์ของความรอด

พระผู้เป็นเจ้าเตือนความจำคิฉันให้เขียนเกี่ยวกับคนที่อ้างว่ารอดแล้วแต่ไม่ไปโบสถ์หรือไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคริสเตียนคนอื่น บางคนคิดว่าการบัพติสมาในน้ำเป็นสิ่งที่ช่วย

ให้เขาได้ความรอด พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันว่า คนจำพวกเดียวที่ได้ความรอดแท้จริงคือ ผู้ที่มีชีวิตตามคำสั่งของพระองค์และเดินในพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เท่านั้น

ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์ต้องรักพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และมีมิตรภาพร่วมกันกับ คริสเตียนคนอื่นๆ นอกจากนั้นพระเจ้าต้องการให้คนเหล่านั้นไปโบสถ์และถวายสืบลด รวมทั้งการถวายพิเศษ คนที่ไม่สามารถไปโบสถ์ได้ ต้องถวายสืบลดและถวายพิเศษให้กับ คริสตจักรท้องถิ่นหรือคริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่ง

คนที่ทำงานวันอาทิตย์ ถ้าพวกเขาปรารถนาจะไปโบสถ์ มีหนทางที่เป็นไปได้ พระเยซู พูกว่า "ให้ผู้ที่ยึดมั่นในถ้อยคำของเราให้คนอื่นได้รู้ และนมัสการเราพร้อมกับคนอื่น เป็นหนึ่งเดียวกัน นอกจากนั้นคนที่ไปโบสถ์ต้องอธิษฐานให้กับศิษยาภิบาลและคริสตจักร และอธิษฐานเพื่อความรอดของผู้หลงหาย"

พระเยซูกับเด็ก ๆ

แม้แต่เด็กที่มีอายุน้อย พระวิญญาณของพระเจาก็แสวงหาที่จะช่วยพวกเขาให้รอด พ่อ แม่คนใดที่รู้ถ้อยคำของพระเจ้า แต่ไม่ได้สอนให้ลูกๆ ของเขา หรือนำลูกๆ มาโบสถ์มีความ ผิดบาปอย่างร้ายแรงมาก

อยากจะบอกกับผู้หญิงที่ทำแท้ง และบรรดาคุณแม่ที่ลูกเสียชีวิตก่อนอายุเจ็ดขวบว่า เด็กๆ ทุกคนอยู่ในราชอาณาจักรของพระองค์กับพระเยซูเจ้า ไม่ว่าพ่อแม่ของพวกเขาจะเป็น ผู้เชื่อในพระเจ้าหรือไม่ก็ตาม พวกเขายังอยู่กับพระเยซู ผู้ใดก็ตามที่มาถึงราชอาณาจักร ของสวรรค์จะเห็นลูกที่เขาเคยต้องสูญเสีย ดิฉันต้องใส่เรื่องทั้งหมดเหล่านี้ในหนังสือ เล่มนี้ เพราะพระผู้เป็นเจ้าต้องการให้ดิฉันทำเช่นนั้น

รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า

4 เมษายน 2002 หลังจากอธิษฐานตอนเช้า โดยอยู่ในการสถิตของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์พูดกับดิฉันว่า "เราแต่งตั้งเจ้า" ในทันทีที่พระองค์พูดถ้อยคำไพเราะเหล่านี้กับดิฉัน ฤทธิ์อำนาจที่แรงกล้าได้ลงมาทั่วร่างกายของดิฉัน แล้วได้มีเสียงที่ดังออกมาจากปากของ ดิฉัน ดันเสียงนั้นดังออกมาจากท้อง และเป็นเสียงที่ดังมาก

มือทั้งสองข้างเหยียดออกไปในทิศทางซึ่งพระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่ สักพักมือทั้งสองก็กลับ มาที่หน้าอก ในไม่นานพลังอำนาจก็ได้ออกจากร่างกายของดิฉัน

พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันว่า พระองค์แต่งตั้งดิฉันสำหรับงานรับใช้ "ถึงเวลาที่คำสัญญา

ของเราทุกคำที่ให้เข้าจะเกิดขึ้น" พระองค์แต่งตั้งดิฉันหลายครั้งในวันเดียวกันนี้ หลังการอธิษฐานครั้งที่สอง พลังอำนาจที่แรงมากได้มาสัมผัสและเข้าสู่กายของดิฉันอีกครั้ง มือก็สั่นร็วอยู่นาน จากนั้นมือดิฉันก็เริ่มปรบกันอย่างแรงๆ เช่นกัน อาการสั่นและตบมือนี้ใช้เวลาประมาณสี่สิบนาที

ทูตสวรรค์

เมื่อสองปีมาแล้ว ในขณะที่อยู่บริเวณลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า ดิฉันได้พบกับทูตสวรรค์สององค์ที่ไม่เหมือนกัน องค์หนึ่งเป็นหญิงและอีกองค์เป็นชาย ทันทีที่จอดรถ ดิฉันเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งเดินตรงมาหาดิฉันเหมือนกับรู้จักดิฉัน เขามาขึ้นตรงหน้าและดิฉันถามเขาว่าต้องการอะไร เขาบอกว่าต้องการความช่วยเหลือ ดิฉันจึงบอกว่าเขาทั้งหนุ่มและหล่อทำไมไม่ไปหางานทำ เขาบอกว่าเขามาจากประเทศแคนาดาซึ่งยากที่จะหางานทำ ดิฉันถามว่าเขารู้จักพระเยซูเจ้าหรือไม่ เขาบอกว่ารู้จักแล้ว ดิฉันบอกว่ากำลังจะไปโบสถ์ Church for All Nations และให้เขาไปด้วยเพื่อว่าจะได้มีคนช่วยหางานให้ทำ เขาบอกว่าเขารู้เรื่องมากมายเกี่ยวกับคริสตจักรของเรา ดิฉันบอกเขาเรื่องพระเยซู และดิฉันได้กอดเขาและอธิษฐานให้เขา ดิฉันให้เงินไปบ้าง และบอกเขาให้มาที่โบสถ์ของเราให้ได้ แต่ดิฉันไม่เคยเห็นเขาอีกเลย

เขาอยู่ในความคิดของดิฉันเป็นเวลานาน และยังคงจำเขาได้ ในเวลาต่อมาพระองค์บอกดิฉันว่าเขาเป็นทูตสวรรค์ พระองค์บอกว่าหลายคนได้พูดคุยกับทูตสวรรค์เป็นการส่วนตัว บางคนถึงกับทำร้ายพวกเขาโดยไม่รู้ว่าเป็นทูตสวรรค์

เมื่อหกเดือนก่อนในระหว่างการนมัสการ ดิฉันได้พบกับทูตสวรรค์ผู้หญิง ขณะที่ดิฉันนั่งสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้ากับการสถิตของพระองค์ที่เวทีนัมัสการ ดิฉันอยู่ภายใต้การเจิมที่แรงมากในตอนที่มีคนมาตะป่ดิฉันๆ พอลืมตาขึ้นก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ด้านซ้ายมือกำลังเอียงหน้ามองดิฉันด้วยรอยยิ้มน่ารักเหมือนรู้จักกับดิฉัน ดิฉันจึงตะโกนเธอกลับคืน ธรรมดาจะไม่มีใครมาสัมผัสหรือพูดคุยกับดิฉันในระหว่างนมัสการ หลังจากนมัสการเสร็จดิฉันมองหาผู้หญิงคนนั้นไปทั่วแต่หาไม่เจอ

หลังการประชุมนมัสการ ดิฉันเห็นหญิงสาวคนหนึ่งที่ยังสรรพสินค้า ผู้หญิงคนนี้ดูคล้ายเธอมาก จึงเดินเข้าไปหาและถามว่าเธอแต่ละตัวดิฉันในขณะนมัสการพระเจ้าหรือเปล่า เธอบอกว่าเปล่า จึงถามอีกว่า เธอต้องการต้นฉบับของหนังสือ "สวรรค์นั้นเป็นจริง" หรือไม่ เธอรับไปอย่างมีความสุข จากวันนั้นมาดิฉันมีความรู้สึกดีมาก ๆ ต่อผู้หญิงคนนี้

เธอชื่อจูลี ในอาทิตย์ถัดมาเธอได้มาโบสถ์และได้นั่งถัดไปจากดิฉัน ดิฉันไม่เคยเห็นเธอมาก่อน จนวันที่ให้ต้นฉบับของหนังสือกับเธอ ดิฉันเข้าประชุมนมัสการตอนเก้าโมงเช้า ส่วนเธอจะมาเข้าประชุมนมัสการรอบ 11 โมงเช้า เธอจะนั่งรออยู่ที่บริเวณห้างสรรพสินค้าอย่างตั้งใจ จนกระทั่งดิฉันออกมาจากห้องประชุมนมัสการ บ้านของเธออยู่ห่างจากโบสถ์ของเราประมาณชั่วโมงครึ่ง เธอมาที่โบสถ์นี้เพราะชอบคำเทศนาของศิษยาภิบาล เธอไม่มีสามี และต้องเลี้ยงดูลูกชายสามคน

สองเดือนต่อมา เธอบอกว่าดิฉันเป็นทูตสวรรค์ของเธอ ดิฉันถามว่าเพราะเหตุไร เธอบอกว่าสามวันก่อนจะพบดิฉัน เธอเศร้ามาก ได้อธิษฐานร้องไห้และขอให้พระเจ้าส่งทูตสวรรค์มาหาเธอ ภายในสามวันเธอได้พบดิฉัน แล้วดิฉันได้ให้ต้นฉบับหนังสือกับเธอ เธอบอกดิฉันว่าเป็นวันที่เธอมีความสุขมากและต้องมาพบดิฉันทุกสุดสัปดาห์ถึงจะรู้สึกอิ่มใจ หลังจากที่เธอบอกดิฉันเรื่องทูตสวรรค์ ดิฉันจึงรู้ว่าหญิงสาวคนที่แต่ละบ่าของดิฉันเป็นทูตสวรรค์ที่นำดิฉันไปรู้จักกับจูลี ดิฉันไม่เคยเห็นใบหน้าที่มีรอยยิ้มน่ารักมากขนาดนั้นมาก่อน พระองค์บอกดิฉันว่า เธอเป็นทูตสวรรค์ที่นำดิฉันไปหาจูลีเพราะจูลีต้องการความช่วยเหลือ พระองค์ยังบอกว่า จูลีเป็นลูกสาวที่พิเศษมากสำหรับพระองค์ ดิฉันรู้ว่าจูลีรักพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง รักมากกว่าสิ่งใดหรือใครในโลกนี้ เธอเป็นน้องสาวที่ได้รับการอวยพร ฉันรักเธอจูลี

วิธีที่พระองค์เริ่มพิมพ์จำหน่ายหนังสือเล่มนี้

พระองค์ไม่ได้เอ่ยถึงการพิมพ์จำหน่ายหนังสือเล่มนี้มานานหลายปี แต่ช่วงระยะนี้พระองค์เริ่มพูดถึงมันทุกวันหลังการอธิษฐาน ช่วงปลายเดือนกรกฎาคม 2002 พระองค์บอกดิฉันว่า ให้ส่งต้นฉบับทั้งหมดกลับไปให้ผู้เขียน เพื่อที่เขาส่งจะได้ตรวจทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยและลำดับเรื่องราวให้สมบูรณ์พร้อมสำหรับสำนักพิมพ์

ดิฉันไม่รู้ว่าใครจะเป็นผู้จัดจำหน่าย พระองค์ไม่ได้บอกดิฉัน แต่แน่ใจว่าจะต้องเป็นสำนักพิมพ์ที่เต็มด้วยพระวิญญาณที่มีสายการจำหน่ายหลายแห่ง เพราะพระองค์บอกว่าหนังสือเล่มนี้จะต้องแปลในหลายภาษา พระองค์ต้องการให้คริสตจักรทุกแห่งอ่านหนังสือเล่มนี้และเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของพระองค์

พระองค์พร้อมแล้วสำหรับประชากรของพระองค์ แต่ประชากรของพระองค์จำนวนมากยังไม่พร้อมสำหรับพระองค์ และพระองค์ก็จะไม่คอยพวกเขาไปตลอดกาล พระองค์กำลังจะมารับคนที่พร้อมและกำลังรอคอยพระองค์

พระองค์ยังบอกให้ดิฉันส่งต้นฉบับบางส่วนไปหาเพื่อนร่วมงานรับใช้ รวมทั้งรายการ

โทรทัศน์ที่เผยแพร่เรื่องของพระเจ้าทั้งหมด และใครก็ตามที่คิดต้องการที่จะให้ เพื่อ เขาจะได้เอาสิ่งที่เขารู้นี้ไปเล่าให้คนอื่น ๆ ฟัง คิดมันลึกลงอยู่พักหนึ่งแต่ต้องเชื่อฟังพระองค์ ดังนั้นดิฉันจึงได้ส่งต้นฉบับให้เพื่อนๆ ของเราเกือบทุกคน และผู้ที่รับใช้ทางสื่อโทรทัศน์ ที่เราสนับสนุนอยู่ ดิฉันส่งต้นฉบับออกไปมากกว่าร้อยฉบับ

นอกจากนั้นยังให้หลายคนในคริสตจักรของเราและคนอื่นๆ ที่ดิฉันเคยเล่าให้ฟัง ดิฉันได้ยินว่ามันได้เปลี่ยนชีวิตเขา คนจำนวนมากได้เล่าประสบการณ์นี้ให้กับคนอื่นๆ บางคนถึงกับบอกว่า พวกเขารู้สึกไม่มีค่าพอที่จะรับการเปิดเผยจากสวรรค์เช่นนี้

ดิฉันได้รับการตอบสนองที่ไม่ได้คาดคิดจากศิษยาภิบาลที่มีชื่อเสียงในงานรับใช้ ทางด้านสื่อโทรทัศน์คนหนึ่ง ขอพระเจ้าอวยพรพวกคุณที่ให้กำลังใจดิฉันในยามที่ต้องการ และจะไม่มีวันลืมพวกคุณเลย ดิฉันสงสัยอยู่เสมอว่า พระองค์จะพิมพ์จำหน่ายหนังสือ เมื่อไหร่ แต่ดิฉันก็ไม่สามารถทำอะไรได้ พระองค์ยังไม่อนุญาตให้ทำอะไรกับหนังสือ

หลังจากส่งต้นฉบับออกไปราวๆ หนึ่งเดือน ในเช้าวันเสาร์วันหนึ่ง ดิฉันนำจดหมาย ต่างๆ เข้ามาไว้ในบ้าน ดิฉันได้หยิบซองหนึ่งขึ้นมา ทันใดนั้นทั้งร่างกายก็ร้อนเป็นไฟ ดิฉันเปิดซองออก จดหมายฉบับนั้นมาจากสำนักพิมพ์ Creation House Press พวกเขาสันใจ ที่จะพิมพ์จำหน่ายหนังสือ พระองค์พูดว่า เรามอบเจ้าแล้วว่าเราจะดูแลทุกสิ่ง ช่างเป็นวันที่ ดิฉันมีความสุขมาก เราส่งต้นฉบับออกไปและหลังจากนั้นประมาณหนึ่งเดือน ดิฉันโทร ไปที่สำนักพิมพ์ Creation House เพื่อดูว่าทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปด้วยดีหรือไม่ หลังจากวันนั้นก็ไม่ได้ยินจากพวกเขาเป็นเวลาห้าเดือน ในช่วงเวลานั้น พระองค์บอกดิฉัน เสมอว่า Creation House เป็นสำนักพิมพ์ที่พระองค์เลือกให้กับหนังสือเล่มนี้ ฟังพระองค์ พูดอย่างนี้ดิฉันคิดว่าคงจะได้ยินจากพวกเขาในวันสองวัน แต่ดิฉันต้องรอเป็นเวลาห้า เดือน ในช่วงเวลานี้ดิฉันต้องผ่านการทดสอบและการท้อใจหลายครั้ง เพราะสิ่งที่ไม่คาด ฝันและเป็นทุกข์ได้เกิดขึ้นกับดิฉัน ก็อย่างที่พระองค์พูด ถ้าขาดความอดทน ไม่มีใคร จะได้รับรางวัลที่ดีได้ ดิฉันต้องการโทรหาสำนักพิมพ์ Creation House แต่พระองค์บอก ดิฉันอยู่เสมอว่า ก่อนที่ดิฉันจะมีโอกาสโทร พวกเขาจะติดต่อดิฉันเอง

ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย พระองค์บอกดิฉันว่าไม่ใช่สำนักพิมพ์ Creation House ที่ ทำให้ต้องรอ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมือของเรา และเรามีเหตุผลที่ดีที่ทำให้พวกเขาล่าช้า หนังสือนี้อยู่ในมือของพระองค์ และจะต้องสำเร็จตามประสงค์ของพระองค์ ในที่สุด พระองค์บอกดิฉันว่า "ลูกเอ๋ย เข้าได้ผ่านการทดสอบที่สำคัญทีเดียว เราภูมิใจมากที่เจ้า ไม่ได้ขอบคุณเราน้อยลง ไม่ว่าเจ้าจะท้อใจสักกี่ครั้ง และได้เก็บความรู้สึกไว้กับตัวเอง

แทนที่จะระบายให้กับคนอื่น ๆ" เป็นเรื่องจริงที่ว่าไม่ว่าจะเลวร้ายแค่ไหน ดิฉันก็ไม่เคยบ่นให้ใครฟัง แม้กระทั่งสามีของดิฉัน จนมาถึงเช้าของวันที่ 3 มีนาคม 2003 หลังจากการอธิษฐานตอนเช้า มีพลังอำนาจที่ลงมาเหนือดิฉัน และเสียงของดิฉันดังมากจนเกือบหายใจไม่ออกไปชั่วคราว เพลงในสวรรค์ที่พิเศษสุดได้ดังออกมาเป็นเวลานานจนดิฉันเต็มไปด้วยความยินดี

หลังจากนั้น พระองค์บอกดิฉันว่า หน้าต่างของสวรรค์ได้เปิดให้กับคำสัญญาต่างๆ ในการพิมพ์จำหน่ายหนังสือของพระองค์ ในเช้าวันที่ 6 มีนาคม 2003 พระองค์บอกดิฉันว่าในวันนี้ดิฉันจะได้ยินจากสำนักพิมพ์ Creation House บ่ายวันนั้นเอง เลขานุการจากสำนักพิมพ์โทรมาบอกว่า พวกเขากำลังส่งใบเสนอราคาสำหรับหนังสือเล่มนี้มาให้ และเธอได้อีเมลมาในวันเดียวกันนั้นเอง ดิฉันตื่นเต้นมาก

หลังจากเจ็ดปีแห่งการรอคอยและการฝึกฝน ซึ่งนับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย ถึงแม้ดิฉันอยากจะล้มเลิก แต่ก็ล้มเลิกไม่ได้ พระองค์พูดว่า เจ้าเป็นผู้ที่ถูกเลือกสำหรับงานในวันสิ้นยุคนี้ และเจ้าไม่สามารถที่จะทำอะไรได้นอกจากเชื่อฟังเรา

ในช่วงเวลาเจ็ดปีนี้ ดิฉันไม่เคยออกจากประเทศอเมริกา เราไม่ได้รับรู้ความบันเทิงแบบโลกแต่อย่างใด ดิฉันไม่สามารถไปไหนได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระองค์ นอกจากจะไปโบสถ์และไปซื้อของ เราไปเยี่ยมลูกชายที่ Federal Way ปีละสองครั้ง แล้วได้ไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งของเราเช่นกัน

พระองค์บอกว่า หลังจากงานรับใช้ด้วยการเดินร่ำแห่งการอัศจรรย์เริ่มขึ้น ชีวิตของดิฉันก็จะเป็นเหมือนที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ดิฉันจำเป็นต้องอธิษฐานหลายชั่วโมง ดิฉันจะไม่มีวันได้ใช้ชีวิตในสังคมอีกจริงๆ แล้วมันไม่สำคัญเลยว่า เราจะมีชีวิตบนโลกนี้แบบไหน สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราจะใช้ชีวิตนิรันดร์กับพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าอย่างไร ถ้อยคำของพระองค์บอกว่า เราไม่สามารถมีชีวิตพร้อมกันทั้งสองทาง ไม่ว่าจะยากลำบากแค่ไหน ดิฉันขอเลือกชีวิตนิรันดร์ ดิฉันหวังว่าเจ็ดปีแห่งการอดทนของดิฉันจะช่วยผู้อ่านที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ทุกคน พระผู้เป็นเจ้าบอกว่า จิตของคนจำนวนมากจะได้ความรอดผ่านทางหนังสือเล่มนี้ โปรดเตรียมตัวให้พร้อม พระเยซูกำลังจะมารับเรา ดิฉันเรียนรู้ว่าการรอคอยเป็นสิ่งที่ยากลำบากที่สุด ความหวังของดิฉันคือ คริสเตียนทุกคนจะถูกรับขึ้นสวรรค์ และสามารถเข้าราชอาณาจักรของพระเจ้าได้ แทนที่จะถูกทิ้งไว้ที่โลกหรือเข้าไปอยู่ในหุบเขาของสวรรค์

พระผู้เป็นเจ้าบอกดิฉันอยู่บ่อยๆ ว่า ผู้ใดก็ตามที่ถูกรับเข้าไปในสวรรค์ (Rapture)

จะต้องยืนอยู่ต่อหน้าที่นั่งพิพากษาก่อนที่งานแต่งงานจะเริ่มขึ้น สิ่งเลวร้ายที่สุดที่สามารถเกิดขึ้นกับคริสเตียนคนใดคนหนึ่ง คือไม่ได้ถูกรับเข้าไปในสวรรค์ หรือไม่ได้เห็นหน้าพระเยซู นี่คือเหตุผลที่พระผู้เป็นเจ้าให้ดิฉันอุทูปเขาทั้งสองแห่งที่มีไว้สำหรับคริสเตียนที่ไม่เชื่อฟังและคริสเตียนที่ทำบาป

ดิฉันเคยคิดว่า คนที่ "ได้ความรอด" และไปโบสถ์จะได้ขึ้นสวรรค์ ได้สวมชุดแต่งงานที่งดงาม ดิฉันคิดผิด คนพวกเดียวเท่านั้นที่จะเห็นหน้าของพระเยซูและสวมชุดแต่งงานคือคนที่ใจของเขาบริสุทธิ์คู่น้ำ พระเจ้าบริสุทธิ์จนสิ่งสกปรกไม่สามารถเข้าราชอาณาจักรของพระองค์ได้ นั่นคือเหตุผลที่พระผู้เป็นเจ้าได้เตรียมหุบเขาไว้สำหรับคนที่ไม่บริสุทธิ์เพียงพอที่จะเข้าราชอาณาจักรของพระองค์ได้

ดิฉันต้องการให้คุณเตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาของพระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาจากหัวใจของดิฉัน คือ จะไม่มีพี่น้องคริสเตียนชายหญิงคนใด หรือผู้เป็นที่รักของพวกเขาถูกทิ้งไว้ที่โลก ตอนที่พระองค์ให้ดิฉันเห็นนิมิตของการถูกรับขึ้นสวรรค์ มีคริสเตียนหลายคนถูกทิ้งไว้ที่โลก พระองค์แบ่งนิมิตให้ดิฉันเห็นเป็นสองส่วน ในนิมิตแรกคนจะบินขึ้นสู่ท้องฟ้าเหมือนนกสีขาว นิมิตอันที่สองเป็นคนที่ถูกทิ้งไว้ที่โลก นิมิตแรกนั้นทั้งตื่นเต้นและยินดี แต่นิมิตที่สองทำให้ดิฉันร้องไห้ตลอดเวลา ขณะที่ทั้งหมดนี้กำลังเกิดขึ้น โลกเต็มไปด้วยเสียงที่น่ากลัวมาก นิมิตเหล่านี้เกิดขึ้นนานกว่าสามสิบนาที พระองค์ให้ดิฉันดูรายละเอียดมากมายจากทั้งสองนิมิต ดิฉันไม่เคยเห็นคนอยู่ในความกลัวขนาดนี้มาก่อน มันเลวร้ายมาก หัวใจของดิฉันเจ็บปวดแทนพวกเขา หลังจากนิมิตสิ้นสุดลง พระองค์บอกว่าสิ่งที่ดิฉันได้เห็นไม่สามารถเปรียบได้กับสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานั้น

พระเยซูของเรารักพวกเราทุกคน มากจนพระองค์ไม่ต้องการให้ใครถูกทิ้งไว้ที่โลก หรือเข้าไปอยู่ในหุบเขาในสวรรค์ พระองค์ต้องการให้ผู้เชื่อทุกคนเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการกลับมาของพระองค์ พระองค์บอกดิฉันอย่างต่อเนื่องว่า สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเร็วกว่าที่คาดคิดกันไว้

ขอได้โปรดเชื่อ และตรวจสอบในหัวใจของคุณว่าคุณมีความสัมพันธ์กับพระเยซูพระผู้เป็นเจ้าแบบไหน สิ่งที่สำคัญที่สุดต่อพระเยซูคือ ผู้เชื่อทุกคนมีสัมพันธภาพกับพระองค์ ถ้าหัวใจของคุณยังไม่ถูกต้องกับพระองค์ จักรการทำให้ถูกต้องก่อนที่จะสายเกินไป ดิฉันหวังว่าคุณจะเล่าเรื่องนี้ให้กับคนอื่น ๆ เพื่อพวกเขาจะได้เตรียมตัวและรอคอยการกลับมาของพระเยซูพระผู้เป็นเจ้า และดิฉันขออธิษฐานเผื่อคุณเพื่อเป็นสาวกคนสำคัญของ

พระผู้เป็นเจ้า นอกจากนั้น คิฉันยังอธิษฐานว่า คุณจะรับการอวยพรจากพระองค์ ขณะที่คุณอยู่บนโลกนี้ และเห็นพระองค์เมื่อคุณได้ไปถึงสวรรค์

ความรอด

คิฉันเคยได้ยินหลายคนพูดว่า เขาเชื่อพระเจ้าแต่ไม่เชื่อในพระเยซู ขอโปรดเชื่อสิ่งที่คุณกำลังจะพูดนี้ ถึงคุณจะเชื่อในพระเจ้าแต่ไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นบุตรของพระเจ้า ก็ไม่ได้รับความรอด ความรอดมาได้โดยทางพระเยซูเท่านั้น พระองค์ตายแทนพวกเราทุกคนเพราะพระองค์รักเรามาก พระองค์บอกว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้เว้นแต่มาโดยทางเรา" (ยอห์น 14:6)

พระเยซูเป็นเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยคุณให้รอด และเป็นผู้ให้อภัยบาปของคุณทั้งหมด เพื่อคุณจะได้มีชีวิตรับนิรันดร์กับพระองค์ (ดู มาระโก 9:48) ถ้าคุณไม่เคยขอให้พระเยซูช่วยคุณให้ได้รับความรอดมาก่อน บัดนี้ถึงเวลาสำหรับคุณแล้วที่จะทำเช่นนั้นก่อนที่จะสายเกินไป ให้คุณพูดคำอธิษฐานนี้ออกมาดังๆ จากหัวใจของคุณ "พระเยซูพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระองค์เป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ตายแทนข้าพเจ้า ขอให้พระองค์เข้ามาในหัวใจของข้าพเจ้า มาเป็นพระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า โปรดอภัยบาปของข้าพเจ้าทั้งหมด และควบคุมชีวิตของข้าพเจ้าในทุกด้าน จากระดับนี้เป็นต้นไป พระเยซูขอเดิมข้าพเจ้าด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และใช้ข้าพเจ้าเพื่อสิริเกียรติของพระองค์ ข้าพเจ้าต้องการรับใช้พระองค์และรักพระองค์ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้า ขอบคุณพระบิดาที่บัดนี้ข้าพเจ้าเป็นลูกของพระองค์แล้ว ในนามบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู อาเมน"

หลังจากอธิษฐานแล้ว เพื่อที่จะดำเนินชีวิตอยู่ในความรอด คุณต้องอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานอย่างสม่ำเสมอและไปโบสถ์เพื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า และเข้าร่วมสามัคคีธรรมกับประชากรของพระเจ้า ชีวิตของคุณจะไม่มีวันเหมือนเดิมอีกต่อไป คุณจะมีชีวิตที่มีความสุขขณะอยู่บนโลก และมีชีวิตตลอดกาลกับพระเยซูในสวรรค์ ขอพระเจ้าอวยพรคุณ

สวรรค์นั้นเป็นจริง !

ในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ คุณคงจำได้ที่คิฉันบอกว่าได้เขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อแบ่งประสบการณ์กับคุณ ในสิ่งที่คิฉันได้ประสบมาในสวรรค์กับพระเยซู บัดนี้เมื่อคุณมาถึงตอนจบของหนังสือสวรรค์นั้นเป็นจริง! คิฉันขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ที่คุณจะรับหนังสือเล่มนี้ตามที่ได้อ่านไว้ ด้วยหัวใจที่เปิดกว้างต่อพระผู้เป็นเจ้า และเจตนารมณ์ของพระองค์ อีกครั้งดิฉันขอเชื้อเชิญคุณให้ประเมินประสบการณ์ของคุณในความสว่างของถ้อยคำของพระเจ้า

ด้วยการนำของพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันได้ปฏิบัติอย่างที่คุณเผยถ้อยคำอาบาจากพันธสัญญาเดิมได้ปฏิบัติ ดิฉันได้เฝ้าระวังและรอคอยพระองค์ คุณว่าพระองค์จะพูดถึงใครกับดิฉัน

ข้าพเจ้าจะยื่นหัตถ์การเฝ้าระวังของข้าพเจ้า และปักหลักอยู่บนหอคอย เฝ้าดูว่าพระองค์จะพูดถึงใครกับข้าพเจ้า และสิ่งที่ข้าพเจ้าจะตอบเมื่อถูกดำเนิน แล้วพระผู้เป็นเจ้าได้ตอบข้าพเจ้าว่า "เขียนนิมิตลงไปบนแผ่นศิลา ทำให้มันง่ายๆ เพื่อคนที่อ่านจะได้ดำเนินไปกับนิมิตนั้น เพราะนิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดของมัน แต่ในที่สุดมันจะพูดและไม่โกหก แม้ว่านิมิตจะช้าแต่จงรอเพราะนิมิตนั้นจะเกิดอย่างแน่นอนและไม่ล่าช้า"

อาบาถูก 2:1 - 3

เช่นเดียวกับอาบาถูก ดิฉันเขียนนิมิตลงและทำให้มันง่ายเพื่อที่คนอ่านจะได้ "ดำเนิน" ตามแผนการของพระองค์ซึ่งครอบคลุมด้านสำหรับคุณ แผนการที่รวมไปถึงสถานที่ๆ ได้จัดเตรียมให้คุณแล้วในสวรรค์ เพียงแต่คุณจะเชื่อในบุตรของพระองค์และต้อนรับพระองค์ในฐานะพระผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของคุณเท่านั้น

คำอธิษฐานของดิฉันอยู่ในอิสยาห์ 40:31 เขียนว่า ผู้ที่รอคอยพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับกำลังขึ้นมาใหม่ ที่เขาจะวิ่งและไม่เหนื่อย ที่เขาจะเดินและไม่อ่อนกำลัง และที่เขาจะบินขึ้นด้วยปีกที่เหมือนนกอินทรี และทะยานขึ้นไปกับพระเยซู พระองค์กำลังจะมาเร็วๆ นี้อย่างแน่นอน!